

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRACE DRAVEN

Author of MASTER OF CROWS

ENTREAT
ME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİ DAVET ET

BİR ROMAN

Grace Draven

Entreat Me - Telif Hakkı© 2013 Grace Draven tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi ©2011 Louisa Gallie İç
Resim ©2013 Isis Sousa

Hırçın Kız ve Canavar

Ambrose onun dul olduğunu söylemişti ve Ballard kocasının böyle bir eşle evinin efendisi olarak kalmaya çalışırken nasıl erken yaşta mezara girmiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Bu kadın ferman çıkarmaya ve bunlara uyulmasını sağlamaya alışkındı. "Eğer kabul edersem, kalemde ikamet ederken, yemeğimi yerken ve ısınmak için odunlarımı kullanırken ne yapmayı düşünüyorsun? Ketach Tor çok fazla bakım gerektiriyor ve biz küçük bir haneyiz. Buradaki herkes çeşitli işlerle uğraşıyor."

Biraz daha sertleşirse omurgasının kırılabileceğini düşündü. Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Cinnia ve ben sülük değiliz lordum, vasıfsız da değiliz. İğrenç bir bira yaparım ve yemek pişirmeye çalışırken burayı kulaklarınızın dibinde yakabilirim; ancak başarılı bir iplikçi ve ipek atıcısıyım, yeterli bir terzi ve olağanüstü bir katibim. Cinnia, Marguerite de Pizan'ın yanında kâtip, tezhipçi ve ciltçi olarak çıraklık yaptı. İkimiz de soylu kadınlar değiliz ve ağır işlerden korkmuyoruz. Pek çok yeri fırçaladım, çamaşır yıkadım, hastalara baktım ve ölülerin gömülmesine yardım ettim. Benden ne istiyorsunuz?"

Ballard onun tutkulu tezini sözünü kesmeden dinledi. Louvaen Duenda'nın çoğu şey için bir cevabı, diğer her şey için de bir argümanı vardı. Tartışmıyordu; savaşa gidiyordu. Cinnia'ya duyduğu saygı çiçek açtı. Kız kardeşinin heybetli kişiliğinin ağırlığı altında henüz ezilmediyse, onun sandığından daha güçlü bir omurgası vardı. Büyülenmiş bir halde, Bayan Duenda'yı kızdırma ve belki de dilini bağlama arzusuna yenik düştü.

"Senden ne diliyorum?" Durakladı, bakışları başının üstünden eteğinin altından görünen ayak parmaklarının ucuna kadar kızın üzerinde gezindi. Uzun parmaklı ve solgun elleri üst kollarını kavradı. "Sen, benim yatağımda," dedi adam.

~**~

Senden ayrılmamam, senin ardından dönmemem için yalvar bana; çünkü sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim; konakladığın yerde ben de konaklayacağım; senin halkın benim halkım, benim Tanrım olacak; sen nerede ölürsen ben de orada öleceğim oraya gömüleceğim.

- Rut 1:16-17, KJV

Hayatımdaki güçlü kadınlara:

Sevgili kayınvalidem Lucy T. Shaw, geçmiş en iyi insan.

Sherry Simmons - ateş altında sarsılmaz azim ve zarafetin timsali.

Lora Gasway, Mel Sanders, Shiv, D.M. ve kız kardeşim Kim Sayre - zihnimi genişleten, ayaklarımın yere basmasını sağlayan ve beni güldüren kişiler.

Yetenekli Louisa Gallie (bu kitabın kadın kahramanı kısmen onun adını taşıyor) ve Isis Sousa'ya sanatsal katkıları için çok teşekkürler.

PROLOGUE

Ballard, kalenin en yüksek penceresinden ailesinin arazisinin ormanlarına ve tarlalarına bakıyor ve karısının ölmesini bekliyordu. Batıdan esen bir rüzgâr yoncanın yeşil kokusunun yanı sıra çam ve dişbudaktan gelen biberli misk kokusuyla birlikte yaklaşan baharı ve onu takip edecek olan yazı müjdeliyordu. Yaz Isabeau'nun en sevdiği mevsim olmuştu ama ne bu mevsimi ne de çok sevdiği güllerin açışını görecektik kadar uzun yaşayamayacaktı.

Arkasında açılan bir kapının gıcırtısı büyücüsünün gelişini işaret ediyordu. Ambrose'un cüppeleri yerdeki tahtaları süpürürken tozlu büyüler fısıldıyordu. Pencereye ulaşmadan hemen önce durakladı.

"*Dominus.*"

Ballard dönmedi. "Bitti mi?"

"yakında." Ambrose'un sesi endişeli bir aldı. "Seni soruyor."

Ballard topraklarının görüntüsünü terk etti ve büyücüsüyle yüzleşti. Adam mor deniz kızları olduğunu söylese bile onu daha fazla şaşırtamazdı.

balık havuzunda cavorting. "O zaman sayıklıyor."

Ambrose başını salladı. "Hayır. Oldukça akli başında. Dikkatli ol."

Anlamsız bir uyarı; karısıyla uğraşırken her zaman temkinli davranırdı. Odanın bir köşesindeki ıslak hemşireyi işaret etti. "Onu bana verin." Hemşire onun emriyle ayağa kalktı, kundaklanmış, seğiren ve burnunu çeken bir bebeği dikkatle kucakladı. Ballard bebeği hemşirenin kollarından aldı ve battaniyeyi nazikçe kenara iterek kıvrık yumrukları, ince altın rengi saçları ve büyüdükçe değişebilecek parlak bebek mavisini gözleriyle pembe tenli bir yaratığı ortaya çıkardı. Ballard'ın koyu renkli ve savaş izleri taşıyan elleri çocuğun küçük bedeninde gezinirken sırtını görebilecek kadar çevirdi. Sayısız nesiller boyunca Ketach kanından çocuklar kalçalarının hemen üzerinde orak şeklinde bir işaret taşırlardı. Ballard'da da vardı, tıpkı ondan önce babası ve büyükbabasından olduğu gibi. Pürüzsüz ve lekesiz olan bu çocuğun sırtı Ballard'ın şüphelendiği bir gerçeği ortaya koyuyordu. Isabeau'nun çocuğuna babalık eden kişi o değildi.

"Onu başka bir aileye verebilirsiniz. Kısır eşleri olan küçük şövalyeler soylu çocuklar istiyor. Biri onu alır, kendi çocuğu gibi yetiştirirdi."

Ballard, Ambrose'un önerisini dikkate almadı, bebeğin güzel yüz hatları ve parmaklarından birini kavrayan minik eli karşısında büyülenmişti. Bebeğin gözleri kırıştı ve yavaşça odaklandı, Ballard'ın bakışlarını yakaladı ve sonsuz bir an boyunca tuttu, onu ruhunun çıplak özüne kadar soydu. Hafızasında ilk kez içinde bir şey kıpırdadı, çözüldü ve kıpırdandı - sahiplenmek ve korumak için vahşi bir içgüdü. Eğildi ve dudaklarını bebeğin alnına değdirdi. Bu çocuk onun kanından olmayabilirdi ama yine de onun çocuğuydu; oğlu, varisi, Ketach Tor'un ve hak iddia ettiği tüm toprakların bir sonraki lordu. Eğer Isabeau'nun bunu takdir edeceğini düşünseydi, ona böyle zarif bir hediye verdiği için teşekkür ederdi. Kendisini esrarengiz gözlerle izleyen Ambrose'a ve bakışlarını pencereye çeviren ıslak hemşireye baktı. "Bu Gavin de Lovet," dedi yumuşak bir sesle, "Ballard'ın oğlu, Dwennon'un oğlu, Udolf'un oğlu, Ketach Tor'un varisi."

"İlan edildi ve tanındı." Ambrose selam verdi. Sütanne reverans yaptı.

Ballard bebeği hemşireye geri verdi. Bebeği terk etmek istemedi.

Yeni doğan umudu ve gelecek vaadiyle bu huzurlu oda, ama onu bir başkası bekliyordu. Son nefesinde onu çağırmişti. Isabeau onun varisini doğurmuştu. Bunu ona borçluydu.

Yatak odası, katliam yapıldıktan ve kargalar ölenlerin arasından yollarını bulduktan sonra bir savaş alanı gibi kokuyordu. Tarifsiz ölüm kokusu havada asılı duruyor, ocaktaki ateşten yayılan boğucu sıcaklıkla daha da yoğunlaşıyordu. Isabeau sağlıklıyken krallığın en güzel kadını unvanına sahipti. Şimdi ise kan kaybından bitkin düşmüş bir halde yatağında yatıyor, bir yığın örtünün altında büzüşmüş bir hayalete dönüşmüştü. Sadece oğlununki kadar mavi ve kötülükle parlayan gözleri hayatla ışıldıyordu. Ballard yaklaşırken bakışları onu takip etti.

"Isabeau." Evlendikleri aylar boyunca, onu görmenin kendisini hasta ettiği gerçeğini gizlememişti. Son anlarını onunla geçirmek isteyebileceğini hiç tahmin etmemişti.

Dilinin ucunu çatlamış alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Su," diye mırıldandı.

Bir fincana bir bardak doldurdu ve yutabilmesi için oturmasına yardım etti. "Yavaşça iç," dedi. Kadın ilk kez itiraz etmeden adamın dediğini yaptı. Bitirdiğinde onu nazikçe yatağa indirdi.

Göğsü sıkıntılı bir nefesle inip kalktı. "Burada benim yerime sen olmalıydın."

Yumuşakça söylenen sözler nefretle keskinleşti, ona karşı bir şey hissetseydi kan dökebilirdi. "İçini rahatlatamam, karıcığım. Bu şekilde acı çektiğin için üzgünüm ama ben olmadığım için memnunum."

Güldü, Ballard'da acıma yerine endişe uyandıran ve ensesindeki tüyleri diken diken eden hırıltılı bir kıkırdama. "İyi ki de öyle," diye fısıldadı. Ağzı, gözlerine hiç ulaşmayan düz bir gülümsemeye dönüştü. "Başka türlü sana hediye veremezdim." Solgun parmakları battaniyenin üzerinde geziniyor, örgüye gizemli desenler çiziyordu. "Seni değerli varisinle baş başa bırakıyorum," dedi. "Ona acımı, öfkemi ve nefretimi miras bırakıyorum." Mavi gözler şimdi ateşten daha fazla yanıyordu ve Ballard yatağından geri adım atma dürtüsüne direndi. "geride bıraktığında, onlar

manifesto. Senin olduğun vahşı, onun olacağı vahşıyi yetiştirecek. Hiçbir kadın onu sevmeyecek. Bütün entrikaların, hilelerin bizi bu hale getirdi." Isabeau eklemleri bembeyaz olana dek battaniyeyi ve kendini yukarı doğru kaldırdı. "Doğacak hiçbir kadın seni sevmeyecek," dedi. "Ve oğul babayı yok edecek."

Ağzı bir riktus gibi çalıştı ve tükürdü, hedefi doğruydu. Ballard sıcak tükürüğü yanağından sildi. Daha az pragmatik bir zihne sahip olsaydı, yanmış olduğunu düşünebilirdi. Bu çaba onu tamamen tüketti ve gözleri kapalı, nefesi ağzından ısıık çalarak yastıklara yığıldı. Isabeau'nun zehirli açıklamasına rağmen yatağının yanında kaldı, nöbet tuttu ve Isabeau'nun nefes alış verişini azalır, sessizleşir ve sonunda kesilirken içi sızladı. Ölümü yaşamından daha huzurlu olmuştu. Onu kadınlarına bıraktı ve Ambrose'u koridorda kendisini beklerken buldu.

Bir yanı rahatlamıştı. Kavga ve pençeleşme sona ermişti. Yine pişmanlıkları vardı. İkisi pazarlık etmişlerdi ve kadın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti. Adam da bir şekilde kendi payına düşeni yerine getirmiş, ona umutsuzca arzuladığı sevgiliyi olmasa da özgürlüğünü vermişti. Onun ölmesini istememişti, bunun için dua etmemişti ama ölümüne de üzülmemişti. "Her şey bitti," dedi.

Salonun titrek fener ışığında Ambrose'un gözleri parladı. "Sen kesin mi?"

"Evet. Ayrılırken söylediği sözler nefretiyle birlikte çocuğu bana övdü. Sonra da yüzüme tükürdü."

Büyücünün kaşları birbirine çarptı. "Tam olarak ne dedi, *dominus*? Her kelimesini. Onları duymam gerek." Ballard tekrarladı. Ambrose bir dizi lakap mırıldandı ve adım atmaya başladı. "Sana olan nefreti çok derindi. İntikam için kendi oğlunu lanetledi."

Ballard omuz silkti. Ambrose şüpheli biriydi ve Isabeau onu her zaman tedirgin etmişti. "Ben lanetlere inanmam."

Diğer adam homurdandı. "Şimdi başlamak için iyi bir zaman. Isabeau vahşı büyüye sahipti. Sol el yolundan ateşlenen lanetler yetenekli olmayan bir el tarafından kullanılsa bile çok güçlüdür."

Ballard merdivenlere doğru yürüdü. "Senin felaket tellallığına ayıracak vaktim yok, Ambrose. Yetiştirmem gereken bir oğlum ve gömmem gereken bir karım var."

Ambrose yetişmek için acele etti. "Nereye gömölmesini istiyorsun? Gülleriyle birlikte mi?"

Bu soru karşısında durakladı. Karısından başka biri olsaydı bu fikri düşünebilirdi ama o Ketach Tor'un leydisiydi. Öldüğünde aile mezarlığında, kendisinden önce gelen lordların eşlerinin yanında yatacaktı. "Hayır. Kadınları onu hazırlayacak. Ailenin geri kalanıyla birlikte defnedilecek."

Ambrose onun kolunu tutarken, efendisi ile tebaası arasındaki sınırlar incel­di. "Emin misin, Ballard?"

"O benim margravinamdı. Evlilik sayesinde Ketach Tor'dan geliyor." Ballard onun omzuna vurdu. "Zaten nerede yattığı umurunda değil, dostum." Ambrose'u sahanlıkta bıraktı, büyücünün uyarısı onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

"Buna güvenme."

BİRİNCİ BÖLÜM

372 Yıl Sonra

"Cinnia'yı rahatsız etmek dışında yapması gereken başka bir şey yok mu? Hiç görevi yok mu?" Louvaen Hallis Duenda mutfak kapısının dışındaki bahçe bankında birlikte oturan çifte kaşlarını çatarak baktı.

Kız kardeşi Cinnia, Montebianco'nun cephaneliğinde yeni işe başlayan genç kılıç ustasını son günlerde dördüncü kez ağırlıyordu. Lord Ballard de Sauveterre'in tek oğlu olan Gavin de Lovet, altı fersah çapındaki her erkek gibi Cinnia'nın güzelliğinden etkilenmiş ve ona kur yapmaya başlamıştı. Herkesi şaşırtarak -ve bazı durumlarda azımsanmayacak bir kıskançlıkla- Cinnia onun kur yapmasını hevesle kabul etmişti. Üç ay boyunca her boş anlarını genellikle Louvaen'in gözetimi altında birlikte geçirdiler. İnsanlar nişan duyurusunu ne zaman duyacaklarına dair bahse girmeye başlamışlardı bile. Şu anda çift pelerinlerine sarılmış, başları öne eğik, omuzlarını pudralayan hafif kar tanelerini fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmış durumdaydı.

Mercer Hallis masadaki yerinden kalkıp kapıdaki en büyük çocuğunun yanına gitti. Alçak sesle kıkırdaması Louvaen'in kaşlarını da çatmasına neden oldu. "Ona bakılırsa, rahatsız etmekten çok hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu söyleyebilirim. Yeterince iyi bir çocuk ve onu gülümsetiyor. Onun nesini sevmiyorsun Lou?"

Louvaen kapıdaki görevini bırakıp çay için sıcak ızgaranın üzerine bir çaydanlık koydu. "Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim." Eğer kız kardeşinin eteklerini koklamıyor olsaydı, Louvaen onu çok severdi. De Lovet haftalar boyunca dürüst tavırları ve ailesiyle kurduğu kibar ilişkiyle onu etkilemişti. Özellikle de onun sabit bakışlarına, en korkutucu bakışları altında bile sakin ve gözünü kırpmadan bakan yeşil gözlerine hayran kalmıştı. Cinnia'dan sadece birkaç yaş büyük olan adam, Cinnia'nın güzelliği kadar nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti. Uzun boylu ve kaslıydı, yanından her geçişinde Bishop's Knickers barındaki biracıları kendinden geçiren bir yüzü vardı. O da Cinnia gibi sarışındı ve saçlarını siyah bir kurdeleyle bağladığı sade bir sırayla örüyordu. Evlenip çocuk sahibi olsalardı, yavruları sadece güzel değil, ruhani de olurdu.

Bu düşünce onu ürpertti. Böyle bir güzellik kendi sefaletini yarattı ve Louvaen'in kız kardeşinin geleceği için duyduğu korku, iyi bir eşleşme fikri karşısında bile azalmadı. "O da Cinnia'yı gören diğer tüm erkekler gibi aptallaşılıyor. Ancak, Cinnia da en az onun kadar ona düşkün ve bu beni korkutuyor. Bize söyledikleri dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Lonca Salonu'na sordum. Kılıç ustalığı konusunda yetenekli, gelecek vaat eden genç bir adam," dedi Mercer. "Bu yüksek maaşlı bir beceri. Cinnia'ya iyi bir gelir sağlayacaktır."

"Doğru, ama bir lordun tek oğlu ve varisi neden kılıç ustası olarak çalışıyor? De Sauveterres'leri duyan var mı? Dame Mona duymadı ve bir düzine kasabadaki zengin, fakir ve bunların arasındaki her aileyi tanıyor. Soyadını tanımıyor. Bildiğimiz kadarıyla o bir suçlu."

Mercer açık defterler ve makbuzlar arasında yerine oturdu. "İyi giyimli biri o zaman. Kıyafetlerine bakılırsa ailesi gümüşe muhtaç değil." İçini çekti ve bir elini seyrelemiş saçlarında gezdirdi, tüm esprisi kaybolmuştu. "Keşke biz de aynı şeyi söyleyebilseydik." Defter hesaplarının sayfalarını karıştırdı. "Bu rakamları sizin yaptığınızdan daha iyi yapamam."

Jimenin işaretçilerini çağırarak ve o son geminin kargosu olmadan onları temizlemenin bir yolu yok."

Louvaen, gece geç saatlerde yaptığı ve mutlak iflası işaret eden hummalı hesaplamalara rağmen, babasının gözden kaçırdığı bir şeyi, borcu azaltacak herhangi bir şeyi bulabileceğini ummuştu. Böyle bir para ortaya çıkmadı ve Louvaen, babasının ödenmemiş hesaplarını ödemeye yardımcı olmak için satılacak olan evinin ve kalan hayvanlarının kaçınılmaz kaybının yasını tuttu.

Bir dizi keskin vuruş mutfağın gergin sessizliğini bozdu. Louvaen koridordan aşağı, sokağa bakan salon pencerelerinden birine baktı. Camın ardında siyah bir pelerinin dalgalanması dikkat çekiyordu. Hırladı. "Bir şeytandan bahsediyorsun ve o ortaya çıkıyor. Jimenin kapıda, baba. Onu meşgul et. Ben Cinnia'yı getireyim."

Soğuk hava şalını kesiyordu ve bahçede yürürken kirpiklerinden dantelli kar tanelerini kırıştırdı. Cinnia onu fark etmedi ama Gavin fark etti. Cinnia'nın elini bıraktı ve Louvaen'i selamlayarak ayağa kalktı.

"Bayan Duenda." O ihtiyatlı yeşil gözler onu izliyordu. Louvaen bir gülümsemeyi bastırdı. De Lovet'le hiç ağız dalaşına girmemişti ama kasaba halkından ve hatta Cinnia'dan, kız kardeşi söz konusu olduğunda onun sivri dili ve gaddarlığı hakkında çok şey duyduğundan şüpheleniyordu. Birkaç talipten fazlası onunla karşılaştıklarında mecazi anlamda ve arada bir de gerçek anlamda kanlar içinde kalmıştı.

Başıyla kısa bir selam vererek onu onayladı. "Sör Gavin. Gitmeniz gerekiyor." Cinnia'nın yükselen protestosunu bir sonraki ifadesiyle kesti. "Jimenin burada.

"Kalmak istiyorum." De Lovet kollarını kavuşturdu ve ayaklarını Kar.

Louvaen kaşlarını çatı. Kahramanlıkların iş ilişkilerinde yeri yoktu ve Jimenin'le savaşmanın tek yolu sinsî bir kurnazlıktı. Ayrıca bu Hallis'in işiydi, de Lovet'in değil. Yakışıklıydı, zengin olabilirdi ama ona ani bir "Hayır "dan başka bir şey borçlu değildi.

Kıpırdamadı ve ağzı incelik sertleşti. Louvaen, Cinnia yanına geldiğinde yabayı ahırın neresine koyduğunu hatırlamaya çalıştı

Yardım. Gavin'e yaklaştı ve narin elini onun koluna koydu. Binlerce kalp öldürmüş ve bir o kadar da düşman edinmiş olan iri kahverengi gözleri ona yalvarıyordu. Louvaen, Cinnia kurbanını titreyen bir yığın haline getirene kadar içten içe saniyeleri saydı. "Gitmelisin Gavin. Jimenin bir yılan ama baş edebileceğimiz bir yılan. Eğer kalırsan, işimizi daha da zorlaştıracaksın."

Louvaen'i şaşırtan ve giderek artan bir hayranlık uyandıran bir şekilde, Lovet kız kardeşinin ikna çabalarına o kadar kolay kanmamıştı. Yine de, benzer benzerini tanırdı ve onun da aynı baştan çıkarmanın erkek versiyonunu başkaları üzerinde kullanıp kullanmadığını ve gücüne karşı bağışıklığı olup olmadığını merak etti. Önce ona, sonra tekrar Cinnia'ya baktı, yakışıklı yüz hatları koruma ihtiyacı ile Cinnia'yı yatıştırma isteğinin çelişkisini ortaya koyuyordu. Cinnia ise onun kolunu okşayarak son çiviye de çaktı. "Lütfen Gavin," diye yalvardı yumuşak sesiyle. "Yarın görüşecek miyiz?"

Louvaen, de Lovet solgunlaşıp teslim olurken kız kardeşini alkışlamamak için parmaklarını birbirine düğümledi. "Nasıl isterseniz." Cinnia'nın elini kavradı ve kibar bir öpücükle dudaklarına götürdü. "Yarına kadar, tatlı Cinnia." Louvaen'in önünde ikinci kez eğildi. "Bayan Duenda." Arka kapıdan çıkmadan önce Hallis'in son ziyaretçisine bir göz atmak için eve doğru bir kez baktı.

Cinnia'nın bakışları, adam kaybolana kadar onu takip etti. Kaşlarını çatan Louvaen'e döndü. "Ne?"

"Ne zaman sen sadece 'Cinnia', o da sadece 'Gavin' oldu?" Cinnia'nın çenesi inatçı bir açıyla dışarı çıktı. "Bu uygunsuz değil." "Kesinlikle tanıdık geliyor."

Kız mutfağın açık kapısından içeri baktı ve konuyu değiştirdi. "Jimenin'in buralarda dolanmaktan başka yapacak işi yok mu?"

Louvaen'in dudakları Cinnia'nın şikâyetiyle kendisinin Gavin hakkındaki şikâyeti arasındaki benzerlikten dolayı kıpırdadı. "Bizden son kuruşuna kadar para koparana kadar olmaz."

Cinnia iç çekti. "Bugün neyim var benim?"

"İsteddiğini seç."

"Cüzzam." Sırıttı. "Bekle. İskorbüt. Henüz iskorbüt hastalığını kullanmadık."

Bu kez Louvaen güldü. "Bence biraz daha az dramatik bir şeye inanırdı. Bir baş ağrısı yeterli olacaktır."

Cinnia uzun uzun iç çekerek kapıya yöneldi. "Son zamanlarda bunlardan çok alıyorum gibi görünüyor."

Louvaen onu mutfağa kadar takip etti ve arka merdivenlerden parmak uçlarında odasına çıkarken izledi. Jimenin, Cinnia'nın pek çok hastalığıyla ilgili anlattıkları hikâyelerin tek kelimesine bile inanmıyordu ama henüz onlara meydan okumamıştı ve Louvaen de onu kız kardeşinden uzak tutmak için gerektiği sürece bu oyunu seve seve oynadı. Önlüğündeki kırıksıklıkları fırçaladı, ziyaretçilerini çıplak elleriyle boğma isteğine yenik düşmemek için sakinleştirici bir nefes aldı ve salona doğru yürüdü.

Her iki adamı da küçük ocağın yanında oturmuş, bir kış günü birbirleriyle eğlenen iki arkadaş gibi buldu - en azından babasının yüz ifadesine daha yakından bakana kadar. Sıkışmış, avlanmış ve çaresizlikten solgunlaşmış olan Mercer onu gördü. Omuzları rahatlayarak çöktü. "Louvaen, canım, Don Jimenin uğrayıp Cinnia'nın sağlığı hakkında bilgi alma nezaketini gösterdi."

Louvaen başını eğerek ayağa kalkan ve kendisine nazik bir selam veren konuklarına doğru eğildi. İşlemeli siyah ve grilerden oluşan şık bir kıyafet giymiş olan Don Gabrilla Jimenin etkileyici bir görüntüye sahipti. Kervanlardan gemilere kadar her alanda yatırımları olan zengin bir toprak sahibi olarak Montebianco'nun en nüfuzlu vatandaşıydı. Erkekler onun gözüne girmeye çalışır, kadınlar da ona ilgi gösterirdi. Sıradan bir yüzü vardı ama şehvetli bir ağız ve dünyaya soğukkanlılıkla bakan tuhaf bir şekilde büyüleyici bir çift göz onu sıradanlıktan kurtarıyordu. Kahverengi saçlarını son moda, düzgün bir sıraya dizilmiş sık buklelerle şekillendirmişti. Louvaen ondan nefret ediyordu ve onun da bu duyguya içtenlikle karşılık verdiğini biliyordu.

Omzunun üzerinden boş mutfağa bakmadan önce bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi görünüyorsunuz hanımefendi."

Öldürücü görüldüğünden şüpheleniyordu ama bu adam öfkeyi ortaya çıkarmakta ustaydı. "Çok naziksiniz efendim," dedi düz bir sesle. "Belki

Size ay ikram edelim mi?"

Koltuğuna yeniden oturduğunda reddedip gideceğine dair k umudunu kırdı. "Teşekkür ederim, Bayan Duenda. Alakgnlllkle kabul ediyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı ve bir çay fincanı daha ekleyip ayı hazırlamak için mutfağa doğru yürüdü.

Kadın geri dönüp servisi sandalyelerin arasındaki k masaya koyduğunda gerginlik havayı çorbaya çevirmişti. Jimenin fincanlardan birine uzandı ve yudumladı. "Güzel bir demleme, hanımefendi." Louvaen cevap vermeyince devam etti. "Bayan Cinnia bugün nasıl? Kendini hasta hissediyordu ve son ziyaretim sırasında odasına çekilmişti."

Louvaen onun kız kardeşinin adını kullanmasına sinirlendi. "Hanımefendi Hallis," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından, "korkarım hâlâ iyi değil. Baş ağrısı ve yorgunluk. Mevsim değişikliği sanırım." Erkek girmiş yılanlar desek daha doğru olur.

Jimenin Mercer'a baktı. "Sevgili kızınızın hassas bir bünyesi var."

Mercer başını salladı. "Evet, yle." ayını tek bir yudumda içti. "nc gemiden haber var mı? İlk ikisinin enkazının kıyıya vurmaya başladı."

Mercer sandalyesinde daha da yığıldı. Arkasında nöbet tutan Louvaen bir eliyle omzunu sıkarken diğer eliyle de eteklerini sıktı. Pi herif babasıyla alay ediyordu. Herkes o gemilerin kaybının Hallis ailesini neredeyse yoksulluk içinde bıraktığını biliyordu. Son geminin diğerlerini yok eden fırtınadan sağ çıkma umudu hızla azalıyordu.

"Yok, ama biraz şansla her an limana varabilir." Jimenin bacaklarını ateşe doğru uzattı. "Sen iyimser bir adamsın, Mercer." Eliyle ay fincanını işaret etti. "Geminin fırtınadan sağ salim kurtulmuş olabileceği haberini aldığımızdan bu yana neredeyse dört ay geçti. Sanırım kardeş gemileriyle birlikte okyanusun dibinde oturuyor." Sararmış dişlerini gülümseme taklidi yaparak gösterdi.

EĞer evi yanma tehlikesiyle karşı karşıya olmasaydı, Louvaen bir alev topunun dışarı fırlayıp onu yutmasını dileyecekti.

"Sanırım biraz daha sabırlı olursak..."

Jimenin oturduğu yerde doğruldu ve fincanı, servisin takırdamasına ve çayın demlikte şıpırdamasına neden olacak kadar sert bir şekilde yere vurdu. Solgun gözleri ocaktaki ateşi yansıtıyor, Louvaen'e ay ışığına yakalanmış kurdun bakışlarını hatırlatıyordu. "Sabrım tükendi! Yatırımın bakiyesini ve beraberindeki faizi istiyorum."

Mercer teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Elimizde hiçbir şey kalmadı," diye mırıldandı. "Sadece Louvaen'in evi ve bir beygir."

"Evi satacağız baba." Jimenin'e ters ters baktı. Buraya para için gelmemiştii ama Mercer'i Cinnia'yı ona vermeye zorlamak için borçlarını kullanacaktı. Louvaen bunun olmasına izin vermeden önce ormanda vahşii bir şekilde yaşayacaklarına yemin etti.

Jimenin'in kına yakan kahkahası kulaklarını tırmaladı. "Bu evlerden altısını satsanız bile borcun sadece bir kısmını karşılar."

Ellerini kalçalarının üzerinde yumruk yaptı. "Yalancı," diye tükürdü. Hesapları kontrol ettim. Rakamları biliyorum. Size bu kadar borçlu olmamızın imkânı yok."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Baban sana benimle birlikte safran kervanına girme girişiminden bahsetmedi mi? Tüm belgeler imzalandı, şahitlik edildi ve Tüccar Evi'nde saklandı." Sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Korkarım birçoğumuz için şanssız bir yıldı. Haydutlar kervana saldırdı. Mallarımız tamamen kayboldu."

Bu açıklama onun nefesini kesti. Louvaen, Mercer ona dönene kadar omzunu kavradı. "Baba?"

Utanç dolu ifadesi Jimenin'in anlattıklarını doğruluyordu. "Özür dilerim Lou.

O zamanlar kesin bir şey gibi görünüyordu."

Hayır, hayır, hayır! Çılgılık atmak istedi. Saflığı yüzünden babasını dişleri kırılana kadar sarsmak, sonra da Jimenin'e hilesi yüzünden bir kurşun sıkmak istiyordu.

Jimenin'in gülümsemesi büyüdü, bakışları vahşileşti. "Ben derin cepleri ve merhametli bir doğası olan bir adamım." Louvaen'in homurdanmasını duymazdan geldi. "Bana Cinnia'yı eş olarak ver ve tüm borçların affedilsin."

Bunun olacağını aylar öncesinden görmüş, Mercer'i Jimenin'le hiçbir ilgisi olmaması konusunda uyarmıştı ama bu şantaj yine de nefesini kesmişti. Mercer'in

öfkeyle "Kesinlikle olmaz. Kızımı hiçbir koşulda satmayacağım" sözleri kulaklarında çınladı.

Jimenin'i alt etmenin yüzlerce yolunu düşünürken sözünü kesti. "Onun yerine dul bir kadın alır mısın?"

"Louvaen!" Babası ona bön bön baktı.

Bakışlarını rakibinin üzerinde tuttu. "Don Jimenin?"

Sandalyesinden kalktı ama yaklaşmaya cesaret edemedi. Genelde Louvaen'e ilgisiz bir şekilde başını sallamakla yetinir, dikkatini sadece Cinnia'ya verirdi. Şimdi bakışları Cinnia'yı yıpranmış ayakkabılarından önlüklü elbisesine, oradan da yukarı doğru savrulmuş saçlarına kadar tarıyordu. Louvaen onun sürünen derisini kaşıma isteğini bastırdı. Teklifini düşünürken gözleri bir an için parladı. Sonra kuru bir kahkaha attı. "Yakışıklı bir kadınsınız Duenda Hanım ve hâlâ çocuk doğuracak kadar gençsiniz ama hayatımın bir döneminde uyumak zorunda kalacağım. Kılıçlarımdan biriyle şişlenmiş olarak uyanmak hoşuma gitmiyor."

Louvaen nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Rahatlama hayal kırıklığıyla savaşıyordu. O aşağılık keçiyle bin ömür geçse de evlenmeyecekti ama onun kabulü ve beklediği kur onlara plan yapmak için biraz daha zaman kazandırabilirdi. Adamın reddiyle avantajını kaybetmişti ama yine de büyük bir kısmı adamın ilgilenmediği için merhametli tanrılara şükrediyordu.

Mercer ayağa kalktı ve ilk kez öfkesi Jimenin'in kendini beğenmiş üstünlüğünü bastırdı. "Kızlarımdan hiçbiri satılık ya da takaslık değil Jimenin."

"O zaman sen de bana eşit değerde ya da eşit zevkte bir şey ver." Jimenin onu göğsünden dürttü ve Mercer sendeledi. "Karar vermek için iki hafta var. Sonrasında işaretçilerimi çağıracağım ve sahip olduğun her şeyi elinden alacağım. Değerli kızının masumiyetini bir hapishane hücresinde düşünebilirsin."

Louvaen babasının sandalyesinin arkasındaki küçük dolaba doğru ilerledi ve oymalı bir kutu çıkardı. Kocasının tabancalarından birini ipek astarlı bölmesinden çıkardı, döndü ve nişan aldı. Jimenin'in gözleri yuvarlaklaştı. "Çık dışarı," dedi alçak sesle. "Ve bir daha kapımıza gölge düşürme."

Alaycı bir sırıtış denedi ama çenesinin gergin bir şekilde titremesi bunu bozdu. "Bu dolu değil."

Çakmaklı tüfeğin çekicinin tıkırtısı onun yüzünü kızarttı. Louvaen'in

Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. "Sence değil mi?" Parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı.

Yavaşça kapıya doğru geri çekildi, yüz hatları güvenliğe yaklaştıkça nefretle keskinleşiyordu. "Sen ve ben, sürtük. Daha işimiz bitmedi."

Tabancanın ağırlığıyla kolu acıdı ama Louvaen'in tutuşu da sesi gibi sabit kaldı. "Olacağız," diye söz verdi.

Kapının çarpmasıyla bir duvar boyunca sergilenen kalaylı tabaklar sarsıldı ve Jimenin siyah pelerininin öfkeli bir kanat çırpışıyla gözden kayboldu. Louvaen kolunu indirdi ve çekici dikkatlice aşağı indirdi. Silahı kılıfına geri koyup dolaba yerleştirirken salonda sadece ocaktaki közlerin çıtırtısı duyuluyordu.

"Lou, neredeyse onu vuruyordun!" Mercer'ın gözleri yüzünü yuttu ve beyaz saçları sanki bir şimşek çakmış gibi dimdik dikildi. Louvaen titreyen ellerini eteklerinin arasına saklamak ve midesini boğazından uzak tutmak için mücadele etmeseydi, gülebilirdi.

"Thomas muhtemelen bunu yapmadığım için mezarında ters dönüyordur, baba. İlk kural: Eğer bir tabancaya nişan alıyorsan, ateş etsen iyi olur. Ben kuralı çiğnedim." Jimenin'le yüzleşmesinin şokunu üzerinden attı ve onun boşalttığı sandalyeye yığıldı. Mercer ona artık ılık olan çaydan bir fincan doldurdu ve dökülmemesi için kırılğan parçayı sıkıca kavradı.

"Kendini ona sunmana ne sebep oldu? Jimenin'i küçümsüyorsun."

Yudumladı, ellerinin felçli dansını durdurması için dua etti. "Böyle iğrenç bir katranla asla evlenmezdim. Onu yerlerden temizlerken paspasımı mahvetmektense evi ateşe verirdim."

Mercer'ın alnı şaşkın çizgilerden oluşan bir haritaya dönüştü. "O zaman neden?" "Zaman kazanmak için." Tavana bir göz attı. Cinnia'nın odası doğrudan

onların üstünde. "Eğer onuru olsaydı, ki yok, bana kur yapardı. Onun yanında onurum olmadığına göre, ona borcumu ödemenin ya da seni ve Cinnia'yı ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulduktan sonra nişanı bozardım. Ona borcum yok ve bozulan bir nişan bana hapisshanede zaman kazandırmaz." Hâlâ bir hücrenin içini ve bir darağacının dışını görebilirdi. Bundan sonra yaşanacak herhangi bir çatışmada birileri kesinlikle ölecekti. "Çok

İlk fırsatta omuzlarının arasına bir bıçak saplayacağını anlaması çok kötü."

Mercer onun karşısındaki koltuğa oturdu, bir kez daha yenilmiş bir kamburla kamburlaştı. "Ona borçluyuz. Ödemeye hakkı var."

"Evet, ama karşılığında Cinnia'yı talep etmeye hakkın yok." Elleri artık korkuyla değil öfkeyle titriyordu. "Tanrılar aşkına, neden onunla yeni bir girişimde bulundun baba? Bir safran kervanı mı? Böyle bir yatırımın ne kadar riskli olduğunu fark etmedin mi?" Louvaen umutsuzca üvey annesinin hâlâ hayatta olmasını diledi. Mercer bir zamanlar başarılı bir iş adamı ve tüccar olarak tanınmış olsa da, karlı yatırımlardan ve zorlu pazarlıklardan anlayan, sağlam bir iş anlayışına sahip olan karısı Abigail'di. Ailenin katibi oydu ve Mercer'ın cebinden çıkan her kuruşun hesabını verebilirdi. Louvaen onun kanından değildi ama para konusunda benzer bir zekayı miras almıştı ve Abigail bildiği her şeyi ona öğretmişti. Mercer'ın serveti ancak Abigail öldükten ve Louvaen evlendikten sonra azaldı. Louvaen'in işini ne kadar çabuk batırdığını ve kimse görmezken ailenin birikimlerini nasıl çarçur ettiğini hâlâ düşünüyordu.

Mercer sertleşti. "Elbette biliyordum, ama Jimenin büyük bir piyasaya sürdüğümüzde kâr olarak geri döndü."

"Eğer pazara sunabilirseniz, ki ."

"Haydutların kervana saldıracağını nereden bilebilirdim?" Sandalyenin kollarını kavradı. "Tanrım, Lou, kemiği olan bir köpek gibisin."

Babası olduğu için şanslıydı, yoksa onu kemirmek yerine ısırabilirdi. "Ciddi misin sen?" Parmakları fincanı sıkıca kavradı ve onu çatlatmakla tehdit etti. "Ladlelow Tepeleri'nin haydut bölgesi olduğunu herkes bilir. Yapılabilecek tek kesin bahis her sabah güneşin doğacağıdır."

"Dilinize dikkat edeceksiniz, bayan! Ben hala senin baban ve bu ailenin reisiyim."

"Kötü kararlarınla dilencilik yapmayı başardın. Sen ve Cinnia şu anda evsiz değilsiniz çünkü benim evimde yaşıyorsunuz!"

Mercer'in kızarmış yüzünün tüm renkleri solmuştu ve Louvaen

Gözlerindeki aşağılanma. Suçluluk duygusu midesindeki çayı kaynattı ve ona yalvaran bir el uzattı. "Affet beni baba..."

"Gitti mi?" Cinnia başını köşeden uzatıp bakışlarını odada gezdirdi.

Louvaen gözlerini babasından hiç ayırmadı. "Evet. Çay ister misin? Şu an sadece ılık."

Mercer ayağa kalktı. Omuzlarını kamburlaştırarak salondan çıktı ve Cinnia'yı kucaklayacak kadar uzun süre durakladı. "Ben biraz kestirmeye gidiyorum," dedi ona. "Akşam yemeğinde görüşürüz." Louvaen'e dönüp bakmadı. Her iki kadın da onun ayak seslerinin merdivenlerden yukarıya, sonra da başlarının üzerinden odasına doğru ilerleyişini dinledi. Kapının kapanma sesiyle ikisi de yüz yüze geldi.

Cinnia Louvaen'e ters ters baktı. "Ona ne söyledin?"

Louvaen arkasını dönüp ateşe baktı. "Doğru olmayan hiçbir şey yoktu." Doğru ya da değil, sevgili babasının derisini yüzmüş, onu en sert şekilde utandırmıştı.

"Bahse girerim nazik bir şey de değildir. Bazen kalpsiz oluyorsun, Lou."

"Belki bazılarımız kalplerimiz yerine kafalarımızla daha çok düşünseydik buralarda olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık." Louvaen parmak uçlarıyla şakaklarındaki halkaları ovuşturdu. "Jimenin işaretçilerini çağırıyor. Eğer babam seni onunla evlendirirse borcunu affedecek, aksi takdirde babamı borçlular hapisanesine attıracak."

Cinnia'nın nefesi kesildi. "Ona ödeme yapamaz mıyız?"

"Yeterli değil. Evi, araziyi, elimizde kalan az sayıdaki mobilyayı ve hayvanların geri kalanını satacağım ama bu borcun sadece bir kısmını karşılayacak. Jimenin babamı başka bir başarısız girişime katılmaya ikna etti. Bu anlaşmadan önce onu içine düştüğü çukurdan çıkarabilirdik. Ama artık değil."

Cinnia ileri atıldı ve kız kardeşinin sandalyesinin önünde diz çöktü. Louvaen'in elini tuttu. "Gavin yardım edebilir. Babası çok zengin. Ondan borç alırız."

Louvaen, hayatı çoğu zaman çok güzel kılan o nefes kesici yüze baktı.

zorlandı ve Cinnia'nın parmaklarını sıktı. "Kesinlikle olmaz. Bildiğimiz kötülüğü bilmediğimizle takas ediyoruz."

Cinnia, Louvaen'in elini kavrulmuş gibi bıraktı ve ayağa fırladı. "Gavin de Lovet kötü biri değil!"

"Belki değil, ama yalancı olabilir. Onu ne zamandır tanıyorsun?" Louvaen parmaklarını şıklattı. "Üç aydır mı? Güzel bir yüz, iyi davranışlar, güzel giysiler. Bunlar iyi bir adam ya da dürüst adam yapmaz Cinnia. Ailesiyle hiç tanışmadık. Buradaki hiç kimse de Sauveterres'i ne gördü ne de duydu."

Cinnia öfkeden titreyerek ayağını yere vurdu. "Bana yalan söylemez! Ben ona inanıyorum."

Louvaen omuz silkti. "Aferin sana. Benim için değil. Söylediğin gibi biri olsa bile, takas edecek bir şeyimiz kalmadı. Jimenin'e başka bir adamın parasıyla ödeme yaparsak, karşılığında de Sauveterre'e ne teklif edeceğiz? Başladığımız yere geri döneriz." Kız kardeşinin gözlerindeki sinsi bakış karşısında kaşlarını çatı.

"Leydi de Lovet olsaydım..."

Ah, her şeyin özü. Eksik bir anahtar bileşen dışında kötü bir fikir değildi. "Sen değilsin ve o da sana evlenme teklif etmedi." Jimenin'in eşiklerinde pusuya yattığını ilk gördüğünden beri kafatasını çatlatmakla tehdit eden baş ağrısı gözlerinin arkasına vurdu. "Günün yarısını flört ederek ve hiçbir şey yapmayarak boşa harcadın ve benim düşünmeye ihtiyacım var. Yan kapıya git. Dame Niamh bana bir sepet dolusu et sözü verdi."

Cinnia narin yumruklar haline getirilmiş elleriyle eteklerini ezdi. Yüzü pembeleşmeye başladı. "Ben aptal değilim! Beni hiç dinlemiyorsun!"

"Bana uygulanabilir bir fikir sunsaydınız yapardım. De Lovet'in zengin olduğunu ve ona kirpiklerini kırıştırırsan ailesinin parasını bize mutlulukla teslim edeceğini nereden çıkardın?" Cinnia'nın yüzü de babalarınıninki gibi kül rengi olunca Louvaen inledi. Akşam bitmeden özürler içinde boğulacaktı. "Cinnia-"

Kız topuklarının üzerinde döndü ve salondan kaçtı. Louvaen, arka kapının çarpma sesi evin içinde ve kafasının içinde yankılanırken irkildi. Her şeyi berbat etmeyi başarmıştı ama küçük ailesinin tüm üyelerine karşı iyiydi.

Akşam yemeği sessiz dűşünceli geçti. Louvaen ertesi sabahın af dilemek için daha iyi bir zaman olacağına karar verdi, çünkü ne Cinnia ne de Mercer onunla konuşmak bir yana yüzüne bile bakmaya meyilliydi. Çoğunlukla yenmemiş yemek kaldırıldıktan sonra Cinnia, Mercer'ın en sevdiği şiir kitabından okumayı teklif etti. Mercer onun elini öptü ve salona götürdü. Cinnia, Louvaen'e onlara katılmasının hoş karşılanmayacağı mesajını veren kötü bir bakış fırlattı.

Louvaen mutfaktaki mumları söndürdü ve üst kattaki odasına çıktı. Elbisesinin bağcıklarını çözdü ve yatağın ayakucuna örttü. Elbisesi soğuk kanatlar gibi tenine değdi ve karanlık odada titredi. Yatak da aynı derecede soğuktu ama Thomas'ın ölümünden beri buna alışmıştı. Kocasını düşündükçe görüşü bulanıklaşıyordu. Nazik, katı yürekli, her zaman kırılan tüyleri yumuşatmak için doğru kelimeleri bilen kocası, Louvaen'in keskin kenarları için mükemmel bir folyoydu ve Tanrılar onu özlüyordu. Onun yastığını göğsüne bastırdı ve yüzünü yastığın yumuşaklığına gömdü. Kokusu çoktan gitmişti ama hâlâ yastığın ve çarşafın üzerinde onun kokusunu aldığıını hayal ediyordu. "Thomas, aşkım, ben ne yapacağım?" Sadece pencereye vuran kar fısıltısı cevap verdi.

Sonunda uykuya daldığında, kötü uyudu, bir o yana bir bu yana savruldu. Battaniyeye sarılana kadar dönüp durdu. Jimenin'in çığlık atan Cinnia'yı saçlarından sürükleyerek götürdüğü ya da Mercer'in bir hapisane hücresinde bakımsızlıktan ve kötü muameleden öldüğü kabuslarla boğuşarak birkaç kez ter içinde uyandı. Yıkanmak ve giyinmek için uykusuzluktan gözleri kararmış bir halde yataktan kalktığında güneş ufku henüz yarmamıştı. Ocağı yakmak ve yulaf lapası ile çay yapmak için tencereleri yerleştirmek üzere aşağı indiğinde ev sessizdi. Şafak sökerken merdivenlerden geri çıktı, yol göstermesi için dua etti ve usulca Cinnia'nın kapısını çaldı.

Onun dokunuşuyla gıcırdayarak açıldı. Louvaen şaşkınlıkla biraz daha itti. "Cinnia? Uyanık mısın?" Oda karanlık ve buz gibiydi. Düzgünce yapılmış yatağı ve açık pencereyi görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Perdeler odayı süpüren cereyanın altında savruldu. Bir çıt sesi onu Cinnia'nın yazı masasına götürdü, orada bir parşömen yaprağı bir şamdanın ağırlığı altında çırpınıyordu. Parşömeni çekip çıkardı, kenarlarını avucunun içinde ezdi. Cinnia'nın

Tanıdık bir el yazısı, siyah mürekkebin ilmekleri ve kıvrımlarıyla kâğıdın üzerine karalanmış. *Gavin'le birlikte kuzeydeki aile malikanesine gitmek için ayrıldım. Kaçmıyorum. Babama yardım ediyorum. Fikrim uygulanabilir ve senin onayın olsa da olmasa da bunu gerçekleştireceğim. Eğer bana yardım etmek , mektubu yanında tut. Bu ve sizi Gavin'in evine götürecek. Babama sevgilerimi ilet.*

Louvaen sallanıyordu; Cinnia'nın pervasız hareketleri karşısında dehşete düşmüş, onların katalizörü olduğu fikriyle dehşete kapılmıştı. Mektubun suçlayıcı son satırı onu panik içinde nefes nefese bırakmıştı.

Dinlemeliydin.

İKİNCİ BÖLÜM

Ballard, giysileri eğri büğrüyen ve dağınık saçlarından bir Unseelie tacı gibi samanlar sarkarken bile nişanlısının hâlâ krallıktaki en güzel kadın olmasına hayranlık duyuyordu. Ancak sevgilisi Cederic aynı yakışıklılığa sahip değildi. Ahırın çatı katındaki bariz kavga onu buruş buruş etmiş ve gözlerinden yaş, burnundan sümük akana kadar hapsirmişti. Kolunu Isabeau'ya uzatmadan önce yüzünü koluna sildi. Isabeau tereddüt etti, kusursuz yüz hatları tiksinti dolu bir ifadeye büründü ve sonunda bir elini Isabeau'nun elinin üzerine koyarken diğer eliyle harap olmuş saçındaki son birkaç saman parçasını topladı.

Başka bir adam, niyetinin sadakatsizliğinin bu bariz kanıtı karşısında öfkelenebilirdi ama Ballard hem kalbi hem de ruhu olmayan acımasız bir savaş lordu olarak ün kazanmıştı. Ne o Isabeau için ne de Isabeau onun için hiçbir şey hissetmiyordu. Cederic'e ve ilgisini çeken diğer tüm sevgililere kapısı açıktı; yeter ki bu sevgililer onun topraklarına el koymaya kalkışmasınlar. Ailesinin birlikteliği, birleşen topraklar ve artan güç sayesinde karşılıklı fayda sağlayan soğukkanlı ve samimi bir birliktelik olmuştu.

Her ikisi de evlilikleri sırasında sevgili edinmişlerdi ama topraklar ailesinin kontrolünde kalmıştı. Isabeau ile aralarındaki birliktelik de farklı olmayacaktı; çocukken imzalanan bir sözleşme, yapılan bir nişan, zengin çiftlik arazileri, su hakları, ücretli köprüler ve Ballard öldüğünde hepsini kontrol edecek bir varis ile bir tımar çeyizi.

Çift, kralın kale duvarlarından birinin gölgesinde durduğu yerde onun yanından geçti. Birlikte güldüler, Isabeau'nun hafif kıkırdamaları Cederic'in baştan çıkarıcı kıkırdamalarıyla uyum içindeydi. Ballard onlar iç bailey'de dolaşan kalabalığın arasında kaybolana kadar onları izledi. Isabeau'nun olduğu tüm sevgililer arasında hiçbiri onun için Granthingli Cederic kadar tehlikeli değildi. Ballard'dan daha güçsüz ama aynı hırsa sahip zeki bir vasal olan Cederic'in toprakları Isabeau'nun malikânesinin diğer tarafındaydı. Ballard yakın gelecekte bir noktada Cederic'i öldürmek zorunda kalacağından şüpheleniyordu. O günü gözle bekliyordu.

-----*****-----

Ballard kışın kasvetini, hastalıklı ışığını ve dondurucu rüzgârın tüm şiddetini güneşten uzak tutan boynuz panjurlara çarpan karla karışık yağmurun şakırtısını severdi. Ocaktaki kısık ateşin incelttiği gölgelerle kaplı oda, sırlarını saklıyor ve çarpık figürünü gizliyordu. Burada, karanlıkta laneti, getirdiği acıyı ve onu isteyerek taşımasına neden olan suçluluğu neredeyse unutabiliyordu. Elleri, sırtı ve omuzları gibi ağrıyordu. Ambrose alay eder ve yaşlılığın sonunda ona ulaştığını söylerdi, ancak iki adam da aksini biliyordu. Akı, zehirli bir gelgit halinde kanında dolaşıyor, lanetin yükselişini, zihninde ve bedeninde yarattığı tahribatı müjdeliyordu.

Kaval kemiği ve baldırına batan bir dizi sızı onu düşüncelere dalmaktan alıkoydu. Siyah görünecek kadar koyu yeşil bir gül sarmaşığı, kırık bir panjur çitasının bıraktığı boşluktan süzölmüş ve sandalyesine ulaşmak için güneşi geçmişti. Bacağının etrafına dolanmış, dikenlerini kanca gibi pantolonuna batırmıştı. Eti delip geçerek sarmaşığı uyluğunun iç kısmına sabitlediler. Ballard, dikenlerin delinmiş derideki keskin çekişiyle bir inilti yuttu ama kıkırdamadan durdu. Isabeau'nun kötü niyetli gülüyle daha önce yaptığı güreşlerden kazandığı yara izlerine yenilerini eklemek istemiyordu.

Sarmaşık nihayet kalçasındaki kıvrımlı tırmanışını durdurduğunda kan bileğine doğru sıcak bir şekilde damladı. Kraliyet kadifesi kadar gür ve kırmızı bir çiçeğin uç verdiği bitki, bakışlarıyla göz hizasında asılı kalana kadar yukarı doğru yükseldi. Orada durdu, hafifçe ileri geri sallanıyordu. Dondan ne kararmış ne de solmuş taç yaprakları bozulmamış bir güzellikle kıvrılıyordu.

Baldırından kasıklarına kadar derisini iğneleyen acıya rağmen Ballard gülümsedi. "Akı için hevesli miyiz, cadının evcil hayvanı? Canavarın zincirlendiğini görmek ister misin?" Hipnotik sallanma hiç değişmedi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Zindanlarda gül yetişmez."

Gül ona vurdu. Ballard yarım saniye geç kalmıştı ve kavisli bir diken çenesine battı. Sarmaşığı yumruğuyla sıktı, bileğinin etrafında dolanıp avucuna daha fazla diken batarken parmaklarından sızan ve elinin arkasından akan kanı görmezden geldi. Gül avucunun içinde kıvrandı, yaprakları tıslayarak açılıp kapandı. Çiçeği avucunun içine aldı, avucuna ve pençelerine değen yumuşak okşayışına hayran kaldı. Gül ve ölüm kokuları burun deliklerine doldu. Yavaşça sıktı, öfkeli tıslamayı bastırdı.

Karşılıklı bir acı gözlerinin arkasında patladı ve onları sulandırdı. Acıyı görmezden geldi ve gülü biraz daha ezdi. Her bir yaprağını sapından koparıp çizmesinin altına sürmek ne kadar da cazipti. Yüzünün yan tarafı zonkluyordu, gözlerinin arkasındaki acıya ikiz bir uyarı gibiydi. Ballard tutuşunu gevşetti ama gül olduğu yerde kaldı, derisine gömülü siyah diken yuvasıyla avucuna bağlandı. Parmak ucuyla ıslak bir yaprağı okşadı. "Bunu bu kadar güzel yapan kimin kanı Isabeau? Senin mi benim mi?"

Sarmaşık kendini serbest bıraktı. Ballard, dikenlerin eti ve kumaşı parçalayıp her ikisinden de parçalar kopararak yerde sürünerek pencereye doğru ilerlemesiyle soluk soluğa kaldı ve sandalyesinde doğruldu. Ocağın asık suratlı ışığında kıpkırmızı parlayan gül, pervazın üzerinden kaybolmadan önce son bir tıslama daha çıkardı.

Ballard ardında bıraktığı kıpkırmızı izi takip etti ve topallayarak pencereye gitti. Kepenkleri tam zamanında açarak gülün kale duvarından aşağıya doğru süzülüşünü ve kulenin kuzey yüzüne yayılmış sarmaşıklar ve çiçeklerden oluşan ağa dolanışını izledi. Kışın ortasında bile, dikenli çalılar

yeşil yapraklar ve çiçekler açıyor.

Ballard'ın kanlı avuç içi kanadın buzla kaplanmış yününün üzerinden kaydı. "Merhamet et, Isabeau," diye yalvardı. Bitki bir kez daha kıpırdandı, her çiçek yüzünü kale kapılarına ve ondan uzağa çevirdi

Kapılara doğru baktı ve dar barikattan çıkan pelerinli bir atlıyı gördü. Bir yük atı onun arkasında ilerliyordu. İkisi de durakladı ve atlı selamlamak için elini kaldırdı. Ballard da onu selamladı. Yükselen akıntıyla Ketach Tor'a geri çekilen Gavin, dış dünyaya yaptığı yolculuktan dönmüştü. Ballard'ın tüm umutları, oğlunun Ketach Tor'dan sonsuza dek ayrıldığını, nihayet miras hapisanesinden kurtulduğunu görebileceği güne bağlıydı.

Meşalelerin oluşturduğu gölgeler Ballard'ı kalenin ikinci katından büyük salona inen merdivenlerde takip ediyordu. Magda'nın çalıların üzerine püskürttüğü suyu kokulandırmak için kullandığı biberiye ve adaçayının kokusunu içine çekti. Gavin sonunda onu bu uygulamadan vazgeçirmeye çalışmaktan vazgeçmiş ve seyahatlerinden getirdiği dokuma kilimleri sermişti.

Ketach Tor'un müthiş aşçısı ve kahyası Ballard'ı mutfakta karşıladı. Bir elinde havan tutuyor, diğer eliyle de sopa gibi bir havan tokmağı kullanıyordu. "Ne istiyorsun?" Bakışları Ballard'ın üzerinde gezindi, yanağında ve elinde durakladıktan sonra bacağına çizen ve alçak çizmesine sıçrayan parlak kan şeritlerine doğru ilerledi. Ona ocağın yanındaki banklardan birine oturmasını işaret etti. "Cadının tanıdığı yine seni ziyarete mi geldi?"

Ballard acı dolu bir homurtuyla oturdu ve kanlı bacağına uzattı. "Evet, ve benimle tatlı bir aşk yaşadı."

"Bir gün birisi o lanet otu parçalara ayıracak ve ben de yardım etmek için orada olmak istiyorum." Magda parmağıyla onu işaret etti. "Olduğun yerde kal. Ben sargı bezi ve bal almaya gidiyorum." onu kiler için terk etti ve Magda botlarını çıkarıp yırtık pantolonunu dikkatlice sıyırmak için zaman ayırdı.

Dikenlerin bıraktığı yaralar, kalçasını ve baldırını süsleyen yara izleri duvarına eklendi - şeytani bitkiler yerine insanlarla savaştığı uzun zaman önceki savaşlardan hatıralar. Bunlara bakabilir ve midesi .

Taşıdığı diğerleri onu geri çevirdi. Yüzlerce yıllık nefretle beslenen vahşi büyü, başarısızlıklarının resimli bir vasiyetini vücudunun her yerine kazımişti.

Bir yığın sargı bezi kucağına düştüğünde sarsıldı. Magda yanına bir koydu ve yaralarına daha iyi bakabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Yakınlarda duran hizmetçilerinden birine işaret etti. "Bir kaba sıcak su doldurun ve havlu getirin."

Kadın önce elini, sonra da baldırından kasığına kadar uzanan yırtık et çizgisini dürtüp dürttüğçe Ballard kıpırdamadan durdu. Kadın özellikle hassas bir noktaya bastırıldığında homurdandı. "O ellerinle bir koçbaşı kadar nazıksın."

Burnunu çekti. "Islak bezli bir bebekten daha çok şikayet ediyorsun. Şimdi sessiz ol ve çalışmama izin ver."

Cüppelerin taş zeminde çıkardığı hışırtı Ambrose'un gelişini müjdeliyordu. Büyücü neredeyse dans ederek odaya girdi. Ballard'ın kaşları kalktı. Gavin'in Ketach Tor'a dönüş yolculukları, kalenin geri kalan sakinleri için acı-tatlı olurdu; sağ salim döndüğü için sevinç, akının onu eve çektiği için üzüntü. Ambrose her zaman Gavin'in eve dönüşünü herkes gibi kutlasa da, bu sefer heyecandan neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Gavin döndü," diye ilan etti fetheden bir kahramanın gelişini duyuran bir adamın sesiyle.

Magda ıslak bir bezle bacağındaki damarları çıkarmak için elinden geleni yaparken Ballard sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Onu pencereden gördüm."

"birini getirmiş."

Ballard'ın ciğerlerindeki nefes dondu. Magda'nın delinmiş yaralardan üçünün üzerine yapışkan bir topak bal sürüp bandajla kapattığını fark etmedi.

Ambrose'a kuşkulu bir bakış attı. "Şimdi öyle mi?"

Aptal çocuk! Bu haber karşısında şaşkına dönen Ballard böylesine aptalca bir eylemi aklına sığdıramıyordu. Çok zeki ve temkinli olan Gavin hiçbir zaman düşüncesizlik belirtisi göstermemişti, ama bu -yanında birini Ketach Tor'a getirmek, hem de bir akının yükselişi sırasında... "Ona onlardan kurtulmasını söyle," diye hırladı.

"Şimdi."

"Korkarım bu o kadar kolay değil." Ambrose ellerini çaresiz bir hareketle açtı. "Bir kadın getirmiş. Koridorda onunla birlikte bekliyor."

Magda bu kez bakıcı rolünü bırakıp ayağa kalktı. "Salon mu?" Sargı bezlerini masanın üzerine fırlattı ve Ambrose temkinli bir adım geri çekildi. "Ateş yok ve dışarıda karla karışık yağmur yağıyor." Yakınlarda duran kızına bir el salladı. "Clarimond, şu ocağı yak ısınması için onu mutfığa götür!"

Ballard ona bön bön baktı. "Şimdi mi?" Yarı çıplak, bala bulanmış ve bandajlarla sarılmış, yara izleri ve şekil bozuklukları sergilenen kendisine baktı. "Bu hoş bir manzara olmayacak mı?"

Magda pantolonunu ve çizmelerini ona fırlattı. "Kendini sakla, seni aptal. Seni sonra muayene edeceğim."

Ambrose ayağa kalkmasına yardım etti, Ballard'ı tereyağına inen merdivenlere doğru iterken tamamen Magda'nın kampındaydı. "Ben karşılama işini hallederim. Magda onun buzlarını çözecek. Joan'a pelerinini göndereceğim." Neşeyle ellerini birbirine sürttü. "Bu bizim kurtuluşumuz olabilir, *dominus*."

En üst basamağa tünemiş, giysilerini kavrayan Ballard, kalesinin kontrolünü ne zaman kaybettiğini merak ediyordu. Arkadaşına kaşlarını çatı. "Umutlarını fazla yükseltme. Hava vahşi bir büyüyle parıldıyor. Eğer fikrin doğruysa, onun gelişiyile birlikte azalmış olması gerekirdi."

Diğer adam omuz silkti. "Kurtarma o zaman. Kayıp gezgin. Ama yalnız bir kız?" Gözleri Ballard'ın yüzyıllardır hiçbir hizmetkârında görmediği bir umutla parlıyordu. "Birazdan görüşürüz."

Kapı arkasından kapandı ve Ballard'ı karanlığın içinde bıraktı. Ayak parmakları soğuk merdivenlerde kıvrılırken, duvarları kaplayan fermuarlara bağlı acele ışıkların titreşimini takip etti. En azından onu bira ve şarapla birlikte sürgüne göndermişlerdi. Tonozlu odaya indi ve bazıları Gavin'in eve getirdiği şaraplarla, diğerleri Magda ve kızlarının mutfakta hazırladığı demle dolu, üst üste dizilmiş fiçilerin önünde hızla giyindi. Bacağı ve eli ağrıyordu ve yanağında hâlâ gülün kıvrımlı dikenlerinin bıraktığı derin bir çizik vardı. Bir şekilde yolunu şaşırmış herhangi bir gezgin olsaydı

Ambrose'un koğuşlarını açıp Ketach Tor'u bulduğunda, büyük salona doğru yürürdü, pelerinini çıkarmış, çıplak yüzlü ve ziyaretçinin "Çık dışarı" sözlerini anlamaması ihtimaline karşı bir kılıç ya da arbalet sallayarak. Ancak bu sefer durum farklıydı. Oğlu Ketach Tor'a bir kadın getirmişti -daha önce hiç yapmadığı bir şey- ve Ballard'ın ev halkını hazırlıksız yakalamıştı. Gavin, Isabeau'nun bir zamanlar onu suçladığı gibi vahşi olmamaya çalışıyordu. Lanetin izlerini saklayacak ve misafirlerini korkutup en yakın ata atlayıp asma köprüye doğru koşturmayacak, dörtnala giderken avazı çıktığı kadar bağırmayacaktı.

Joan onu merdivenlerin başında peleriniyle karşıladı. Selam verdi. "Salona geri döndüler, *dominus*. Sizi bekliyorlar."

Pelerinini omuzlarına atıp kapüşonunu yüzünü gölgede bırakacak şekilde derinlere çekerken onu takip etti. Magda ve Clarimond ortalıkta görünmüyordu ve o ocağın alevleri üzerinde asılı duran çaydanlığa baktı. Su fokurdayıp buharlı bir protestoyla tüküren ve tıslayan közlerin üzerine dökülürken öfkeyle ıslık çalıyordu. Mutfağa doğru koşan ayak sesleri onu gerdi. Elini kemerindeki hançere dayadı ve Ambrose içeri girdiğinde aynı hızla indirdi, bu sefer ilk saray sunumundaki bir genç kız kadar soluk soluğa ve baş döndürücüydü.

Ballard ona kaşlarını çattı. "Neyin var senin?"

"Tanrılarım, Ballard." Elleri çırpınıyor, mavi ışıltının izlerini çiziyordu. "Bu kız için söyleyecek söz yok."

Ballard'ın dudakları seğirdi. "O kadar kötü, ha? Onun gözüne neyin çarpacağını hep merak etmişimdir. O yakışıklı yüzüyle herhangi bir seğebilirdi. Hayal kırıklığına uğramalı mıyım?"

Ambrose sırttı. "Gel bak."

Ambrose'un peşinden büyük salona girdi; Gavin, gizemli misafiri, gözleri fal taşı gibi açılmış Magda ve aynı derecede şaşkın Clarimond ile Joan'dan oluşan küçük bir kalabalık yanan ocağın başında toplanmıştı. Gavin ve kadın onlara arkalarını dönmüşlerdi ama yaklaştıklarında döndüler. Ballard olduğu yerde durdu.

Elleri tavşan kürküyle eldivenli, yaprak dökmeyen bir pelerine sarınmış

eldivenler giyse, karşısına çıkan kız sadece şarkılara ve sanat eserlerine değil, evlenmek için imparatorluklar arasındaki savaşımlara da ilham verebilirdi. Yaşadığı dönemde güzelliğiyle ün salmış, uzun zaman önce ölmüş karısı bile bu güzel yaratığın eline su dökemezdi. Basit bir kurdeleyle bağlanmış saçları yaz ışığını ve ocak ateşini yansıtıyordu.

Her insanın, en güzelinin bile bir kusuru vardı; çenesi biraz zayıf, gözleri çok geniş aralıklı, burnu hafifçe eğri. Ama bu öyle değildi. Porselen kadar ince ve narin bir cilt, düz bir burun, kalın ve koyu kirpiklerin gölgelediği iri kahverengi gözler, Gavin'i ilk gördüğünde hayrete düşürmüş olması gereken bir yüzü süslüyordu. Ballard onun şeklini gizleyen pelerinin içinden seçemiyordu ama vücudunun da yüzüyle aynı mükemmellikte olduğundan şüpheleniyordu. Sanki tanrılar bir insanı tüm fiziksel ihtişamlarıyla kutsamaya karar vermişlerdi ve bu da onların çabalarının sonucuydu. Bunu yapması yüzyıllarını almıştı ama oğlu eve dünyanın en güzel kadını getirmişti.

Gavin onu öne çıkardı. "Baba, seni Cinnia Hallis ile tanıştırmak istiyorum.

Montebianco, Fairhaven Eyaleti."

Derin bir reverans yapmadan önce ona düşünceli bir gülümseme sundu. Ayağa kalktığı anda ona bir el uzattı. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Lord de Sauveterre," dedi, sesi lirik ve tatlıydı. "Oğlunuz bana sizden ve evinizden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Boğazında acı bir kahkaha köpüğü kabardı. Güzelliğin en yücesi, iğrençliğin en sefiliyle birlikte Ketach Tor'da ikamet ediyordu artık. Bu ironi onu neredeyse boğuyordu. Onun elini tutmadı ama pelerininin ellerini ortaya çıkaracak şekilde düşmesine izin verdi. Kadın keskin bir nefes aldı ve geri çekildi. Gavin onun parmaklarını kavradı ve kaşlarını çatarak babasına baktı.

Ballard omuz silkti. Cinnia Hallis güzel olabilirdi ama Gavin' onu burada bir iki saatten fazla tutmaya varsa, biraz omurgalı davranıp onun görünüşüne katlanmak zorunda kalacaktı. Pelerininin giyecekti ama onun hassas duygularını incitmemek için kaldığı süre boyunca tereyağının içine saklanmaya hiç niyeti yoktu. "Ne kadar kalacaksınız, Bayan Hallis?"

"Baba, konuşabilir miyiz lütfen? Ambrose da." Gavin Ambrose'un sırtını öptü.

Cinnia'nın elini tutarak onu nazikçe Magda'ya doğru itti. "Magda'yla birlikte mutfağa git, aşkım. Uzun bir yolculuk yaptın. O seninle ilgilenecektir."

Magda bir elini kızın omzuna koydu. "Benimle gel kızım. Seni doyuralım. Erkekler kendi karınları bel kemiklerini kemirene kadar bu tür şeyleri unuturlar." Cinnia'yı salondan çıkardı, Clarimond ve Joan da arkalarından geldi.

Ballard kollarını kavuşturdu ve oğluna baktı. "Ona tam olarak ne kadarını anlattın? Ellerimi gördüğünde neredeyse yerinden fırlayacaktı."

"Ona lanetin kurallarını çiğnemedi anladığımı kadarını anlattım." Gavin bir kaşını kaldırdı. "Hâlâ ürkütücü bir görüntün olduğunu inkâr edemezsin."

Ballard noktayı kabul etti. "De Sauveterre kim?"

"Öylesin." Ballard'ın sorgulayan bakışları karşısında Gavin omuz silkti. "Ketach Tor çok spesifik bir isim. Sauveterre herhangi bir yer olabilir ve Lovet ismi gibi güney eyaletleri arasında yeterince yaygın."

Ballard kıkırdadı. "'Güvenli topraklar' diye bir şeyin yaygın olduğundan şüpheliyim. Aslında, dünyada böyle bir yer bulursanız şanslısınız demektir." Çenesini mutfağa doğru eğdi. "Bu yolculuğun meyvesinin Ambrose için daha fazla kitap ya da bir fiçi şarap olacağını sanıyordum. Bu ne bir kitap ne de bir fiçi."

Gavin mahcup görünüyordu. "Monteblanco pazarlarında nadir büyü kitapları satıldığına dair söylentiler duydum. Bir göz için durdum, belki Ambrose için bir şeyler getiririm diye. Bir sabah pazarda Cinnia'yı gördüm. O bir ciltçi." Boğazını temizledi, belli ki onun cazibesine bu kadar çabuk kapıldığı için utanmıştı.

Ambrose saygılı bir sesle, "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kız görmedim," dedi.

Gavin'in şaşkın ifadesi Ambrose'un duygularını yansıtıyordu. "Öyle. Güzel olduğu kadar da nazik. Üç aydır Monteblanco'dayım, ona kur yapıyorum ve kasabanın baş demircisinde kılıç ustası olarak çalışıyorum."

"Kur yapmak mı?" Ballard, Ambrose'a bir bakış fırlattı, Ambrose da ona sinsi bir bakışla karşılık verdi. Gavin seyahatleri sırasında pek çok kadın tanımış ve birkaçını metres olarak tutmuştu, ama hiçbir zaman resmi bir kur yapmamış ya da

bir yerde çok uzun süre kalamazdı. Ve daha önce o kadınlardan birini Ketach Tor'a hiç getirmemişti. Bu iş ciddiye. Eğer büyücünün lanete ve onu nasıl bozacağına dair varsayımları doğruysa, Gavin ile seçtiği gelin arasındaki aşka dayalı bir birliktelik hem babayı hem de oğlu kurtarabilirdi. Ballard bu küçük umut ateşini yakmayı reddetti ve Gavin'in kızı köyünde evlendirmek yerine eve getirdiği gerçeğine odaklandı. "Onu neden bu ıssız vahşi doğaya getirdin? Ketach Tor'un kendi kasabasından daha misafirperver bir yer olduğuna inanmakta zorlanıyorum, özellikle de kışın."

Gavin elini gözlerine götürdü ve Ballard geldiğinden beri ilk kez yüzündeki yorgunluğu, giysilerinin dağınıklığını fark etti. Buraya gelmek için zorlu ve hızlı bir yolculuk yapmıştı. "Ailesinin başı dertte. Zengin bir kasabalı babasının senetlerini elinde tutuyor ve artık ödeyemiyor. Adam Cinnia'dan borcunu affetmesini istiyor, yoksa babası hapse girecek."

"Bu benim soruma cevap değil. Onu neden Ketach'a getirdin? Tor?"

"Koruma. Zaman." Gavin adım atmaya başladı. "Ona kur yapmak için zamana ihtiyacım var."

ve ben bunu yaparken onu güvende tut. Eğer

Jimenin..." Ambrose onun sözünü kesti.

"Kim?"

"Don Gabrilla Jimenin. Hallis'in işaretlerini elinde tutan adam. Her dakika onu takip edip babasını tehdit ederken ona kur yapamam."

Ballard hâlâ sorunu anlamamıştı. "O zaman onu öldür ve *leke* parasını öde."

Gavin güldü. "Eğer bana meydan okusaydı yapardım ama işler böyle yürümüyor. Don Jimenin kasabanın güçlü bir vatandaşı. Etkili ve zengin. Paralı askerlerden ve uşaklardan oluşan özel bir milisi var. Cinnia'yı kaçırmamasının tek sebebi iyi bir isim bırakmak istemesi. Ayrıca, kan cezalarının modası geçti. Ülkedeki hiçbir mahkeme kabul etmez. Onun yerine darağacında sallanırdım."

Ballard homurdandı. Birkaç yüzyıl içinde her şey çok değişmişti. Bir adamın itibarı bir zamanlar savaştaki hünerine ve kralına olan sadakatine dayanırdı, gelinini sunağa götürme şekline değil.

Ambrose kollarından birinin kenarındaki işlemeyi düzeltti. "Onu korumak için Montebianco'da kalabilirdin ama akı tarafından geri çağırıldın."

"Evet. Etkilerini geçen hafta hissetmeye başladım." Gavin Ballard'a baktı. "Onu bırakamazdım baba. Dul kız kardeşi yetenekli bir gardiyan ve hesaba katılması gereken bir güç ama yine de Jimenin'in dengi değil."

Kızın bir kız kardeşi vardı. Ballard kardeşlerin birbirlerine benzeyip benzemediklerini merak etti. Eğer bu doğruysa babalarına acıyordu. Bir tanrıçanın yüzüne sahip bir çocuğu savunmak yeterince zor olurdu; iki tanesini savunmak ise sürekli tetikte olmayı gerektiren bir kâbustu. "Eğer geri çağırılırsanız ve akı yükselirse, o zaman ya Ambrose'un tahminleri yanlış..."

Ambrose öfkeyle ofladı. "Haksız değiller."

"Ya da Bayan Hallis sizi sevmiyor. Kendi isteğiyle geldiği çok açık, ama bunu sizin sevginize karşılık verdiği için mi yoksa babasının hapisane hücrelerinden kurtulmak için paraya ihtiyacı olduğu ve istenmeyen bir damattan kaçınmak istediği için mi yaptı?"

Gavin omuz silkti. "Üçü de. Bunlar önemsiz nedenler değil ve babasının borçlarını ödemeyi teklif eden bendim. O istemedi. Teklifi yaptığımda kız kardeşi bile beni reddetti."

"Onları suçlayabilir misiniz? Şu ya da bu adama boyun eğmişler, efendilerinin borcu yüzünden kapana kısılmışlar ve kız da onu hapisten uzak tutmak için bir *halsefang*'dan başka bir şey değil."

"Onu bir ödeme olarak görmüyorum," diye tersledi Gavin. "Onun karım olmasını istiyorum çünkü seviyorum. Ona kur yapmak için zamana ihtiyacım var. Sonunda beni reddetse bile, ailesinin bize hiçbir borcu olmayacağına söz verdim." Ses tonu yalvaran bir hal aldı. "Cinnia beni önemsiyor. Jimenin'den uzakta ve babasının hapse atılacağı endişesi olmadan beni seveceğine ve karım olmayı kabul edeceğine inanıyorum."

Ambrose sakalını sıvazladı. "İşe yarayabilir, *dominus*. Kış bastırdı. Bu çağda bile seyahat etmek için düzgün yollar yok. Sadece babası ve kız kardeşi var, bu yüzden onun onurunu korumak için kızgın bir akraba sürüsünün üzerimize çullanacağından şüpheliyim.

Gavin kıkırdadı. "Ben öyle demezdim. Kız kardeşiyle tanışmadın. Louvaen Duenda onun kendi milisleri. Cinnia'yı pençelerimizden kurtarmak için birkaç gün içinde kapılarda onu bekleyin."

Ballard'ın kaşlarından biri kalktı. Cinnia'nın babası için kızlarından birinin kendisi yerine diğerine kurtarıcı rolü oynaması hiç de iyi bir şey değildi. "Akı doruğa , sevgiline koridorun altındaki sesler ve neden yatağa girdiğin konusunda bir sebep vermen . Yalan söylemeye hazır mısın?"

"Şimdilik evet."

Ballard bir eliyle oğlunun geniş omzuna vurdu. "Hazineden ihtiyacın olanı al. Akıntı durulduğunda Monteblando'ya dönebilirsin. Eğer Cinnia'yı söylediğin kadar çok seviyorsan, sürünmeye ve kızını aldığı için Hallis'ten af dilemeye hazır ol. Bir sandık altın ruh halini yumuşatabilir ama öyle olduğunu sanma. Ben onun efendisi olsaydım, iki bacağını da kırardım."

"Mercer Hallis senin gibi olsaydı, Cinnia bu tuzağa asla yakalanmazdı." Gavin onu kucakladı ve sırtına Ballard'ın dişlerini takırdatabilecek kadar sert vurdu. "Teşekkür ederim, baba." Eğildi. "Sizden ayrılıyorum." Sırıttı ve mutfığa doğru yola koyuldu.

Ballard ve Ambrose onun gidişini izlediler. Büyücü dönmeden Ballard'a seslendi. "Gözlerini fark ettin mi? Son akı sırasında böyle değillerdi."

Ballard'ın midesi sıkıştı. Bunun ateş ışığının bir oyunu ya da kendi hayal gücünün aniden hayale dönüşmesi olmasını ummuştu ama Ambrose da bunu fark etmişti. Gavin'in yeşil gözleri doğru ışıpta sarı sarı parlıyordu.

Ballard iç çekti. "Ağzına kadar dolu bir kova gibiyim. Lanet kanıyor. Beni tükettiğinde, onu da tüketecek. Eğer bu olursa, Ambrose..."

"Olmayacak," diye yemin etti Ambrose alçak sesle. "Bu kız anahtar olabilir."

Tek yapması gereken onu kendine aşık etmek."

"O zaman tanrılarınıza dua edin de Gavin benden daha çekici olsun ve onu bir an önce kazansın." Siyah pençeleri ve büyük ellerinden birini gösterdi

parmak eklemleri. Ceset beyazı teninin hemen altında, sanki damarlarında büyü yazıyormuş gibi koyu kan sarmalları dolaşıyordu. "Zamanımız tükeniyor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Louvaen, Cinnia'nın mektubunun köşesini iki donmuş parmağının arasına sıkıştırdı, sanki çenesi kırılan ve kötü bir ısırtığı olan vahşi bir şeymiş gibi. Parşömene karalanmış kelimeler, büyüyen alacakaranlıkta okunamayan sembollerdi. Her birini ezbere biliyordu, bu sefil kaleye yaptığı sefil yolculuk sırasında her cümleyi ezberlemişti. Mektup kar yüklü rüzgârda dalgalanıyor ve mürekkebe karışan sihirle parlıyordu.

Büyüden nefret ederdi. Her şarlatanın, yılan yağı üreticisinin ve gelin çalan asilzadenin ilgi alanına giren büyü, sorun çıkarmaktan ve sefalet yaratmaktan başka bir işe yaramazdı. Kendi annesi yeteneğini ustalıkla kullanmıştı ya da babası öyle övünmeyi severdi. Gullveig Hallis, havanın maviyle parıldadığı ve büyücülüğün pis kokusuyla dolup taşıdığı bu tanrıların terk ettiği topraklarda tam da evinde gibi olurdu. Louvaen bunun bir parçası olmak istemiyordu. Elini açtı ve rüzgârın mektubu kapıp götürmesini, kasırgaya yakalanmış çılgın bir kuş gibi çırpınmasını ve dönmesini izledi. Yağan kar perdeleri kısa sürede mektubu gizledi ve onu uğursuz hulkten ayıran geçit boyunca süzüldü

sivri bir kayanın üzerine tünemiş.

Devasa, yaşlılıktan ve eski yangınların kararmış kale, taştan inşa edilmiş payandalı pençeleriyle dağı kavıyordu. Perde duvarının parçaları batı köşesinden oyulmuş, geriye tehlikeli bir şekilde yüksekte sallanan bir kule kabuğu kalmıştı. Louvaen, uçurumdan esen sert rüzgârda kulenin gıcırdadığını ve gürlediğini duyar gibi oldu. Bir asma köprü kalenin giriş kapısıyla aynı hizada duruyordu ve gemileri demirleyenler kadar güçlü zincirlerle tutturulmuştu. Burası, bakımlı arazileri ve düz çakıl yollarla kesişen resmi manzaralarla evcilleştirilmiş ormanları olan bir beyefendinin mülkü değildi. De Sauveterres'in serveti -ya da servetsizliği- ne olursa olsun, aile komşularını etkilemek için bir konuta para harcamamayı tercih etmişti. Bu ev, kafes parmaklıklı kapısı, cinayet delikleri ve ok yarıklarıyla hem düşmanları hem de dostları savuşturuyordu. Louvaen kat kat yünlerini kesen acı soğuktan olduğu kadar korkudan da ürperdi. "Tanrı'nın donu, Cinnia," diye mırıldandı atkısına doğru. "Kendini neyin içine soktun?"

Gökyüzünün kasvetli grisi derinleşmişti. köprüyü indirmeleri için kaledeki birinin dikkatini nasıl çekeceğini bulmaya çalışıyordu. "Merhaba ev!" Rüzgâr dolu sesini susturmak için onu parçaladı. Lanet okudu ve tekrar denedi. "Cinnia! De Lovet!" Pencereilerin karanlık boşluklarında ışık parıltıları belirip kayboldu. Işıklar bir pencereden diğerine, bir kattan diğerine dans ediyor, bir noktada nefes almadan daha uzun süre durmuyorlardı. Daha batıl inançlı bir insan bu karanlık yerde aktif bir hayaletin dolaştığını gördüğünden korkabilirdi ama Louvaen hayaletlere ve hortlaklara inanmıyordu. Merdivenlerden inip çıkan mum taşıyan insanlara inanırdı.

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Bu saçmalık için zamanım yok." Bir haftalık zorlu yolculuk, Cinnia'yı yaralı ya da ölü bulmanın dehşeti ve onu ve atını bir anda yüzlerce kilometre uzağa taşıyıp bu çorak yerde sersemlemiş ve yönünü kaybetmiş bir halde durmasına neden olan bir büyüün garip kırbacı ve çekiciliği, sabrının azalmasına ve öfkesinin artmasına neden olmuştu. Bir kar fırtınasında dünyanın kenarına sarılıp avazı çıktığı kadar bağırarak ruh halini iyileştirmede. Attan indi ve atı inişin olduğu yerden uzaklaştırarak

Arkasındaki ormanı işaretleyen ağaçların. Bineği rahat bir ahırda barınmak yerine karanlıkta ve soğukta dolaştığı için homurdanırken sıcak bir hava dalgası boynunu ısıttı. Louvaen onun burnunu okşadı ve dizginlerini yapraksız bir huş ağacının alçak dalına bağladı. "Sen sabırlı bir delikanlısın, Plowfoot. Yakında rüzgârdan kurtulacağız." Eyer çantasının kapağını kaldırdı ve içine uzandı. Bir hafta önce Jimenin'e doğrulttuğu çakmaklı tüfek avucunda ağır ağır duruyordu. İki tabancasını da yanında getirse çok daha iyi olurdu, özellikle de yalnız seyahat ediyorsa ama Louvaen, Jimenin ona karşı komplo kurarken babasını silahsız bırakmayı reddediyordu. En azından çantasında iki yedek mermi vardı. Birini kalenin dikkatini çekmek için tabancada harcayacak, ikincisini Cinnia'ya zarar verirse Gavin de Lovet'te bir delik açmak için kullanacak ve üçüncüsünü eve dönüş yolculuğu için saklayacaktı.

Kar daha sert yağdı, pelerininin kapüşonunu örttü ve onu gizledi. Yarığın ağzına doğru dönüş yolculuğunda izleri de aynı hızla sürüyordu. Kaleyle arasındaki boş alan ve tabancanın kısa menzili, atışının zararsız bir şekilde aşağıdaki karanlığa düşmesini sağlıyordu ama çıkaracağı ses gelişinin sinyalini verecekti. Tabancayı tam dolduruşa getirdi, kalenin tabanına nişan aldı ve tetiği çekti. Tabanca vadide gürleyen bir patlamayla ateşlendiğinde parlak bir barut koronası gözlerini kamaştırdı. Parlamamanın etkisiyle geçici olarak kör olan ve patlamanın sağırlaşan Louvaen gözlerini kapadı ve bulunduğu tehlikeli noktadan geri çekildi. Arkasında Plowfoot panik içinde kişnedi ve onu titreyen huş ağacına bağlayan dizginleri çekti. Kadının dokunuşu ve sesinin yatıştırıcı tınısıyla sakinleşti. "Sakin ol, delikanlı. Bunun için yapılacak bir şey yok." Tabancayı tekrar kesesine yerleştirdi ve yeniden doldurmayı unutmayacağına dair kendine söz verdi.

Kulakları hâlâ çınlarken, kalenin birinci katındaki tüm pencerelerin zemin altın rengi bir ışıkla aydınlandı. Alçalan geceden sadece biraz daha karanlık olan ve yağın karla gizlenen bir silüet, kapının yanındaki mazgallarda belirdi. Louvaen ateş ettiği yere doğru yürüdü ve el salladı. "Köprüyü indir, seni dangalak!" Yukarıda pusuya yatmış olan her kimse onu içeriden duymamış olabilirdi ama Mercer Hallis sık sık en büyük çocuğunun öfkeli olduğunda çok güçlü ciğerlere sahip olduğunu söylerdi ve Louvaen

Yalnız gözcünün, şarkı söyleyen rüzgârın üzerinde bile onu gayet iyi duyduğundan şüpheleniyordu.

Dönen bir ırgatın iniltisi ve gıcirtısı, asma köprü yavaşça kapıdan ayrılıp gedik boyunca uzanırken zincirlerin takırtısıyla birlikte duyuldu. Plowfoot'un dizginlerini ağaçtan çözdü ama yeniden ata binmedi. Mantığı ona, kale sakinleri onu öldürmek isteseydi, çoktan yarım düzine ok saplamış olacaklarını söylüyordu. Yine de, eyerde yüksekte ve açıkta durmak yerine, iri cüssesi tarafından kısmen korunan büyük atın yanında yürürken kendini daha iyi hissediyordu.

Köprü donuk bir gümbürtüyle yarığın kendi tarafına inerken kar gayzerleri patladı. Louvaen kenarda duraksadı ve aşağıya doğru baktı. Rüzgâr daha sert esiyor, huzursuz bir ruh gibi dönüyor ve onu geniş ağaçtan aşağı, vadiye doğru itecek kadar güçlü esintiler savuruyordu. Yükseklikten korkmuyordu ama ölümüne düşmekten korkuyordu ve dibe kadar uzun bir yol vardı. Kalbi göğüs kemiğini yumrukluyordu. Bu yolculuk başladığından beri bu özel ritme alışmıştı. Cinnia için ve şimdi de kendisi için korkuyordu. Bu iş bitmeden saçları ağarmış olacaktı.

Siperlerden onu izleyen karanlık figür, pelerinini çırpması dışında hiç kıpırdamadı. Louvaen kaşlarını çattı. O bölgeden yardım alamayacaktı. Kendini atın yanında konumlandırdı. Plowfoot'u bir şeylerden uzaklaştırmak için birkaç öfkeli rüzgârdan çok daha fazlası gerekecekti. Güvende olmak için bir kolunu üzengiden geçirdi ve bir eliyle dizginleri gevşekçe tuttu. Köprü boyunca yavaşça yürümeye başladılar, Louvaen Pullukayak'ın toynaklarının her takırtısını sayarak dikkatini kenardan çukura bakma isteğinden uzaklaştırdı. Tahta kalaslar ayaklarının altında rüzgârın ağıtına yalvarırcasına gümbürdüyordu.

Onlarca yıl gibi gelen dakikalar içinde karşıya geçmeyi başardılar. Louvaen'in elleri eldivenlerinin içinde donmuş, dudakları çatlamış ve acımişti. Görünmeyen bir el tarafından yukarı doğru çekilen demir bir kapı siperi onun girişine izin vermek için yükseldi. Plowfoot'un takırtılarının tonu değişmiş, ahşap kalaslardan taş döşemelere geçişi işaret ediyordu. Cinayet delikleriyle dolu dar bir barikatı geçtiler. Bu tür şeyleri okumuştı. Saldırı sırasında kullanılan savunma önlemleri ve

Kuşatma. Louvaen omuzlarını kamburlaştırdı. Elinde kaynar zift ya da sıcak kum dolu bir tencereyle birinin tepesinde pusuya yatmış olma ihtimali zayıftı ama bu fikir yine de seğirmesine ve atın dizginlerini biraz daha sert çekerek onu hunili geçitten için acele etmesine neden oldu.

Kadın ve at ıssız bir baileyde durdu. Kalenin yükselen cüssesi ve yüksek perde duvarı tarafından korunan koğuş, rüzgârın çılgılığın ve ısırmasından korunuyordu. Kar, çevreyi saran binaları örtmek için tembel tüller halinde düşüyordu. Bir ahır, demir ocağı ve terk edilmiş bir fırından arta kalanları seçebiliyordu. Kepenkli pencerelerden sızan altın rengi ışık, bir bahçe duvarına tutunmuş ve kule kalesinin yüksekliğine tırmanan tam çiçek açmış gül sarmaşıklarının ürkütücü görüntüsünü ortaya çıkardı.

Böylesini daha önce hiç görmemişti, özellikle de kışın ortasında. Alacakaranlığın feyizli ışığında, çiçekler kalenin duvarından aşağı kıpkırmızı bir nehir halinde dökülüyor ve el değmemiş kar yığınlarını lekeliyordu. Louvaen kalenin taş cephesinde, içinden canlı kanı akan bir yaraya bakıyormuş gibi tatsız bir hisse kapıldı. Durdu ve çiçeklere daha dikkatli baktı. Ya düşündüğünden daha yorgundu ve gözleri ona oyun oynuyordu ya da sarmaşıklar hareket ediyordu. Sürekli yer değiştiren dikenli bir halının içinde kendi üzerlerinde dönüp duruyor, toprağın üzerinde kıvranıyorlardı. Çiçekler taç yapraklı yüzlerini ona doğru uzatıp tıslarken Louvaen, Plowfoot'a doğru geri çekildi.

Plowfoot'un kulakları sesle birlikte kafasına doğru düzleşti. Güllerden uzaklaştı, Louvaen onun yanına yapıştı.

Daha fazla büyü. Ketach Tor o şeyin içinde boğuldu. Hangi çılgın insan gülleri sürünmesi ve tıslaması için büyüledi? Gözlerini bitkilerden ayırmadı ve biraz daha mesafe koydu. anda kendisine bir tırmık ve bir meşale alsa son parasını da verirdi.

Şatonun kapıları paslı bir çılgılla açıldığında neredeyse ayakkabılarından fırlayacaktı. Girişten ve merdivenlerden ışık sızıyordu. Pelerinli ve kapüşonlu tanıdık bir şekil ona doğru koşuyordu. Louvaen'i bir ömür boyu süren alışkanlıkları yönetiyordu ve o da elini kaldırdı. "Cinnia! Düşüp boynunu kırmadan önce koşmayı bırak!"

Emri dikkate alınmadı. Cinnia kendini kız kardeşine doğru fırlattı.

Bir hıçkırıkla kollarını açarak ikisini de küstah Plowfoot'a doğru savurdu. "Lou! Tanrılara şükür, sağ salim varmışsın!"

Kendisini ve babalarını korkuttuğu için Cinnia'nın boynunu sıkmak istemesine rağmen, onu ciyaklatacak kadar sert bir şekilde sırtına sarıldı. Eldivenli parmağı Cinnia'nın burun çizgisini okşadı. "İyi misin?"

Kız sırttı, gözleri kapüşonunun gölgesinde parlıyordu. "Evet, çok iyi!" Louvaen'in elini öptü. "Ama sen bir buz saçağısın! Seni içeri, ateşin yanına götürelim. Birisi Plowfoot'la ilgilenecek." Louvaen'in omzunun arkasından baktı ve gülümsemesinin yerini korku aldı. "Babam nerede?"

Louvaen onun kolunu güven verici bir şekilde okşadı. "Hücrede değil. Soğuk algınlığına yakalandı. Onu Dame Niamh'ın gözetimine bıraktım."

"Babamı hep sevmiştir. Ona iyi davranacaktır."

"Eminim öyle yapacaktır." Çekici dul komşuları, Cinnia'nın annesi öldüğünden beri Mercer Hallis'e şehvetle gülümsüyordu. Louvaen kadının babasının üzerine titreyeceğinden ve onu yatağına atmaya çalışacağından kuşku duymuyordu. Bu varsayımı kendine sakladı.

Cinnia'nın onu elinden tutup kale merdivenlerinden yukarı çıkarmasına izin verdi. Onun arkasında, pelerinli bir figür Plowfoot'u ahıra doğru götürdü. Siperlerin üzerindeki gizemli gözcü ortadan kaybolmuştu.

"var?" Cinnia onun kolundan çekiştirdi. "O iyi olacak. Ahır sıcak ve içinde yulaf ve taze su olan bir ahır olacak."

"Asma köprü mazgallarda biri vardı.

De Sauveterre miydi o?"

"Hayır. Ailenin büyücüsü Ambrose."

Louvaen kar yağışı altında durdu ve Cinnia'nın kolunu bıraktı. "Evlerinde bir büyücü mü tutuyorlar?" Bu, mülkün neden büyü koktuğunu açıklıyordu.

Cinnia gözlerini devirdi ve dirseğini kavradı. "İyi bir tiptir. Buraya geldiğimden beri bana karşı çekingen ama nazik. Onunla bu gece tanışacaksın." Louvaen'i uyarmak için kolunu salladı. "Medeni ol, Lou. Hatırlarsan, seni Ketach Tor'a götüren şey büyüydü."

"Evet ve eğer evde kalsaydınız o şeylere başvurmak zorunda kalmazdım!"

Kız onu çimdiklediğinde Cinnia'nın elini tokatladı ve bağırdı.

"Bizi bekleyen bir sığınak ve ateş varken, kar fırtınasında bunu tartışmayacağım. Bunu bir fincan bira içerken tartışabiliriz. Şimdi benimle gel." Louvaen'i kapılara doğru sürükledi.

Meşaleler, mumlar ve girişin karşısında yanan bir ocakla aydınlatılmış geniş bir salona girdiler. Dans eden alevlerin oluşturduğu gölgeler kireç sıvalı duvarlarda geziniyor ve Louvaen'e ters çevrilmiş bir gemi gövdesini anımsatan, kararmış ahşaplardan oluşan bir göğüs kafesinin desteklediği tavana doğru kaçıyordu. Çeliğin parıltısı gözüne çarptı ve yarı dönerek bir duvarın bir dizi silahla kaplı olduğunu gördü; kılıçlar, baltalar, kama ve mızraklar. Bitişikteki duvarda kalkanlar sıralanmıştı ve aralarına çok eski çağlardan kalma av ve savaş sahnelerini tasvir eden duvar halıları serpiştirilmişti. Cinnia'yı ateşe kadar takip ederken ayaklarının altında aceleler çıtırdadı ve Louvaen bir toz ve biberiye kokusu aldı.

Karşılama sıcaklığının dalgaları ona doğru yayılıyordu. Salon eskimişti ama ihmal edilmemişti. Ocak moderndi ve dumanı doğrudan odanın içine değil, görünmeyen bir bacaya gönderiyordu. Louvaen'in pelerininin üzerindeki kar eriyerek onu ve kendisini sıırıslık bir hale getirdi. Pelerini omuzlarından silkti ve damlayan giysiyi yüzünü buruşturarak uzattığı kolunda tuttu. "Bunu nereye koyabilirim?"

"Ben alırım, hanımefendi."

Louvaen dönüp baktı. Pelerini almak için elini uzatan kadın ufak tefek bir yaratıktı, boyu Cinnia'dan uzun değildi ama keskin yüz hatları ve griye çalan kahverengi saçları vardı. Louvaen'i ölçen, inceleyen ve yargılayan bir bakışla taradı. Her ne gördüyse kaşlarını kaldırdı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu.

"Lou, bu Magda, Ketach Tor'un kahyası ve aşçısı." Louvaen'in elinden mantoyu aldı ve kadına uzattı. "Magda, bu benim ablam Louvaen Duenda."

Magda kibar bir selamlamayla başını eğdi. "Ketach Tor'a hoş geldiniz, Bayan Duenda."

Louvaen hem jestle hem de gülümsemeye karşılık verdi. "Güzel bir salonunuz var,

Madam."

Hizmetçinin göğsü gururla kabardı ve Louvaen'in iltifatı karşısında gözlerinde onay ışıltısı belirdi. Damlayan pelerini tuttu ve diğer eliyle işaret etti. "Çoraplarını ve ayakkabılarını bana ver. Sırılsıklam olmuşlardır. Ayaklarını ateşin yanında ısıtabilirsin."

Cinnia Louvaen'i yavaşça ocağa bakan iki sandalyeden birine doğru itti. "Şuraya otur. Ben kuru çorap getireyim. Terlik olmasın. Ayakların benimkilerden daha büyük."

Louvaen çok geçmeden omuzlarına battaniye örtülmüş, elinde muskatla tatlandırılmış bir fincan sıcak bira ve ayaklarıyla bacaklarını saran Cinnia'nın bir çift çorabıyla rahatça bir sandalyeye yerleşmişti. Magda ıslak eşyalarıyla birlikte ortadan kaybolmuş, omzunun üzerinden mutfak ocağında daha çabuk kuruyacaklarını söylemişti. Keten kıvrım desenleriyle oyulmuş bir dizi ahşap paravanın arkasında kayboldu.

Cinnia onun karşısına oturmuş, kendi fincanını sıkıyordu. "Babam çok mu hasta?" Louvaen omuz silktilti. "Kuru bir öksürük ve biraz ateş. Kötü bir şey değil, ama bu havada dışarıda olmamalı."

"Kimse yapmamalı, sen bile. Hava dönene kadar bekleyebilirdin."

"Ben bir uçurumun kenarına büyülenene kadar kar fırtınası yoktu canım." Louvaen dilinin keskinliğini köreltmek için birasını yudumladı. "Eğer de Lovet ile kaçmasaydın burada olmayacaktım." Koridoru bir kez daha gözden geçirdi ve yukarıya, asma kata ve ikinci kata doğru baktı. "Bu arada o nerede?"

Cinnia sarı buklelerinin altından ona dikkatli bir bakış fırlattı. "Gavin? Neden sordun?"

Louvaen kaşlarını çatı. "Böylece seni Montebianco'dan kaçırdığı için onu vurabilirim." Başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "İtibarına ne yaptığının farkında mısın, Cinnia? Geçtiğimiz hafta, neden ortadan kaybolduğunu açıklamaya çalışırken hayatım boyunca söylediğimden daha fazla yalan söyledim."

Kız utancından kızardı ama çenesini kaldırdı.

"Seni ve babamı endişelendirdiğim için özür dilerim ama notumu okudunuz. Tehlikede olmadığımı biliyordunuz."

"Böyle bir şey bilmiyordum! Gavin de Lovet hakkında bildiklerimiz sadece onun bize anlattıklarından ibaret." Eliyle salonu işaret etti. "Zengin olsun ya da , ki ben 'olmasın' diyorum, de Sauveterre'ler bir kalede yaşıyor. Bir geçitle çevrili bir kaya parçası üzerine inşa edilmiş bir kale, Cinnia. Asma köprüler, ok yarıkları ve her türlü keskin aletle dolu bir salon var. Mutfağın neye ancak hayal edebilirim. Belli ki bu insanlar kendilerine büyük zarar vermek isteyen düşmanlar edinmişler. Burada olmamalısın; ben de öyle." Cinnia elindeki

fincanı yere vurdu. Kaşlarını çatı, ve kollarını kavuşturdu. Louvaen imzasını attı ve kendini en az bir saat sürecektir sonuçsuz bir tartışmaya hazırladı. "Bu kale yüzlerce yıl önce inşa edildi, Lou. O düşmanlar çoktan gitti." Bir elini korsajının üzerinden geçirdi. "Gördüğünüz gibi gayet iyiyim. Mutluyum da. Ayrıca, dikiş derneğindeki grup yaşlı kocakarının hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Oğullarından biriyle evlenmeyi düşünüyorsan bunu önemsemelisin." Cinnia güzel, zeki ve tatlıydı. Aynı zamanda katır kafalıydı ve Louvaen hayal kırıklığı içinde kendi saçlarını yolmamak için mücadele etti.

Cinnia burnunu havaya kaldırdı. "Onların değerli oğullarından hiçbirisiyle ilgilenmiyorum."

Louvaen sandalyesinden yarı kalktı. "Tanrı aşkına, bu kadar aptal olmayı bırakın. Bir erkekle kaçan genç ve bekâr bir kadın, Jimenin ve benzerlerinin, istese de istemese de, onu kendi fahişesi yapmaya çalışması için kendini hedef haline getirir." Cinnia'nın bir dişi geyik kadar yumuşak gözleri yaşlarla doldu. Louvaen'in kalbi küt küt atmaya başladı. Oturduğu yeri terk etti ve kız kardeşinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Cinnia'nın eli titrerken Louvaen avucunu bir an için yanağına bastırdı ve sonra dönüp öptü. "Bu acı bir hayat, aşkım. Ben yaşadığım sürece senin asla çekmeyeceğin bir şey."

Cinnia'nın hüzünlü gülümsemesi esrarengiz bir bilgelikliydi. Başparmağını Louvaen'in elmacık kemiğinin kıvrımında gezdirdi. "Sonsuza kadar benim kurtarıcı şövalyem olamazsın, Lou."

"İzle beni."

İkisi de güldü. Cinnia burnunu çekti ve gözyaşlarını geri kırıptı.
"Sauveterre'nin güvenli ülke anlamına geldiğini biliyor muydun?"

Louvaen homurdandı. "Bu çok zengin. Hangi ata böyle bir unvan seçecek kadar güzel bir ifade tarzına sahipti?"

"Bu uygun. Burada güvendeyim - Jimenin'den ve diğer herkesten Ben.

"Peki ya Gavin ve ailesi?"

"Bana malikanenin hanımefendisi gibi davranıyorlar. Gavin bana herhangi bir güzel gibi kur yapıyor.

Ambrose ise nezaketin timsalidir. Magda'yla tanışmıştın." Cinnia sırtıttı. "Bana biraz seni hatırlatıyor. Sanırım bana göz kırpan herkesi dümdüz ederdi."

Louvaen Magda'yı gittikçe daha çok seviyordu. Cinnia'nın ailenin reisinden bahsetmediğini fark etti. "Peki ya Lord de Sauveterre? O da oğlu ve hizmetçisi kadar kibar mı?"

Cinnia bu kez bir an tereddüt etti. "Ballard de Sauveterre ile iki kez karşılaştım. Yalnızlığı tercih ediyor." Sesini alçalttı. "Biçimi bozuk ve kimse yüzüne bakmasın diye kukuletalı ve pelerinli geziyor." Kahverengi gözleri acıma duygusuyla parlıyordu. "Zavallı adam; ellerini gördüm. Siyah pençeleri olan parçalanmış şeyler."

"Pençeler mi?" Louvaen ayağa fırladı, hâlâ Cinnia'nın elini tutuyordu. Kızı yanına çekti. "Ne tür bir adam pençe kullanır?" Dişlerini gıcırdatan soğukta uykusuz bir hafta boyunca onu Ketach Tor'a sürükleyen aynı panik geri döndü. "Botlarımı ve pelerinimi bul ve sıkı giyin. Yanında ne getirdiysen bırakmamız gerekecek. Sizinle ahırda buluşuruz. Pulluk ayak iki kişiyi taşıyacak kadar büyük. Biz de ata bineriz."

Cinnia elini geri çekti. "Kes şunu," diye tersledi. "İkimiz de tehlikede değiliz ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Burada benimle kalabilirsin." Öfke ve yalvarma yüz hatlarında öne çıkmak için savaşıyordu. "Benimle kalmanı istiyorum, en azından Gavin babamın borcunu ödemek için Jimenin'e para getirene kadar." Tekrar kollarını kavuşturdu. "Ama ne kadar bağırp çağırırsan bağır, beni kendinle gelmeye zorlayamayacaksın."

Louvaen avucunu alnına vurdu. "Tanrım, sen ne zaman

bu kadar inatçı mı oldun?"

"On yaşında olmayı bıraktığımda ve sen benim ablam olsan da annem olmadığını anladığımda."

Cinnia'nın gerçekçi bir ses tonuyla söylediği sözler Louvaen'in nefesini kesti. Sandalyesine çöktü ve sessiz birkaç dakika boyunca kız kardeşine baktı. Az önce aralarında derin bir şeyler değişmişti. Mercer'ın ikinci karısı Abigail öldüğünde, on üç yaşındaki Louvaen evin idaresini ve beş yaşındaki Cinnia'nın ebeveynliğini üstlenmişti. Birçok açıdan zor olsa da, bu görevler ona doğal gelmişti ve hem baba hem de küçük kız, güçlü büyük çocuğun yönlendirmelerini takip etme alışkanlığına kolayca kapılmışlardı. Louvaen yıllar içinde sevdiklerini korumak için ailenin zorbasına dönüştüğü düşüncesiyle midesi bulandı. Cinnia ilk kez ona karşı gerçekten isyan etmişti ve Louvaen bocalıyordu.

"Eğer sensiz dönersem, babam beni asla affetmez." Elini uzatıp Cinnia'nın elini. "Lütfen benimle eve gel. Jimenin'i yenmenin bir yolunu bulacağız."

Cinnia onun parmaklarını kavradı ve sıktı. "Babama gayet iyi olduğumu ve Ketach Tor'da kalmaktan keyif aldığımı söylediğinde beni anlayacak ve iyi dileklerimi iletecektir. Ve Jimenin'i yatıştırmak için gerekli araçlara zaten sahibiz." Geçici bir gülümseme sundu. "Bir kez olsun, sadece kendimi kurtarmakla kalmayıp ailemize de senin gibi yardım edebileceğime güvenmelisin."

Louvaen onun çoraplı ayaklarını inceledi, uzun bir iç çekti ve sonunda Cinnia'nın sakın bakışlarıyla karşılaştı. "İnsanlara sık sık güzel bir yüzden çok daha fazlası olduğunu söylerim. Belki benim de ara sıra kendime aynı şeyi hatırlatmam gerekiyordur."

Cinnia sıırttı. "Belki." Sırıtiş rahatlamış bir kahkahaya dönüştü ve iki kız kardeş kucaklaştı. "Akşam yemeği yemek ve Magda'nın senin için hazırladığı odayı görmek için benimle tartışmayı bırakacak mısın? Seninle gelmeyi kabul etsem bile, hava koşullarını beklemek zorundayız."

Louvaen'in midesi gürültülü bir şekilde guruldadı. Boyun eğmesi için okşadı. "Bir ısırık alabilirim." Kız mutfaka kaçamadan Cinnia'yı yakaladı. "Önce bana kibar Gavin'inin neden burada, yanında olmadığını söyle."

"Seni ondan geri çalmama karşı beni koru."

Hayatında duyduğu en kan dondurucu çığlık ona cevap verdi, sanki zavallı bir yaratık canlı canlı kesiliyormuş gibi yerde yankılandı. Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. Kafasındakiler de aynı şeyi yapsaydı hiç şaşırılmazdı. "Merhametli tanrılar, bu da neydi?"

Cinnia acınası bir irkilmenin dışında, salonda yankılanan insanlık dışı çığlıklara aldırış etmemiş görünüyordu. "Lord de Sauveterre... hasta."

Louvaen ona bön bön baktı. "? kurşuna gibi konuşuyor!"

Çığlıklar iniltiye dönüşmeden önce bir kreşendoya ulaştığında Cinnia ürperdi.

Korku Louvaen'i dişlerini birbirine vurduracak kadar sert ürpertilerle sarstı. "Neler oluyor böyle, Cinnia? Hiçbir erkek böyle sesler çıkaramaz."

"İşkence görenler yapar."

Her iki kadın da yeni sesle sıçradı. Louvaen sandalyesine doğru tökezledi, sandalyesi devrildi ve küçük bir toz ortaya çıktı. Mutfağı salondan ayıran paravanların arkasından bir adam çıktı. Kısa boylu, ufak tefek bir adamdı ve siyah iplikle gizemli semboller işlenmiş, gümüş rengi soluk masmavi bir cüppe giymişti. Beyaz saç tutamları korkmuş bir kirpinin kılları gibi kafasından sarkıyordu. Burnuna taktığı gözlüklerin doğal olmayan bir şekilde büyüttüğü gözleriyle ona ve Cinnia'ya baktı. Sivri sakalıyla birlikte burnu da sanki yeni bir koku almış gibi seğirdi.

"Ambrose. Burada olmana sevindim." Cinnia ona doğru koştu ve reverans yaptı. "Büyücü," dedi Louvaen kesin bir ifadeyle.

"Sihirbaz," diye kabul etti ve mücevherli bir el uzattı.

Ondan yüzüklerinden birini öpmesini bekleyip beklemediğinden emin olamayan -çürüyene kadar orada bekleyecekti- Louvaen parmaklarını tereddütlü bir şekilde kavradı. Kuru dudaklarını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi ve doğruldu. "Bayan Duenda. Kız kardeşiniz ve Sör Gavin bizi sizin ve babanızın hikâyeleriyle eğlendirdi."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı. Gavin'in yorumunun pek de övgü dolu olmadığından şüphelenmişti.

Elini bıraktı, ağzını kıvıran ince gülümseme onun sözlerini duyduğunu gösteriyordu. "Atınız bu gece için ahıra yerleştirildi ve sizin için bir oda hazırlandı."

Louvaen gözlerini kırıştırdı. Kimsenin bilmediği bu yer nasıl bir çılgınlığa kapılmıştı?

-Ezilmiş bir örümcek için ağladığı bilinen kız kardeşi bile kalenin derinliklerinden gelen korkunç seslerden rahatsız olmuş görünmüyor muydu? Ambrose'un ilk selamını hatırladı. "Lord de Sauveterre'e kim işkence ediyor? Ve oğlu nerede?"

"O da hasta ve odasında." Cinnia ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Öyle mi? Biri onun da kollarını mı koparıyor?"

Cinnia, Ambrose'a eliyle işaret ederek yardım etmesi için sessizce yalvardı. Büyücü ellerini önünde kavuşturdu ve Louvaen'e pek zeki olmasa da ilginç bir çocukmuş gibi baktı. Louvaen birden Cinnia'nın neden bazen sebepsizmiş gibi görünen bir şekilde ona hırladığını anladı. "Ketach Tor, hanımefendi, vahşi bir büyü havuzunun ortasında yer alır. Büyü bazen zayıf, bazen de güçlü bir akış halindedir. Güçlü dönemlere yüksek gelgit diyoruz. Çoğumuz akışın kötü etkilerine maruz kalmayız. En çok kötü tepki veren iksirler ya da tersine dönen büyülerle karşılaşıyorum. Ancak efendi ve oğlu bundan rahatsız. Gavin ateşten yatalak oldu. En çok da babası acı çekiyor."

"Acısını dindirmek için yapabileceğiniz bir şey yok mu?" Louvaen değildi Ezilmiş bir örümcek için ağlayacak biri değildi ama böylesine acımasız bir çarkta defalarca parçalanmış bir adam fikri ruhunu hasta ediyordu. Tanrılar, büyüden nasıl da nefret ediyordu.

Ambrose başını salladı. "Hayır. *Dominus* güçlüdür ve akı geçicidir. Bunu atlatacaktır."

"Emin misiniz? Sesi şu anda birkaç parçaya bölünmüş gibi geliyor."

"Eminim. Bu ilk kez bir akıntıdan kurtuluşu değil. Bu onun son."

De Sauveterre'in ev halkının kendi evlerine karşı umursamaz tavrı

Efendinin sıkıntısı onu şaşkına çevirmişti. Çıkardığı sesler neredeyse onu bulmak ve acısına son vermek için elinden geleni yapmak amacıyla bu bilinmeyen yerde koşturmasına neden oluyordu.

Cinnia onun yüz ifadesinden düşüncelerini okumuş olmalıydı. "Yapabileceğimiz bir şey yok Lou, beklemekten ve her şey bittiğinde onu rahatlatmaktan başka."

Louvaen, sol el yolundan doğan büyü, kendisini bir şalgam kadar bulan bir büyücü ve görünmeyen bir işkenceci tarafından kendi evinde bir damla merhamet gösterilmeden işkence edilen bir lordla tamamlanan çarpık bir peri masalına adım atmıştı. Kız kardeşine uzun uzun baktı. "Kalmak istediğine emin misin?"

"Evet."

Çok yorgundu ve bu tek isteği kabul etmesinin tek nedeni buydu. "Bir gece kalacağım ve istediğinizi yapacağım; babamı Jimenin'den kurtarmak için söyleyeceklerinizi dinleyeceğim."

Cinnia ellerini çırpıttı.

Louvaen bir parmağını kaldırdı ve durakladı. "Bunun ötesinde hiçbir şeyi kabul etmiyorum, seni burada bırakmak da dahil. Gerekirse seni bayıltıp eyere bağlarım."

Cinnia kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim Lou."

Louvaen onun sırtına sarıldı, suçluluk duygusu irkilmesine neden oldu. Onun rızası gibi küçük bir şeyin kız kardeşini bu kadar sevindirmesi son derece yanlış bir şeydi. Cinnia'nın omzunun üzerinden Ambrose'a baktı. Ambrose da onu izliyor, gözlerini nefretle kısıyor ve ağzını sıkıyordu. Magda'nın bakışlarında daha önce parıldayan aynı merak, onun onaylamayan ifadesini yumuşattı. Hiç şüphe yok ki Magda'nın yüzü de onunkini yansıtıyordu, ilgi hariç. Burada olduğu sürece onun yolundan çekilmeyi planlıyordu.

"Magda size akşam yemeği servisi yapacak ve bu gece uyuyacağınız odayı gösterecek." Ambrose başını eğdi ve onları salonda bıraktı. Magda ve iki genç kadın ellerinde ekmek, peynir ve soğuk tavuk dolu tabaklarla salona girdiler ve bunları ocağın yanındaki uzun masanın üzerine yerleştirdiler. Hizmetçi kadın yardımcılarını Clarimond ve Joan olarak tanıttı. İkisi de reverans yaptı, şaşkın bakışları mutfığa kaçmadan önce Cinnia ve Louvaen arasında gidip geldi. Magda sofrayı hazırlarken kıkırdadı.

ve kız kardeşlere oturmalarını işaret etti. "Bir benzerlik arıyorlar."

Louvaen gülümsedi. "Bizi ilk kez birlikte gördüklerinde herkes öyle hissediyor." Hayatları boyunca bununla uğraşmışlardı. Narin ve sarışın Cinnia, heybetli, siyah saçlı Louvaen için mükemmel bir kontrasttı.

"Sende de aynı çene var." Magda elindeki sürahiyi eğdi ve fincanlarını baharatlı birayla doldurdu.

"Bu babamızın katkısı." Cinnia parmaklarıyla bir tavuk budu kopardı. "Bunun dışında en çok annelerimize benziyoruz. Babam Lou'nun annesi Gull'un Lou'dan bile uzun olduğunu söylüyor." Ağzına bir parça tavuk attı ve hevesle çiğnedi.

"Teşekkür ederim, kasaba tellalı." Louvaen Magda'ya kuru bir bakış attı. "Sanırım sana altı kuşak öncesine ait tüm aile sırlarını anlatmıştır?"

Magda bu kez açık açık güldü. "Sadece birkaç şey. Duyduğuma göre dirgenle ölümcül oluyormuşsun."

Louvaen kızaran Cinnia'ya ters ters baktı. Çiftçi Toddle on yıl önce kasabanın ahırında onu neredeyse şişlediği için onu asla affetmemişti. Louvaen'in özür dilediği de söylenemezdi. Adam ellerini kendine saklamalıydı.

Hizmetçi, Louvaen'in pelerinini ve botlarını kuruduktan sonra odasına götürme sözünü vererek mutfığa çekildi. İki kız kardeş birlikte yemeklerini yediler, Cinnia Louvaen'in siperinden bir şeyler atıştırdı ve Ketach Tor'da kaldığı süre ve Gavin'in ne kadar harika -hayır, mucizevi- olduğu hakkında sohbet etti. Cinnia yemeğini yerken ve iki bardak daha bira içerken Louvaen onu yarım kulakla dinledi. Yemeğini bitirdiğinde karnı sessiz ve memnundu, başı ise omuzlarında ağırlaşmıştı. Hâlâ babasının durumu için endişeleniyor, garip de Sauveterres'lerden şüpheleniyor ve aile reisinin bu geceyi atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu. Yine de Cinnia'yla buluşmaya yüreğini ağzına getiren dehşet duygusu azalmıştı. Kız kardeşi güvendeydi -babasını neden olduğu felaketten kurtarma planında son derece hatalıydı- ve görünüşe göre mutluydu.

"Siperinde uyuyakalmak üzeresin." Cinnia onun elini çekti. "Hadi, seni yatağa götürelim."

Louvaen, gölgeler içinde boğulan bir asma kata ve bir dizi başka merdivene ulaşana kadar onu dar bir merdiven boşluğunda takip etti. Yanan tek bir fener, iki yanında kapılar olan kısa bir koridoru zayıf bir şekilde aydınlatıyordu. Cinnia onu bir tanesine götürdü, adımları gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde gürültüyle ilerliyordu. "Sen buradasın, ben de bir sonrakindeyim." Kapıyı açtı ve kenara çekildi.

İnce mumlar tertemiz süpürülmüş bir odayı aydınlatıyordu. Louvaen'in burun delikleri balmumu kokusuyla seğirdi. Gavin'in kıyafeti, iyi miktarda paraya sahip bir aileden geldiğini gösteriyordu. O bu tuzağa düşmemiştir. Karnını zor doyuran birçok züppe, zengin bir gelini kendine çekebilmek için son parasını süslü kıyafetlere harcayarak sahte de olsa iyi bir izlenim bırakmaya çalışırdı. Bu farklıydı. Saf balmumu mumları yakmak gibi bir savurganlığı sadece zenginler karşılayabilirdi. Hem yoksul hem de orta halli aileler evlerini aydınlatmak için donyağı mumları ya da donyağı ile karıştırılmış balmumu kullanırlardı. Louvaen, Gavin'in Cinnia'nın kulaklarını türlü masallarla doldurmadığına tam olarak ikna olmamıştı ama bu en azından ailesinin geliri konusunda biraz dürüst olduğuna dair bir ipucu veriyordu.

Mum ışığı, süslü oyma paravanlarla çevrili bir kutu yatağı ortaya çıkardı ve

Alt raya karşı inşa edilmiş alçak bir basamak depo görevi görüyordu. Yastık ve battaniyelerle dolu bir şilte sıcak ve rahat bir gece uykusu vaat ediyordu. Çantası yatağın yanında duruyordu ve birisi iki elbisesinden birini köşedeki küçük ocağın yanındaki bir sandalyenin üzerine sermişti. Çorapları kurumakta olan bir atın üzerinde, ıslak çizmelerinin yanında dalgalanıyordu. Tıraşlanmış kemikten yapılmış panjurlar pencereyi dışarıda savrulan kar ve buzdan koruyordu. Soğuk oda yeni yanan ocaktan yavaşça ısınıyor, duvarlara asılı duvar halıları da artan ısıya taştan kaçmasını engellemeye çalışıyordu.

Cinnia sandalyenin yanındaki alçak masayı işaret etti. "Senin için bir sürahi ve leğen, yatağın altında bir lazımlık var. Yarın size tuvaletlerin nerede olduğunu göstereceğim."

"Odanızın benimkinin yanında olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Evet. Bana bir çardak verdiler. Çok güzel ve pencerelerimde gerçek cam var."

Louvaen kız kardeşine baktı. "Ve sen yalnız mı uyuyorsun?"

Cinnia kollarını kavuşturdu. "Elbette öyleyim. Bu çok aşağılayıcı, Lou."

Louvaen omuz silkti. "Gavin seni baştan çıkarmadığı sürece böyle bir şey söz konusu olamaz,

ve bana yalan söylüyorsun. O zaman bu bir hakaret değil, sadece anlayışlı bir soru." Kaşları çatılmıştı. "Evli olmadığın sürece asla anlayışlı bir soru olmasa iyi olur."

"Tanrılar, sen tam bir ejderhasın." Cinnia kapıya doğru süzüldü. "Geç oldu. Uykulu ve huysuzsun ve ben de her küçük şey için kendimi sana karşı savunmaktan yoruldum. Yatağına git. İstedığın kadar uyu. Sabah görüşürüz." Onu yanağından öptü ve arkasından şaşkın şaşkın bakan Louvaen'i bırakarak koridora çıktı.

"Kimsin sen?" dedi usulca. "Ve kız kardeşime ne yaptın?"

Külotunu, kombinezonunu ve Cinnia'nın çoraplarını çıkardı. Çantasından çıkardığı gecelik, buruşuk parşömeden daha fazla kırıksıklığa sahipti ama onu hâlâ soğuk olan odada sıcak tutacaktı. Giyindi ve mumları söndürdü. Ocaktan gelen ateş ışığı yatağa giden yolu aydınlattı. Saman bir şiltenin üzerine serilmiş kuş tüyü bir yatağa uzandı. Battaniyeler yün ve kürk karışımıydı, aralarına da yeşil kadifeden pahalı bir battaniye sıkıştırılmıştı. Yatak başlığının eni boyunca uzanan kuş tüyü bir destek vardı ve Louvaen memnun bir iç çekişle başını ona yasladı.

Beş gündür gerçek bir yatakta yatmamıştı. Ketach Tor'a giderken kullandığı güzergâh üzerindeki hanlar farelerden daha fazla haşarat barındırıyordu. Samanlıkların görece güvenli ortamında uyumak için küçük bir miktar ödemişti, saman paletini ahırda ya da ambarda barınan atlar ve sığırlar ısıtıyordu. Yanı başında çakmaklı tüfeği ve Plowfoot'un eyer battaniyesinden yaptığı derme çatma yastığın altına sıkıştırdığı hançeriyle uyurdu. Bu gece her ikisini de kese ve kılıf olarak kendi yerlerinde bırakacaktı. Şimdiye kadar Ketach Tor sakinlerini gizemli ve bazı durumlarda düpedüz tuhaf, ama kibar ve ilgili bulmuştu. Ve eğer akşam yemeği zehirlendiyse, ağlamak için artık çok geçti.

şimdi. Louvaen yorganın altına iyice sokuldu ve uykuya daldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duvarlarda yankılanan hayvani çığlıklar onu derin uykusundan uyandırdığında gözlerini henüz kapatmış gibi görünüyordu. Yatak kısmen kapalı olmasaydı, yere yuvarlanabilirdi. Omzu kutu yatağın kenarlarından birine çarparak onu tamamen uyandırdı. O ıstıraplı, eziyetli sesler ürpermesine neden oldu. De Sauveterre. Çığlıklarının tonu değişmişti; sanki işkencecisine karşı savaşmış ve en barbar şekilde cezalandırılmış gibi acıyla karışık bir öfke.

Karanlıkta titreyerek yataktan çıktı. Ocaktaki ateş, yere gölgeler düşüren cılız bir köz parıltısına dönüşmüştü. Louvaen mumları yakmak için acele bir uç kullandı, böylece şalını bulabildi ve nemli botlarını çekebildi. Ellerini ısıtmak için üfledi ve çakmaktaşı, barut, yama ve ramrod ile birlikte çakmaklı tüfeği aldı. Parmakları küçük bir çantanın içinde kalan iki yuvarlak kurşun topu kovaladı ve birini yakaladı. Onu yatağın basamağına, çakmaklı tüfeğin yanına koydu. Tabancayı yeniden doldurmak yavaş bir işti, özellikle de

Soğuktan sakarlaştı ve uykuya dalmadan önce bunu yapmadığı için öngörü eksikliğine lanet etti.

Bu insanlar nasıl bir deliliğe kapılmışlardı ki şatonun alt odalarından gelen sesleri duymazdan geliyorlardı? Kendi kız kardeşi, de Sauveterre'in çektiği acılar için endişe duymadığını gösteriyordu. Cinnia'nın aksine Louvaen, Ambrose'un efendisinin ölmediğine ya da çektiği sıkıntıların hem düzenli hem de geçici olduğuna dair verdiği güvencelerin tek kelimesine bile inanmamıştı. Odasına kapanmayı ve çığlıkların kesilmesini ummayı reddetti. Aşağıda ne gibi korkunç bir iş olduğunu kendi başına öğrenecekti. En azından o zaman Cinnia'yı bu gece Pullukayak'a atıp karanlıkta bir kar fırtınasına göğüs germek zorunda mı kalacağını yoksa sabah güneş doğana ve o iğrenç gülleri ateşe verecek kadar net görebileceği zamana kadar beklemek zorunda mı kalacağını bilecekti.

Tabanca dolu ve elinde bir mumla şalını sardı. omuzlarına doladı ve başını boş, meşalelerle aydınlatılmış koridora uzattı. Cinnia'nın kapısı kapalıydı. Korkunç uğultuyu rüyasında görmediğine emin miydi? Bir çığlık daha sessizliği böldü; kesinlikle uyanıktı. Cinnia'nın kapısını denedi. Kapı onun dokunuşuyla açıldı. Louvaen homurdandı. Kız kilit ya da parmaklık kullanmayacak kadar kolay mı güveniyordu?

Cinnia büyük bir yatakta battaniye yığınının altında büzülmüş, yatağın tentesine iliştirilmiş ağır perdeler tarafından kısmen gizlenmişti. Uykusunda mırıldanıyordu ve Louvaen küçük bir rahatlama nefesi aldı. Aileleri Cinnia'nın top ateşi altında bile uyuyabildiği konusunda şakalaşırdı. Kalenin altından gelen gürültüyü düşününce, kız kardeşi bu kadar derin uyuduğu için onu duyabilen her tanrıya şükretti.

Önünde bir ikilem vardı. Cinnia'yı uyandırıp kapıyı kapattıracak ve bir saatini onunla tartışarak geçirecekti ya da onu kendi haline bırakıp aşağıya tek başına inecekti. Her iki seçenek de kabul edilebilir değildi. Sonunda, burada bir büyücünün yaşadığını düşünerek Cinnia'nın uyumasına izin verdi. Hiçbir basit kilit ya da parmaklıklı kapı, yetenekli bir el tarafından yapılan güçlü bir büyüye karşı koyamazdı.

Kapıyı arkasından kapattı ve büyük salona giden dar merdiven boşluğundan parmak uçlarına basarak indi. Salonun kendisi karanlıkta kalmış, ocak soğumuştı. Salonu mutfaktan ayıran paravanların altında bir ışık titreşimi dans ediyordu.

Louvaen, bir köşede yer alan kısa bir merdivenden yükselen iniltileri ve ulumaları takip ederek kalenin kalbine girdi. Merdivenler, keskin bir şekilde sola kıvrılan bir koridora açılan bir terlişe iniyordu. Bir uçta daha fazla ışık yanıp sönüyor, buna çığlık yerine konuşan sesler eşlik ediyordu. İlk olarak Gavin'in sesini tanıdı.

"Bu sefer çok daha kötü. Hiç böyle acı çektiğini görmemiştim." Louvaen onu göremese de oğlunun sesindeki korkuyu ve babası için duyduğu endişeyi duydu. İçindeki düğümlerden biri gevşedi. En azından bu hüznü taşıdığı yığının ondan başka biri daha bu iğrenç sesler karşısında öğürmek istiyordu.

Ambrose ona cevap verdi. "Akı daha güçlü. Anlayabiliyor musun?"

"Evet. tükenmiş, parçalanmış bir paçavra gibi hissediyorum. Bu tür bir işkenceden sağ çıkmak için hepimizin toplamından daha dayanıklı."

"Her zaman öyleydi."

Louvaen kıpırdamadan durmuş, utanmadan kulak misafiri oluyordu. Karanlıktan Ambrose'un sesi yükseldiğinde yerinden sıçradı ve neredeyse elindeki mumu düşürecekti. "Göster kendini!"

Şalını kavradı ve onu erkeklerden ayıran alçak kemerli geçide doğru yürüdü. Kemer, derin bir kuyuyu koruyan dairesel bir odaya açılıyordu. Eğri duvarlar boyunca sıralanan depoların bazıları boştu, bazıları ise fiçılar ya da tahıl çuvallarıyla doluydu. İki tanesi, demir kayışlı menteşeler ve küçük oyuklar boyunca uzanan ağır parmaklıklarla güçlendirilmiş ahşap kapılarla kapatılmıştı. Mavi ışıkla parıltı veren kilitler onları kapalı tutuyordu. Gavin ve Ambrose kapılardan birinin önünde durmuş, soğuk havada burunlarından ve ağızlarından buharlar çıkıyordu. Gavin şaşkın bir ifade takınmıştı. "Bayan Duenda."

Ambrose ters ters baktı -ya da o öyle sandı. Gözlüğü yoktu ve Louvaen bunun daha çok şaşkınlık bir bakış olup olmadığını merak etti. "Biliyor olabilirdim," dedi. "Ve tabii ki silahlı." Sözlerindeki asidik ısırtık, bunun bir bakış olduğunu ona gösterdi.

Çenesini kaldırdı. "Ne bekliyordun ki? Daha şafak bile sökmedi ve zavallı adam kulelerinizi kulaklarınıza kadar bağırtıyor." Cinnia, Gavin'in babasının biçimsiz olduğunu söylemişti. Louvaen'in hiç de öyle olduğu söylenemezdi.

onun da tamamen deli olduğunu öğrenince şaşırdı. Kimse bu tür bir dehşeti aklı yerindeyken atlatamazdı. Mumu daha yükseğe kaldırdı ve alev Gavin'in sarı gözlerinde yansırken nefesini tuttu. "Tanrılarım..." Gavin yüzünü ondan çevirirken Ambrose onun elini kenara itti.

"Burada olmamalısınız, Bayan Duenda."

"Benden hiçbir itiraz alamayacaksın büyücü," diye tersledi. "Bana bir daha dokunursan dişlerini kolye olarak takarım." Dikkatini tekrar Gavin'e çevirdi. "Buradaki düzenbazdan haber aldım." Ambrose homurdandı ama Louvaen onu duymazdan geldi. "Şimdi hikâyeyi senin ağzından dinlemek istiyorum. Babanın nesi var ve senin neyin var?" Ambrose cevap vermek için ağzını açtığı anda Louvaen ona bir parmak salladı. "Bana bunun bir hastalık olduğunu söyleme. Bir adamın gözlerinin akının hastalıktan sarardığını görmüştüm. Seninkiler farklı ve bir hafta önce yeşil olduklarını hatırlıyorum. Şimdi bir kurdunki gibi parlıyorlar ve baban da uyutulması gereken yaralı bir cur gibi görünüyor."

Gavin'in gözleri bir an için kapandı. Adam itiraz etmeye kalkışınca Ambrose'a el salladı. "Ambrose yalan söylemedi. Akıntı yüzünden. Gelgit yükseldiğinde Ketach Tor'a geri çekiliyorum. Karşı koymak imkânsız, hatta acı verici. Babam onun tarafından tamamen hapsedildi. Gelgitte bile topraklarımızı terk edemiyor. Genelde yatağıma çekilirim; halsiz, midem bulanmış. Gözlerim genellikle değişmez."

"Babam için her zaman kötüdür. Akı onu o kadar çok büküyor ki acıdan çıldırıyor. Kendimizi -ve onu- korumak için bu depolardan birini hücreye dönüştürdük ve akı azalana kadar onu orada zincirli tutuyoruz." Gavin'in yüzünün rengi soldu ve sarı gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu şimdiye kadarkilerin en kötüsü ve en uzununu."

"Tatmin oldunuz mu, hanımefendi?" Ambrose'un önceki ifadesindeki hoşnutsuzluk, şimdi sesinde duyduğu nefretin yanında soluk kalıyordu.

Gavin'in açıklaması sırasında Louvaen'in boğazı düğümlenmişti, Ambrose'unkinden çok daha içtendi. Ketach Tor'a kız kardeşini geri almak ve Cinnia'yı Montebianco'dan çalmak gibi dar görüşlü bir cürete sahip olduğu için Gavin'in derisinden bir şerit soymak niyetiyle gelmişti. Bir yanı hâlâ hissediyordu ama daha küçük bir yanı da Gavin'i okşamak istiyordu.

ve hem babaya hem de oğula yapabileceği her türlü yardımı teklif etti. "Onunla tanışmak istiyorum."

"Hayır!" Ambrose onunla hücre kapısı arasına girdi.

Gavin ona uzun uzun ve sertçe baktı. Kadının bakışlarında gördüğü her neyse, onun için önemli bir soruyu yanıtlıyor olmalıydı. "Göster ona."

"Bu kadın hiçbir hakkı olmayan istenmeyen bir davetsiz misafir-"

"Göster ona, Ambrose. Herkes kadar onun da hakkı var. Kız kardeşinin korunması için babasının yerine hareket ediyor. Cinnia senin kızın olsaydı, bu kalede onunla birlikte ne yaşadığını bilmek istemez miydin?"

Asık suratlı ve isteksiz Ambrose cüppesinin gizli cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarın dönüşüyle kilit iki kez tıkladı. Elini uzattı. "Tabancanızı bana verin, Bayan Duenda."

Louvaen tereddüt etti. Hayatında birkaç düşman edinmişti; Jimenin en tehlikelisiydi. Şimdiye kadar. "Ve beni sırtımdan vurman için sana araç mı sağlayacağım?"

Büyücünün cevap gülümsemesi Gavin'in sarı gözleri kadar kurtçaydı. "Benim itidalime güvenmek , ama o hücreye girmene izin vermeyeceğim, böylece yaralı cur'u indirebilirsin." Parmakları anlamlı bir hareketle seğirdi: Silahı bırak ve elini çabuk tut.

"Neden bunu Gavin'e vermiyorum?" dedi.

Küçük bir gülümseme Gavin'in yüzündeki kasvetli çizgileri hafifletti. "Çünkü oraya yalnız gitmiyorsun. Ben de seninle geliyorum." Bir kez daha suratı asıldı. "İsteyeceğim son şey babamın bir şekilde tabancanı elimden alması olur."

Louvaen silahı Ambrose'un bekleyen eline yerleştirdi. "Mükemmel bir nokta."

Ambrose kapıyı teker teker içeri girebilecekleri kadar aralayınca Gavin'in omzunda durdu. Hücreden yayılan koku öğürmesine neden oldu. Kan, idrar, ter ve kusmuk... Kokular onu bunaltmış, kocasının son günlerine dair acı dolu anıları zihninin bir köşesine itene kadar geri getirmişti. Dişlerini sıktı ve ağzından sığ nefesler aldı. Mumun hastalıklı ışığı ayaklarının dibinde bir hale oluşturuyordu ama onu saran kokuyu dağıtmak için çok az şey yapıyordu.

Karanlık. Botları yerdeki kaygan bir noktaya çarptığında Gavin'in kolunu tuttu ve kaydı. Işık dalgalandı ve bir duvarın dibine çömelmiş iri bir şekil gördü.

Gavin onun hücreye daha fazla adım atmasını engelledi. "Ayağını zeminde gezdir." Kadın adamın dediğini yaptı ve girişten yaklaşık üç adım ötede, kaldırım taşlarına oyulmuş sığ bir çukur buldu. "Bu," dedi, "senin işaretin. Orayı geçme. Zincirinin uzunluğu buraya kadar ulaşmaz."

Onun sözleri karşısında kalbi sıkışmıştı. Hangi çocuk ebeveyni hakkında böyle bir şey söylemek zorunda kalabilirdi ki?

"Baba," dedi Gavin'in sesi yumuşak ve ikna ediciydi. "Bir ziyaretçiniz var. Cinnia'nın kız kardeşi; Louvaen Duenda."

Hücrede boğucu bir sessizlik hüküm sürüyordu ve bu sessizlik iki hırıltılı kelimeyle bozuldu. "Oğlum, neden?"

De Sauveterre'in oğlunu suçlamamasını isteyen Louvaen, Gavin'in talimatlarını hemen unuttu ve çizginin ötesine geçti. "Israr ettim lordum. Hata benim, benim değil-"

Mum ışığındaki sarı göz parıltısı, zincir şakırdamadan ve güçlü parmaklar baldırına dolanıp onu ayaklarından çekmeden önceki tek uyarısıydı. Louvaen çığlık attı. Sırtı ve poposu ıslak taş a çarparken mum elinden fırladı. Gavin ve Ambrose'un bağırışları duvarlarda yankılandı.

"Baba!"

"Ballard, bırak onu!"

Louvaen homurdanarak ve çırpınarak bacağını kavrayan ve onu kaygan zeminde sürükleyen pençeli elden kurtulmak için tekmeledi. Gavin bir kolunu karnına dolayıp onu kapıya doğru çekerken Louvaen ona tutundu. Baba ve oğul zıt yönlerde çekiştiriyor, Louvaen onu parçalayacaklarını düşünene kadar bir leşin üzerindeki aç tazılar gibi onun için savaşıyorlardı. Serbest kalan bacağıyla tekme atarak saldırgana körlemesine vurdu. Ayağı sert bir şeye çarptı ve anında mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldı. Bunu acı dolu bir feryat izledi ve de Sauveterre onu yanmış gibi bıraktı. Louvaen bu kısa merhamet için tanrılara teşekkür etmek için duraklamadı. Çırpındı

Gavin'in üzerinden geçip hücreden dışarı fırladı ve Ambrose'un üzerine düştü. Büyücü onu kendi akmaklı tüfeğiyle vurmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

Umursamadı, cehennem gibi hücreden ve delirmiş mahk mdan uzakta olduğu için minnettardı. Belinden eğildi ve  n odanın temiz havasından birkaç derin nefes aldı. Sırtı ağrıyordu ve baldırına kazınmış çizikler canını yakıyordu ama en azından kalbi artık göğsünden dışarı fırlamaya çalışmıyordu.

Gavin onun arkasından konuştu. "İyi misiniz, hanımefendi?"

Louvaen onunla yüzleşti.  mr nden on yıl alınması ve yaz aylarında bir heladan daha kötü kokan kara bir pisliğe bulanmış olması dışında iyiydi. "Saygınlığım dışında bir zarar görmedim. Baban mı? Bir şeye arptığımı biliyorum."

"Sanırım burnunu kırdın." Adam da onun kadar zor nefes alıyordu. "Magda yanına yaklaşmasına izin verdiğinde karla dolduracak. Daha önce de kırılmıştı."

Bunun, çizgiyi aşma hatasına düşen diğer aptal kadınları yakaladığı için olmadığını umuyordu. "Beni affet. Uyarınızı dikkate almadım."

Ambrose'un burun delikleri alevlendi. "Gavin senin hücreye girmene izin vermemeliydi." "O halde Ketach Tor'da son s z n seninki olmaması benim için büyük şans."

Büyücünün bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi.

Elini yıkık dökük gece korkuluğuna ve dağınık sa örgüsüne doğru salladı. Ucundan koyu bir sıvı damlıyordu. "Buna şans mı diyorsun? Ne tür bir günlük rutin izliyorsunuz, Bayan Duenda?"

Louvaen, Ambrose'un yüzündeki sırtışı tokatlama dürtüsüne düşmemek için ellerini arkasında kenetledi. Ambrose'un onun kuyruğunu kısıtırıp merdivenlerden yukarı çıkmasını ve kale kapılarından kaçmasını beklediğini biliyordu. *Bugün olmaz, seni kendini beğenmiş pizzacı*, diye düşündü. Gavin ise ona sanki en kötü sırları saklıyormuş ve bunları en kötü dinleyicilere, yani kız kardeşine aıklayacakmış gibi bakıyordu. Adam haklıydı. Cildindeki ve saçlarındaki kiri yıkar yıkamaz, Ballard de Sauveterre ile yüzleşmesine dair her ayrıntıyı Cinnia'ya anlatmaya niyetlendi.

"Cinnia onu gördü mü?"

Gavin başını salladı. "Hayır. Ona ne söyleyeceksin?"

"Her şeyi. Neden bir hücreye kapatıldığını bilmesi gerekiyor - kızarmış tavuk hoşuna gitmediği için kızgın çılgınlardan ve tereyağının altında birkaç gün gözlerden uzak kalmaktan daha fazlası olduğunu bilmesi gerekiyor. Gitmek isteyebilir. Kalmak da isteyebilir ama bu kararı burada ne olduğunu bilerek verecektir."

Gavin yenik bir iç çekiş yaptı. "Onu korumaya çalıştığın için seni suçlayamam." ". Ambrose Gavin'e ters ters baktı. "Onu neden açtığımızı hâlâ bilmiyorum.

"Bu şirretin kapısı."

"Değerli lordunuz kız kardeşimi alıp kaçmasaydı sorun olmazdı!"

"Yeter!" Gavin'in komutu iki düşmanı da harekete geçirdi. "Bunu yukarıda çözeceğiz." Burnu kırıştı. "Hanımefendi, kimseyi ziyaret etmeden önce banyo yapmak isteyeceksiniz. Orucumuzu açmak için ikinizle de salonda buluşacağım ve bunu aramızda halledeceğiz."

Louvaen başını salladı, Ketach Torun efendisiyle karşılaşmasından hâlâ sarsılmıştı ve bu lanetli yerde karşılaştığı her insanla tartışmaktan bıkmıştı. Tabancasını Ambrose'dan geri aldı ve merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

Hizmetçiyi mutfakta, halsiz Cinnia'ya masada bir fincan bira ikram ederken buldu. Cinnia eliyle burnunu ve ağzını kapatıp parmaklarının arasından konuşurken Magda geri çekildi. "Gecenin tatlı annesi, sana ne oldu? Domuzlarla yatmışsın gibi kokuyorsun."

"Bir dakika içinde söyleyeceğim." Çakmaklı tüfeği masanın üzerine koydu ve ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi. "Lütfen, Magda. Bir leğen sıcak su ve bir kalıp sabun ver, sonsuza dek senin hizmetkârın olayım."

Yaşlı kadın güldü. "Tüm yardımların bu kadar ucuz olmaması çok kötü." Ocağın yanındaki küçük oyuğu işaret etti. "Kendini şu köşeye at. Mutfakta yıkanabilirsin. En sıcak oda orası. Mahremiyet için bir perde getiririz."

Louvaen'e merakla baktı. "Sen tam bir karmaşasın ve ben tereyağını düzenli tutuyorum." Yüz hatları . "?" Bu soru

Magda'nın gözlerine yansıyan cevap, retorikti.

"Kendimi efendinize takdim ediyorum." Louvaen, Clarimond'un kirli ellerinin üzerine bir sürahi buzlu su dökmek için beklediği lavabolardan birine doğru yürüdü. Parmaklarının arasından dökülen soğuk ateş hissiyle nefesi kesildi. "Gavin ya da Ambrose muhtemelen yakında yardımınızı isteyecek. Sanırım lord hazretlerinin burnunu kırdım."

Clarimond'un sürahiyi tutuşu kaydı. Su Louvaen'in gece korkuluğuna sıçradı ve onu derisine kadar ıslattı. Cinnia elindeki fincanı neredeyse kucağına düşürüyordu. "Oh, Lou, bunu nasıl yaparsın?"

Sırılsıklam ıslanan ve donan Louvaen kaşlarını çatı. Magda'nın kıkırdaması kaşlarını daha da çatmasına neden oldu ama o sessiz kaldı. Sabun ve sıcak suya sahip olan kadın olarak, kahya burada tüm gücü elinde tutuyordu ve Louvaen savaşlarını nasıl seçeceğini biliyordu.

İki hizmetçi kız paravanları kurdu; Cinnia odasından kıyafet getirmeye gönüllü olurken Magda onaylamayan bir gıdıklamayla yıkık dökük kıyafetlerini fırçaladı. Louvaen'i ayaklarının dibindeki büyük tencereden ılık su doldurup hücrenin kirini yıkaması için bıraktılar. En kötü kiri saçları almıştı ve saç derisi yanana kadar ovaladı. Ağır ayak seslerini ve Magda'nın uyarı komutunu duyduğunda ıslak buklelerindeki fazla suyu sıkmanın tam ortasındaydı.

"Yürümeye devam et. Banyoda bir bayan var ve senin ayak altında dolaşmana gerek yok."

Gavin'in sesi ona doğru sürüklendi. "Babamın ihtiyacı var-"

"Evet, biliyorum. Birazdan kendisini kontrol edeceğim. Aklını başına toplasa iyi olur yoksa o kırık burnuna bir de dudak yarığı eklerim."

Çizmeli ayaklar dışarı fırladı ve Louvaen başını ekranın etrafından dolaştırdı. "Sadece biz mi?"

Magda ona bir kurutma kağıdı fırlattı. "Şimdilik, ama oyalanma. Kahvaltılarını isteyeceklerdir ve mutfakta çıplak bir genç kız bulma tehdidi onları uzak tutmayacaktır." Kepçeyi aldı ve tencereyi ayağıyla kenara itti. "Benim yerim olmadığını söylemeyeceğim çünkü burası benim evim ve siz bir yabancısınız, yüzden size gördüğüm gibi söylüyorum. Sende hiç

kuyu odasındaki iş. Onun çektiği acılar sizi ilgilendirmez."

Louvaen saçını kuruturken durakladı. Hizmetçinin sözlerinde öğüt ve acıma karışımı bir ifade vardı. Efendisini koruyan sadık hizmetçi

-Ambrose'da görmüştü. Büyücüden ne kadar hoşlanmasa ve ona güvenmese de bağlılığına hayranlık duyuyordu. Zincirlenmiş, hapsedilmiş ve aklını kaçırmış olmasına rağmen Lord de Sauveterre kendisine hizmet edenlere etkileyici derecede sadakat aşıliyordu. Isınmak için çarşafı etrafına sardı ve Magda'nın kendisine uzattığı giysileri aldı.

"Cinnia burada yaşadığı sürece Magda, bu kaledeki her şey beni ilgilendirir."

"O kızı seviyorsun."

"Evet, ama tam bir baş belası olabiliyor."

İki kadın da ateşkes içinde birbirlerine sırttı ve Louvaen, Magda'nın en dayanılmaz akortsuz sesiyle söylediği süt sağma şarkısı eşliğinde giyinmeyi bitirdi. Cinnia, Louvaen'in odasındaki ocağı yeniden yakmaktan döndüğünde, masaya ekmek tabakları ve ıslatmak için ısıtılmış bira bardakları konmuştu. Louvaen, kahvaltısının tadını çıkarmak için Cinnia'nın yanındaki bankta bir yer işgal etti. Gavin içeri girip karşısına oturduğunda kızın gülümsemesi odayı aydınlattı. El ele tutuştular ve birbirlerine inek gözüyle baktılar. Louvaen, Gavin'in kendisine doğru gönderdiği kısa ve temkinli bakışı yakaladı. Ambrose, Louvaen'in karşısında kalan boşluğa oturdu. Önce ona, sonra da elindeki bira bardağına kuşkulu bakışlarla baktı.

Louvaen sırttı. "Ben iksir yapmam büyücü. Eğer biri beni zehirlediye suçlanacak kişi ben değilim." Dişlerini gösterdi. "Bu sefer."

Omzuna inen sert bir tokat onu sarsarak uzaklaştırdı. Cinnia ona ters baktı, elmacık kemikleri kızarmıştı. "Lou, bu kadar kaba olmayı bırak!" Ambrose'a uzlaştıracı bir gülümseme sundu. "Özür dilerim, Ambrose. Sabahları hep azarlar."

Ofladı ve Louvaen'in şerefine kadeh kaldırmak için tankardını kaldırdı. "Sonsuz bir sabah hayatı yaşamalısın."

"Ambrose." Gavin ekmeğini birasına batırdı. "Şimdilik bir ateşkes." Cinnia bir parça ekmeği parmaklarının arasında yassılaştırdı. "Gerçekten de

Lord hazretlerinin burnunu mu kıracaksın Lou?" Bu soruyu Gavin'e acıyan bir bakış atarak sordu.

Louvaen cevap vermeden önce birasını yudumladı. "Şanslı atış." Ambrose hırıltıyla yanaklarına köpük sıçrattı. "Magda döndüğünde sana daha fazlasını anlatabilir." Kendi ekmeğini şeritler halinde yırttı. "Cinnia, Lord de Sauveterre çok hasta. Sana ne söylendiğini bilmiyorum." Masanın karşısındaki iki adama meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Ama gut ya da gündüz ateşi olan bir adam gibi hasta değil. Çok daha kötü. Şiddetli, acı verici semptomlar." Cinnia'nın solgunluğunu izledi. "Çoğunlukla tutarsız, çok agresif. Tazı deliliğinin sancılarını çeken bir hayvan. Gavin onu zincirlemekle akıllıca davranmış."

Gavin'e döndü. "Bunun başka bir şey olmadığından emin misin? Kutsal ateşin belirtileri mi?" Kocası hastalığa yenik bir adamı gömmüştü ve adamın davranışları de Sauveterre'inkine benziyordu. Ölümü bir merhamet eseriymiş ve çok uzun zaman önce gerçekleşmişti.

"Bundan eminiz. Birçok kez akıdan etkilendi. Davranışlar aynı, hastalık aynı. Bazen delilik bir gün, bazen bir hafta sürüyor. Nadiren daha fazla. Sonrasında eski haline dönüyor." Gavin içini çekti. "Olabildiği kadar. Kutsal ateş kurbanlarında iz bırakmaz. Akı yapar."

Kutsal ateş için daha fazla tartışabilirdi ama de Sauveterre'in bacağına kavrayışındaki insanlık dışı gücü ve mum ışığı bakışlarını yakaladığında gözlerinin parıltısını hatırladı. İnsanların geceleri gözleri parlamazdı ama hayvanların parlardı. Kedilerde, köpeklerde ve diğer pek çok yaratıkta bu parlak dokuyu görmüştü. Kutsal ateş hastalara pençeli parmaklarında hissettiği fiziksel gücü de .

Cinnia Gavin'in elini sıktı. "Bu şekilde acı çekmek zorunda kaldığı için üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum." Louvaen'in kolunu okşadı. "Siz gelmeden önce günlerdir kilit altındaydı. Yalan söylemeyeceğim. Çılgınlıkları ilk duyduğumda epey korkmuştum. Ambrose ve Gavin bana akıntıdan ve babasının sular çekilene kadar güvenle kilit altında tutulacağından bahsettiler. Burada kendimi güvende hissediyorum Lou."

"Ve onu hücrelerinde ziyaret etmek için ısrar etmiyor ya da bizim

uyarılar," diye girdi Ambrose.

Louvaen dikkatini Cinnia'ya vermeden önce ona kara bir bakış fırlattı. "Babasından güvende olabilirsin ama ya Gavin?" Genç lord kaskatı kesildi ama sessiz kaldı.

Cinnia başladı. "Peki ya o?"

"O da akıdan etkileniyor. Kendin de söyledin. Belki babası kötü değil ama bu sadece bir zaman meselesi. Gözlerini fark etmedin mi, Cinnia?"

"Onlar yeşil. Ne olmuş yani?"

Louvaen'in ağzı açık kaldı. Cinnia aniden kör olmadıysa, Gavin'in sarı bakışlarını kaçırmak zordu. Elindeki fincanı yere çarptı. "Piçler! Onu büyülediniz."

"Lou!"

Ambrose'un ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Kız kardeşinize ve gerçeğe bu kadar düşkün olduğunuza göre size hoş geldiniz demekten başka bir şey yapmadık."

Cinnia ona bir parça ekmek fırlattı. "Kimse kimseyi büyülemiyor. Neyin var senin?"

Louvaen ekmekten kaçtı. "Sarı gözlü olan ben değilim!"

"Olmalısın! Deli gibi konuşuyorsun!"

Ayağa kalktı ve Cinnia'nın kolunu kavradı. "Ayağa kalk. Gidiyoruz." Cinnia sarsılarak kurtuldu. "Kes şunu! Hiçbir yere gitmiyorum!"

Louvaen'in gözleri kıpkırmızı oldu. "Evet öylesin, seni bu Tanrı'nın unuttuğu çukurdan saçlarından sürükleyerek çıkarmak zorunda kalsam bile!"

Genç kadın ayağa fırladı ve salona doğru koşmaya başladı. Louvaen onu takip etmek için ayağa kalktı.

Gavin onun önüne geçti. "onu, hanımefendi."

Onu uzaklaştırmak için ellerini göğsüne vurdu. Adam kas yığınının oluşan kımıldamaz bir duvardı. Louvaen homurdandı, tabancasını almak için masaya döndü ve Ambrose'un zaferle sırtıttığını gördü.

Tabanca parmaklarının arasından sarkıyordu. " sanmıyorum, hanımefendi." "Bayan Duenda!"

Louvaen döndü ve Gavin'e ters ters baktı. "Ne?"

Nefes verdi ve sesini alçalttı. "Lütfen bana zaman verin. Cinnia sadece odasına kaçtı. Açıklamak istiyorum."

"De Lovet, beni en azından sağlam bir dayağı hak etmediğine ikna edecek bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim."

"Fikrini değiştirmem için bana bir şans ver."

Louvaen ona baktı ve yakışıklı yüzündeki ciddiyeti gördü. Büyülü mavinin tonlarını taşıyan sarı gözlerinde bile -büyüyü anlatan bir ışık-. Daha sert baktı. "Aman Tanrım," dedi. "Büyülenmiş olan Cinnia değil. Sen büyülendin."

Omuzları çöktü, rahatlama vücudunun her çizgisine kazınmıştı. "Evet. Birinin ona büyü yapmasına asla izin vermem."

Cinnia'yı kuzeydeki vahşi doğaya sürüklediği ve ondan sır sakladığı için hâlâ de Lovet'ı öldürmek istese de, büyücüsüne onu büyülemesini emretmediğini bilmek öfkesini yavaşça yatıştırdı. Masadaki yerine oturdu ve Ambrose'a ters ters baktı. "İş bittiğinde tabancamı geri istiyorum."

Burnunu çekti. "Göreceğiz."

Gavin, Louvaen'in karşısına oturdu. Kadehini yeniden doldurma teklifini reddetti. Konuşmadan önce kendi kadehini doldurdu. "Ayrıldığımız gece, Ketach Tor'a dönmek için eşyalarımı toplamıştım. Akı giderek güçleniyordu ve onun çekimini daha fazla görmezden gelemezdim. Cinnia'ya birkaç hafta içinde döneceğimi bildiren bir mektup yazmıştım. Mektubu ona vermek için evine gittiğimde, onu kapıda buldum. Beni bulmaya geldiğini söyledi."

Louvaen homurdandı. "Gecenin her saatinde gizlice dışarı çıkıyor. Sanırım eşikte uyumam ve penceresini çivilemem gerekecek." Gavin'in belli belirsiz gülümsemesine karşılık vermedi. "Devam et."

"Yardımım için bana yalvardı. Jimenin'in bir baş belası olduğunu biliyordum, onun kendisini reddetmesini kabul etmeyen ısrarcı bir talipti. O gece bana anlatana kadar durumunun ciddiyetinin farkına varmamıştım."

"Bilmen için bir neden yoktu. Hallis'in işiydi." Kollarını kavuşturdu. "Bu hâlâ Hallis'in işi." Louvaen kiminle konuşmak istediğini bilmiyordu.

artık ne Gavin ne de Cinnia. Kız kardeşi de Lovet'ı işe karıştırarak her şeyi berbat etmişti.

İç çekti. "Bayan Duenda, eğer bu bir gurur meselesiyse, yersiz. Ailenizin yardımımıza ihtiyacı var. Babanızın borcunu ödeyecek imkanlarımız var. Evinizi ya da eşyalarınızı satmak zorunda kalmayacaksınız; babanız borçlular kulesinde oturmayacak. Çözüm basit ve hazır."

Louvaen yanaklarına renk gelene kadar ona baktı. Basitliğin bu olayda yeri yoktu. "Cinnia'nın kurtarıcı şövalyesi gibi davranarak ne yaptığının farkında mısın? Onu tehlikeye attın, itibarını tehdit ettin. Gerçeği tercih etmeme rağmen, Montebianco halkını kız kardeşimin sahte bir asalete sahip bir delikanlıyla kaçan hafif etekli biri olmadığına ikna etmeye çalışırken kendime mavi yalan söyledim. Eve döndüğümüzde, arkadaşlarımızı ve komşularımızı bir akrabaya yaptığı ziyaretin Gavin de Lovet'in ortadan kaybolmasıyla ilgili talihsiz bir tesadüf olduğuna ikna etmek için onun tüm cazibesine ve benim iyi itibarıma ihtiyacımız olacak."

Gavin bir parmağıyla fincanının kenarını yokladı, gözleri sabah güneşinin pencerelerden yaydığı ışıkta neredeyse kehribar rengine parlıyordu. "Geri dönmesine gerek yok. Burada hoş karşılanıyor." Eli aşağı kayarak kadehin kulpunu kavradı ve yüz ifadesi anlayış gösterilmesini rica ediyordu. "Kız kardeşinizi seviyorum, Bayan Duenda. Onu korumak, ona kur yapmak ve nihayetinde onunla evlenmek istiyorum. Görünüşün aksine, biz varlıklı bir . Babanızın borcunu on kat fazlasıyla karşılayabilir ve bunu mutlu bir şekilde yapabiliriz. Jimenin ne ona ne de ailenize bir tehdit oluşturacaktır."

Louvaen avucunun içini alnına bastırdı. "Tüm sevgi gösterilerine rağmen, şu anda sihirbaz büyücülüğünle ona yalan söylüyorsun."

"Onu korkutmayayım diye Ambrose'a beni büyülemesini söyledim. şu anda babamın ıştırabını dinlemek onun için yeterli. Ona her şeyi anlatacağım ama bize, Ketach Tor'a alışması için ona zaman tanımak istiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ona zarar vermek istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz. Lütfen bana güvenin. Bize güvenin."

Onun karakterini ya da ondan istediği şeyin Louvaen'in kolay kolay vermeyeceği bir şey olduğunu bilmiyordu. "Louvaen'e bir şey söylemeye çalışmadığını nereden bileceğim?"

güzel bir eteği çevirmek için?"

Bunun üzerine Ambrose gürültülü bir kahkaha atarak sessizliğini bozdu. Gavin ve Louvaen, Ambrose gözlerindeki sevinç yaşlarını silerken ona kaşlarını çatarak baktılar. "Bayan Duenda, iyi bakın. Bir kadını tavlama için rehin almaya başvuracak bir adam mı bu? Kız kardeşiniz güzel bir kız ama dünyadaki tek güzel kız değil ve Gavin de en az onun kadar güzel. Neden samanlıkta bir yuvarlanma için bu kadar zahmete girsin? İstese onları barikatın dışında kolayca sıraya dizebilirdi."

Gavin'in yüzü da alevlendi. "Ambrose, lütfen."

Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de büyücü haklıydı. Cinnia kadınlığın ilk ipuçlarını gösterdiğinden beri Louvaen Montebianco'da ve ötesinde nefes alan her erkeği savuşturuyordu. Pazarda Cinnia'ya kibarca başını sallayan her erkek şüpheliydi ve Louvaen tarafından sarılıklı bir gözle izleniyordu. Gardiyan olarak gösterdiği gayret onu miyop yapmıştı. Gavin en az kur yaptığı kadın kadar büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Ambrose haklıydı; Gavin hızlı bir sevişmeden daha fazlasını istiyor olmalıydı. Yine de, terk edilmiş odasında Cinnia'nın mektubunu bulduğundan beri aklını kurcalayan o soruyu sormak zorundaydı. "Kız kardeşim buraya bir bakire olarak geldi. Hâlâ bakire mi?"

Onun bakışlarını kendi sabit bakışlarıyla karşıladı. "Evet, öyle. Ben ise her erkek gibi istiyorum, şerefini lekelemeyeceğim."

Rahatlamaktan bayılıp bayılmayacağını merak etti. Cinnia hâlâ masum olduğunu söylemişti. Gavin'in bunu doğrulamasını istiyordu. Nişanlanmış olsalardı böyle bir şeyin gerçek bir önemi yoktu ama Gavin henüz Cinnia'ya evlenme teklif etmemişti ve Cinnia'nın reddetme ihtimali -ne kadar zayıf olursa olsun- hâlâ vardı. "Eğer yardımınızı kabul edersek, onu para karşılığında bir adama satmış olacağımızın farkındasınızdır."

Gavin elini fincanları zıplatacak kadar sert bir şekilde masanın üstüne vurdu. "Tanrılar, ama bu bıktırıcı bir nakarat olmaya başladı. Takas falan yok! Bu özgürce verilmiş bir hediye. Cinnia'yı seviyorum. Tek istediğim zaman. Onu kazanmam için bana kışkı ver. Eğer yapamazsam, gitmekte özgürdür ve hiçbir borcu yoktur. De Sauveterre hanesinin onurlu bir misafiri olarak muamele görecektir ve

tüm misafirperverlik hakları."

Louvaen kendini hiçbir zaman paralı asker görmemişti ama daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Misafirperverlik konuklara hediye vermeyi de içerirdi ve hediyeler genellikle para ya da değerli eşyalar olurdu. Cinnia Gavin'in teklifini reddedip evine dönerse Montebianco'da Cinnia'nın itibarını kurtarabileceğinden hiç emin değildi. Ayrılmak zorunda kalacaklardı, de Lovet denen delikanlıyla kaçan ve kendini onunla mahveden Hallis'in kız kardeşini kimsenin bilmeyeceği kadar uzakta başka bir kasaba bulacaklardı. Ağır lama parası yol paralarını karşılardı. Utanç içinde kaçacaklardı ama mutlak yoksulluk içinde değil. Parmakları hâlâ kız kardeşini ve talibini boğma isteğiyle karıncalanıyordu.

Ambrose parmaklarını tankardına vurdu. "Şimdi ne olacak, Bayan Duenda? Cinnia bize içinde bulunduğunuz durumu yeterince anlattı. Kocanızın işini, topraklarını ve yatırımlarını sattınız. Geriye kalan tek şey eviniz ve bir miktar canlı hayvan - Jimenin'in işaretlerinin bir kısmını bile ödemeye yetecek kadar değil. Baban hapishane kapılarında, kız kardeşin ise bir din adamının kapısında, çoktan gömdüğü iki karısını öldürdüğü söylenen bir adamla evlendirilmekle tehdit ediliyor. Gavin, Jimenin'e kız kardeşinle geçireceği zaman dışında hiçbir karşılık beklemeden ödeme yapmayı teklif etti. Bu küçük bir şey.

-Jimenin'in talep ettikleriyle kıyaslandığında, Gavin onurlu bir adamdır."

Cinnia'nın onlara durumları hakkında söylemediği bir şey var mıydı? "Sanırım bugün sadece Ketach Tor'un ötesinde işe yarıyor ve bu gözlerle Gavin ödeme yapacak kişi olamaz.

"Nasıl oluyor da başkaları göremezken sen hâlâ onun gözlerindeki değişimi görebiliyorsun?" Ambrose'un sesindeki alaycılığın yerini merak almıştı.

"Görünüşümüze bakarak anlayamadıysan, Cinnia ve ben farklı annelerden . Benimki bir çit cadısıydı. Beni doğururken öldü, bu yüzden eğitimim yok, sadece büyüye karşı bir hassasiyetim var." Ambrose'a sert bir bakış fırlattı. "Ve bazen de ona karşı bir direnç."

"Yine de reddediyorsun." Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Neden?"

Kadın homurdandı. "O tamamen başka bir hikâye ve burada hiç önemi yok." Gavin'e döndü. "Babam akının bitmesini bekleyemez. Ben de

parayı Jimenin'e getir." Derin bir nefes aldı ve kız kardeşi ile babası adına doğru kararı vermiş olmak için dua etti. "O zaman bir kış kur yapmanın karşılığı." Louvaen parmağını kaldırdığında Gavin'in yüz ifadesi aydınlandı ve sonra karardı. "Ama sadece geri dönüp onun koruyucusu olarak hareket edebilirsem."

Ambrose sanki az önce biri onu masanın altından bıçaklamış gibi inledi. "Tanrılar bize yardım etsin."

Gavin başını salladı. "Bu bizim yetkimiz dahilinde değil. Benim bile değil. Burası babamın evi. Kimin kalacağına o karar verir."

Kollarını kavuşturdu. "O zaman pazarlık yok."

Müzakere sanatı, şansı daha yüksek olanın değil, karşısındakini şansının daha yüksek olduğuna ikna edebilenin lehineydi. Louvaen bekledi.

Tek parmağıyla dudağını okşadı, düşüncelere dalmıştı. "Zaman bizim olduğu kadar sizin de aleyhinize işliyor. Seni ödemeye ve Ketach Tor'a geri dönmene rehberlik edecek bir işaretle eve göndereceğimize güvenir misin? Babamın istekliliğine kefil olamam ama bu konuda onunla konuşma şansını size garanti edebilirim. Siz dönene kadar iyileşmiş . Cinnia bizim korumamız altında, onurlu bir misafir olarak kalacak." Ona hem boyun eğmiş hem de saygılı bir ifadeyle baktı. "Benim bir hatamdan dolayı sana bir zarar gelirse bana olan sevgisinin bir anda değişebileceğinin farkındayım."

Koşullar göz önüne alındığında bu adil bir teklifti ve Louvaen onun yararına olacak başka bir seçenek düşünemiyordu. "Eğer Cinnia'ya karşı beslediğini iddia ettiğin duygular üzerine yemin edersen, Jimenin'e paraları teslim edecek kadar uzun süre onu yalnız bırakırım." Bir uyarı ile birlikte elini uzattı. "Ben büyücü değilim ama sol el yoluna yeterince aşınayım. Yeminini bozanlara aman vermez."

Gavin onun avucunu sıkıca kavradı. "Yemin ederim. Kendi kanım üzerine _"

"Dikkatli ol. Babaninkilerin bir kısmını zaten çıkarmış." Ambrose tüm planı açıkça onaylamayarak başını salladı.

"Ne isterseniz. Jimenin ile işiniz size vereceğimiz jeton sizi Ketach Tor'a geri götürecektir. O zaman

babamla konuş."

Louvaen başını salladı. "El sıkışmak yeterli." İekli tokalaştı ve Ambrose pazarlığın yapıldığını ilan etti.

Ayağa kalktı. "Burada konuştuğumuz her şeyi Cinnia'ya anlatmak niyetinde olduğumu anlıyorsun değil mi?"

Gavin başını salladı. "Evet."

"O zaman eşyalarımı toplamaya gidiyorum. Atımı bir saat içinde hazırlayabilir misin?"

O da ayağa kalktı. "Evet. Paraları bir paket içinde seni bekliyor olacak. Yalnız seyahat eden bir kadınsın. Ambrose, görünmemesi için simge ile birlikte paketi de büyüleyebilir." Selam verdi ve mutfaktan çıktı.

Louvaen, Ambrose'a hitap ederken onun ardından baktı. "Döndüğümde beni en yakın uçurumdan düşürecek bir biblo vermediğin için sana teşekkür ederim."

Onunla tanıştığından beri ilk kez, cevap veren kıkırdamasında gerçek bir mizah yakaladı. "Büyüden nefret eden bir cadı olarak, uçurumdan düşmenin bile sonunu getireceğini sanmıyorum." Yaklaştı ve çakmaklı tüfeği geri verdi. "Ayrıca, henüz seni öldürmek gibi bir niyetim yok. 'merhaba'yı neden suratına bir tekme olarak yorumladığını açıklamayı izlemek eğlenceli olacak." Başını eğip cüppesini savurarak mutfaktan çıktı ve Louvaen'i, de Sauveterre'i kışı Ketach Tor'da geçirmesine izin vermeye ikna etmek için ne kadar karga yemek zorunda kalacağını düşünmeye bıraktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Lordum, gözcü rapor verdi. Granthing ve Leydi Isabeau, Valparin Skete'den sekiz fersahtan daha az uzaktalar. İki at yerine tek ata binmişler. Granthing'in bineğinin topalladığını düşünüyor."

Ballard tanrılara inanmazdı ama şansa inanırdı ve şimdilik yaver gidiyordu. Atını dörtnala koşturdu, silahlı azatlıları ve vasallarından oluşan birliği ormanlardan çıkıp Granthing arazisini kralın boş arazilerinden ayıran, çiçek açmış keten tarlalarına doğru ilerlerken arkasından geliyordu. Atlılar mavi çiçeklerden oluşan bir okyanusun içinden geçerek tarlaların üzerinde yükselen bir tepeye doğru yol aldılar. Dörtnala tepeye doğru koşarken boynu gerilmiş yalnız bir atın peşine düştüler.

Kendi atını daha hızlı mahmuzladı. Avı bunu asla başaramayacaktı. Bu mesafeden bile atın sendelediğini ve yavaşladığını, neredeyse binicisini eyerden düşürdüğünü gördü. Isabeau'nun yiğit kısrağı gerekirse sahibesini göklerin ötesine taşıyabilirdi ama gücü ancak bir yere yetiyordu. Sirtında iki kişi varken onu geçme umudu yoktu.

Ballard'ın daha taze, daha sert ve tek binicili kursu.

Takip eden grup aradaki mesafeyi daralttı, çevre binicileri avlarını çevrelemek ve kuşatmak için yayıldılar. Ballard, Isabeau'yla birlikte skete'ye zamanında varamayacaklarını anlayan Cederic'in bir sonraki hamlesini bekleyerek merkeze doğru ilerledi. Hayal kırıklığı, Ballard'ın göğüs kafesine saplanan soğuk öfke düğümünü neredeyse bastıracaktı ki, kısarak bir dörtlü ve nihayet bir tırıs düştü. Tatar yayını kullanmayı ve düşmanını bir köpek gibi alt etmeyi umuyordu. Cederic eyerden savrulup çevik bir hareketle ayaklarının üzerine indi ve Isabeau'ya köpürmüş atını ondan uzaklaştırması için yol gösterdi. Ballard'ın kendi bineği dörtlüye koşmaya başlamadan önce binicisi yere sıçradı ve elinde kılıç ve tokayla saldırdı. İkisi, kızışan geyikler gibi birbirine çarptı. Birbirlerinden ayrıldılar, kılıçlarını kaldırdılar, her biri hasmının saldırmasını bekliyordu.

Cederic'in gülümsemesi korkunç bir ölüm ve Ballard'ın üzerinde bir dans vaat ediyordu.

Mezar. "Ben de onu umursamadığınızı sanıyordum, Margrave." Bıçaklar buluştuğunda çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı ses, sözlerini noktaladı.

Ballard yem olmayı reddetti. İkisi de bu savaşın, evlilik hakkının bir parçası olduğunu iddia eden kadından çok daha değerli olan topraklar için olduğunu biliyordu. Ballard hiçbir zaman Isabeau'yu boş aşk sözlerine inandırmaya çalışmamıştı. En büyük pişmanlığı, Granthingli Cederic'in yalanlarına olan inatçı inancının onları bu noktaya getirmiş olmasıydı - sahte bahanelerle yapılan bir kaçamak ve Ballard'ın nişan sözleşmesinde kendisine vaat edilen mülkleri savunmak için gerekirse kanının son damlasını dökeceği bir kavga.

Sessiz ve acımasız bir şekilde rakibinin darbelerini savuşturuyor ve Cederic, Isabeau'nun soluk soluğa kalmış kısrağından daha sert nefes alıp alnından ter damlayana kadar kendi vuruşlarıyla onu çiçekli tarlada sürüklüyordu.

"Öldür onu, Cederic!"

Isabeau'nun tiz komutu Ballard'ın dikkatini bir anlığına dağıttı ve Cederic saldırdı. Kılıcı Ballard'ın zincir zırhının kolunu zararsızca taradı ama toka hedefini buldu, kalkanın patronu Ballard'ın yüzüne bir darbe indirdi. Kulaklarında kemik sesleri çınladı. Sıcak bir patlama

Acı gözlerini yaşla, burnunu ve ağzını kanla doldurdu. Sendeledi, yarı kördü ve nefesi kesilmişti. Bir kılıcın havayı yaran ince fisıltısı onu uyardı ve Cederic'in bir sonraki darbesinden onu sadece bir Marcher lordu olarak savaştığı yıllar kurtardı. Kılıcın darbesi altında çömeldi ve tekrar ayağa kalktı. Cederic'in ileri doğru ivmesi onu Ballard'ın menziline taşıdı ve Ballard onu karşılayarak kılıcının kabzasını Cederic'in kafatasına vurdu.

Dövüş başladığı gibi aniden sona erdi. Cederic bir keten çiçeği bulutu içinde yere yığıldı ve Ballard'ın darbesiyle bayıldı. Ballard öldürücü darbeyi vurmak için kılıcın ucunu Cederic'in çenesinin altına yerleştirdi.

"Hayır!" Isabeau kendini mağlup sevgilisinin kollarına bıraktı ve Ballard'a nefretle çarpılmış bir yüzle baktı, tüm o ünlü güzelliği kaybolmuştu. "Merhamet et, sana yalvarıyorum! Ne istersen kabul edeceğim, seni iğrenç pislik. Sadece onu öldürme."

Kırılan burnu yüzünden yüzü zonklayan ve yuttuğu kan yüzünden midesi bulanık Ballard, nişanlısına mizahtan yoksun, kanlı bir gülümseme sundu. "Nişan sözleşmemizde ne varsa onu istiyorum Isabeau. Evlilik elini, çeyiz topraklarını ve onlara miras kalacak bir oğul. Ya bunları bana verirsin ya da Granthing'in kellesini kılıcımın ucunda sana veririm."

-----*****-----

"Mercer Hallis gibi ürkek bir adamın Louvaen Duenda gibi bir dişi kurdun babası nasıl başardığını asla anlayamayacağım." Gavin babasının yanında, güneşliğin tek penceresinin önünde durmuş, at ve binicinin vadiyi aşan asma köprüden geçişini izliyordu. Rüzgâr yükselmişti, kar taneleri yoktu ama yine de atın yelesini savuracak ve binicinin pelerinini sertleştirecek kadar sert esiyordu. Gizleyici kukuleta geriye doğru uçarak Louvaen'in koyu renk saçlarını ortaya çıkarırken, Louvaen geçidin açıklığının altından geçerek gözden kayboldu.

Ballard fikirlerini kendine saklayarak sessiz kaldı. Gavin'in yorumu Ambrose'unkine kıyasla daha hafıftı. Büyücü daha önce Cinnia'nın kız kardeşinin "keskin bir sopayla dürtülmüş bir porsuğun huyuna sahip olduğunu" söylemişti. Ambrose en yeni konuklarından hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu ve Gavin de ona karşı temkinliydi, zaten temkinli olmak için bir nedeni vardı. Ballard bir yaraya dokundu

iyileşmekte olan burnunun yan tarafında bir nokta vardı. Kadın bir katır gibi tekmeliyor ve adamın yüzünü çökertmek için takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

"Kış burda geçirmesini istediğinize emin misiniz? Ambrose'a göre kalırsa sorun çıkaracakmış."

"Dikenlidir ama kız kardeşini sever." Gavin açık pencereden içeri dolan soğuk havayı içine çekti. "Cinnia'nın savaş köpeği gibi davranmakla meşgul olmadığı zamanlarda iyi bir arkadaştır. Zeki, iyi okumuş ve hazırcevap biri." Bakışları Ballard'ın morarmış yüz hatlarında gezindi ve yüzünü buruşturdu. "Kalmasına izin verecek kadar onu affedebilir misin? Cinnia onu burada istiyor ve bazen bir çuvalın içindeki iki ıslak kedi gibi kavga etmelerine rağmen yakınlar."

Ballard bu Duenda denen kadını tanımıyordu, hücresinin pis kokusunu yarıp geçen ve onu kısa bir süreliğine akışın deliliğinden çıkaran karanfil nefesinden başka bir şey hatırlamıyordu. Oğlunu bir kadının belirgin silüetinin yanında dururken bulduğunda dehşete düşmüştü. Delilik onu tekrar ele geçirmeden önce Gavin'e neden böyle bir şey yaptığını soracak kadar akıllı başında kalabilmişti. Onu tuttuğunu, hatta burnunu kıran ve ona bir çift siyah göz hediye eden darbeyi bile hatırlamıyordu. Yaralanma için kin tutmuyordu. Aslında, karşılık verdiği için onun saygısını bir nebze de olsa kazanmıştı; eğer babası Gavin'in anlattığı kadar ruhsuz biriye, bu özelliği mecburiyetten öğrendiğine şüphe yoktu. "Sivri bir dil yeterince zararsızdır ve burnuma aldığım bu darbeden daha kötülerini atlattım. Ancak zamanını sevgilini sana karşı kışkırtmaya çalışarak geçiriyorsa, bir kez daha düşünmek isteyebilirsin."

Oğlunun yüz hatları dondu, uzun zaman önce ölen oğlunu anımsatan buzgibi bir ifade

Anne. Ballard ürperdi. "Böyle bir şey öğrenirsem onu kendim atarım."

Ballard bundan şüphe etmedi. "Ambrose'un onu lanetleyerek dilsiz yapmasını sağlayabilirsiniz."

Gavin sırtıttı. "Ambrose her ne kadar istese de, bence Mistress Duenda'yı yenmek için sesini kaybetmekten fazlası gerekecek." Pencereyi kapatıp kilitledi. "Onları yukarı göndereceğim. Cinnia tanıştırma yapmak istiyor."

Ballard pelerinini omuzlarına aldı, kapüşonunu indirdi ve

yanan ocağın yanında. "Kız benim yanımda ürkek davranıyor."

"Bu sadece evin *hakimine* duyulan saygı. Lanet olmasa bile herkes aynı şekilde tepki verirdi. Cinnia kendi rızasıyla sizi arıyor. Böyle bir şey ancak Louvaen'i Cinnia'nın korkacak bir şeyi olmadığına ikna edebilir."

Belki şimdi değil, akı zayıfken ve düşünceleri kendisine aitken, ama lanet bozulmadan bırakılırsa Ketach Tor'daki hiç kimsenin ondan güvende olmayacağını garanti ediyordu. "Bir gün evlat, ona bunun her zaman doğru olmayacağını söylemek zorunda kalacaksın."

Gavin durakladı, ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Biliyorum. Ama şimdi değil." Ballard'ı ziyaretçisini beklemesi için yalnız bıraktı.

Çok beklemedi. Onunla evinin koridorlarında dolaştığı iki haftadan uzun bir süreden sonra, Cinnia'nın hızlı adımlarını artık tanıyordu. Ardından gelenler yeniydi, adımları daha uzun, yürüyüşü daha amaçlıydı. Kibarca kapıyı çalınca, "Girin," diye seslendi. Kapı açıldı ve her zamanki gibi güzel olan, kıvrımlarını vurgulayan ve kahverengi gözlerini yumuşatan mavi elbisesi içindeki Cinnia içeri girdi. Ona tereddütlü bir gülümseme ve reverans yaptı.

"İyi günler, *dominus*." Son zamanlarda ev halkının ona hitap şeklini benimsemişti. "Bu benim kız kardeşim, Louvaen Duenda." Arkadaşının kapıdan geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Cinnia kraliyet soyundan gelseydi, her krallığın prensi tarafından tanınır ve uğruna savaşıldı. Ozanlar onunki gibi bir güzellik için şarkılar besteler ve kaş kıvrımından kalça kıvrımına kadar her kadınsı ihtişamı öven şiirler yazarlardı. Hiçbiri Louvaen Duenda için şiir yazmaz ya da onu kraliçe yapmak için savaşırdı. İkisi birbirine hiç benzemiyordu. Cinnia'nın ufak tefek ve keten saçlı olduğu yerde, Louvaen uzun boyluydu ve kız kardeşinin üzerinde yükseliyordu. Ballard, Gavin'in etkileyici boyuna sahip değildi ama birçok erkekten daha uzundu ve bunu yapmak için başını eğmeden onun gözlerinin içine bakabiliyordu. Köprüden geçerken kızın saçlarına bir an göz atmıştı. Koyu renk, hafif dalgalı, kalın bir örgü halinde bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Dalgalı saç telleri güzel olamayacak kadar güçlü bir yüzü çerçeveliyordu. Biraz fazla kemerli, ince üst dudağını ve yüksek, oyulmuş elmacık kemiklerini vurgulayan belirgin bir burnu vardı. Geniş siyah kaşları kül rengi gözlerinin üzerinde yükseliyordu. Bir çene çizgisi

Alt dudağının dolgunluğu ve Cinnia'ninkine benzeyen kavisli çenesi dışında her türlü yumuşaklıktan arındırılmış, kanı çekecek kadar keskin yüz hatları. Güzel değildi ama akılda kalıcıydı ve Ballard o gece uyuduğunda göz kapaklarının ardında onun gururlu yüzünü göreceğini biliyordu.

Reverans yapar gibi eğildi. "Lord de Sauveterre."

Ballard onun derin, dikkatle ayarlanmış tonlardaki sesini sevmiştir. "Bayan Duenda, Ketach Tor'a hoş geldiniz."

Louvaen eldivenli ellerini önünde kavuşturdu. "Babamın nişanelerini ödeme cömertliğiniz için ailem size en derin şükranlarını sunuyor. Ailenizin mal varlığıyla ilgili sözlerinden şüphe ettiğim için oğlunuza bir özür borçluyum."

Gavin onun açık sözlü olduğu ve aklından geçenleri söylediği konusunda onu uyarmıştı. Ballard bu özelliği memnuniyetle karşıladı, çok konuşan ama az konuşan bir dile tahammülü yoktu. "Gavin kız kardeşinize çok düşkün, hanımefendi. Ödeme küçüktü. Bunu, kışı bizimle geçirmesine izin verdiğiniz için bir teşekkür jesti olarak kabul edin."

Başını eğdi ve gözlerini başka tarafa çevirmeden Cinnia ile konuştu. "Cinnia, de Sauveterre ile yalnız konuşmak istiyorum lütfen."

Kızın önce kendisine, sonra da kız kardeşine tedirgin bir bakış atmasını ilgiyle izledi. Ballard, Louvaen'e yüzünü yeniden düzenlemesi için ikinci bir fırsat vermeyeceğine dair ona söz vermekten kaçındı. Kız reverans yaptı ve Louvaen'in kolunu sıktı, ancak bu sevgi dolu hareketin bir uyarı mı yoksa güvence mi olduğunu anlayamadı. "Akşam yemeğinde buluşuruz o zaman? Salon cereyan yapıyor, o yüzden mutfakta yiyoruz." Kız kardeşine bir öpücük gönderdi ve onları yalnız bıraktı.

Ballard yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Ateşin yanında rahatınıza bakın, hanımefendi. Burada ısıtılmış bira ve pelerininiz için bir yer var." Önce iki kadehin durduğu sandalyelerin arasına yerleştirilmiş küçük masayı, sonra da bir duvara yaslanmış büyük bir sandığı işaret etti. Ellerine kısa bir süre baktı ama pelerin eldivenlerini çıkarıp kurumaları için sandığın üzerine asmaktan başka bir tepki göstermedi. Kadının hareketleri adama, fark edilmeden onu hayranlıkla seyretmesi için birkaç saniye kazandırdı. İnce sırtı ve kollarıyla bir söğüt kadar zarıftı.

pas rengi elbisesi, saçlarındaki kızıl tonları daha da belirginleştiriyordu. Ballard bacaklarının boyunun gösterdiği kadar uzun olup olmadığını merak etti.

Tekrar yüzünü ona döndü ve dumanlı gözleri onun ölçüsünü aldı. "Benim size yaptığım gibi siz de kendinizi bana ifşa etmeyecek misiniz lordum?" Meydan okuyan bir soruydu, sanki pelerinin altında gizli kalma ihtiyacından onun karakterini ölçmeyi umuyordu.

Biraz daha bekleseydi, onu sorma zahmetinden kurtarmış olacaktı. Pelerinini ve kukuletasını misafirlerinin iyiliği için giyerdi. Ev halkı onun görünüşüne alışkındı ve neredeyse dört yüzyıldır sürekli çarpıklaşan yüzüyle yaşamıştı. Sahip olabileceği her türlü kibir uzun zaman önce lanetin ağırlığı altında ezilmişti. Lanet ortaya çıkmadan önce bile, görünüşüyle değil savaştaki hünerleriyle ünlüydü. Bugünlerde hâlâ yeterince sağlam bir akla sahip olduğu zamanlar için minnettardı. Cinnia'nın kendisine vereceği tepkiden duyduğu endişe, Gavin için sorun yaratmama isteğinden kaynaklanıyordu. Kızın ya da kız kardeşinin onu çirkin bulup bulmaması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kapüşonunu geriye doğru sıyırdı, pelerinini silkti ve karşıya fırlattı. güneş Louvaen'in giysisinin üzerine düşer. "Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Cinnia'nın aksine, irkilmedi. Gavin ilk ziyaretinde hücresinin çok karanlık ve mumunun da onu net bir şekilde aydınlatamayacak kadar zayıf olduğunu söylemişti. Artık gizlenebileceği hiçbir gölge yoktu. Birkaç mum ve ocağın kuvvetli ateşinden sıçrayan alevler odayı aydınlatıyordu.

Başını yana eğdi ve ona mahcup bir gülümseme sundu. "Bunlar etkileyici siyah gözler."

Gözlerini kırptırdı, onun alaycılığı karşısında afallamıştı. Ne bir tiksinti, ne bir korku, sadece neden olduğu yaradan dolayı biraz utançla karışık bir merak. Onu takip etti ve sözlerini kasıtlı olarak yanlış anladı. "Babamın gözleri de siyahtı."

Dolgun alt dudağı düzleşti ve boğazı kahkahasını tutmak için çalıştı. "Suratına darbe alma eğilimi aileden mi geliyor? Soyundan gelenlere aktarmak için ne tuhaf bir özellik."

Ballard kendini şaşırtarak kıkırdadı. En son ne zaman

ilk kez alaycı ya da acımasız olmadan gerçekten gülmüştü. Huysuz bir porsuk olabilirdi ama Louvaen Duenda yıllardır kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmıştı. "Ailemdeki erkeklerin aptalca şeyler yaparak bir ya da iki çürük aldıkları bilinir." Bu, onu ayaklarından çektiği için dolambaçlı bir özürdü ve ona karşılık olarak verdiği şeyi hak ettiğini kabul ediyordu.

Kıkırdadı ve kara bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? O zaman Gavin'in bir ya da iki spor yapması an meselesi."

"Büyük olasılıkla." Bir kez sandalyeleri işaret etti. "Oturun hanımefendi.

Ateşin yanında erimek isteyeceksin."

Onu takip etti ve o rahatına bakarken masadaki kadehleri aldı. Bira ılıklaşmıştı ve ocaktaki kömürlerin üzerinde duran demiri kaldırdı. Kırmızı demir taşa vurarak yapışan külü temizledi ve demirin ucunu kadehine daldırdı. Bira kadehin ağzından taştı ve adam kalın köpüğü tıslayıp tükürdüğü ateşe doğru üfledi. Louvaen oturduğu yerden onu izledi. "Seninki de öyle mi?" dedi. Louvaen başını salladı ve adam işlemi tekrarlayarak biranın içinde kül kalmadığından emin oldu. Adam kadehi ona uzattığında teşekkürlerini mırıldandı ve deneysel bir yudum aldı. Minnettar bir iç geçirdi.

"Senin Magda tanıdığım en iyi biracı. Birasında hindistan cevizi kullanır."

Uzun zamandır sadece Magda'nın birasını içtiği için kıyaslayacak bir şeyi yoktu ama misafirinin ev halkının ikramlarından birini beğenmesi onu memnun etti. Sandalyesinde bir tahtta oturur gibi oturuyordu, sırtı dik ve ihtişamlıydı. Elbisesi kıvrım kıvrım yere düşüyor, kumaşı kalçasından dizine kadar tek bacağına üzerine oturuyordu. Evet, uzun, çok uzun bacakları vardı. Ballard bakışlarını tekrar kadının yüzüne çevirdi, bir sütçü kızın peşinden koşan yeşil bir delikanlı kadar bir eteğin dikkatini dağıttığını fark ederek sinirlendi. "Bana yolculuğunuzu anlatın. Sanırım bu Don Jimenin ödemeyi kabul etti."

Zafer gözlerini aydınlattı. "Yaptı ama alev alabileceğini düşünmüştüm. Tüccar Evi'nde bir katiple bir çift şamdanla düello yapmak zorunda kaldım, ama ödünç veren efendilerin ve kasaba konseyinin yarısının tanıklık etmeye gelmesini sağladım.

takas." Kadehine doğru sıırttı. "Jimenin felç geçirmeye ramak kalmıştı. Engellenmekten hoşlanmaz."

"Kimse bilmiyor. Gavin'in bana söylediğine göre Jimenin'in amacı para ödemek değılmiş. Kız kardeşin için başka bir yol bulacaktır."

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Bu yüzden kış boyunca kalmasına izin vermeyi kabul ettim. Plan yapmak için zamana ihtiyacım var."

Ballard, kız Gavin'in teklifini reddederse Cinnia'yı Jimenin'in pençelerinden uzak tutmak için ne yapabileceğini merak etti. "Peki ya kış sona erdiğinde Ketach Tor'u evi olarak seçerse?"

Louvaen koltuğunu bırakıp ocağın önünde volta atmaya başladı. "Kız kardeşimi seviyorum, de Sauveterre ve Jimenin onu ele geçirirse yapacaklarından korkuyorum." Ona sert bir bakış fırlattı. "Burası en iyi ihtimalle şüpheli bir sığınak. Vahşi bir büyü havuzunun içinde duran yıkık bir kale; büyüden öylesine etkilenmiş ki kendi ailesi tarafından zindana atılmış bir adam ve masum bir genç kadını kandırıp, bayıldığı delikanlının bazen ona bir canavarın gözleriyle baktığını görmesini engelleyecek bir büyücü. Şimdilik, onun güvenliğini sana emanet etmeliyim. Eğer kalmayı seçerse, bu seçimi yapmadan önce tam olarak neyle yaşayacağını bilmesi gerekecek. Gavin ona kur yapmak için kışı istedi. Karşılığında ben de burada onunla kalıp yoldaşı ve koruyucusu olarak hareket etmek istiyorum."

Kasıtlı ya da kasıtsız, eldiveni ilk o indirmişti, Bunu, Magda'nın sözlerinden çok, ateş ışığının vücudunda dans edişine dikkat ederken yapmıştı. Magda onun bir çamaşır sopası kadar dümdüz olduğunu söylerdi ama Ballard, ince vücuduyla mükemmel bir orantıya sahip olan göğüslerinin hafif kabarıklığına hayran kalmıştı. Elbisesi bacaklarını ve kalçalarını sararken, gölgeler saçlarında oynaşıyor ve boğazının çukurunda birikiyordu. Karısı bir keresinde onu soğuk bir adam olmakla suçlamıştı ve lanetin etkisiyle geçen yıllar canlılığını azaltmıştı ama hâlâ yaşıyor, hâlâ nefes alıyordu ve şu anda güçlü bir şekilde şehvet duyuyordu.

"De Sauveterre?"

Adımlarını durdurdu, yüz hatları onun dikkatsizliği karşısında buruştu. Keşke adamın ona ne kadar odaklandığını bilseydi. Soğumuş birasından bir yudum aldı

cevaplamadan önce. "Çoğu açıdan bu makul bir talep." Kadın onun dile getirmediği "ama" kelimesini duymuş olmalıydı çünkü duruşu kaskatı kesilmişti. "Tek niyetin buysa makul. Kış ı burada geçirmeniz, eğer isterseniz Cinnia'yı oğluma karşı zehirlemeniz için size bolca zaman verecektir. Biz aptal değiliz, Bayan Duenda. Kız kardeşiniz üzerinde büyük bir nüfuzunuz var."

Cinnia'nın gücüyle ilgili yalan yanlış inkârlarda bulunmaması hoşuna gitmişti. "Doğru, ama herkes gibi sen de Cinnia'nın iradesini hafife alıyorsun. Bazılarının inandığı yetersiz olsaydı, sen ve ben bu tartışmayı yapıyor olmazdık ve Cinnia da benim gibi Montebianco'daki evinde olurdu." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve birasını yere koydu. Bu kadar yaklaşıncı Ballard, hücre-ovalarında kısa bir an için akının onu ele geçirmesini engelleyen kokuyu yakaladı. "Onu şu ya da bu şekilde çalışmayacağım. Eğer Gavin onu kazanırsa, bunu cazibesi kadar dürüstlüğüyle de yapacaktır. Eğer onu kazanamazsa, bu benim suçum olmayacak ve ikimiz de ailenize olan borcumuzu ödeyerek buradan ayrılmakta özgür olacağız."

Ambrose onun dul olduğunu söylemişti ve Ballard kocasının böyle bir eşle evinin efendisi olarak kalmaya çalışırken nasıl erken yaşta mezara girmiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Bu kadın ferman çıkarmaya ve bunlara uyulmasını sağlamaya alışkındı. "Eğer kabul edersem, kalemde ikamet ederken, yemeğimi yerken ve ısınmak için odunlarımı kullanırken ne yapmayı düşünüyorsun? Ketach Tor çok fazla bakım gerektiriyor ve biz küçük bir haneyiz. Buradaki herkes çeşitli işlerle uğraşıyor."

Biraz daha sertleşirse omurgasının kırılabileceğini düşündü. Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Cinnia ve ben sülük değiliz lordum, vasıfsız da değiliz. İğrenç bir bira yaparım ve yemek pişirmeye çalışırken burayı kulaklarınızın dibinde yakabilirim; ancak başarılı bir iplikçi ve ipek atıcısıyım, yeterli bir terzi ve olağanüstü bir katibim. Cinnia, Marguerite de Pizan'ın yanında kâtip, tezhipçi ve ciltçi olarak çıraklık yaptı. İkimiz de soylu kadınlar değiliz ve ağır işlerden korkmuyoruz. Pek çok yeri sildim, çamaşır yıkadım, hastalara baktım ve ölülerin gömülmesine yardım ettim. Benden ne istiyorsunuz?"

Ballard onun tutkulu tezini sözünü kesmeden dinledi. Louvaen Duenda'nın çoğu şey için bir cevabı ve bir argümanı vardı.

diğer her şey. Tartışmadı; savaşa gitti. Cinnia'ya duyduğu saygı çiçek açtı. Kız kardeşinin heybetli kişiliğinin ağırlığı altında henüz ezilmediyse, onun sandığından daha güçlü bir omurgası vardı. Büyülenmiş bir halde, Bayan Duenda'yı kızdırma ve belki de dilini bağlama arzusuna yenik düştü.

"Senden ne diliyorum?" Durakladı, bakışları başının üstünden eteğinin altından görünen ayak parmaklarının ucuna kadar kızın üzerinde gezindi. Uzun parmaklı ve solgun elleri üst kollarını kavradı. "Sen, benim yatağında," dedi adam.

Öfkeli bir tirat ya da soyundan yüzünün ve ellerinin korkunçluğuna kadar her şeyi kapsayan bir hakaret yağmuru bekliyordu. Yumuşak bir ses tonuyla yaptığı açıklamayı karşılayan sessizlik odada kabardı, ocakta parlayan korlar ve Louvaen'in gözlerinden fışkıranlar kadar sıcak bir hal aldı. Ballard onun her an burun deliklerinden duman ve ağzından ateş çıkaracağına bahse girmeye hazırdı. Kadının bakışlarının önce maşaya, sonra tekrar kendisine kayışını izledi ve neredeyse yüksek sesle gülecekti. Kadın onu sandalyesine şişlemek için başarı şansını hesaplıyordu.

Zavallı şakası için dilediği özrün ilk sözcükleri dudaklarında asılı kaldı ve Louvaen'in öfkeli tavrı yatışınca kayboldu. Kadının ona attığı kurnaz bakış, adamın eğlencesini şaşkınlığa dönüştürdü ve dili tutulan o oldu. Ayağa kalkarak onun önünde durdu, nefesi yanaklarını okşayacak kadar yakındı ve göz kapaklarının kenarındaki koyu kirpiklerin sayısını sayabiliyordu. "Tanrılarım," diye mırıldandı. "Kendini bana vermeyi gerçekten düşünüyorsan, kız kardeşine olan aşkın olağanüstü."

Üst dudağı belli belirsiz bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Eğer evet dersem, sadece bedenimi veririm, kendimi değil." Parmağını adamın tuniğinin tokalarından birine vurdu ve bir adım uzaklaştı. "Böyle bir pazarlıkla eksilen ben olmayacağım ve bahardan önce seni iğdiş etmezsem şanslısın."

Ballard sesini düzgün ve ifadesini nötr tuttuğu için kendini tebrik etti. "Kendi yatağınızda kalabilirsiniz, Bayan Duenda. Aramızdaki bir karşılaşmadan zarar görmeden kurtulamayacağımdan şüpheleniyorum. Taşaklarımın bağlı kalmasını istiyorum."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı ve kaşları çatıldı. "Ne istiyorsun o zaman?"

O ne istiyordu? Onunki cevabı kolay olmayan adil bir soruydu. Bundan daha fazlasını istiyordu - sadece zamanı saymak yerine gerçekten yaşamanın heyecanını. Evini işgal eden, taleplerde bulunan *ve dominus* olarak otoritesine meydan okuyan sivri dilli kız kardeş damarlarında kan dolaşmasına neden oldu. Çatışacaklardı, buna hiç şüphe yoktu. Ambrose onun bir porsuğun huyuna sahip olduğunu söylerken abartmamıştı ama yeni doğan Gavin'i kollarında büyütüp Ketach Tor'un varisi ilan ettiğinden beri kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Gavin için hâlâ umut vardı. Cinnia'nın ona olan sevgisi aşka dönüşebilir ve onu bağlayan laneti kırabilirdi. Ballard için artık çok geçti. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu ve hâlâ insanlığını koruyan bir adam olarak geçireceği günler çok azdı. Isabeau, doğacak hiçbir kadının onu sevmeyeceğini söylerken doğru söylemişti, ama Ballard onunla dövüşecek birini bulmuştu. Hücresinin karanlığında akıl sağlığının son kırıntısı da söndüğünde bu onu rahatlatmaya yetecekti. Louvaen Duenda kalabilirdi.

"Arkadaşlığınız," dedi basitçe. "Ketach Tor bir süredir Yıllardır kibar bir kadının varlığını görmemiştim. Gavin kız kardeşinin dikkatini çekecek; ben de seninkini çekeceğim. Dilediğim zaman beni eğlendirecek, bana eşlik edeceksin - hoş bir eşlik." Sırıttı. "Magda'yla konuş, eğer istediğin dönmekse. Ömrünün sonuna kadar seni kutsayacaktır. Bu sezon iyi bir keten hasadı yaptık ve gelecek yazı kadar bir sürü iplikçiyi meşgul edecek kadar demet elde ettik."

"Başka bir şey var mı?" Sonunda soğukkanlılığını kaybetmiş ve ağzı açık bir inanmazlıkla ona bakakalmıştı.

"Bu evin hanımı değil, sadece misafiri olduğunu asla unutmayacaksın. Kız kardeşin sana hangi odaları keşfedebileceğini gösterebilir. Davet edilmediğin sürece diğer odalardan uzak dur. Eğer kuralları çiğnersen, bunun sonuçları olacaktır. Kışa aşağıdaki hücrelerden birinde hapsedilmiş olarak geçirirken de aynı şekilde kolayca dönebilirsiniz. Ormanı keşfederseniz, yalnız gitmeyin. Ve kale duvarı boyunca büyüyen güllerden uzak durun. Akış tarafından çarpıtılmışlardır ve kötücüdürler."

Louvaen ona cevap verecek kadar uzun süre ağzını açmadı.

"Anlaşıldı." "Bir anlaşmaya vardık mı?"

"Var."

Kalma hakkı için pazarlık yapan oydu, ancak şartlarını kabul ettiği için rahat bir nefes almak isteyen de oydu. Koltuğuna yeniden oturdu ve ellerine yapacak bir şey vermek için kadehini eline aldı. "O halde akşam yemeği için kız kardeşine katılmak isteyeceksin." Başını eğerek buluşmalarının sona erdiğini işaret etti. "Hanımefendi."

Kadın eldivenlerini ve pelerinini onunkilerin altından çıkarıp kapıyı kapatmadan odadan çıkmadan önce sadece kısa bir baş sallaması ve soğuk bir "de Sauveterre" duydu.

Ballard ateşe bakıp sırtıttı, birasını ve Louvaen'in kalan birasını da mideye indirdi. Kış ilginç geçeceğe benziyordu.

"Eee?"

Başını kaldırdığında Ambrose'u sandalyesinin yanında buldu, gözlüklerinin camları ateş ışığını yansıtıyor ve yüz ifadesini gizliyordu. "Kalmasına izin vermeyi kabul ettim."

"Bunu söylemeden korkuyordum," diye homurdandı Ambrose. "O zaman arkanı kollasan iyi edersin. Kız kardeşine doğru en ufak bir yanlış hapsirik atarsan, kafanı koparmaya çalışır."

"Yavrusu olan dişi kurt."

Büyücü başını salladı. "Evet. Kocasını öldürdüğünden şüpheleniyorum."

Ballard onun önce şömine demirine, sonra da kendisine hızlı bir bakış attığını hatırladı.

Gülümsedi. "Şaşırmazdım."

ALTINCI BÖLÜM

Louvaen şu ana kadar Ketach Tor kalesinin taş duvarları arasında dokuz gün ve bir o kadar da saat geçirmişti. Magda onu iyi beslemişti ve evin efendisi dönüş yolunda asma köprüden geçerken yemeyi umduğu karga tabağını henüz ona ikram etmemişti. Ona verilen oda, ilk ziyareti sırasında kaldığı odayla aynıydı. Küçüktü ama ocağıyla kolayca ısınıyordu, rahat bir yatak ve mahremiyet sunuyordu.

Cinnia'nın yattığı geniş yatak odası Louvaen'in odasının üç katı büyüklüğündeydi. Bitişigindeki çardak ve kurşun camlı pencereler güney güneşini yakalıyor, huş ve meşe ağaçlarının bulunduğu ormanlık alana bakıyordu. Louvaen başlangıçta odayı kız kardeşiyle paylaşmak istemişti, böylece Gavin'in gece yarısı ziyaretlerine karşı bir önlem almış olacaktı. Cinnia'nın onurunu zedelemeyeceğine yemin etmişti ve Louvaen elinden geldiğince sözünü tutacağına güvenmesine rağmen, refakatçi rolünü gündüzle sınırlamak konusunda isteksizdi. İki saat keten eğirdikten sonra fikrini değiştirdi.

Cinnia ardakta durmadan Gavin'in tanrısal ve mucizevi sayılabilecek yetenekleri hakkında konuşuyordu. Elindeki bohça sepetini bırakıp odasına kaçmış ve başının ağrıdığını iddia etmişti.

Magda, Louvaen'i giysi sandığını koridordan aşağıya ve daha küçük bir odaya iterken yakaladığında ona bilmiş bir gülümseme vermişti. "Ne? Muhteşem Gavin de Lovet'in övgüleriyle uykuya dalmakla ilgilenmiyor musun?"

"Kendini beğenmiş gibi bakmayı bırak da şu sandığı içeri itmeme yardım et."

O zamandan beri tek gözü açık ve kapısı aralık uyuyordu. şimdiye kadar gecenin geç saatlerinde koridorda hiçbir ayak sesi duyulmamıştı ve Cinnia'nın kapısı kapalı kalmıştı.

Ballard sözünün eri olarak Magda ve Cinnia'nın meşgul olmasını sağladı. Kaldıkları ilk sabah Magda, iki kız kardeşe birayla ıslatılmış ekmekten oluşan bildik kahvaltıyı yapmaları için yeterli zamanı verdikten sonra onları kilerden ayrılan bir depoya götürdü. İçeride, bükülmüş keten darası demetleri, çekiciyle dolup taşan sepetlerle aynı alanı paylaşıyordu. Louvaen bir iplikçi ordusunu aylarca meşgul edecek kadar keten depoladıklarını tahmin ediyordu.

"Küçük bir ülke değerinde keten hasadı yapmıyorsanız, bu tek bir sezondan daha fazlasıdır."

Magda sepetleri iterek tavandaki bir kancadan sarkan dara ipini kaldırdı. "Üç mevsim ve bu yaz çoğu hasattan daha iyi bir hasat gördük." Ana demetteki örgülerden birini çekip Louvaen'e uzattı. "Kışın onarmak, yemek pişirmek, acele ışık ve mum yapmak ve her zamanki gibi bir gece çamaşır yıkamak gibi yeterince işimiz var. Hasat ettiklerimizin iyi bir kısmını eğirecek zamanımız yok."

Louvaen keten ipinin örgüsünü çözdü ve mutfaktan gelen ışığa tuttu. Parmakları tereyağı yumuşaklığındaki keten ipinieledi. "Bunu kim kesmiş?"

Magda çenesiyle kapı aralığında bekleyen iki hizmetçi kızınışaret etti. "Joan. Tarama ve taraklama konusunda çok becerikli."

Kız bu övgü karşısında kızardı ve Louvaen

hattı Cinnia'ya geçirdi. "Hisset. İpeği daha az yumuşak atmıştım. Bunu eğirmek bir ayrıcalık olurdu."

Magda bir sepet dolusu ipi kaldırıp Cinnia'nın kollarına bıraktı. "Şu anda ince bir gömlek ya da peçeteden çok önlük, ip ve çorap işimize yarayabilir, bu yüzden ipin eğrilmesine ihtiyacım var. Joan bağlama işinde ne kadar iyiyse, Clarimond dokuma tezgâhında o kadar iyidir. Senin eğirebildiğin kadar hızlı dokuyabilir." Keten ipini Louvaen'in elinden almaya çalıştı ama Louvaen onu bırakmayı reddetti.

"Bunu da eğirmeme izin verir misiniz? Lord hazretlerinin ya da Gavin'in ileride giymek için daha şık bir gömleğe ihtiyacı olursa kullanmak üzere ipliğiniz olur."

Magda başıyla onayladı. "Eğer Clarimond'a dokuması için gereken ipliği verebileceğini düşünüyorsan, istediğini eğir." Louvaen'in kollarına ikinci bir sepet yerleştirdi. "Ben iyi bir iş kullanmayı tercih ederim ama Gavin eve şu çıkırıklardan birkaç tane getirdi. Kızlardan biri size nerede olduklarını gösterecek."

Cinnia kolunu Louvaen'in koluna doladı ve Clarimond'u merdivenlerden üçüncü kata ve koridorun sonundaki oyuğa gömülmüş bir kapıya kadar takip ettiler. Clarimond'un elindeki ışık, odaya girdiğinde gölgelerin köşelere kaçışmasına neden oldu ve kız kardeşler etrafı keşfederken beklemek için kenara çekildi. İçeriye ilk bakışlarında hep birlikte soluk soluğa kaldılar.

Oda mütevazı bir tereyağından daha büyük değildi ve ayrıldıkları depo kadar kalabalıktı, sadece burada ketenden ilginç şeyler vardı. Cinnia tozla örtülmüş bir klavsene doğru ilerledi. Yanında sarkaçlı bir saat, çeşitli fırtına camlarıyla kaplı bir masa ve kurşun kalemlerle dolu bir vazo duruyordu. Bir köşede iki çıkırık duruyordu; biri büyük, diğeri Louvaen'i odanın içinde koşturan bir çıkırık.

"Bir kale tekerleği," diye fısıldadı. Ölümünden önce Thomas ona bir kale tekerleği sözü vermişti. Sözüne yerine getiremeden ölmüştü ve babasının borç yükü onun bir tane almasını engellemişti. Parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirdi, çarkı ve tahrik bantlarını okşadı. Çıkırık da klavsene kadar tozluydu ama sanki biri satın almış ve terk etmiş gibi hiç dokunulmamıştı. Magda çıkırıkların kullanımının ücretsiz olduğunu söylemişti ve bunu gün ışığına çıkarmak için sabırsızlanıyordu, temiz ve

yağlayın ve ilk dara parçasını döndürün.

"Bunun ne olduğunu biliyorum!"

Zihinsel planlaması Cinnia'nın ünlemiyle yarıda kesildi. Kız eğildi ve gözünü üçayak üzerine monte edilmiş boru şeklindeki bir mekanizmanın dar ucuna dayadı. Acele ışık, kirle matlaşmış pirinç bir muhafazaya oyulmuş sarmaşık ve yaprak desenlerini ortaya çıkardı. Louvaen tekerlekleri bırakıp Cinnia'ya katıldı. "Nedir bu?"

Kız doğruldu ve Louvaen kızın gözünü süsleyen kahverengi kir çemberine bakarak sırttı. "Buna teleskop diyorlar. Bu camdan baktığınızda, sanki yıldızlar kapınızın eşiğinde geziniyor gibi." Keşfinden memnun bir şekilde ellerini çırpı. "Gavin'e bunu ortaya çıkarmasını söylemeliyiz. Kim böyle muhteşem bir makineyi kirli bir odada bırakır ki?"

Louvaen de aynı şeyi merak ediyordu. Eşyaların birçoğu tanıdığı evlerde sıradan şeylerdi - sıradan ama aynı zamanda pahalı. Cinnia'nın teleskopu gibi bazıları çok nadir bulunurken, şato tekerleği, daha hacimli iplikler döndüren daha büyük tekerleklerden yükseltmek için parası olan biri tarafından kolayca temin edilebilirdi. De Sauveterres Jimenin'e ödeme yapmış ve babasının fahiş borcu sanki kurdele parasından başka bir şey değilmiş gibi davranmıştı. Bu odada saklanmış, bakımsız ve unutulmuş eşyalar, çoğu kişinin imkânlarının ötesindeydi ama bu ailenin satın alma gücü dâhilindeydi, yine de Magda ve kadınları basit aletlerle yemek hazırlıyor ve odaları temizliyordu. Bu çelişkili gerçekler hiçbir anlam ifade etmiyordu ve şu ana kadar de Sauveterre hanesinden kimse bir açıklama getirmemişti.

"Bu cevaplanmasını istediğim bir soru." Narin bir şişeyi kaldırdı kırılğan cam parçalarını masadan aldı. "Bu şeyler burada bırakılamayacak kadar pahalı, çok kullanışlı ya da her ikisi de. Magda sevgili iğiyle ne kadar hızlı olursa olsun, iplik eğirmede bir çarkın hızına yetişemez. Bu iki çark fazlalıkları kısa sürede çıkarabilecekken, eğirilmeyi bekleyen ketenlerle dolu bir depoya sahip olmak utanç verici."

Cinnia omuz silktilti. "Akşamları ya da hava kötü olduğunda yapacak bir şeyimiz olur. Ayrıca, her gün çamaşır yıkamaktansa iplik eğirmeyi tercih ederim."

Magda, Louvaen ona odanın ne olduğunu sorduğunda omuz silkmişti.

pek çok yitik hazine. "Gavin yolculuklarından her zaman süs eşyaları ve tuhaflıklar getirir. Bazılarıyla oynayacak ya da diğerlerinin nasıl kullanılacağını öğrenecek zamanım olmadı. Eğer gözünüze bir şey çarparsa söylemeniz yeterli. Biz onu çıkarır, temizleriz ve sen de onu kullanabilirsin."

Sonraki birkaç gün içinde çıkırıklar güneşlikte, teleskop da kulelerden birinde kendine yer buldu. Louvaen, Clarimond ve Joan'a çarklarda nasıl dönüleceğini öğretmeyi teklif etti ve Magda'nın da onayıyla akşam yemeğinden önce ders planladı. Hizmetçi hem Ballard'a hem de Gavin'e karşı bariz bir hürmet gösterirken, kız kardeşlere de Ambrose'a gibi davranıyor, ya ayak altında dolaştıkları için onları mutfağından kovuyor ya da Ketach Tor'u rahat bir ev haline getiren sayısız işlerden birinde çalıştırıyordu. Akşamları güneşin altında Cinnia Louvaen'le birlikte dönüyor ya da sayısız Dokuz Adam Morris oyunlarından birinde Gavin'in ışıklarını söndürüyordu.

Bazen Ballard da onlara katılır, ateşin yanında sessizce otururdu. Cinnia'yı rahatsız etmemek için kapüşonunu ve pelerinini çıkardı. Aralarındaki anlaşmaya rağmen Louvaen'den henüz özel olarak arkadaşlık talep ve onun kendisine kitap okuma teklifini reddetmişti. Oturup çıkırık dişlisinin sessiz tıkırtısını dinlemekten ve ketenin keten ipliğine dönüşmesini izlemekten memnun görünüyordu.

"Neden iplik eğiriyorsunuz, Bayan Duenda?" Bir akşam parmaklarının arasından keten ipliği geçirirken ona sordu. "Bir hanımefendi genellikle başka uğraşlarla meşgul olur."

Louvaen gülümsedi. Dokumacılar bir iplikçinin olabildiğince hızlı büküp katlayabileceği her iplik parçasına talip olsalar da iplik eğirmek aşağılık bir beceriydi. "Ben bir hanımefendi değilim lordum, sadece iflas etmiş bir tüccar kızıyım." Shed kaplamak için baş ve işaret parmaklarını keten müsilaajına daldırdı. "Klavsens ya da ilahi için yeteneğim yok ve iğne işlerini sıkıcı buluyorum. Ancak iplik eğirmek, ipliğin şarkı söylemesini dinlemektir ve bu konuda iyi bir kulağım var."

"Bana ellerini ver."

Emri onu şaşırttı ama dönmeyi bıraktı ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı. Öne doğru eğildi ve onları kavradı, sivri uçları

Tırnakları kızın parmaklarını hafifçe çiziyordu. Teni onunkinin yanında altın rengindeydi, elleri zarifti. Louvaen, Gavin'le oynadığı oyuna ara verip onu izleyen kız kardeşine baktı. Cinnia ürperdi ve tekrar tahtaya döndü. Ballard onun tepkisini gördüyse de görmezden geldi, bunun yerine başparmaklarını Louvaen'in parmak uçlarında kaydırmaya odaklandı.

"Bir hanımefendi değil ama bir hanımefendinin ellerine sahip. Yumuşak."

Cinnia tiksintiyle titrerken, Louvaen onun dokunuşunun uyandırdığı hoş ürperti karşısında ürperdi. Ellerini onun avuçlarından nazikçe çekti ve bir kez daha çizgisine devam etti. "Yün eğirirken yağın içinde eğiriyorum. Cilde iyi gelir."

Ballard sandalyesinde arkasına yaslandı. "Böyle ellerin okşayışını bilmek ne güzel bir şey," dedi alçak bir sesle.

Yüzündeki sıcaklık, muhtemelen Cinnia'nın elbisesinden daha koyu bir kırmızı tonu olduğu konusunda onu uyardı, ama Ballard'ın sabit bakışlarından başka bir yere bakmayı reddetti, gözleri sarı parlıyor ve kapüşonunun derin gölgelerinde parlıyordu. "Artık teklifinizi düşünmüyorum Lord de Sauveterre," dedi aynı derecede sessiz bir tonda.

"Şaka yollu teklif ettim hanımefendi, ancak kabul etmeye karar vererseniz teklifim tüm samimiyetimle geçerlidir."

O bir muammaydı, geceleri onu çözmeye çalışırken uyutmayan bir muamma. Buluşmaları yeterince iyi başlamıştı. Cinnia'nın aksine Louvaen bir gizemi çözümsüz bırakmaktan hoşnut değildi. Gavin ve Ambrose onu Ballard'ın şekil bozukluğu konusunda uyarmışlardı ve siyah pençeye benzeyen tırnakları olan kemikli eller, artık insana benzemeyen bir adamı işaret ediyordu. Ancak Ballard'ın gizleyici giysileri onu daha da meraklandırmış ve adamın giysilerini bir kenara bırakıp kendisini ona gösterme isteğine hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

Biri ona ilk görüşte onunla ilgili en çok neyi hatırladığını sorsaydı, gözlerini söylerdi. Işıktaki koyu kahverengi ve uzun kirpikli olan bu gözler siyah görünüyor ve neredeyse göz bebeklerini gizliyordu. Onu güç, sabır ve görünüşünün güneşten kaçmasına neden olacağından emin bir bakışla değerlendiriyorlardı. Louvaen hiç yakışıklı bir adam olduğunu düşünmemişti. Burnu onunkine kıyasla oldukça narindi.

onunkine benziyordu. İnce, yüksek bir köprü, burun kemiklerinin hafif çarpıklığıyla daha da şahinleşen bir çift geniş burun deliğine ve sivri uca doğru uzun bir kavis çiziyordu. İnce dudaklı bir ağız, sert bir çenesi ve acıdan ya da yaşlılıktan çukurlaşmış yanakları vardı. Omuz hizasındaki siyah saçlarına gümüşten bir tel dolanıyor, dalgalı buklelere isle lekelenmiş kalay görünümü veriyordu. Bu haliyle yüz hatları onu sert ve yasaklayıcı kılıyordu. Akının neden olduğu çarpıklıkla birlikte korkunç bir hal almıştı.

Ok ucu şeklindeki küçük oluklar yanaklarına oyulmuştu, her iki tarafta da eşleşen bir set vardı. Spiral şeklindeki bir başka grup ise alnının her iki yanına dikey yollar kazımişti. Bazıları kabarık, bazıları ise çökük ve buruşuk daha fazla yara izi, boğazını çevreleyerek cotehardie'sinin yüksek yakasının altında kayboluyordu. Yara izlerinin bazıları soluk, bazılarıysa neredeyse saçları kadar koyu renkteydi. Koyu renkli olanlar rünlere ya da dikenli sarmaşıklara benziyordu ve ona bahçe duvarında ve kalenin kuzey tarafında yabani bir şekilde büyüyen uğursuz gülleri hatırlatıyordu. Cildi doğal olmayan bir şekilde solgundu, tek gerçek renk kırılan burnunun iyileşmesinden dolayı gözlerini çevreleyen morumsu morluklardı. Thomas Duenda'nın karısı olarak Louvaen, Ballard de Sauveterre'in boğulmuş bir adamın balık sırtı solgunluğuna sahip olduğunu söyleyebilecek kadar çok ölüyü gömülmek üzere hazırlamıştı.

Yabancıların yanında neden kukuletalı ve pelerinli dolaştığını anlıyordu. İnsanlar korkak yaratıklardı ve şekil bozukluğuna veba kurbanlarına baktıkları gibi dehşetle bakıyorlardı. En sağlam yürekli insan bile, yüzünü güneşe gösterdiğinde ortaya çıkacak işaretlerden, çılgınlardan ve "Canavar!" haykırıışlarından bıkardı. Yine de kendini bu kadar tamamen örtmesi utanç . Yüzü yanlışı türden baygınlıklara ilham verebilirdi ama iyi yaratılmıştı. Ondan sadece biraz daha uzun olmasına rağmen ince, kaslı bir vücuda sahipti ve geniş omuzları, vücuda oturan tuniğin içinde en iyi şekilde ortaya çıkıyordu.

Kız kardeşini koruma hakkı karşılığında yatağını paylaşması gibi tuhaf bir talepte bulunduğu için onu şömüne demiri ile mızraklama fikrini kısa bir süre düşünmüş ama bundan vazgeçmişti. Ballard'ın gözleri parlamıştı, dudaklarının yukarı doğru hafifçe çekilmesi niyetini anladığını gösteriyordu.

Sandalyesine yaslanmış, bacaklarını ateşe doğru uzatmış, bir eliyle kadehini kavarken diğer elini kalçasına dayamıştı. Bu tembel bir duruştu ama Louvaen onda sarmal bir yoğunluk hissetti ve bacağını sıkıca kavrayışındaki gücü hatırladı. Adamın güçlü olduğu kadar hızlı olduğundan ve sopayı kaldıramadan onu etkisiz hale getireceğinden şüpheleniyordu.

Onun geçici metresi olmayı ciddi ciddi düşünmesi onu şok etmişti. Birçok kadın, ailesini beslemek gibi çaresiz ya da güce giden alternatif bir yol bulmak gibi hesaplı nedenlerle bedenini takas etmişti. Bazen doğuştan ya da koşullardan dolayı elde edemediğiniz şeyleri sırtınızda taşırdınız. Cinnia için böyle bir düşünceye asla izin vermezdi. Masum, evlenmemiş ve artık yoksul olan Cinnia'nın düzgün bir talibi cezbetmek için elinde sadece güzelliği ve ünü vardı ve Louvaen kız kardeşi için tüm umutlarını Gavin de Lovet'e bağlamayı reddediyordu. Kendisi de harika bir güzelliğe sahip değildi ve dul bir kadın olarak, samanlıkta yuvarlanarak karakterinin bir şekilde tehlikeye girdiği gibi aptalca bir fikre bağlı bir itibar konusunda artık endişelenmesine gerek yoktu. Yine de erkekleri, özellikle de yabancıları yatağına kabul etmek gibi bir alışkanlığı yoktu. De Sauveterre'in teklifi onu önce kızdırmış, sonra da meraklandırmıştı. Onu neden büyüleyici bulduğuna dair iyi bir nedeni yoktu. Adamın harap yüzü ve çarpık ellerinin ötesinde, içinde bir şeyler kıpırdıyordu.

Akşam yemeğini dört gözle bekliyordu çünkü o her akşam ortaya çıkıyordu.

Akşam. Magda, Clarimond ve Joan da dahil olmak üzere herkes yemek için mutfakta toplanmıştı. Başlangıçta utangaç olan hizmetçi kızlar çok az konuştular ama kısa süre sonra Louvaen ve Cinnia'nın Montebianco'daki hayatları hakkında sorular sordular ve Ketach Tor'daki yaşamla ilgili bilgiler verdiler. Asla çekingen olmayan Magda, at eyerlerinden elbise paçalarına kadar her konuda fikir beyan ediyor ve masanın altında ayak parmaklarıyla Ambrose'un kaval kemiklerini okşuyordu. Louvaen bir keresinde düşen bir peçeteyi almak için eğildiğinde onların oyununu keşfetmişti. Çok hızlı bir şekilde doğrulurken neredeyse kafasını masanın kenarına çarpacaktı ve yemeğin geri kalanını hizmetçiyle büyücünün sevgili olduğunu keşfettiğinde kıkırdamamaya çalışarak geçirdi.

Ambrose ise Cinnia'ya karşı her zaman nazik davranmış ve onu övmüştür

ve bir şifalı bitkiler kitabını aydınlatmak için ondan yardım istedi. O ve Louvaen yolları her kesiştiğinde düzenli olarak hakaret ve tehditler savuruyorlardı, ancak o Ketach Tor'da kaldığı sürece birbirlerini öldürmeye çalışmamaları konusunda sessiz bir anlaşmaya varmışlardı. Montebianco'dan döndüğünde, kendisini uçurumdan aşağı atmadığı için ona teşekkür etmişti.

"Teşekkürlerini kendine sakla," dedi ona. "Ve birana da göz kulak ol. Fareleri kurbağaya çeviren bir şey hazırlıyorum."

"Hazır elin değmişken, nezaket bahşeden bir şeyler demle ve bir iki fincan da kendin yut," diye karşılık verdi.

Devam eden sözlü kavgaları, Magda'nın yorumları ve Gavin ile Cinnia'nın koyun ya da domuz eti tabağı üzerinde birbirlerine inek bakışları atmaları arasında akşam yemeği asla sıkıcı olmazdı. Ballard, ev halkının geri kalanı yemeğe oturduğunda her zaman mutfağa gelir ve masanın başındaki yerini alırdı. Yemek yemez, sadece Magda'nın ikram ettiği birayı ya da şarabı içer ve genellikle Ambrose ile Magda ya da Ambrose ile Louvaen arasında geçen çeşitli konuşmalara ya da tartışmalara kendi yorumlarını katardı. Önceleri Magda onun yemek yememeyi tercih ettiğini düşünmüştü, ta ki bir akşam fazladan bir mum almak için mutfağa döndüğünde onu masada tek başına, başı açık ve pelerini olmadan görene kadar.

Magda, hançer ve peçeteyle birlikte önüne bir tabak koydu. Süre Ev halkının geri kalanı çatal kullanırken, Ballard sadece hançeri ve pençeleriyle yemek yiyordu. Pençeler bıçak saplamakta işe yarıyordu ama çatal kullanma becerisini azalttığını tahmin ediyordu. Louvaen, ne o ne de Magda onun varlığını fark etmeden gitmişti. O gece uyanık yatarken Ballard'ın tek başına yediği yemeği düşündü. Onlarla birlikte yemek yemeyi reddetmesi, aşırı mahremiyet isteyen bir adamın değil, şekil bozukluğunun bir etkisini açığa vurmaktan utanan birinin davranışydı.

Bu gece güneşlenme salonundaki akşam yemeği sonrası toplantıyı es geçip odasına döndü. Bir sandalyeyi ateşin yanına taşıdı ve önüne alçak bir tabure yerleştirdi. Taburenin yanındaki sepette Gavin'in ahırdan aşırıldığı eşyalar duruyordu. Gavin ona tuhaf bir bakış atmıştı ama Gavin ona uyarıcı bir bakış fırlattığında soru sormaktan vazgeçti. Ballard muhtemelen

ne aldığını görünce kaşlarını kaldırdı. Louvaen onun hakaret görmediğini umuyordu. Yatak odasından çıktı ve eteklerine takılmadan olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden indi.

Louvaen mutfığa girdiğinde Magda tam Ballard'ın tabağını önüne koyuyordu. Hizmetçi sıçradı ve tabağı düşürdü. Tabak masaya çarptı ve yüzeyinde bezelyeler zıpladı. Ballard sandalyesinden yarı doğruldu, gözleri kısılmıştı, dudakları sert bir çizgi halinde neredeyse kaybolmuştu. "Burada ne arıyorsun, Louvaen?"

Derisini çepeçevre saran siyah çizgiler ve semboller yer değiştirmiş, boynunun etrafında farklı şekillerde kıvrılmıştı. Çenesi boyunca ve çenesinin üzerinde uzanıyorlardı; bir tanesi kemiği boyunca uzanıyor ve ucu sağ gözünün hemen altında duruyordu. Onu sorguladığında titreşiyordu.

Adını tanıdık bir şekilde kullanması dikkat çekiciydi ama onu görmezden gelerek Magda'ya hitap etti. "Tabağını şimdilik ateşin yanında tut." Parmağını Ballard'a doğru eğdi. "Benimle gelin lordum." Mutfaktan çıktı, arkasındaki merdivenlerde Ballard'ın çizmelerinin izine bakarak gülümsedi. Adam onu koridordan odasına kadar takip ederken ikisi de bir şey söylemedi. Ancak kapısına vardıklarında durakladı ve şaşkınlıkla başını eğdi. "Benim teklifim benim yatağımı belirledi, seninkini değil, ama biri diğeri kadar iyi."

Louvaen kapısını açarken güldü. "Sırf benimle yatmak için bir adamı bırakacak değilim. Fikrimi değiştirmiş olsaydım -ki değiştirmedim- önce senin yemene izin verirdim."

"Çok cömertsiniz."

"Evet, öyle." Onu sandalyelerden birine götürdü. "Otur." Adam sandalyeye çöktü, kadın ona "Elini uzat" dediğinde kaşlarını çattı. Hangisi olduğu önemli değil."

Taburedeki yerini aldı ve sepeti önünde sürükledi. Daha önce olduğu gibi, adamın elinin dokunuşuyla parmaklarının arasında ince bir karıncalanma oluştu. Ondandır öğrenmesi gerekirdi. Derisine işleyen siyah işaretler ve kıvrık pençeleriyle Ballard'ın elleri, çocukların gölgelerde gezinen ya da yatağın altına saklanan yalpalayan canavarlarda hayal ettiği ellere benziyordu. Neşeli mizaçlı bir yetişkin olan Cinnia bile onlara bakmaya dayanamıyordu. Louvaen duramadı. Kendisinin tek parçaları onlardı.

çoğu zaman çevik, zarafet ve hareket ekonomisini ifade eder.

Sepette ne sakladığını görünce parmakları kadının tokasında sarsıldı. "Ne yapıyorsun?"

Sıkıca tutundu ve sepetten bir dizi toynak pensesi çıkardı. "Tırnaklarını kesiyorum, böylece çatal kullanabilir ve bizimle birlikte yemek yiyebilirsiniz."

çekilmeye çalıştı. "Yalnız yemeyi tercih ederim."

Louvaen geri çekildi. Bunun küçük bir savaş olabileceğinden şüphelenmişti ve savaşta kazanmak için her yol kullanılırdı. "Sanırım oğlunuz bizimle yemenizi tercih eder. Ayrıca, halılara tırmanacakmış gibi görünmemen ve Cinnia'yı artık korkutmaman için bunların düzeltilmesi gerekiyor."

"Güzel kız ama seğiriyor." Sepetin içine baktı. "Pense ve törpü getirdin mi?"

Parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi. "Onları kestikten sonra törpülemem gerekiyor." Pençeyi daha iyi görebilmek için işaret parmağını kaldırdı. "Tırnakların o kadar sert ki sanırım deriyi bile kesebilirsin."

"Zırhı delip geçebilirim." Pense tutan ele şüpheyle baktı. "Daha önce hiç toynak pensi kullandın mı?"

"Hayır, ama bir insanın tırnaklarını da kesiyor olsanız, bir atın toynaklarını da kesiyor olsanız genel fikrin aynı olduğunu düşünüyorum. Sadece bir attan daha iyi yön alacaksın. Yine de sen bir erkeksin, göreceğiz." Kadın şaşkınlıkla adamın çizmeli ayaklarına dikkat etti. "Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim ama sanırım pense kullanmayı sandığından daha iyi biliyorsun, yoksa ayakkabı giymeye çalışırken topallardın. Neden ellerindeki pençeleri de kısaltmıyorsun?"

Parmaklarını birbirine vurdu ve pençeler bir tıkırtı sesi çıkardı. "Ayağımdakiler baş belası. Bunlar silah."

Bu onu duraksattı. Grotesk görünümlerine rağmen onları uzun tutmayı seçmişti. Duvarlarda kılıçlar, ellerinde bıçaklar... Burada ondan başka hangi canavarlar gizleniyordu? "Onları kesmek zorunda değilim."

Omuz silkti. "büyüyecekler."

Elini yerleştirdi ve memelerini kaldırdı. "Kıpırdamadan dur ki yanlışlıkla bir parmağını koparmayayım."

"Tanrılar beni korusun," diye mırıldandı.

"Dua etmeye devam et," dedi ve ilk pençeyi sıktı. Gürültülü bir çatırtıyla bir parça koptu ve omzunun yanından fırladı. Bu onun en iyi fikirlerinden biri olmayabilirdi. Çabaları yüzünden bir gözünü kaybedebilirdi.

Louvaen sırttan Ballard'a baktı. "Şimdi duramazsınız, hanımefendi."

Haklıydı ve işe koyuldu, uçan pençe parçalarından kaçıyor ve Ballard kirpiğini bile kıpırdatsa kıpırdamadan durması için onu tersliyordu. İki elini de bitirdiğinde sırtı ağrıyordu ve parmakları kaskatı kesilmişti. Kerpetenleri sepete bıraktı ve yaptığı işi inceledi. Pençeler parmak uçlarına kadar kesilmişti. Hâlâ ürkütücü ve tuhaf olan elleri artık o kadar da hayvani görünmüyordu.

Ellerinden birini kaldırdı. "Kenarlarını düzeltmek ve eşitlemek için törpülenmeleri gerekiyor ama en azından artık hançere benzemiyorlar."

Onunla tanıştığından beri ilk kez sırttı. Güzel dişleri vardı, düz ve beyaz. Ancak köpek dişleri insanı duraksatıyordu. Diğerlerinden daha uzundu, tıpkı pençeleri gibi kavisli ve sivriydi. Onun sabit bakışlarını fark etmiş olmalıydı çünkü sırtışı ortaya çıktığı anda kayboldu ve yüz hatları çizilmiş çizgiler halinde dondu.

Ortamı yumuşatmak için, "Ben dişleri törpülemiyorum," dedi. Törpüyü sepetten çıkardı. "Onlara daha sonra ihtiyacın olabilir. Magda iyi bir aşçıdır ama servis ettiği son et parçasının koyun eti mi yoksa nal mı olduğundan emin olamadım."

Ballard onun şakalarına cevap vermedi. Kadın törpünün kısa darbeleriyle tırnaklarını düzeltirken sessizce oturdu. "Neden görünüşümden diğerleri gibi korkmuyorsun?" diye sorduğunda ritmi bozulmamıştı.

Louvaen durdu, hâlâ onun elini tutuyordu. "Neden yapayım ki? Konuşurken dikiş iğneleri tükürmüyorsun, nefes alırken burnundan alevler çıkarmıyorsun ve senin için karartmadığım zaman güzel bir çift gözün var. Korkacak ne var?"

Verdiği cevap karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bana bu yüzümün korkutucu olmadığını söyleyemezsin."

Dosyalama işine devam etti. "Ben öyle bir şey söylemedim, ama bu senin

soru. Neden korkmadığımı sordunuz." Bu hassas bir konuydu ve incelikli bir cevap gerektiriyordu. "Kocam bir cenaze levazımatçısıydı." Ballard'ın parmağı seğırdi ve neredeyse tırnak etlerini sıyıırıyordu. Kadın ona kaşlarını çatı. "Kıpırdama!"

"Özür dilerim."

"Dediğim gibi-" Tırnak törpüsü sivri çiviıı gıcırdattı. "Thomas bir cenaze levazımatçısıydı. Görevlerinden biri de ölüleri gömülmeye hazırlamak, eğer aile bu işi yapamayacak durumdaysa cesedi yıkamak ve giydirmekti. Karısı olarak onun işlerine yardım ederdim ve bu görev bana düşerdi."

Ballard koltuğunda kıpırdandı. "Biçimim bozulmuş olabilir hanımefendi ama sizi temin ederim ki ölü değilim."

Louvaen törpüyü ona doğrulttu. "Kıpırdanmayı bırakmazsan olacaksın. Nerede kalmıştım? Evet, henüz hiçbir yerde." Dosyalama işine geri döndü. "Ölüler bize birçok durumda geldi. Bazıları sadece uyumuş gibi huzurluydu, bazıları ise ölümlü reddedercesine kendi içlerine kıvrılmıştı. Birkaçı, şiddet dolu hayatlar yaşamış ve şiddet dolu ölümlerle karşılaşmış olanlar, bize parçalar halinde teslim edildi." Bu cenazelerle ilgili kâbuslar hâlâ onu rahatsız ediyordu. "Hastalıktan ölenler en kötüleriydi. Uzunlar ya da burunlar çürümüştü. Yüzleri acıdan ve onları canlı canlı yiyen zehirden bozulmuştu."

Onun tepkisini ölçmek için başını kaldırıp baktı. Adam onu izledi, yüz hatları ifadesizdi. "Bir keresinde, neden böyle yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok, bir aile Thomas ve beni eve çağırmadan önce günlerce bekledi. Uzun süredir kutsal ateşten hasta olan bir amca ölmüştü. Ateş patladığında yeğeninın cesedi yıkamasına yardım ediyordum."

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Ballard.

Eve sadece vardiyası ve bir battaniyeyle dönmüş ve Thomas'a işinin bittiğini, cesetlerle baş başa kaldığını söylemişti. Daha sonra bahçeye çıkmış ve derhal midesini çiçek tarhlarından birine boşaltmıştı. Daha sonra ailesine, mahvolmuş elbisesini geri istemediğini kesin bir dille söyledi. "Gördüğünüz gibi, çok daha kötülerine baktım ve gayet iyi hayatta kaldım." Sahte bir acıma ifadesi takındı. "Ve üzgünüm, Lord de Sauveterre. olsun ya da olmasın, asla Cinnia kadar güzel olamayacaksın. Hiç kimse

olacak."

Adam ona dudak bükerek gülümsedi ama kadın tatmin olmuştu. Eğlence Adamın gözlerinde başka bir şey -kadının yanaklarını aynı derecede ısıtan sıcak bir şey- parladı. "Sonuncusu konusunda, hanımefendi, aynı fikirde değiliz." Çenesiyle kadının tuttuğu eli işaret etti. "Bitirdin mi?"

Louvaen kendini sersemlikten zihinsel olarak sıyrıldı. De Sauveterre'in bakışlarına kapılmaktan rahatsız olarak, son çiviye gereğinden fazla hevesle törpüledi ve işin bittiğini ilan etti. Ballard sonuçlara hayranlıkla bakmak için ellerini kaldırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Yeni açığa çıkan parmak uçlarının üzerinden ona baktı. "Akı geri döndüğünde tekrar uzun olacaklarını biliyorsun."

Ayağa kalktı ve eteklerindeki siyah tozu fırçaladı. Magda daha sonra ona bir süpürge vermeyi esirgemeyecekti. "Sonra onları tekrar kesip törpüleyeceğiz."

Ballard da ayağa kalktı. Onunla tabure arasında sıkışıp kalan Louvaen, deri tuniğinin dikişlerini sayabiliyor ve giysilerindeki yaprak dökmeyen yeşil ve duman kokularını yakalayabiliyordu. Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Memnun oldum. Teşekkür ederim ama bir dahaki sefere ben yemek yiyene kadar bekleyeceğiz. Sıcak bir yemeği çok severim."

Louvaen çenesini kaldırdı ve taburenin etrafından dolaşarak aralarına biraz mesafe koydu, sonra da uzanıp adamın çenesine dokunma, tenindeki hareket eden izleri kendi gözleriyle görme isteğine yenik düştü. "Hiç kimse soğuk tavuk yemekten ölmedi."

"Bunu Magda'ya son bir saattir benimkini sıcak tutmaya çalıştıktan sonra söylersin."

Yüzünü buruşturdu. Magda evin efendisini bu kadar uzun süre uzak tuttuğu ve kendisini mutfakta kapana kısılmış bir şekilde beklettiği için muhtemelen onu öldürecekti. "Hadi o zaman. Kızgın bir aşçıyı savuşturmak için kendi çatalıma ihtiyacım olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

Magda'yı ocağın başında, bir tencerenin içindekileri öyle kuvvetli karıştırırken buldular ki Louvaen, içinde haşlanan şeyin gerçekten ölü olup olmadığını merak etti. Hizmetçi omzunun üzerinden baktı. "Eğer onu doyurman bu kadar uzun sürdüyse, bir dahaki sefere yemeğini de yanında götürebilirsin. Sen etek çevirirken tavuğuna göz kulak olmaktan daha önemli işlerim var."

Louvaen'in nefesi kesildi ve Ballard kahkahalarını bastırdı. Tanrılara şükür Cinnia burada değildi. Kız Louvaen'in evin efendisine karşı ihtiyatlı şüphelenirse, itibar ve uygun kur yapma konusundaki tüm dırdırları sağır kulaklara düşerdi. Ballard'ın koluna bir şaplak attı. "Göster ona," diye tısladı.

Ballard kısa tırnaklarını göstermek için ellerini kaldırdı. Magda kaşlarını çatı. "Bunu senin için yapabilirdim. Sadece istemen yeterliydi."

"Ah, sanırım Bayan Duenda'nın ışığı böyle. Sorulmasını beklemiyor." Burnunu çeken ve Magda'dan bir çatal isteyen Louvaen'e alaycı bir kaş kaldırdı.

Ballard yerine oturdu ve çatal bıçak takımını küçümseyerek inceledi. "İşe yaramaz bir metal parçası."

Louvaen ona uzattı. "Öyle değil," dedi. "Ellerini temiz tut ve et keserken parmaklarını kesmekten sakın. Ve eğer onu gözüne saplamayı seçersem, dişleri seni kör etmek için iyi bir iş çıkarır."

Magda kahkahalarla güldü ve önündeki ılık yemek tabağını tokatladı. Ballard çatalı kızarmış kuşa doğru salladı. "Kocanızı siz mi öldürdünüz, Bayan Duenda?"

"İlk soran sen değilsin ve hayır ben sormadım." Çok cazip gelmesine rağmen gülmedi, onun kuru zekâsından çok hoşlanmıştı.

Eteklerini düzeltti, Magda'ya sabrı için teşekkür etti ve başını Ballard'a doğru eğdi. "Lordum." Bu gece yalnız kalacaktı ama yarın korkusunu bir kenara bırakıp onlara katılacağını umuyordu. Gavin memnun olacaktı ve biraz şansla Cinnia artık Ballard'ın ellerini görünce irkilmeyecekti.

"Hanımefendi." Louvaen durakladı. Acele ışık Ballard'ın solgun yüz hatlarını sarılıklı bir şekilde aydınlatıyordu ve siyah sarmaşıklar derisinin altında kıvranıyor gibiydi. "Teşekkür ederim." Başını salladı, Louvaen'in ellerine gösterdiği ilgiden daha fazlası için minnettarlık duyduğundan emindi.

Odasına dönmek ve tımarından arta kalanları süpürmek için onu terk etti. Güneş odasına girip çıkırıgın önündeki geleneksel yerini aldığıında üç çift meraklı göz onu izliyordu.

"Nerelerdeydin?" Cinnia, Ambrose ile paylaştığı köşedeki masada oturduğu yerden ona baktı. Parşömen yığınları, birkaç ve ince dişli fırçalarla aynı alanı paylaşıyordu. İkili Ambrose'un iksirlerinden oluşan bir grimoire üzerinde çalışmaya başlamıştı. Louvaen, büyücünün Cinnia'nın eserini tamamlandığında takdir edeceğini umuyordu. Cinnia en iyi tezhipçiler ve ciltçiler tarafından eğitilmişti. Louvaen'in son ürünün sıradan amaçlarının ötesinde bir sanat eseri olacağından hiç şüphesi yoktu. Gavin kısa bir tabureye oturdu, neredeyse Cinnia'nın dizine sarılacaktı ve bir bıçağın kenarını bir aşığın elleriyle yağlı deri şerit üzerinde gezdirdi.

"Magda ile mutfaktaydım." Biri bakmadıysa yalan söylemezdi.

yakından. Ne yazık ki Ambrose hep öyle yapardı. "Peki ya ondan önce?" diye sordu.

Louvaen ona kaba da olsa çok özel bir mesaj ilettiğini umduğu bir bakış attı ve bir demet keten otuyla kamışı sarmaya başladı. "Seni ilgilendirmez ama ben odamda tırnak kesiyordum." Yine bir yalandan çok, varsayımlara, umarım yanlış olanlara yalvaran dikkatli bir kelime oyunuydu. Şansı yaver gitti. Üçü de ilgisini kaybetti. Ballard'la geçirdiği zaman sır değildi; yasadışı ya da skandal yaratacak hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Cinnia'nın soracağı pek çok soruya cevap vermek ya da Ambrose'un şüpheli bakışlarıyla gereğinden fazla yüzleşmek istemiyordu.

Kamışa sarınmayı bitirdi ve çarkın bobinine geçirmeden önce kalçasının üzerinde bir ip eğirdi. Çekilen ip Joan'ın muhteşem keten darası kadar ince değildi ama Louvaen bulaşık havluları, ipler ve önlükler için iplik sözü vermişti. Çarkın gıcirtısı, Gavin'in bıçağını strop üzerinde ileri geri hareket ettirmesiyle uyum içindeydi ve onu Ketach Tor'un yaralı lordu hakkında düşüncelere daldırıyordu.

Ballard ne görünüş ne de huy olarak kocasına hiç benzemiyordu. Thomas Duenda, uzun kahverengi saçları ve bir o kadar da evcilleşmemiş sakallarıyla Ursus lakabını hak etmiş dev gibi bir adamdı. Yemeyi, içmeyi, gülmeyi ve huysuz karısıyla yatmayı çok severdi. Seçtiği mesleğin melankolik ciddiyetiyle vahşi bir tezat oluşturunuyordu ve Louvaen ona tapıyordu. O öldüğünde, Louvaen birinin göğsüne uzandığını, bu sırada birkaç kaburgasını kırdığını ve kalbini vücudundan çıkardığını düşündü. Aradan üç yıl geçmesine rağmen hala bazen onun için ağlıyordu.

Ketach Tor'un lordu cenaze levazımatçısı rolü için daha uygun görünüyordu. Hüzünlü ve düşünceli Ballard çok az şey söylerdi ama o etkileyici kara gözleri pek çok şeyi açığa çıkarırdı. Onu mutfak masasında ve yine güneşin altında, çevik parmaklarının arasından keten ipliğe dönüşen çarkı ve uçurucuyu çevirirken hayal etti. Akı sırasında maruz kaldığı işkencenin yatıştıktan sonra onu rahatsız ettiğine veya çarpıtıcı etkilerinin hafif bir sıkıntıdan başka bir şey olduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Nedenini sorduğunda

ondan korkmadığını, soruda sadece bir şaşkınlık sezmişti. Louvaen, Gavin'i babasını tanıdığından çok daha iyi tanıyordu ama onu kendine çeken, sessiz bir güçle ve akının onu dizlerinin üstüne çökertebileceğinden ama asla boyunduruğundan kurtulamayacağından emin olarak baştan çıkaran Ballard'dı. Bu yönüyle Thomas'a çok benziyordu. Zalimlik içermeyen bir güç, kibir içermeyen bir gurur ve demir gibi bir azim.

Bir sandalye bacağının zeminde usulca sürtünmesi dikkatini de Sauveterre'in düşüncelerinden uzaklaştırdı. Cinnia'yı sandalyesini Gavin'e yaklaştırmak için geleni yaparken yakaladı, böylece başını dizine daha rahat yaslayabilecekti. Sopa yerde unutulmuştu ve bıçak uyluğunun üzerinde duruyordu. "De Lovet," dedi Louvaen onu ürkütmemek için yumuşak bir sesle. "Kız kardeşimle yatamazsın. Onun üzerinde de uyuyamazsın."

Ketach Tor'a yerleştiğinden beri ilk kez, Cinnia dizini Gavin'in başının altından çekerken Ambrose'la aralarında düşmanca bir dış göstermeden öte bir gülümseme oluştu. Gavin tabureden düştü ve neredeyse kendini ayağından bıçaklıyordu.

"Tanrı aşkına Lou, ona kibarca çekilmesini söyleyemez miydin?" Cinnia kız kardeşine hançer gibi baktı. "Beni utandırdığın için teşekkür ederim!"

Louvaen dönmeyi hiç bırakmadı. "O zaman daha ihtiyatlı ol." Ayağa kalkıp Cinnia'nın yanında korumacı bir tavırla duran Gavin'e kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım bu odadaki tek masumun o olduğunu söylemek doğru olur, de Lovet. Böyle bir aptallığa kalkışmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun, özellikle de ben buradayken."

Babasına benzemiyor olabilirdi ama Gavin onun tavırlarının ve kendinden emin çekingenliğinin çoğunu miras almıştı. Eğildi ve gözünü kırpmadan kadının bakışlarına karşılık verdi. "Bir hata yaptım, Bayan Duenda. Sizi ve özellikle de Cinnia'yı gücendirmek istemedim." Taburesini Cinnia'dan epeyce uzağa taşıdı ve okşamaya devam ederek yerine oturdu.

Louvaen, Cinnia'nın ateşli bakışlarını ve bu bakışlarla onu delik etme çabalarını görmezden geldi. Güneş sükûnetine olmasa da sessizliğine geri döndü ve çok geçmeden Cinnia akşam için izin isteyerek Ambrose'a ertesi gün onunla buluşup büyü kitabı üzerinde birlikte çalışmaya devam edeceklerine söz verdi. Elini Gavin'e uzattı, o da elini hafifçe öptü ve ona iyi geceler diledi. için

Louvaen, "Dönmeyi bırakma. Odama giden yolu sensiz de bulabilirim." Kırgın bir asaletle güneş odasından çıktı.

Ambrose gevşek parşömenleri yuvarladı, kolunun altına sıkıştırdı ve ayağa kalktı. Louvaen onun alaycı gülümsemesi karşısında sertleşti. "Bu gece tek gözünüz açık uyusanız iyi olur hanımefendi. Sırtımızdaki bıçak genellikle en güvendiğimiz kişilerden gelir." Kadını ve Gavin'i selamladı ve Cinnia'yı koridora kadar takip etti.

Louvaen'in ayağının altındaki dişlinin ritmik takırtısı ve Gavin'in bıçağının strop üzerindeki kayma sesi dışında oda sessizdi. Cinnia'dan özür dilemesi ve gelecekte azarlamalarını frenlemesi gerekecekti. Gavin, Jimenin gibi kafasına sopa yemesi gereken değildi. Cinnia'nın en ateşli talibi her zaman nazik ve ölçülü davranmış, Louvaen'in isteksiz saygısını kazanmıştı. Kız kardeşine güzelliğinden daha fazla ilgi gösterdiğinde ondan hoşlanmaya başlamıştı. Bu hoşlanma, onunla birlikte Ketach Tor'a gittiğinde ciddi bir şekilde test edilmişti. Sebeplerinin asil ve sonuçlarının tüm aile için faydalı olduğunu bilse de Louvaen ona ısınmakta zorlanmıştı.

Kıskançlık, diye fısıldadı küçük bir ses zihnine. *Kıskanıyorsun. O da Rehberlik için senden başkasına döndü ve gitmesine izin veremiyorsun.* Keten ipi çok uzadı ve kırıldı. Louvaen nefesinin altında küfretti.

"Hanımefendi?" Gavin görevinde durakladı.

Ona bir el salladı ve halatla birlikte bükülmesi için ilave bir çekme halatı çekti. "Önemli değil. Kopmuş bir halat ve düzeltmesi kolay." Çark bir kez daha tıkırdamaya başladı.

"Söz verdim, Bayan Duenda. Cinnia'ya büyük saygı duyduğuma sizi ikna etmek için daha ne yapabilirim?" Gavin'in sarı olmayan bakışları hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu.

"Evlen onunla."

"Niyetim o," dedi. "Eğer beni kabul ederse. Henüz hazır olduğunu sanmıyorum." Ne kadar tartışmak istese de Louvaen kabul etmek zorundaydı. Cinnia Gavin'e hayrandı; bu çok açıktı ama onunla evlenecek kadar mı? Kış

boyunca kur yapma fikri yerindeydi. Diğer taliplerin rekabeti yoktu, Jimenin gibi tehditler dikkatini dağıtmayacaktı ve Gavin'e kendini göstermek için bolca zamanı olacaktı.

Sadece mal varlığıyla değil, karakteriyle de ona değer veriyordu. Başka bir kız, Gavin de Lovet gibi iyi bir erkeklik örneğiyle evlenmek için sabırsızlanabilir ve bu fırsatı kaçırmayabilirdi. Yakışıklıydı - erkek güzelliği açısından Cinnia'nın kadınsı cazibesine neredeyse eşitti. Ancak Cinnia, Louvaen'in temkinli tavrıyla yetiştirilmişti ve bir iki hatasına rağmen kararlarında aceleci davranmıyordu. Gavin'in onu kazanmak için çalışması gerekecekti.

Louvaen yeni misinayı döndürdü ve makarayı doldurmasını izledi. "Ben bir tüccar kızıyım, o yüzden bunu tüccar terimleriyle ifade edeyim. Eğer satın almadan önce malların tadına baktığınızı fark edersem, sizi ellerimle öldürürüm." Dönmeyi bıraktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Ve şimdi nerede durduğunu biliyorsun."

İfadesi ciddi olan Gavin bir kez başını salladı. "Her zaman biliyordum, Bayan Duenda ve size inanıyorum." Bıçağı ve sapını bir araya getirmeden önce birkaç kez daha sıvazladı. Ayağa kalktı ve eğildi. "Hanımefendi, size iyi geceler dilerim." Çıkarken Ballard'ın yanından geçti. "Baba," dedi, "sabah antrenman için seninle buluşacağım. Louvaen'e baktı. "Pratiğe ihtiyacım var."

Ballard odaya girmeden önce onun gidişini izledi. "İkiniz iyi bir konuşma yaptınız mı?"

Ayağı pedaldaki ritmini hiç bozmadı. "Yaptık. Cinnia'yı tehlikeye atarsa onu öldürmekle tehdit ettim." Adamın kaşları havaya kalkarken gülümsememeye çalıştı ve karşısındaki sandalyeye çöktü.

"Ah, birbirinizi daha iyi tanımaya başlıyorsunuz; mükemmel."

O zaman güldü. "Oğlunuzun sağlığını hiç mi düşünmüyorsunuz?"

Ballard her zamanki pozuyla bacaklarını uzattı ve ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu. "Sağlığı benim için büyük bir endişe kaynağı. Ayrıca kendi başının çaresine bakabileceğine de büyük inancım var." Bakışları keskinleşti. "Kız kardeşinde eksik olduğunu düşündüğüm bir şey."

Louvaen ikinci bir çizgi çekti ama bu kez dönmekten tamamen vazgeçti. "Bu konuda ne biliyorsun?" diye mırıldandı, onun gözleminden rahatsız olmuştu.

"Cinnia Hallis'in güzel olduğu kadar zeki ve mantıklı olduğunu bilecek kadar. Bu şatoda, şans verildiğinde onun doğru kararlar verebileceğine inanmayan tek bir kişi bile yok - siz hariç."

"Bu doğru değil." Louvaen ayağa kalktı ve çıkırığı neredeyse devrilecek kadar sert bir şekilde kenara itti.

Ballard rahat pozisyonunda kaldı, ifadesi sakindi. " değil mi? Senin o kıza yaptığından daha az vahşilikle yavruları koruyan dişi tazılarım oldu."

Neredeyse ayak parmaklarına basacaktı, dizlerinin dibinde durup ellerini kalçalarında yumruk yapana kadar onu doğrulmaya ve bacaklarını içeri çekmeye zorladı. "Koruma ne zamandan beri kötü bir şey oldu, de Sauveterre?" Louvaen ona vurmak, eleştirileri yüzünden ikinci kez burnunu kırmak istedi. Aynı zamanda, muhtemelen haklı olduğu düşüncesiyle ağlamak istiyordu.

"Korumaya çalıştığın kişi boğduğunda." Solgun bir el uzandı ve çekilmeden önce elbisesinin kıvrımlarından birini hafifçe okşadı. Ballard'gözleri o kadar kararmıştı ki Louvaen artık göz bebeklerini irislerinden ayırt edemiyordu. "Size acı tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki hanımefendi, eğer gitmesine izin vermezseniz onu tamamen kaybedeceksiniz."

Louvaen sertçe yutkundu ve gözyaşlarını sildi. "Beni korkutuyor. Tüm bunlar ..." "Ama olmadı."

"Çünkü onu koruyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, çünkü onu iyi eğitmişsiniz. Bize onu beş yaşından beri sizin yetiştirdiğinizi söyledi. Onun muhakeme yeteneğini kabul edin ve onu güçlendirdiğiniz için kendinize teşekkür edin ki siz onun elini tutmadan da kendi başının çaresine bakabilsin."

Louvaen, Ballard'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce başını eğdi. "Haklı olduğunuzu söylemiyorum ama sözlerinizi dikkate alacağım."

Tanıdık sıkı gülümsemesi ağzını kavislendirdi. "Yeterince makul. Ayrıca, haklı olabileceğimi kabul ettiğin için alev alev yanmandan sorumlu olmak istemem."

Kükredi. "Çok komik." Ona kitap okuma teklifi dilinin ucunda gezindi ve gözünün altında duran siyah sarmaşığın aniden hareket etmesini izlerken kayboldu. Göz kapağının dış kıvrımına tırmandı,

Kaşını ikiye böldü ve saç çizgisinde kayboldu. Sıkı bir nefes aldı.

"Sorun nedir?" Ballard'ın alnındaki kırışıklıklar kendi eseriymiş, yılların alışkanlığıyla kaşlarını çatarak ya da konsantre olarak kazınmıştı. Louvaen kendi iradesiyle hareket eden yılan gibi yara izi yerine onlara odaklandı. "O siyah izlerden biri yüzünün üzerinden kayarak Kafa derisi. Hissetmedin mi?"

Bir el uzandı ve kadının bakışlarını diktiği noktaya dokundu. "Hayır." Omuz silkti ve yüzündeki acımasız ifade ona bunun yeni bir şey olmadığını söyledi.

İşaretler grotesk ve ürkütücüydü ve Louvaen, Ballard'ın onları vücudundan çıkarmak için kendini derisini yüzmekten nasıl alıkoyduğunu merak ediyordu. "Sana hiç acı vermiyorlar mı?"

"Şimdi olmaz." Onunla tanıştığından beri ilk kez yüzünü ondan çevirdi. "Sadece akıntının yükseldiği zamanlarda. O zaman her biri varlığını belli eder."

Ürperdi ve kollarından ve bacaklarından aşağı inen sürünme hissini kaşıma isteğini bastırmak için mücadele etti. Adamın hücresinde parçalara ayrılmış zavallı bir hayvan gibi ulumasına şaşmamalı.

"Şimdi bana bakmaya korkuyorsun."

Adamın profilini iyi görebiliyordu. Sert bir çene ve uzun bir burun, sıkıştırılmış bir ağız ve elmacık kemiğinin yüksek kavisi, şakaklarındaki derin yara izleri ve kabarık spiraller tarafından gölgelenmişti. Ona Andagora Skete'de yaşayan münzevi keşişleri hatırlatıyordu. Sade, münzevi, iyi bir keşiş olabilirdi. Louvaen bu fikri bir kenara bıraktı. Büyük salonun duvarları sayısız silahın parlatılmış çeliğiyle ışıldıyordu. Bir zamanlar bu adam kendini duaya değil savaşa adanmıştı.

"Uzaklara bakan ben değilim." Dizlerini onunkilere bastırdı. "Sana dokunabilir miyim?"

Sandalyesinde gözle görülür bir şekilde sarsıldı. "Ne?"

"Yüzünüze dokunabilir miyim?" Ondan kale surlarını top ateşine tutmak için izin isteseydi daha fazla şaşıracağını sanmıyordu. "Burnuna vurmayacağıma söz veriyorum."

Bu esprisi ona bir gülümseme kazandırmadı ama Ballard başını salladı ve Louvaen'in kendisine yaklaşabilmesi dizlerini ayırdı. Louvaen ona doğru eğildi ve gözlerini kapattı. Louvaen onun kalın ve düz, koyu renk kirpiklerine imrendi. Siyah rünler ve sarmaşıklar boynuna dolanmış ve saç çizgisi boyunca yazılıydı. Louvaen sürünen bir tanesine dokundu. Yara izi parmak uçlarının altında kıpırdandı, dokununca buz gibi oldu. Elini geri çekme içgüdüsünü bastırdı ve sarmaşığın adamın göz kapağı ve alnındaki izini takip etti. Parmakları adamın saçlarına kaydı, dalgalı teller parmak eklemlerini okşarken saçların esnekliğini fark etti. Sarmaşığın kafa derisinde başka bir sarmaşıkla kesiştiği yerin haritasını çıkardı ve izini takip etti. Kısa süre sonra her iki eli de adamın saçlarını, yüzünü ve boynundaki sert tendonları okşadı. Çenesinin altında bir nabız ağır ağır atıyordu. Yara izleri etinin altında donmuş iplikler gibi dursa da, derisinin bozulmamış kısımları parmaklarının altında alev alev parlıyordu. Adam sanki ateşler içinde yanıyordu ve kadın da onun için yanıyordu.

Onun yüzüne dokunmanın verdiği tatlı karıncalanma tüm vücuduna yayıldı,

En güçlüsü göğüslerinde ve kalçalarının arasındaydı. Avuç içi köprücük kemiğinin üzerinde kıvrılırken, boğazının çukuruna yakın runik sembollerden birinin izini sürdürdü. Yaptığı keşif onu öylesine baştan çıkarmıştı ki, adamın nefes alış verişindeki kesik kesik kesilmeyi fark etmedi bile.

"Cehennemdeyim," dedi çatlak bir sesle.

Louvaen irkildi, taburesine doğru tökezledi ve kendini toparlayamadan neredeyse sırt üstü düşüyordu. Yüzüne ve göğsüne yayılan kızarıklığın sıcaklığı onu utanç verici bir ateşle yıkadı. "Affet beni." Sesi kulaklarına ince geliyordu. "Böyle bir cürette bulunmak istememiştim."

Ballard taştan yontulmuş gibi hareketsiz oturuyordu. Elleri sandalyenin kollarını o kadar sıkı kavramıştı ki siyah tırnakları grileşmişti. Onun yerine ayaklarına baktı ve aynı gergin tonda konuştu. "İyi geceler, Bayan Duenda."

Başını eğdi, reddetti. "De Sauveterre." Kaçma dürtüsü neredeyse onu ele geçirecekti ama kendini sakın bir tempoda yürümeye zorladı ve kapıyı arkasından kapattı. Taş duvar, ona yaslanıp nefes nefese kaldığında sadece soğuk bir rahatlık sunuyordu. Tanrı aşkına, onun nesi vardı? Cinnia'nın namusunu Gavin'den korumaya kafayı takmış, tedbiri elinin tersiyle itmiş ve kendini Gavin'in babasına duyduğu çekimle tüketirken bulmuştu.

"Seni aptal budala," diye mırıldandı. "Aklından ne geçiyordu?" "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Louvaen neredeyse ayakkabılarından fırlayacaktı. Cinnia elinde bir mum, gece kıyafetleri ve bornozuyla karşısında duruyordu. "Cinnia," diye tısladı. "Beni ölümüne korkuttun. Bana sinsice yaklaşmayı bırak."

Kız pek de özür diler gibi görünmüyordu. "Gizlice girmiyordum. Kendi kendine konuşmakla o kadar meşguldün ki beni fark etmedin. Neden bu kadar gerginsin?" Güneş odasının kapısına baktı. "İçeride hâlâ kimse var mı?"

Louvaen, salonun loşluğunun yüzünün kızarmasını gizlediğine şükrederek, Cinnia'nın bunu rahat bir kovulma olarak algılamasını umarak elini salladı. "Sadece de Sauveterre. Ona kitap okumayı teklif ettim ama o yalnızlığı tercih etti. Ben de yatmaya gidiyordum."

"Kendinle sohbet ettikten sonra mı?" Cinnia gözlerini Louvaen sanki ay çarpmış gibi.

"Sadece yüksek sesle düşünüyorum." Konuyu tekrar Cinnia'ya yönlendirdi. "Geceliğin ve bornozunla burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum. Sana göstermem gereken bir şey var." Neredeyse yerinde dans ediyordu. "Bütün gün bekledim. Magda'nın mum yapmasına yardım ediyordun, sonra da Clarimond için tereyağı yayıyordun. Tereyağı yaymaktan nefret edersin."

"Lord Hazretleri'nin izniyle buradayım, aşkım. Eğer isterlerse ahırları temizlerim ve şikayet etmem. Gün ışıyana kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

Cinnia onun eline uzandı. "Gel de bak. Onları bu sabah kaleyi keşfederken buldum."

Louvaen geri adım attı. "Onlar mı?"

Cinnia yine de onu yakaladı ve çekiştirdi. "Başka soru yok. Hadi git."

"Bunu sabah yapamayacağımızdan emin misin?"

"Hayır. Bunları bulmam gerektiğini sanmıyorum."

Louvaen adımlarını durdurdu. "Girilmesi yasak olan hiçbir odaya girmediğiniz.
değil mi?"

"Hayır.
dolaşıp seni bekliyordum."

Koridorlarda
Sanırım bu kale

Yüzlerce olmalı ve yemin ederim bazen yön değiştiriyorlar."

Louvaen bu fikre kaşlarını çattı ama karşı çıkmadı. şatonun bir tuhaflığı vardı; meşale ışığının bir yöne, gölgelerin ise başka bir yöne kaydığı, merdivenlerin hiç dönmeden zıt yönlerde son bulduğu yerler. Duvarlar kavernözler yerine dar yerlerde yankılanıyordu ve bir keresinde Cinnia'nın ardağındaki bir duvar halısının çocukluğundan bildiği bir şiiri fısıldadığının açıkça duymuştu.

Hiçbir şey söylememiş, önce şupheci doğasını ihanet ve hile görmemekle suçlamış, sonra da büyüye olan duyarlılığına bağlamıştı. Cinnia'nın sözleri onun izlenimlerini doğruladı ama zihnini rahatlatmadı. Vahşi büyüye doymuş Ketach Tor, etraflarında kıvrılıp bükölüyordu; yaşayan bir varlığın ta kendisiydi.

Cinnia'nın elini sıktı. "Önden git ve çabuk olalım. Burası siğilli bir cadının kar fırtınasındaki öpücüğünden daha soğuk."

Cinnia bir kakhaha attı. "Lou! Böyle bir şey söylediğin için annen mezarından kalkıp seni bağlardı."

"Sence babamıza bu küçük cevheri kim öğretti?"

Birlikte güldüler ve Louvaen dünyada en çok sevdiği insana karşı daha az sert olacağına dair kendine söz verdi.

Louvaen, Cinnia'yı üç koridor, bir merdiven ve küçük bir asma kattan aşağıya kadar takip etti ve kısa bir koridora ulaştı, o kadar karanlıktı ki Louvaen, Cinnia'nın mumunun koronasının ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Cinnia ışığı kaldırdı. "Bak."

Çerçeveli bir resmin alt kenarı Louvaen'in göz hizasının hemen üzerinde asılı duruyordu. Mumu Cinnia'dan alıp daha iyi görebilmek için kaldırdı. Alevin ışığı en fazla dokuz ya da on yaşlarında genç bir Gavin'in portresinin üzerinde dalgalanıyordu. Baş-omuz portresinde ocuk beyaz bir gömlek ve kabartmalı kadifeden siyah bir cüppe içinde resmedilmişti. Louvaen o yaşta bile bebeksi yüz hatlarının altındaki ince kemik yapısının ipuçlarını görebiliyordu. Saçları neredeyse beyazdı, henüz şimdiki altın rengine dönüşmemişti ama yeşil gözleri sakın ve gizemliydi, sanki bakışlarında dünyanın tüm sırlarını saklıyormuş gibi izleyiciye bakıyordu. Onda Ballard'a dair hiçbir şey görmemişti.

"O zamanlar da yakışıklı bir çocuktu."

"bak." Cinnia onu birkaç adım daha aşağıya çekti.

Salo

n. Louvaen mumu ikinci kez kaldırdı. Başka bir büst portresi. Hatta Toz tabakasının altında resmedilen kadın nefes kesiciydi. Gavin'in geniş elmacık kemikleri, düz burnu ve mükemmel kavisli ağzına kadar annesine benzerliği tartışılmazdı. Annesinin saçlarını da miras almıştı ama gözlerini almamıştı. Annesinin gözleri cerulean rengindeydi ve ressam bir şekilde sadece derin renklerini değil, aynı zamanda belli bir kırılmalılığı da yakalamayı başarmıştı. Mücevherlerle kaplı ve en ince dantellerle süslenmiş ipekten görkemli, modası geçmiş bir elbise giymişti. Tasarım zarif bir boyun ve yumuşak eğimli omuzlar sergiliyordu. Başlığı da tıpkı elbisesi gibi Louvaen'in sadece atalarının portrelerinde gördüğü bir tarzı yansıtıyordu ve Louvaen onun neden böyle demode bir kıyafetle poz vermeyi seçtiğini merak etti. Şüphesiz kıyafetler güzeldi: onları giyen kadın için uygun bir eşleşme. Görünüş olarak Cinnia'ya kolayca benziyordu ama Cinnia'nın sıcak bir güzelliğe sahip olduğu yerde onunki canlılıktan yoksundu. Louvaen'e bir elması hatırlatıyordu; soğuk, ışıltılı ve bir o kadar da sert.

"De Lovet'in annesi."

"En sevdiğim kurdelelerim üzerine bahse girerim. Gavin bana adının Isabeau olduğunu ve altı krallığın en güzel kadını unvanını taşıdığını söyledi." Cinnia durakladı. "Acaba böyle bir şöhrete sahip olduğu için yalnız mıydı?"

Louvaen'in kalbi Cinnia'nın sorusundaki melankolik notalarla göğsünde çarptı. Güzellik her zaman bir lütuf değildi. Mum ışığı başka bir çerçevenin köşesini yakalayıp aydınlattı ve ikisi de ilerledi. Louvaen, ortaya çıkan şeyi gördüğünde neredeyse ellerindeki yetersiz ışığı düşürüyordu. "Tanrılarım," diye fısıldadı.

"Onu tanıdın mı? Kim o? Bir kral mı? Ünlü bir şövalye mi?" Cinnia'nın sesi kız kardeşinin haykırışıyla heyecanla yükseldi.

"De Sauveterre," diye mırıldandı.

Cinnia'nın nefesi kesildi. "Emin misin?"

"Evet." Cinnia, Isabeau'nun portresinden ne kadar etkilenmişse, Louvaen de Ballard'inkinden o kadar etkilenmişti.

Bu Ballard de Sauveterre'di, bundan hiç şüphesi yoktu ama Ballard akıntıdan, garip işaretlerden, çökük gözlerden ve solgun deriden önceydi. Acı, gözlerinin ve ağzının köşelerindeki derin yarıkları ve parantezleri yontmadan önce. Yüz hatları o zaman da şimdi olduğu gibi inatçıydı ama güneşte yaşayan bir adamın yanık tonlarına boyanmıştı. Resimde kalaydan çok isli olan saçları bile kırmızı röflelerle parlıyordu. Karısı ve çocuğunun portrelerinden farklı olarak, onunki tam boy bir çalışmaydı. Ressam onu zırhlı bir şekilde, üç çeyrek görünümde ayakta dururken resmetmişti. Bir elinde kılıç, diğerinde ise hafif kuşanmış bir kır atının dizginlerini tutuyordu.

Evlerinde benzer tarzda boyanmış aile portreleri görmüştü. daha küçük soylular. Bu adamlar bir savaş meydanından ziyade bir sayım evinde ya da metreslerinin yataklarında daha fazla aksiyon yaşamışlardı, ancak kişinin kendisini eski bir savaşçı şövalye olarak resmettirmesi popüler bir şeydi, zırhını giymiş ve savaşın ihtişamına götürmek için zıplayan bir aygırla. Bu portrede at ve savaşçı vardı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Sanatçı Ballard'ı arka planda yeşil tarlalar ya da yan masaların üzerine dökülen goblen perdelerle poz vermiş bir duruş yerine, sanki savaşa gidiyormuş gibi resmetmişti. Zırhı tam bir plaka koşum takımı değildi. Bunun yerine dizlerine kadar uzanan bir posta zırhı giymiş, üzerine de siyah ve gri parçalı bir pardösü geçirmişti. Bir elinde bir kılıç tutuyordu ve Louvaen kılıcın bir dekor değil, kullananın elinden nehirler gibi kan akıtmış bir silah olduğundan şüpheleniyordu. Ballard bu saçmalığı bitirmek için sabırsızlanıyormuş gibi izleyiciye baktı ve o kara gözler savaşın ihtişamını değil vahşetini anlatan bir acımasızlıkla yandı.

Cinnia ürperdi. "O portreden bu yana çok değişti mi?"

"Vahşi büyü onu biraz değiştirmiş. Yaralanmış ve solgunlaşmış. Orada daha genç ve saçları daha koyu. Yine de onu tanıyabilirsin."

"Ve artık pençeleri var."

Louvaen kıkırdadı. "Pençeleri var ama onları keserek iyi bir iş çıkardım. Belki şimdi ona bakabilirsin."

Cinnia kollarını kavuşturdu. "Hakaret etmek istememiştim."

"Biliyorum. O da öyle." Louvaen dile getirilmemiş bir soru sezdi ve mumu kız kardeşinin yüzünü aydınlatmak için kullandı. "Ne?"

Kız bir kaşını kaldırdı. "Sanırım ondan hoşlanmaya başladın, Lou."

Louvaen'in gözleri kısıldı. Tanrılar aşkına, en son ihtiyacı olan şey kız kardeşinin çöpçatanlık yapmaya çalışmasıydı. "Bize iyi bir ev sahipliği yaptı."

"Hepsi bu mu? Sadece iyi bir ev sahibi mi?" Cinnia ona şüpheyle baktı. "Başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Neden?"

Cinnia omuz silkti. "Sadece merak ettim." Louvaen, dikkatini tekrar portreye verdiğinde sessiz bir rahatlama nefesi verdi. "Gavin kadar yakışıklı değil ama orada bir varlık var. Böyle bir adamın karşısına çıkmak istemezdim."

Louvaen onun bakışlarını takip etti. "Hiçbir akıllı insan bunu yapmaz." Mumu Cinnia'ya geri uzattı. "Odalarımıza gitsek iyi olacak. Geç oldu ve iliklerime kadar donmuş durumdayım."

Cinnia'nın kapısında Louvaen kız kardeşini kucakladı ve alnından öptü. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Cinnia da ona sıkıca sarıldı. "Evet, ben de seni seviyorum. Keşke bana da beni sevdiğin kadar güvenebilseydin."

Louvaen bir eliyle kızın kalın saç örgüsünü okşadı. "Kusur benim," dedi. "Seninle pazarlık yapacağım. Bana sabrını ver, ben de sana inancımı vereyim."

Cinnia sırtıttı. "Nedense pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmenin seninkinden daha kolay olacağını düşünüyorum ama ben razıyım."

Louvaen, yaptıkları pazarlığın ruhuna uygun olarak, Cinnia odasına girene kadar salonda beklemedi, önce kendi odasına girdi. Ocaktaki ateş kısılmıştı ve o da soba demiriyle onu körükledi. Yatmak için giyinirken dişleri başını ağrıtabilecek kadar sert gıcırıyordu. Çarşaflar buz gibiydi ve dağ gibi battaniyelerin altına girip vücut ısısı soğuğu kovana kadar titredi. Şafaktan önce uyuyabilirse şanslı sayılırdı. Gözlerini her kapadığında bir adam ve iki yüz görüyordu

-Genç Ballard'ın henüz şekli bozulmamıştı ama tavrı o kadar soğuktu ki

tüylerinin diken diken olduğunu ve şimdiki Ballard'ı. O kadar soğuk değildi ama çok daha fazla sakatlanmıştı ve portredeki aynı güçlü auraya sahipti. Onun ellerinin altındaki hissini, sıcak ten izlerinin arasına serpiştirilmiş sarmaşıkların ve sembollerin soğuk dantelini, elmacık kemiklerinin keskin açılarını ve kaşlarının pürüzsüzlüğünü hatırladı. Saçları gürdü; yumuşak koyu dalgalar daha kaba gümüş dalgalarla iç içe geçmişti. Louvaen içini çekti ve battaniyenin altında daha derinlere gömüldü, yanında olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Eğer vücudu da yüzünün ve boynunun derisi kadar sıcak olsaydı, Louvaen

ter içinde kalacaksın.

"Delilik." Böyle bir senaryonun potansiyeli üzerine daha fazla düşünmeyi reddederek başındaki yastıklardan birini tokatladı.

"*Cehennemdeyim,*" demişti, bir zamanlar hücrede haykırdığını duyduğu çığlıklar kadar işkence dolu bir sesle.

Yalnız değildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ballard, yanında Granthingli Cederic olduğu halde kralıyla yüzleşti. İki adam yıllar önce Isabeau'nun babasıyla evlendiğinden beri bu gün yaklaşıyordu. Onlarca yıllık antipati, çocukluk kırgınlıkları ve yetişkinlik hırsları bu anda doruğa ulaşmıştı. Ballard, Cederic'le süregelen savaşının, kendi kuvvetleriyle Granthing'in kuvvetleri arasında açık alanda yapılacak bir muharebe yerine adli bir savaşa dönüşmesine şaşırmıştı sadece. Her iki adam da kendisini temsil etmesi için daha az şövalye olan birini seçmedi ve Ballard kazananı belirlemek için ilk kan yerine ölümü seçti.

Kral Waleran hiç memnun olmamıştı. Ketach Tor'lu Ballard onun en değerli margrave'siydi; hem savaşta hem de sarayda sadık, etkili ve zorlu biriydi. Kendisinden önceki babası ve büyükbabası gibi, krallığın doğu sınırlarını düşman Barad devletine karşı yetenekli bir el ile korudu. Granthing, siyasi açıdan daha düşük bir mevkide olmasına rağmen savaşta aynı derecede hünerliydi ve en iyi savaşçılardan biri olduğunu kanıtlamıştı. Cederic daha düşük statüsüne isyan etmiş ve Ballard'ın yerine margrave olmak istemişti. Waleran'ın iki adama da ihtiyacı vardı,

ama kanunlar değişmedi. Granthing bir asilzade olarak savaşla yargılanma hakkını talep etti. Sanık olarak Ballard, mağluplar için cezayı seçti.

Sabah güneşi ufku henüz yarmıştı ama yöneticiler ve kraliyet ailesinin üyeleri ile maiyetlerinden oluşan küçük bir kalabalık ayaktaydı ve gelişmeleri izlemek için tentelerin altında toplanmışlardı. Yoğun bir sis Ballard'ın ayaklarının dibine çökmüş, aketonundan ve vambraklarının üzerine dikilmiş çelik plakalardan ince damlalar halinde yoğuşma damlatıyordu. Arkasındaki iplerle çevrili arena dört atı alacak kadar büyük değildi ama aynı hanede büyüdüklerinden beri onları karşı karşıya getiren tek şey olan Ketach Tor arazisi için savaşan Granthing ve onun için yeterince büyüktü.

Kral , "Suçlamayı oku," diye emretti.

Tellal bir parşömen açtı ve suçlamaları kalabalığa okudu. "Granthing Baronu Cederic, Ketach Tor Margrave'i Ballard'a karşı, Leath'lı Isabeau'nun şimdi Ketach Tor Margravina'sı olan çeyiz malları üzerindeki hakları konusunda sahtecilik ve hırsızlık suçlamalarında bulunmaktadır. Davacı, Ballard'ın efendisi Dwennon ile Isabeau'nun efendisi Abelard arasında düzenlenen nişan sözleşmesinin sahte ve dolayısıyla geçersiz olduğuna tanıklık etmektedir. Granthing Baronu Cederic, Abelard ile Cederic'in efendisi Mercutian arasında bu mülkleri ve Leath'lı Isabeau'nun elini sözleşmenin imzalandığı tarihte Cederic'e devreden, böylece Ballard ile Isabeau arasındaki evliliği hükümsüz ve geçersiz kılan ve artık Ketach Tor'un demesne'i altında olmayan dower mülklerini devralan gerçek bir nişan sözleşmesine sahip olduğunu iddia ediyor."

Kral Ballard'a baktı. "Margrave, nasıl savunma yapacaksınız?"

"Suçlamalardan masum." Öyle olmasa bile, Ballard'ın Isabeau'nun çeyiz topraklarını Cederic'e teslim etmeye hiç niyeti yoktu. Bu topraklar sadece verimli ve kârlı değil, aynı zamanda stratejikti ve krallığın savunması sırasında ordularına sınırlara açık bir geçiş imkânı sağlıyordu. Bu topraklar dağınık otlardan oluşan kayalık bir araziden başka bir şey olmasaydı ve su bulunmasaydı, yine de onlar için savaşırdı. Ketach Tor topraklarından herhangi bir şey bırakmak, her türden gelecekteki hak iddia edenlere karşı sürekli bir savaş anlamına geliyordu. Topraklarını elinde tutmak için yargı mücadelesine girmekle o kadar meşgul olacaktı ki, onları işgalcilere kaptıracaktı. Granthing'in dar görüşlü hırsı ve Margrave'lere duyduğu kıskançlık

Ketach Tor, ölmek zorundaydı.

Kral Waleran suçlamayı ve savunmayı kabul etti ve angajman kurallarını ilan etti. "Savaş gün doğumunda başlayacak ve gün batımında sona erecektir. Yakın dövüşte olduğu gibi, silahlarınızı ve zırhlarınızı onarabilmeniz ve yaralarınızla ilgilenebilmeniz için ara verme ve bunun sağladığı güvenlik hakkına sahipsiniz. Yargı galipten yana olacak ve mağlup idam edilecektir. Hâlâ şartları kabul ediyor musunuz?"

İki adam da kesin bir şekilde "Evet" dedi.

Güneş ufukta belirdi ve kral "Başlayın" diye seslendi.

Ballard arenaya girmeden önce rakibine baktı. "Sen bir aptalsın Granthing. Kralın lütfuna ve kendine ait hatırı sayılır bir mirasa sahipsin. Isabeau senin karın olamayacak olsa da, benimki doğduktan sonra senin lemanın olmak ve sana oğullar doğurmak isterse bir sorunum yok."

Cederic kıkırdadı, alçak bir ses yavaşça yükselip içten bir kahkahaya dönüştü. Gözlerindeki yaşları sildi ve Ballard'a küçümseme dolu bir sırıtma sundu. "Sümüklü bir piç sürüsü ve tek değeri artık senin olduğunu iddia ettiğin topraklar olan bir fahişeyi ne yapayım?" Arenayı çevreleyen iplerin altından geçti. Sırıtiş gitmişti ama aşağılama yoktu. "O ve senin için doğurduğu yavrular senin olsun."

Ballard'ın basit bir arazi anlaşmazlığı yüzünden duyduğu rahatsızlık, içini kavuran bir öfkeye dönüştü. Parmak eklemleri kanayana kadar kılıcının kabzasını sıktı. Isabeau onu görmekten nefret ediyor ve ondan kurtulup Ketach Tor'u terk etmek için sabırsızlandığını söyleme fırsatını hiç kaçırmıyordu. Isabeau onun düşmanlığını misilleme yapmadan kabul etti. Kadın onunla mücadele etmeden evlenerek ve onu hamile kalacak kadar uzun süre yatağında kabul ederek anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti. Kendisine düşen görevi yerine getirip onu bırakmaya niyetliydi. Granthing'in sözleri üzerine bu sözü bozduğu için hissettiği suçluluk duygusu uçup gitti. Ballard bu maçta yenilirse Isabeau onun mezarında dans edecekti ama Granthing'i ve onun aşağılamasını hak etmiyordu. Ballard onun kellesini almaya niyetliydi. Bunu yaptığı için ölene kadar ondan nefret edecekti. Tek umudu, gelecekte mükemmel sevgilisinin yozlaşmış bir melez olduğunu fark etmesi ve başka birini sevmeyi öğrenmesiydi.

"Seni seviyor Granthing," dedi alçak bir sesle.

Birbirleriyle yüzleştiler. İki adam selamlaşırken, kılıçların düzlüklerine çarpan tokmakların çınlaması sabahın durgunluğunda çınladı.

Cederic tekrar güldü ve kılıcını kaldırdı. "Hepsi öyle, Margrave. Ne olmuş yani?"

-----*****-----

"Görüyorum ki dişi kurt yavrusunu korumak için henüz seni parçalamamış." Ambrose ahırın kapısındaki yerinden konuştu. Ahırın içinde dönen cereyanın karıştırdığı küçük saman parçaları etrafında uçuşuyor, birkaç parça saçlarına takılıyordu.

Ballard, onu uzun zamandır gecikmiş bir av için ormana götürecek olan gri atını eyerlemekten başını kaldırmadı. "Onun saldırısından endişelenmesi gereken kişi Gavin, ben değilim." Atın karnının altındaki kayışı düzeltti. "Burada ne işin var senin?"

"Koyunları kontrol etmeye gidiyorum. Kim bir somun ekmekten daha aptal hayvanlara çobanlık yaparken taşaklarının donmasını dört gözle beklemez ki?"

"Kurtlar kalede, koyunlar otlakta. Bence birini korumak diğlerinden daha kolay."

Ambrose burnunu çekti. "Bu cadalozun tek yaptığı palavra sıkmak ama ısırmak yok."

Louvaen'in kendine has palavralarının bir alıcısı olarak Ballard başını salladı. "Ben olsam test etmezdim." Bağlama kayışını kontrol etti ve bir üzeniği ayarladı. "Bir aydan fazladır buradalar ve Gavin kur yapmakta acımasız davranıyor. Eğer Cinnia'yla evlenirlerse, kimse bunun sıcaklıktan yoksun bir birliktelik olduğunu söyleyemez. Kör bir adam bile Cinnia Hallis'in ona olan aşkını görmezden gelmekte zorlanırdı ama yine de Ketach Tor'a ilk geldiği zamankinden farklı hissetmiyorum. Onun sevgisine rağmen lanet hala devam ediyor."

Ambrose bir elini yüzünde gezdirdi. "Bugünlerde pantolonunun önüne taktığı boynuzu saymazsanız, Gavin'in de farklı hissettiğini sanmıyorum."

"Yani 'gerçek aşkın öpücüğü' efsanesi sadece bu."

"Evet. Bu kadar düzenli ve kolay hiçbir şey intikamdan doğan vahşi büyüyü alt edemez. Ayrıca, çocuk dilini güzel Cinnia'nın boğazına ne kadar sık sokarsa soksun, sekiz fersah içindeki tüm lanetler

basit bir öpücük gerçekten işe yaradı."

Ballard büyücünün omzunun üzerinden açık kapıya baktı. "Sesini alçaltsan iyi olur. Louvaen seni duyarsa, günlerce Gavin'den çatal toplayacağım."

"Oh ho! Louvaen değil mi?" Ambrose kaşlarını salladı. "Bakirelerin koruyucusu bu ikisiyle kaybettiği bir savaş veriyor."

Ballard arbaletini eyere bağladı ve Ambrose'un soru soran ifadesini görmezden geldi. "Bu kötü bir şey olmayabilir. Belki de gerçek aşkın öpücüğü yerine, gerçek aşkın samanlıkta sopalanmasıdır."

Ambrose bu kez arkasına baktı. "Kendi tavsiyene uyup sesini alçaltmak isteyebilirsin. Senden çatal almaktan pek hoşlanmayacağım." Ahıra doğru ilerledi. "Eğer bir çatal kırılabilseydi, hiçbir lanetin değeri olmazdı. Bir ayrıntı ya da belirli bir süreç var, kaçırdığımız bir şey var."

Binicisinin hazırlıklarına sabırsızlanan at homurdandı ve bir toynağını yere vurdu. Ballard hayvanın boynunu okşadı. Magnus onun beslediği iki attan biriydi. Avdan çok yırtıcı hayvan içgüdülerine sahip çevik bir binek olan Magnus, efendisini savaşa taşımış, onu çoğu vasaldan daha iyi savunmuş ve ava avcılar kadar hevesle gitmişti. Lanet onu değiştirirken Ballard'a karşı diğer atlar gibi bir nefret geliştirmemişti. Ballard aygırın da kendisi gibi uzun yıllardan bıkıp bıkmadığını merak ediyordu.

"Sağ el yolunun büyücüsü olarak düşünüyorsun Ambrose. Vahşi büyü sol elin gücüdür."

Diğeri omuz silkti. "Tahmin edilemez, tutarsız, ama her şeyin içinde bir neden var. Sadece o ipliği bulmam gerekiyor."

Ballard Magnus'u ahırından çıkardı ve eyerine bindi. "Daha önce de söyledim; fazla zamanımız kalmadı." Mızrağını yakındaki bir direğe yaslandığı yerden aldı.

Ambrose bir iç çekti ve saçlarının arasına sıkışmış saman parçaları titremeye başladı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ballard onu kapıya doğru yönlendirirken Magnus'un toynakları saman kaplı zeminde sessiz bir ritim tutturdu. "Magda'ya bıçaklarını hazırlamasını ve

sabah için çukurlar. Bu gece yaban domuzu peşindeyim."

Avların herhangi bir turnuva kadar şenlikli geçtiğı günler geride kalmıştı. O zamanlar Ketach Tor insanlarla dolup taşıyordu; hizmetkârlar ve senyörler, sessiz, koku peşinde koşan limerleriyle avcılar ve tasmalarında zorlanan büyük kurt köpekleri. Magda ve küçük bir kadın ve sayfa ordusu, şövalyelerin yaklaşan kovalamacanın heyecanından yemeklerini güçlükle yutabildikleri bir kahvaltı hazırladı. Artık geyik ve yaban domuzu avına sadece o ve bazen de Gavin çıkıyordu; ikincisini avlamak ölümcül bir işti ama hayvan çok et veriyordu ve Ballard tek başına avlanmanın riske değer olduğunu düşünüyordu.

Magnus'a ağaçların arasında rehberlik ederken kar dans eden kıvrımlar halinde çağlıyordu. Kara sessizlik her sesi maskeleyordu ve Ballard ara sıra bir findık faresinin gıcirtısını ya da bir sansarın huş ağacının yüksek dalları arasına tırmanırken çıkardığı pençe seslerini dinliyordu. Geçmişteki büyük avların aksine, o küçük saatlerde avlanıyordu. Lanetin ilerleyişi onu sakat bırakmak için çok şey yapmıştı ama aynı zamanda beklenmedik bir iki nimet de vermişti. Karanlıkta da gün ışığında olduğu kadar iyi görebiliyordu. Loş ışıktaki bakışlarını yakaladığında Louvaen'i ürküten hayvan gözü parıltısı, her an avlanabilme yeteneğı için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Yoğun çalılıkların arasından bir patika izleyerek yaban domuzlarını çektiğı bilinen bir çamur yığınınına doğru ilerledi. alılıkların ezilmiş izleri ve parçalara ayrılmış çürümüş ağaç gövdeleri yere saçılmıştı. Ballard bir ağacın gövdesinde diş izleri ve birkaç ağaçta da domuzun kurumuş çamur ve parazitleri kazımak için sürdüğü yerlerde çamur birikintileri olduğunu fark etti. Burun deliklerine farklı ve kötü bir koku yayıldı. Magnus bu koku karşısında homurdandı. Kulaklarını ileri dikerek aniden durdu. Ballard atına güvendi ve mızrağını havaya kaldırarak bekledi.

Hayvanın içgüdöleri, iri yarı siyah bir şekil çalılıkların arasından fırlayıp at ve binicinin yolunun üzerinden geçerek başka bir çalılık ve böğürtlen parçasına çarptığında doğru çıktı. Ballard'ın topuklarını Magnus'un yanlarına değıdirmesine gerek kalmadan at yaban domuzunun peşinden sıçradı ve kovalamaca başladı. Magnus ağaçların arasındaki dar alanlardan ve temizlenmiş çukurlardan dörtnala geçti.

Bir adım bile atlamadan. Ballard çömeldi, eğildi ve bazen alçaktan sarkan bir dalın başını koparmasını önlemek için eyerinin yarısına kadar indi. Dizginleri gevşekçe tutuyor ve avlarını kovalarken atın keskin dönüşlerine doğru eğiliyordu. Şimdilik onun görevi, Magnus domuzu yorulana kadar kovalarken eyerde kalmaktı.

Yaratığı, karın derin bir şekilde biriktiği ve kovalamacayı yavaşlattığı bir vadide köşeye sıkıştırdılar. Onlarla yüzleşmek için döndü, seğiren burnundan nefes buharları çıkıyordu. İri bir erkek olan ve kesmeyi ya da delmeyi garantileyen ölümcül bir çift kavisli dişe sahip olan yaban domuzu başını eğerek bir o yana bir bu yana salladı. Omuzlarından kuyruğuna kadar sırtında bir sıra kıl uzanıyordu. Ağzından köpükler fişkırıyor, keskin kesiciler daha kör olan bileyicilerle buluştuğunda çeneleri patlıyordu. Magnus'un kasları eyerin altında kasıldı. Ballard onun işaretini aldı, kaçınılmaz karşılaşma için mızrağı kolunun altına ve yanına dayadı. Daha önce olduğu gibi atın içgüdülerini doğru çıktı. Yaban domuzu saldırdı, şiddetli bir hız dalgasıyla onlara doğru geldi.

Magnus yılmadan saldırıyı karşıladı. Ballard atın yanlarını kavradı. Gergin kalçalarıyla eğilip mızrağını hizaladı ve alçağa nişan aldı. Mızrağı yaban domuzunun göğsüne saplayıp onu ayaklarından kaldırırken, çarpmanın etkisiyle neredeyse eyerin alçak kantarından sıçrayacak ve kolunu omzundan parmak uçlarına kadar uyuşturacaktı. Mızrağın ucu kas ve kemikten geçerek pabuç çubuğuna kadar battı. Magnus'un ileri doğru ivmesi şişlenmiş hayvanı bir huş ağacının gövdesine çarpma kadar geriye doğru savurdu. Onlar gürleyerek geçerken Ballard mızrağı bıraktı, Magnus'u yavaş yavaş yavaşlatarak geniş bir kavis çizdiler ve avın yanına geri döndüler. Ciyaklayan yaban domuzunun yanında durdular. Ayağa kalkmaya çabalayan domuzun toynakları havayı çalkalıyordu. Ballard atından indi, homurdanan Magnus'u okşadı ve kılıcını kınından çıkardı.

Ölümcül şekilde yaralanmış ve ayağa kalkamayan yaban domuzu hâlâ tehlikeliydi.

kıvrık dişleri deriyi yüzen bıçaklar kadar keskindi. Ballard temkinli bir şekilde yaklaştı, bıçağı canavarın boynuna dayadı ve şahdamarını kesti. Yaban domuzu, kışın ay ışığında simsiyah olan kanı karın üzerine dökülürken hareketsiz kaldı. Koku, ormanın her köşesinden kurtları çekecekti ve Ballard kışın çıplaklığına dayanamayan aç bir sürüyle savaşmaktan hoşlanmıyordu.

kiler. Kılıcı bir kenara bıraktı, bir ayağını hayvanın göğsüne dayadı ve mızrağı çekerek kurtardı.

Giderek yaklaşan kurt sesleri eşliğinde leşi giydirdi, sonra da bir halat yardımıyla yaban domuzunu Magnus'un sırtına indirecek kadar yükseğe çekti. Ballard domuzu indirip eyere bağlarken at sadece belli belirsiz bir homurtu çıkardı. Atın boynunu okşadı. "Sen iyi bir delikanlısın." Lug mızrağını aldı, dizginleri kavradı ve Magnus'u ağaçların arasından yaya olarak geçirdi. Süvarisi güçlüydü ama yaban domuzu ağırdı, hatta bağırsakları bile çıkarılmıştı. Ulumalar eşliğinde kaleye döndüler. Ay ağaçların arasında alçalmıştı ama gökyüzü hâlâ siyahtı ve yıldızlarla parlıyordu.

Bailey'de Gavin'le tanıştı, Sparrow adında bir piebald jennet eyerlenmişti. ve av için donatılmıştı. Oğlu ölü domuza baktı. "Benimki boşa giden bir çabaydı. Serçe'yi kaldıracığım." Ballard'ı bir kez daha gözden geçirdi. "Bu kanın ne kadarı senin?"

"Yok. Bana olan inancınız yüreklendirici." Gavin'in incelemesine karşılık verdi, av kıyafetlerine ve Sparrow'un eyerine bağlı silahlara dikkat etti. "Ormanda bir gaffer kurtarmayı mı düşünüyorsun?"

Gavin sırtıttı. "Dün seni antrenmanda yendiğimi düşünürsek, yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm ihtiyar."

Ballard mızrağı Gavin'e fırlattı. "Gevelemeye devam et, evlat. O zavallı kışını bu baileyde dümdüz edeceğim ve seni dışarıda pusuya yatmış kurtlara yem edeceğim."

Magnus'u, çeşitli bıçaklar ve el baltalarıyla donatılmış bir masanın yanı sıra bir gambrel ve makaralı vincin yerleştirildiği bailey'nin temizlenmiş bir alanına yönlendirdi. Tuz ve kar dolu tekneler ve iki büyük fıçı yakınlarda bekliyordu. O ve Gavin, derisini yüzmeye hazırlanmak için atın karkasını baş aşağı asılı kalana kadar vinçle kaldırdılar. Magnus'u Gavin ve Sparrow'la birlikte eyersiz bırakılması ve ovalanması için ahıra gönderdi.

Gavin döndüğünde iki adam da bellerine kadar soyunmuştu. Domuz kesmek kışın bile sıcak ve pis bir işti. Soğuk hava çıplak teninde iyi hissettiriyordu, özellikle de ormandan gelen uzun yürüyüşten sonra.

"Karaciğeri geri getirdin mi?"

Magda neredeyse paçavraya dönmüş bir elbiseyle ona doğru yürüyordu. Saçlarını da aynı derecede yırtık pırtık bir fularla toplamıştı. Louvaen ve Cinnia'nın da aralarında bulunduğu benzer giysili bir grup kadın da onu takip etti. Küçük kız kardeş, gözleri Gavin'e takılmadan önce ona zar zor baktı. Kısa bir süre durdu, Louvaen ona doğru tökezlediğinde neredeyse karın içine yuvarlanıyordu. İkisi birbirini düzeltmeyi başarana kadar kolların ve dirseklerin havada uçtuğu bir güreş başladı.

Louvaen yırtık pırtık eteğini sıyırdı ve Cinnia'ya ters ters baktı. "Ne yapıyorsun sen?" Kadının kaşları Gavin'in üzerindeydi. "Tanrı aşkına, ona aşık bir inek gibi bakacaksan, en azından yoldan çekil de seni ezmeyelim."

Gözleri Ballard'ınkilerle buluşunca sustu. Durmadı ama bakışları keskinleştikçe uzun adımları yavaşladı, başının üstünden botlarının ucuna kadar Ballard'ın üzerinde gezindi, omuzlarına, göğsüne ve göbeğine dokunmak için durakladı. Ballard gömleğini kafasına geri geçirmeyi reddetti. Louvaen, kız kardeşiyle birlikte onun evine yerleştiğinden beri geçen haftalarda gözlerini ondan hiç kaçırmamıştı. Şimdi de öyle yapmıyordu. Yine de küçük bir parçası ona yarı giyinik halde bakmak zorunda kalmamayı diliyordu. Yüzünü ve boynunu saran sarmaşıklar, rünler ve kazımlar gövdesi boyunca önden arkaya vahşi ve çok sayıda uzanıyor ve zorlu bir savaş hayatını ortaya çıkaran yara izleri ve kesiklerle birleşiyordu. Çoğu düşman şövalyeler tarafından olmak üzere çeşitli kereler bıçaklanmış, mızraklanmış, kesilmiş ve boynuzlanmıştı; bir keresinde bir yaban domuzu, bir keresinde de karısı tarafından. Yerine oturtulmuş ve iyileşmiş kırık kemiklerini saymıyordu. Ambrose birden fazla kez hâlâ hayatta olduğu için bir düzine adam kadar şanslı olduğunu söylemişti.

O gri gözler bir an için karardı ve adamın yutmak için can atıyordu, küçük bir gülümsemeye dönüştü. Adamın yanından geçerken kulağına fısıldayacak kadar durakladı. "Bizi kandıramazsınız lordum. Göründüğünüzden daha soğuksunuz." Gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışları onun göğsüne kaydı. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama şimdi ona bir kızarıklık eşlik ediyordu.

Ballard şaşkınlıkla kadının masada yerini almasını ve bir kasap bıçağı almasını izledi. Soğuk onu rahatsız etmiyordu ve sık sık

Yorganlar yatağın ayak ucuna atılmış, ateş sönmüş ve pencere havaya açıktı. Aşağıya, kadının bakışlarını diktiği yere baktı. Göğüs uçları solgun, minik yumrular halinde sıkışmış, tüyleri diken diken olmuştu. Boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi. Onu masaya kadar takip edip kulağına, eğer bu kadar endişeleniyorsa, kendisini ısıtmaya gelebileceğini fısıldamak üzereydi. Ancak dikkatini başka bir şey çekiyordu ve Magda'yı görmezden gelmenin kendisini tehlikeye attığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Karaciğeri geri getirdin mi?" diye tekrarladı.

İçinde haslet bulunan deri çantayı işaret etti. "Lezzetleriniz sizi bekliyor. Kalp de kesenin içinde."

Hizmetçi ellerini ovuşturdu. "Bundan güzel bir güveç olur." Diğerlerine katıldı ve Clarimond ile Cinnia'nın arasında bir yer kaptı. "Parmaklarım donmadan önce şu işi bitirelim. En azından bu gece taze etimiz olacak."

"Bal ve biberiye ile kavrulmuş mu?" Gavin'in ağzı sulanmaya hazır görünüyordu.

Magda omuz silkti. "Postu ne kadar hızlı çıkaracağına ve işimiz bittiğinde benim nasıl bir ruh halinde olacağıma bağlı."

Her iki adamın da daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Gavin kuyruk ve butların derisini yüzerken Ballard arka inciklerin etrafında daireler çizerek bacakların iç kısmına doğru ilerledi. İkisi birlikte birkaç dakika içinde deriyi soyup çıkardılar. Ballard domuzu uzunlamasına ikiye böldü ve Gavin'in daha fazla temizlik ve kasaplık için masaya yatırmasına yardım etmek üzere gambrel makarasından çıkardı. Ardından herkes pirzoları, jambonları, belleri ve kaburgaları kesmek için işe koyuldu. Sadece bir kez Cinnia'nın işlem sırasında solgunlaştığını gördü, o da kafayı vücudun geri kalanından ayırmak için bir balta kullandığında oldu. Louvaen, Clarimond'un yanında hiç istifini bozmadan çalışıyordu. Bir zamanlar ölüleri gömmek için hazırlamış ve üzerine bir ceset fırlamış olan bir kadın için bu özel işin hiçbir önemi yoktu.

Sabah boyunca çalıştılar, et parçalarını buza koyarak paketlediler. diğer kısımları tuzda paketlemek ya da sirkede salamura etmek için bir kenara ayırarak tereyağında sakladı. Hiçbir şey ziyan edilmiyordu. Beyinleri işliyorlar, bağırsakları sosis için dolduruyorlar, yağı sabun ve mum için işliyorlar ve kılları

fırçalar. İşlerini bitirip makaraları söktüklerinde ve tuzlanmış domuz eti dolu fırçaları ambara taşıdıklarında zayıf kış güneşi tam tepelerindeydi.

Karla kaplı dayanıklı biberiye çalılarının bulunduğu bahçesinin yanındaki kuyunun başında toplandılar. Clarimond ilk kova suyu çekti ve kadınlar sırayla yüzlerini, kollarını ve ellerini saçlarını örtmek için kullandıkları tülbentlerle yıkadılar. Buz gibi suyu tenlerine sıçratırken soluk soluğa kaldılar, inlediler ve şikâyet ettiler. Cinnia, dişleri takırdadığı için zorlukla konuşabildi ve "Sanırım burnumun ucu dondu" diyebildi.

Magda kollarını ovuşturdu ve mendilini ikinci kez kovaya daldırdı. Ballard, Magda'nın fazla suyu sıkarken kırılan buzların çıtırtısını duyduğunu sandı. "Az konuş, çok yıka," dedi.

Gavin topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bana nasıl da şikâyet eden bir kaz sürüsünü hatırlattıkları konusunda yorum yapmak için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum." Gözleri kahkahalarla doldu.

Ballard gözlerini kadınlardan, özellikle de Louvaen'den ve onun buzlu su ve sert bir bezle enerjik bir şekilde ovalayarak pembeleştirdiği pürüzsüz cildinden ayırmıyordu. "Topuklarınızdan asılmak ve o domuz gibi ikiye bölünmek istemiyorsanız, hayır."

Baba ve oğul sırtmaya başladılar ama Cinnia elinde başka bir bezle yanlarına yaklaştığında yüzlerindeki ifade değişti. Gavin'e, Magda o gece domuz etinin bir kısmını kızartacağını söylediğinde takındığı bakışla baktı. Ballard, Cinnia'nın karşısına bal ve biberiye ile kızartılmış olarak çıkarsa çocuğun bütün olarak tüketilme tehlikesiyle karşı karşıya kalıp kalmayacağını merak etti.

"Temizlik yardıma ihtiyacın var mı, Gavin?" Cinnia'nın nefes nefese sorduğu soru ve gözlerindeki vahşi parıltı Ballard'ın yoldan çekilmesini sağladı. Daralmış gözlerle izlemek için duraklamış olan Louvaen'e .

Gavin, sanki güçlü bir taşın karşı konulmaz kuvvetiyle çekiliyormuş gibi, sesi gırtlaktan gelerek Cinnia'ya uzandı. "Bu kadar güzel bir kadının yardımını asla reddetmem."

Ballard oğlunun aptallığı karşısında gözlerini devirdi.

"Cinnia!" Louvaen'in çağrısı bailey boyunca keskin bir şekilde kesildi.

"Hmmm? Ne?" Gavin'in çıplak göğsünün ve omuzlarının görüntüsüyle büyülenen Cinnia, kız kardeşinin komutunu zar zor fark etti. Elini uzattı ve Gavin ona doğru eğildi.

Bu kez Louvaen su dolu bir kovayla onlara doğru yürürken Ballard birkaç adım geri çekildi. Birisi iyice ıslatılmak üzereydi. O bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Cinnia, sakın buna cüret etme!"

Cinnia sanki bir büyüden kurtulmuş yerinden sıçradı ve Louvaen ıslak bezi elinden kaparken nefesi kesildi. Gavin tam zamanında doğruldu ve Louvaen'in göğsüne indirdiği bez parçasını ve kovayı yakaladı. Kovadan taşan su pantolonunun bir tarafını ıslattı. "Kanını soğut," diye çıkıştı ona, sonra da kız kardeşine ters ters baktı. "Sen de öyle." Magda'nın sırtarak durduğu ve Clarimond ile Joan'ın kıkırdamalarını ellerinin arkasına sakladıkları yere doğru yürüdü.

Cinnia Gavin'e özür dileyen bir gülümseme ve öylesine baştan çıkarıcı bir bakış sundu ki Ballard onun hâlâ masum olup olmadığını merak etti. Gavin kaskatı kesilmişti, pantolonunun önü de bunun bir göstergesiydi. Ballard bir adım öne çıktı ve onu Louvaen'e doğru nazıkçe itti. Louvaen'i duymazdan geldikten sonra Gavin'e döndü. "Seni zavallı ahmak. Şimdiye kadar tarsında nasır oluşmazsa şaşırıyorum. Bir an önce evlenme teklif iyi olur, yoksa bu istek seni bitirecek."

"Sabaha kadar ölmezsem kendimi şanslı sayacağım." Gavin kaşlarını çatarak bezi kovaya daldırdı ve kanın ve kirin en kötüsünü temizlemeye başladı. O ve Ballard suyu ve bezi paylaştılar. Ballard temizlikten sonra kendini hâlâ pis hissediyor ve Magda'nın Clarimond ile Joan'ı mutfak işlerinden azat edip bir küveti merdivenlerden odasına taşıyarak sıcak suyla dolduracağı zamanı iple çekiyordu. Ev halkı genellikle süngerler, ev yapımı sabun ve soğuk su dolu leğenlerle idare ederdi. Ancak Ballard ya da Gavin yaban domuzu avlayıp sağ salım ve bir avla döndüklerinde Magda onları derin bir banyo ve cömert bir kekle şımartırdı.

Gavin'in eve getirdiği ithal sabun.

Karlı havada geçirilen saatlerin ardından mutfaktaki sıcaklık bunaltıcıydı. Magda, Louvaen ve Cinnia'yı odalarına göndererek yıkanmalarını, üstlerini değiştirmelerini ve kıyafetlerini yıkamaları için geri vermelerini söyledi. Bailey ile mutfak arasındaki kapıda duran Ballard'a döndü. "Banyo yapmak ister misin?"

"Evet. Suyu kaynatın." Başıyla ahırları işaret etti. "İlgilenmem gereken bir at ve temizlemem gereken bir eyer var. Yakında işim biter." Bundan dört asır önce, bir grup seyis onun atını fırçalar, yemini verir ve ahırları temizlerdi. Artık bu işler ona düşüyordu ve kendi konumundaki bir adam için böylesine aşağılık işlere itiraz etmekten uzun zaman önce vazgeçmişti.

Magda önlüğünü bir çırpıda savurarak onu uzaklaştırdı. "Acele etme. Hazır olduğunuzda küveti doldurmuş ve suyu ısıtmış olacağız."

Sözünün eri bir kadındı. Yatak odasına döndüğünde banyo onu bekliyordu. Sudan yükselen buhar şeritleri, yüzeyde yüzen biberiye dallarının kokusunu taşıyordu. Birisi ateşi yakmış ve kömürlerin içine nehir taşıyla dolu bir kap yerleştirmişti. Ballard'ın midesi bala bulanmış kuru meyveleri, bir tabağa yığılmış ve küvetin karşısına yerleştirilmiş tahta bir kalasın üzerine konmuş peynir ve ekmeği görünce guruldadı. Ağzına kadar şarapla dolu bir kadeh de yemeğe katıldı. Kan lekeli giysilerini çıkardı ve suya girerken içini çekti.

Guruldayan midesi bekleyebilirdi. Üst üçte birlik kısmı tıraşlanmış bir fıçı olan küvet, içine yerleştirilmiş alçak taburede dinlenebileceği kadar geniş ve derindi. Başını kumaş minderli kenara yasladı, gözlerini kapattı ve su göğsüne çarparken bitki kokusunu içine çekti. Odasının kapısı açılıp kapandı. Eteklerinin hafifçe sallanması ve hafif adımları ona Magda'nın banyosunda ona eşlik etmek için geldiğini söyledi. Koşullar ve zaman büyücüsünü bir çobana, kendisini de bir seyise dönüştürmüştü ama o hâlâ Ketach Tor'un *hâkimiydi* ve banyo suyunu paylaşmama ve sırtını birinin yıkaması gibi ayrıcalıklara sahipti.

Louvaen'in bailey'de durmuş, ellerini hızlı hızlı ovuşturduğu bir görüntü

Göz kapaklarının arkasında ıslak bir bezle ince kolları çiçek açmıştı. Bir zamanlar Clarimond ya da Joan'a ait olabilecek lekeli ve solmuş bir gömlek ve etek giymiş olan bu kadın, ona ipek brokarlar ve mücevherler giymiş herhangi bir soylu kadın kadar güzel görünmüştü. Onunla aynı banyoyu paylaşmak güzel bir şeydi; bu küçük hoşgörülerin en iyisiydi.

Hizmetçinin ocaktaki kömürleri kazıyarak ateşten uzaklaştırmasını dinledi. Birkaç sıcak taşı küvetin içine kaydırırken su tısladı. Ballard, sualtından gelen bir ısı dalgası bacaklarını ve gövdesini sararken memnuniyetini inleyerek dile getirdi. "Sana bir tanrıça gibi tapılmalı."

Dalga geçme çabası, hüsnükuruntularının nesnesi "Sonunda birinin bu konuda benimle aynı fikirde olmasına sevindim" diye cevap verince geri tepti.

Ballard'ın gözleri birden açıldı. O kadar hızlı doğruldu ki neredeyse yiyecek ve içeceğinin bulunduğu tahtayı devirecekti. Louvaen, bir elinde mala, diğerinde havluyla sarılmış scuttle ve güzel yüzünde sırıtan bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Louvaen."

Gri gözleri parlıyordu. "De Sauveterre."

Bakışları odayı taradı. "Magda nerede? Ya da Clarimond? Ya da Joan?" Kalan taşları yeniden ısıtmak için kepçeyi ocağa geri götürdü. "Magda mutfakta Cinnia'ya bir tür kara büyü öğretiyor, aslında yemek pişirdiğinde ısrar ediyor.

Joan ve Clarimond dirseklerine kadar çamaşıra gömülmüş, bu sabah giydiğimiz kıyafetleri düzeltiyorlar." Kurutma bezlerinden oluşan bir yığın, bir kalıp sabunla birlikte küvetin yanındaki taburenin üzerine kondu.

Louvaen'in sırtışı, eğer görseydi Ambrose'un tamamen şeytani olarak tanımlayacağı bir sırtışa dönüştü. "Bu sefer ben senin hizmetçinim ve kurtulma umudun olmadığına göre rahatlayın, şarabınızı için ve banyonuzun keyfini çıkarın."

Ballard tekrar inledi ve şarap kadehini iki yudumda geri fırlattı. Kadınlar onun ölümü olacaktı. Isabeau'nun lanetinin her akıntıda onu dayanılmaz bir acıya boğması ve vahşi Louvaen Duenda tarafından farkında olmadan baştan çıkarılması arasında ölüme mahkûmdu. Isabeau dokunuşlarıyla ona işkence ederken, onu kucağına almamak ve kalçalarının arasında sürtünmemek için sahip olduğu her özdenetim damlasına başvurmuştu.

Ona cehennemde olduğunu söylerken abartmamıştı. Her an alevler içinde kalmayı bekliyordu. Lanet onu münzevi ve soğuk biri haline getirmeden önce pek çok kadının okşamasını tatmıştı. Yatağını ısıtmışlar, kanını kaynatmışlar ve şehvet duymasını sağlamışlardı ama hiçbiri onu bu sivri dilli cadaloz kadar içten ve dıştan kavurmamıştı ve bunu keşfedici dokunuşundan başka bir şeyle yapmamıştı. Şimdi o güzel ellerini onun vücudunda da gezdirmeyi teklif ediyordu. Kadehine baktı, kadehin boşluğu karşısında umutsuzluğa kapıldı.

Louvaen dudak büktü ve daha önce yatağının yanındaki masaya bıraktığı sürahidan kadehi yeniden doldurdu. Adam bu kadehi de ilki kadar hızlı içtiğinde iki kaşını birden kaldırdı. Bir kadeh daha doldurdu. "Benimleyken tamamen güvendesin," diye alay etti. "Boğulmam için fazla güçlü ve hızlısın. Ve eğer teselli olacaksa, bunu daha önce kocam ve birkaç misafirimiz için de yapmıştım."

Ona kendisiyle güvende olup olmadığı konusunda daha fazla endişelenmesi gerektiğini söylemek istedi ama bunun yerine üçüncü kadeh şarabını yudumladı. "Kocanız boğuldu mu?"

Kızgın bir of çekti ama Ballard onun dudaklarının kıpırdadığını fark etti. "Hayır, yapmadı."

Daha sonra kısa kollu keten bir elbiseden başka bir şey giymeyene kadar soyunarak adamın ciğerlerindeki havayı boşaltmaya devam etti. Bu basit giysi vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu ama yine de kalçalarının kabarıklığını, uzun uyluk çizgisini ve belinin yumuşak kıvrımını seçebiliyordu. Ateşe rağmen odasında bir ürperti vardı ve elbisesi, kumaşa bastıran göğüs uçlarının narin noktalarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Dilini dudağında gezdirdi, kızın ocaktaki alevleri körüklemekle meşgul olduğu için bakışlarıyla onu çırılçıplak soyduğunu fark etmediğine şükretti.

Kadehi boşalttı. Boğuk bir sesle, "Biraz daha şarap," diye emretti.

"Fincanını boşaltma hızına bakılırsa, bu bezi sabunlayabilmem için sürahiyi yeniden doldurmam gerekecek." Kadehi üçüncü kez doldurdu. "Seni yıkayacağım; sonra yemek yiyebilirsin. Yüzünü ve saçını da yıkayacağım." Sürahiyi masaya geri koydu, bir bez ve sabun aldı ve adamın arkasına geçti. Sıcak nefesi omuzlarını gıdıkladı. "Öne doğru eğil."

Ballard söyleneni yaptı ve karnının alt kısmına kramp girdi. Aleti

kılıçlarından birinden daha sertti. Buzlu su banyosunun kanında yükselen ateşi düşürmeye yeteceğinden şüpheliydi. Louvaen sabunlu bezi sırtına bastırıp yavaş ve dairesel hareketlerle onu yıkarken titredi. Ilık su ve içtiği dördüncü kadeh şarap başının dönmesine neden oldu. Ona odadan çıkmasını emredebilir ve onun yerine Magda'yı çağırabilirdi. Uzun yıllar süren lanet onu bildiğinden daha fazla çarpıtmış olmalıydı çünkü ağrıyan bir alete ve göğsünden fırlamak üzere olan bir kalbe rağmen bu özel ıstıraptan zevk alıyordu. Louvaen'in parmak uçları kürek kemiğinin kıvrımında gezindiğinde bir iniltiyi yuttu.

"Bu yara izi nasıl oldu?"

Onun dokunuşuyla büyülenen adam, bu özel hatıraya nasıl sahip olduğunu hatırlamakta zorlandı. Hayatı geçmişti ve lanetle hiçbir ilgisi olmayan yara izlerinin sayısını unutmuştu. "Bir yakın dövüş. Başka bir şövalyenin mahmuzunu sırtıma yedim."

Sempati içinde tısladı. Parmakları aşağıya, omurganın yakınındaki ete derinlemesine oyulmuş yarım ay şeklindeki yırtığa doğru kaydı. "Bu mu?"

Ballard, kadın bunu yaparken tam olarak nasıl düşünmesi gerektiğini merak ediyordu. "Balta. Baradium paralı askerleri kılıç yerine onları tercih ederdi. İyi bir hauberk hayatınızı kurtarabilir."

Avuç içi en alt kaburgasının hemen altındaki boğumlu yara izine dayandığında, sıkılı dişlerinin arasından yumuşak bir inilti kaçmayı başardı. "Peki bu güzel mi?"

Bu yarayı şimdi, yüzyıllar önce aldığı günkü kadar net hatırlıyordu. "Turnuva sırasında Lance. Haftalarca yatalak kaldım." Neredeyse ölüyordu, sadece Ambrose'un iksirleri ve Magda'nın yorulmak bilmeyen hemşireliği sayesinde kurtulmuştu.

"Huzurlu bir yaşam sürmediniz." Kadının sesinde yargılama yoktu, sadece sempati duyuyordu.

Kadının ıslak eli ona doğru bastırdı ve adam onun sıcaklığının vücudunun her yerine yayıldığını hayal etti. "Bir zamanlar bir Marcher lorduydum. Krallık sınırlarını savunurken barış bilinmeyen bir kelimedir."

Kumaş omuzları boyunca kaydı. Parmakları saçlarını taradı,

saçlarını bir omzunun üzerinden ensesine doğru itti. "Bu krallıklar hâlâ birbirleriyle savaşıyor mu?"

Ballard omuz silkti. "Bilmiyorum." Şu anda umurunda bile değildi. Başını eğdi ve kız ipucunu alıp ensesinde oyalandığında gülümsedi. "Gavin seyahatlerinden bize dünyadan haberler getiriyor ama akı ve Ambrose'un bariyer büyüleri yüzünden izole olmuş durumdayız."

Kadın küvetin kenarına geçti ve adam onun güzel yüzüne bakabildi. "Kolunu kaldır." Adam itaat etti, ön kolundan ve pazusundan su akıyordu. Louvaen kolunu sabit tutmak için parmaklarını hafifçe onunkilerin arasından geçirdi ve bezi bileğinden omzuna kadar geçirdi. Su damlacıkları vardiyasına sıçradı ve kumaşı yer yer nefis bir şeffaflığa büründürdü. Adamın bakışlarının kendisinde donup kaldığını fark ettiyse de bunu belirtmedi ve sorularına devam etti. "Dövüşmeyi özlüyor musun?"

Kaşlarını çattı. Bu fikri şimdiye kadar hiç düşünmemişti. Savaşın katliamını ya da topraklarını işgalcilere karşı korumak için verdiği sürekli mücadeleyi özlemiyordu ama yeteneklerini başka bir savaşçıyla karşı karşıya getirmeyi arzuladığı zamanlar da olmuştu. Gavin yetenekli bir savaşçıydı ama onu eğiten Ballard'dı. Bu eğitimle birlikte tahmin edilebilirlik de gelmişti. Yaban domuzu avlamak, turnuva veya savaşın zorluklarının ve iyi eğitilmiş bir şövalyenin ölümcül cesaretiyle yüzleşmenin yerini tutamazdı ama şu anda sahip olduğu en yakın şey buydu. "Dövüşmek bildiğim, çocukluğumdan beri eğitimini aldığım ve usta olduğum şey." Küvetin diğer tarafına geçebilmesi için onu bırakmadan önce parmakları bir an için onunkileri sıktı.

Bezi duruladı ve biraz daha sabun ekledi. "Diğer kol." Sıkıca kavradı elini tuttu ve bakışlarını adamın koluna ve kumaşın altında esneyen sıkı kaslara dikti. "Seni Gavin'le antrenman yaparken izledim. Ona iyi öğretmişsin. Gerekirse kendini ve Cinnia'yı savunabilir."

Ballard başparmağını kadının ıslak parmak eklemleri üzerinde gezdirdi. "Onu çıplak ellerinle öldürmekte zorlanırsın."

Gözleri daha önce fark ettiği aynı sinsî eğlenceyle. "İsterdim ama bu şatoda merdivenler var. İnsanlar, en çevik olanlar bile bazen sakarlık yapıp düşebiliyor."

Güzel ve kana susamış. Isabeau gibi ama çok farklı. Güldü. "Babası olarak onu uyarmalıyım..."

Islanmış bez parçasını havadar bir eliyle çırttı. "Gerek yok. Bunu her gün en az bir kez yapıyorum." Ona "Diz çok lütfen" dediğinde neşesi kaçtı. Göğsünüze ulaşmam gerekiyor."

Neredeyse reddediyordu. Sırtındaki ve kollarındaki zarif elleri, banyosunu bitirdikten sonra onu saatlerce sert ve ağırlı bırakmayı garanti eden tatlı bir işkenceydi. Aynı ellerin göğsüne sabun sürme beklentisi burun deliklerinin açılmasına ve dişlerini sıkmaktan çenesinin ağrımasına neden oluyordu. Yine de tabureden kayarak indi ve diz çökerek önüne baktı. Belki de onu gözünün önünden ayırmazsa, onu küvetin içine çekme, üstünü başını yırtma ve suya sokma dürtüsüne yenik düşmeyecekti. Ne yazık ki Louvaen Duenda'nın tehlikeye davetiye çıkarmak gibi kötü bir huyu vardı.

Kalçasını küvetin kenarına dayadı, bezi suya daldırdı ve Gavin'in berraklığını paramparça etmeye başladı. Biberiyenin kokusu burun deliklerinde Gavin'in Ketach Tor'un ötesindeki dünyadan getirdiği ince öğütülmüş sabuna karışan karanfil ve pahalı tarçın kokusuyla karıştı. Sabunu sabahki kasaplık işinin pisliğini temizlemek için kullanmış olmalıydı. Gavin'in göğsündeki yolları çizerek onu çirkinleştiren pek çok sakatlanma ve lanet izini birleştirdiğinde dudaklarından en yumuşak fısıltı döküldü.

"Vücudunuz birçok hikaye anlatır."

Elini biraz daha aşağıya daldır, diye düşündü, şimdi anlatmak istediği hikâyeyi hissedeceksin.

Sabunu durulayıp bezi küvetin kenarına örttüğünde alnında ter damlaları oluşmuştu. Ancak kefareti henüz bitmemişti. Louvaen başparmağını çenesinin altından geçirdi. "Çenenin kaldır." Başını kaldırdı. "Saçın sakalın birbirine karışmış. Seni tıraş edeyim mi?"

Bu teklif onu sakinleştirdi. Ona şüpheyile baktı. "Ve boğazımı kesme riskini mi alacaksın?"

Parmakları yanaklarını koyulaştıran kaba kılları kazıdı. "Bir

bıçakla sabit bir el."

"Ben de bundan korkuyorum." Onun büyüüne derinlemesine kapılmış, okşamalarını yüzünde hissetmek için sabırsızlanıyordu. Kan kaybetme riskini göze almaya değerdı. "Beni bir kulağımdan diğerine kesmeyeceğine söz ver ve beni yeniden yakışıklı yap."

"Sana söz veriyorum." Sıcak taşlardan biraz daha almak için ocağa geri döndü ama ona geri kalanını onun yardımı olmadan yıkayabileceğini söylemeden önce değil.

"Şimdiye kadar değerli bir iş yaptınız. Neden şimdi durasın ki?" Louvaen burnunu çekti ve ona sırtını döndü. "Eee?" diye ısrar etti.

"Bu soruya cevap vermeden önce su donana kadar o küvette oturabilirsin." Kaşlarını çatarak cinayet uyarısında bulundu ve bir kepçe taşı daha küvete götürüp soğuyan suya bıraktı. "Yemek yesen iyi olur yoksa kafana su döktüğümde yemeğinin her tarafı su olacak."

Ballard sırtıttı, bu ifadenin keskin kesici dişlerini parlatmasını artık umursamıyordu. Louvaen Duenda'yı kızdırmak çok zevkliydi, aldığı kadarını veriyordu. "Ben de o taşlardan biriyle kafamı kıracağımı düşünmüştüm."

"Beni kışkırtma."

Banyoyu bitirdi, yeni sıcaklığın tadını çıkarmak için tabureye oturdu ve Louvaen'in bakır bir leğene sıcak taşlar eklemesini izlerken yemeğini yedi. Leğeni küvete taşımadan ve artık boş olan tabakların yanındaki tahtanın üzerine koymadan önce sıcaklığı test etmek için parmağını birkaç kez suya daldırdı. Ballard, Louvaen'in yarısı dolu kadehini ve tabaklarını tahtadan kaldırdığında, Louvaen'in duymazdan geldiği gönülsüz bir itirazda bulundu.

Kadın durakladığında nefesi kesildi, yüzündeki dalgın ifade gözlerini yağmur bulutlarının grisi gibi karartmıştı. Evinde yaşadığı süre boyunca onun yoğun, açık sözlü ve şiddetle koruyucu olduğunu keşfetmişti. Onun değişken olduğunu bilmiyordu. Ruh halindeki bu ani değişim onu şaşırtmıştı. "Neyin var?"

Ona doğru eğildi, nefesi yanağını gıdıklıyordu. "Yüzüne bal sürmüşsün." Dudakları yumuşak bir şekilde adamın ağzının köşesine değdi.

Ballard'ın vücudundaki tüm kaslar, dilinin ucu o noktadan geçip yapışkan balı yalayıp uzaklaştırdığında kasıldı. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine hava çekmeden her şey bitmişti. Louvaen yüz hatları hâlâ ciddi bir ifadeyle çekildi ve dilini dudaklarında gezdirdi.

Ballard boğazından kısık bir sesle hırladı ve doğrulurken bileğini yakaladı. "Louvaen, akış beni değiştirdi -artık bir erkek sayılmam ama hâlâ bir erkeğin isteklerine, bir erkeğin açlığına sahibim." Parmakları ince bileği sıkıca kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Sonunun sırt üstü yatağında, bacaklarının arasında benimle olmasını istemiyorsan, kıyafetlerini alıp gideceksin."

Ona bir seçim şansı vermek istemiyordu, odasından kaçıp koridora kaçma şansı, buz gibi havanın kafasını yeterince temizleyeceği ve bir zamanlar erkek olan bir canavara boyun eğmekten kurtulduğu için taptığı tanrılara şükredeceği bir şans. Onu altına almak istiyordu, bunu arzuluyordu; o uzun bacaklar onu alırken beline sıkıca sarılmıştı. Onun bildiğinden daha hızlıydı. Yaklaşmakta olan insanlık dışı bir varlığa zincirlenmiş, ona insanlık dışı bir hız ve güç verilmişti. Adam küvetin dışına çıkıp kapıyı kilitlemeden ve onu da kendisiyle birlikte odanın içine hapsedmeden önce üç adım bile atamazdı. Bacakları kovalamacanın hayvani beklentisiyle gerildi. Kalp atışları kaburgalarına sertçe çarpıyordu.

Onu arzuluyordu, neredeyse tarafından tüketiliyordu. O bir katalizör olmuştu.

Yüzünün harap olmuş arazisini elleriyle haritalandırdığından beri her fantezisini ve mastürbasyon tatminini. Yine de en çok istediği şey karşılıklı bir özlem, onun da için en az onun kadar yanıp tutuştuğunu bilmektir. Beyhude bir umut, ama umutsuz ellerle umuda tutunarak ömürler geçirmişti.

Louvaen'in bileği tuttuğu yerde sarsıldı. Ballard onun yumruğunu geri çekip ağzına bir yumruk indirmesini ve öfkeli bir hışımla odasından çıkmasını bekleyerek onu bıraktı. Bunun yerine gözleri yumuşadı, yatağa ve tekrar ona baktı. Güzel yüz hatlarında bir düzine duygu oynaşyordu: belirsizlik, garip bir keder ve hepsinden daha güçlüsü, kanını kaynatan ve mantığını elinden alan aynı özlem.

Kapısının yumruklanması ikisini de tutsak eden büyüğü bozduğunda sudan henüz çıkmıştı. Louvaen küvetten uzağa sıçradı, yüzü allak bullak olmuştu. Ballard tekrar taburenin üzerine yığıldı ve küvetin kenarına bir su dalgası yayıldı. Tahtayı kenarından iterek zeminde kaymasına neden oldu. Leğen yuvarlanırken yere daha fazla su sıçradı ve ardından taşlar saçıldı. Bir eliyle gözlerini kapatarak hayal kırıklığını haykırmamaya çalıştı.

Kapı açıldı ve odayı hızlı adımlarla geçen bu kez Magda'ya aitti. Ballard, Magda'nın bakışlarının içinde delikler açtığını hissettiğinde bile gözlerini açmadı.

"Bulaşıklar için geldim. Ne oldu burada?"

Louvaen'sakin sesi, daha birkaç dakika önce ona anlattığı kargaşaya dair hiçbir ipucu vermiyordu. "Tökezledim ve tahtayı küvetin dışına düşürdüm."

"En iyilerimizin bile başına gelir. Temizlemene yardım ."

Ballard elini indirdi ama gözlerini kapalı tuttu ve başını küvetin kenarına yasladı. Onu neredeyse iki büküm eden ereksiyon yumuşuyordu. Magda'nın zamansız araya girmesi bunu sağlamıştı. En azından Magda, Gavin'in uyarılma durumuyla ilgili istenmeyen bir yorumda bulunmayacaktı. Gavin'in yatıştırılmamış arzuları onun için sürekli bir eğlence kaynağı olmuştu. Hızla kötüleşen bir günü sonlandırmak için ihtiyacı olan tek şey, onun da kendisine ateş etmesiydi.

Onaylamayan bir gıdak sesi çıkardı. "Akşam yemeğine kadar orada mı kalmayı planlıyorsun?"

"Evet," diye tersledi.

Louvaen'in yanıtı onunkini yumuşattı. "Berbere ihtiyacı var. Eğer bir bıçak ve törpü bulabilirsen, leğendeki suyu yeniden ısıtacağım. Ben bıçağı keserken sen de saçını yıkarsın. Bu şekilde daha çabuk bitiririz."

Yerleri ekstra kurulama bezleriyle kuruladılar. Ancak kapı Magda'nın arkasından kapandığında gözlerini açtı ve Louvaen'i aradı. Ateşin yanında durmuş, yeniden doldurulmuş leğene daha fazla taş atıyordu. Küvetin karşısındaki tahtayı yeniden yerleştirmişlerdi ve Magda ikinci bir yolculuk yaparak kâseyi sabun keki ile birlikte tahtanın üzerine koydu. Elbisesi dizlerinden eteklerine kadar ıslaktı.

"Sinirlerine hakim ol," diye uyardı. "Pisliklerinizi temizlerken daha fazla ıslanmaktan hoşlanmıyorum ve kurulamak için sadece bir beziniz kaldı."

"Yüzünü gördüm," dedi. "Kalmak istiyordun. Bunu inkâr etme, Louvaen."

Ulaşamayacağı bir yerde durdu. Kaşlarının arası ve başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum." Onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Bir hevesle erkeklerle yatmak gibi bir alışkanlığım yok, de Sauveterre. Şimdi seninle yatacak olsam, bunu bir anlaşma için yapmayacağım. Bedenimden daha fazlasına sahip olursun. Bunu başka bir adama vermeye hazır mıyım bilmiyorum."

Kadının ifşası onu sarstı. Bunu açıkça söylememişti ama ne ima ettiğini anlamamak için beyinsiz bir aptal olmak gerekirdi. Kelimelerden yoksun, sadece ona bakakaldı. Özür dileyen bir omuz silkme önerdi. "Dalga geçmek istememiştim. O an beni ele geçirdi, aptallaştırdı. Affınıza sığınıyorum."

Her nasılsa onu demir attığı yerden koparmış ve uçurumdan aşağı uçurmuştu. Özrü sadece daha hızlı düşmesine neden oldu. "Bana dokunduğun için ikinci kez özür diliyorsun. Neden?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Bilmiyorum. Sende bir şeyler var." Ellerini şaşkın bir hareketle açtı. "Büyüleyici ama yasak. Sanki bir anchorite'ı baştan çıkarıyormuşum gibi hissediyorum ama kendime engel olamıyorum."

Çenesi düştü. Bir anchorite mi? Zorunlu çileci varoluşundan önce tipik bir savaş lordunun hayatını yaşamıştı. Daha fazla toprak, daha fazla servet ve daha fazla güç için savaşıyor, fahişelik yapıyor ve entrikalar çeviriyordu. Onu yoksunluk yoluyla daha büyük bir inanç arayışında olan münzevi bir hacı olarak algıladığı fikri neredeyse aşağılayıcıydı. Ona kaşlarını çattı. "Kadın, savaş meydanlarında ayak bileklerime kadar kana bulandım ve kralın kız kardeşi de dahil olmak üzere kralın sarayında fahişelerle yattım. Sahip olduğumu düşündüğün saflık diye bir şey yok."

Ballard'a öfkesini unutturan gırtlaktan gelen tok bir sesle güldü. "Peki kralın kız kardeşini tatmin edici bir yatak arkadaşı olarak buldunuz mu?"

Omuz silkti. "Kraliyet kanı onun en büyük cazibesiydi." "O zaman benim için hiç umut yok. Bende bir damla bile kraliyet kanı yok."

"Sizinle ilgili en çekici şeyleri sıralamak için günlerimi harcayabilirim, Bayan Duenda."

Louvaen'in sırtışı biraz soldu. Kadın ona gözlerini kırpıştırarak baktı; Louvaen'in övgüsü karşısında şaşırdığı belliydi. "Ben Cinnia değilim."

"Hayır, değilsin." Göz kamaştırıcı kız kardeşinden, gecenin gündüzden farklı olduğu kadar farklıydı. Ballard genç kıza bir andan bakmakta zorlanıyordu. Onunki gibi bir güzellik onu kör ediyordu, tıpkı güneşe doğrudan bakmak gibi. Louvaen ise karanlık Louvaen'in içinde mutlu bir şekilde boğulabiliyordu.

Magda elinde sopası ve bıçağıyla ikinci kez içeri daldı. Önce Ballard'a, sonra da Louvaen'e baktı. "Rahatsız edilmek istemiyorsan lanet kapıyı kilitle."

Louvaen bıçağı ve bıçağı aldı ve kenarını keskinleştirmek için işe koyuldu. "Lord Hazretleri'nin saraydaki birçok eğlencesini tartışıyorduk, buna kraliyetten bir kardeş de dahil."

"Ah, o." Hizmetçi leğendeki taşları alıp ılık suyu Ballard'ın başından aşağı boşaltırken gözlerini devirdi. "Bu kadın uzun süre yalnız kalırsa bir aygırı bile kızartır." Kadın adamın saçlarını sabunladı, düğümleri çekiştirdi ve o kadar sert ovdu ki adamın kafasını omuzlarından ayırabileceğini düşündü.

Kadının ellerinden birini saçlarına bastırdı. "Seni şeytani yarasa. Kafamdaki saçları koparmaya çalışmaktan vazgeç."

İki parmağıyla başının tepesine vurdu ve ovmaya ve söylenmeye devam etti. "Ondan kurtulabilecek bir silahtar, seyis ya da yarı yıkanmış bir köylü yoktu." Ballard'a kurnazca bir bakış attı. Daralan gözleri onu diline dikkat etmesi konusunda uyardı. "Aygırlardan bahsetmişken, *dominus'un* aygırının büyüklüğünden çok *etkilendi*."

"Magda."

"Sessiz ol." Adama bir kez daha vurdu ve saçlarını daha fazla suyla duruladı. "Burada böyle bir konuşma yüzünden bayılacak masum bakireler yok. Louvaen'in bakireyken bile bayıldığını hiç sanmıyorum."

"Benim alışkanlığım değil." Louvaen ona yaklaşıırken güldü, ocaktan gelen ışık elindeki geniş, kavisli bıçağı parlatıyordu. "Elbette kraliyetin yatakta zıplaması ve sadece krala değil ailesine de tanınan ekstra ayrıcalıklarla dedikodulara ilk kez şahit oluyorum. Benim

hassas duyarlılıklar bunalmış olabilir."

Ballard önce bıçağa, sonra ona baktı. "Narin elleriniz sarsılmadığı sürece, hassasiyetleriniz için daha sonra endişeleneceğim."

"Boğazını kesmeyeceğime söz verdim."

"Beni de iğdiş etme."

Magda onu Louvaen'in bakımına bırakmadan önce yüzünü ve boynunu köpürttü. Arkasında durdu ve boğazı merhametine maruz kalana kadar çenesini kaldırdı. "At sever prensesi hayal kırıklığına uğratmak istemem." Elini sabunlu çenesinin altından geçirirken diğer eliyle bıçağı parmaklarının arasında dengeledi. Kalçasının üst kısmı adamın başını yastık gibi sararken, adam kadının kül rengindeki gözlerine baktı. "Şimdi kıpırdamadan dur ve dua et."

Kadının kayıp banyoda kan kaybından ölmesinden korktuğu için nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Bıçağı ustalıkla kullanan sağlam elleri vardı ve verdiği sözü tutarak, sanki yüzü genç bir çocuğunki gibi lekesizmiş gibi sayısız yara izinin üzerinden tıraş etti. Böyle bir kabullenme onu rahatlatmadı. Yine de, başını güzel bir kadının kalçalarının arasına yaslayarak ölmekten daha kötü şeyler de vardı. Kadın onun istediğinden daha erken bitirdi ve yanaklarındaki ve boynundaki köpük şeritlerini sildi.

"Seni bir kez yakışıklı yaptım."

Ballard elini bir yanağında gezdirerek pürüzsüzlüğünü hissetti. İyi bir iş çıkarmıştı, işini bozacak bir çentik bile yoktu. Bir kaşını kaldırdı. "Bunun için keskin bir bıçak ve iyi bir tutuştan daha fazlasına ihtiyacınız var, hanımefendi. O çok küçümsediğiniz büyüünün cömert bir yardımı yardımcı olabilir."

Louvaen kaşlarını çattı. "Sanırım o ilginç yara izlerinden birkaçını büyü sayesinde aldın, değil mi?" Bıçağı Magda'ya uzattı. "Ayrıca, şehvetli prensesinizin hiç şikâyeti yokmuş gibi görünüyor."

"Yüzüme bakmıyordu."

Magda homurdandı. Louvaen, Ballard'a bir parmak salladı. ". Senden çok kötü bir demirci olurdu."

Kadının nemli elbisesini silkmesini ve korsajını bağlamasını izledi, keşke tersini yapsaydı ve yardım etmesine izin verseydi. Ona doğru eğildi. "Magda'nın bana ihtiyacı yoksa..." Diğer kadın başını salladı. "Ben

Akşam yemeğinde görüşürüz." Adam itiraz edemedi kadını gitmişti.

Magda küvetin yanında durdu, bakışları kapıdan ona ve tekrar kapıya gidip geliyordu. Sonunda bir kurulama havlusunu gevşetti ve ona ayağa kalkmasını işaret etti. "Bu şatoda temizlik yapan tek adamın cılız Ambrose olması ne kadar üzücü bir dünya. Sen ve oğlun bugünlerde bırakın düz yürümeyi, pantolonlarınızı bile giyebildiğiniz için şanslısınız.

"Sessiz ol, yaşlı kadın. Bugün yeterince eziyet çektim ve daha akı bile üzerimizde değil."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Akşam yemeğinden önceki saati güneş odasında tek başına geçirdi. Oda, kız kardeşler gelmeden önce iki sandalye, bir masa ve bir saklama sandığıyla döşenmiş çıplak bir yerdi. Duvarları kaplayan duvar halıları tozdan grileşmiş ve güvelerin bıraktığı deliklerle çukurlaşmıştı. Şimdi, iki çıkılık, daha büyük bir masa ve birkaç taburenin eklenmesiyle neredeyse kalabalık hissediliyordu. Duvar halıları indirilmiş, tozdan arındırılmış ve onarılmıştı. Her zamanki yerlerinde, annesi ve kadınlarının onları ilk diktiği zamanki kadar renkli bir şekilde asılı duruyorlardı.

Konuşmalarından birinde Louvaen iğne işi için çok az sabrı olduğunu itiraf etti. "Dikiyorum çünkü mecburum." Duvar halılarına bakmış ve yüzünü buruşturmuştu. "Böylesine karmaşık nakışlar iğne ve ipliği sevenler içindir." Ballard gülümsedi ve sepetinden bükülmüş keten iplik demetlerinden birini aldı. Eğrilmiş iplik başparmağının altında ipekten daha yumuşaktı. Çok iyi bir terzi olmayabilirdi ama çarkında sihirli bir şeyler döndürüyordu. Hatta bir akşam yemekte Magda, kız kardeşini azarladığında kız kardeşi de aynı şeyi söylemişti

Ambrose, bir büyü kitabını bağlamasına yardım etmesi için Cinnia'yı ondan çaldığı için.

Kız omuz silkti. "En iyi yeteneğim değil. Louvaen çoğundan daha iyi ve hızlıdır. Babam ona çöpü versek, onu altına çevireceğini söylerdi."

Louvaen inanmaz bir şekilde homurdandı. "Keşke bu doğru olsaydı. Böyle bir yetenekle bir imparatorluğu yönetirdim."

"İmparatoriçe Louvaen," diye mırıldandı Ballard ve çileği sepete bıraktı. "Uygun."

O geldiğinde herkes mutfaktaki masaya oturmuştu. Louvaen pençelerini kısalttığından beri onlar yemek yerken o da yemeğini yiyor, çatalını ustalıkla kullanıyordu. Cinnia artık ona aval aval bakmıyor, gözlerini kaçırıyordu. Onun görünüşüne alışmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Cinnia'ya olan hayranlığı çok arttığında Louvaen'in bakışlarını özenle görmezden gelen Gavin dışında kimseyle göz göze gelmiyordu.

Magda, Gavin'e verdiği sözü tutmuş ve bal ve otlarla kızartılmış bir domuz eti servis etmişti. Herkes yemeğini yerken masada sessizlik vardı, ta ki Cinnia kız kardeşinin yanından geçip Ballard'ın dikkatini çekene kadar.

"*Hükümdarım*, Anneler Gecesi için salonunuzu süslemek için izin istiyoruz."

"Biz mi?" Louvaen çatalının yarısını ağzına götürürken durakladı.

Cinnia burnunu yukarı kaldırdı. "Evet, biz. Gavin ve ben bunu konuştuk." Ballard'a gülümsedi.

Kız kardeşi bunu fark etmemişti ama Ballard, Louvaen'in gözlerinden geçen acı dolu parıltıyı yakalamıştı. Bu konuda hiçbir teselli sunamazdı. Cinnia onu Louvaen'e uzun zamandır bağlayan kurşun iplerdeki düğümleri yavaş yavaş kesiyordu. Louvaen biraz kanayacak ve sonra iyileşecekti. Gavin Ketach Tor'dan ayrılıp korumasının ötesindeki dünyaya ilk kez adım attığında da benzer bir şey hissetmişti. "Uzun zamandır Ketach Tor'da Modrnicht'i kutlamamıştık. Neden kutlamayalım anlamıyorum."

Cinnia ellerini çırpı. "Yarın yaprak dökmeyen bitkiler için ormana gidebilir miyiz?"

Ballard Ambrose'a baktı. "Reddetme üzerine bahse girmek ister misin?"

Ambrose başını salladı. "Ben sadece başarılı sonuçlar üzerine bahse girerim. Ben

Bunu kaybedeceğimden eminim." Gavin'in büyülenmiş ifadesine sırtıttı. "Oğlum, dikkat et. Ağzının suyu akmak üzere."

Gavin neredeyse kadehini devirerek başladı. "Özür dilerim." Cinnia'ya cevap vermeden önce şarabından bir yudum aldı. "Kızağı çıkarıp tamire ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmem gerekecek." Ballard'a seslendi. "Eğer yardım edebileceğim bir şey yoksa, kadınları dal toplamaya götüreceğim."

Ballard başını salladı. "Özgürsün. Yarın demir döveceğim."

"Ooh, kılıç mı yapıyorsun?" Cinnia'nın sesi bu ihtimal karşısında, mücevher için altın erittiğini duyurmasından daha heyecanlı çıkamazdı.

"Çok ilginç bir şey değil. Gavin kılıç ustası, ben değil. Magda için sadece bir kova çivi."

"Oh."

Magda çatalını hayal kırıklığına uğramış Cinnia'ya doğrulttu. "Bu kadar asık suratlı olma kızım. Bir kova çivi bir kılıçtan çok daha kullanışlıdır. Bir tarak tahtasına kılıç çakamam."

Akşam yemeğinden sonra, her zamanki akşam toplantıları için güneş odasında buluştular. Louvaen son üç yıldır biriktirdikleri ketenleri eğirmek için çarkının başına oturdu. Cinnia ve Gavin'le birlikte ertesi gün yapacakları geziyi ve Modrnicht'i kutlamak için ne yapmaları gerektiğini planladı. Magda güneşte nadiren görüldüğü zamanlardan birini yaptı ve yemek için ne servis edileceği ve saygı duyulan tanrıçalara ne verileceği konusunda önerilerde bulundu. Ballard ateşin önünde oturmuş bir kadeh şarap içiyor, konuşulanları dinlemekten ve Louvaen'in iplik eğirmesini izlemekten memnundu.

Birkaç kez onun bakışlarını yakalayıp tuttu ve ağzındaki balı öptüğü o geçici anı düşünüp düşünmediğini merak etti. Kesinlikle düşünmüştü, hem de en ince ayrıntısına kadar ve bu, sandalyesinde huzursuzca kaymasına yetmişti. Akşam , ailesi ve konukları iyi geceler dileyip odalarına çekildiler. En son ayrılan Louvaen oldu. Sandalyesinin yanında durdu ve arkasındaki bir noktaya baktı.

"Ben sadece bir eş oldum, asla bir erkek olmadım."

Ballard onun sözleri karşısında sarsıldı. Kalbi birkaç kez atmadan önce

konusacak kadar hava soluyabiliyordu. "Benim sadece bir karım oldu, asla bir leman olmadı." Bunu düşünmüştü. Tanıdığı her lordun arazisinin bir yerinde, hatta bazen şatosunun içinde bir metresi vardı. Babası Dwennon'ın bir tane vardı, Adela adında nazik bir yaratık. Ballard'ın annesi ona çok düşküncü ve öldüğünde Dwennon'dan daha çok üzölmüştü.

Louvaen Adela değildi. Ne pasif ne de tatlı huyluydu, lord onu bir kenara atana ya da zavallı karısını korkutup otoritesini ele geçirene ve adı dışında her şeyiyle evin hanımı olana kadar her kadınla çatışırđı. Ballard gülümsemesini gizledi. Hâlâ evli olsaydı ve ona cariyesi olmasını teklif etseydi, dişlerini boğazına geçirirdi.

"Teklifinde samimi misin?" Bakışlarını uzaklara dikti Duvar.

"Evet." Onun elini tuttu ve bileğinin soluk tenini öptü, Ağzının esnekliğinin tadını çıkararak. "Başta kötü bir şakaydı, ama söyledığım andan sonra sadece bir şakaydı." Dudakları avucunun üzerinde dalgalandı. "Seni ilk gördüğümde beri istiyorum."

Eli yanağında kıvrıldı, parmak uçları usulca saçlarının arasından geçti. "Hâlâ kararsızım."

"Cevabınızı bekliyorum." İçindeki her şeyle evet demesi için dua etti, hem de hemen.

"Evet dersem, bu sadece kış sonuna kadar sürecek. Cinnia kalsa bile ben kalmayacağım."

Ballard böyle bir şey üzerinde durmayı reddetti. Bu kadının evine girmesine, çoğu zaman olduğu gibi, sadece onun arkadaşlığından zevk almak amacıyla izin vermişti. Onun yatağını paylaşmasını hiç beklememiş, hatta buna cesaret bile edememişti. Lanet onu ele geçirmeden ve geri dönölmez bir şekilde değişmeden önce, kadının sunabileceği her şeyi kabul edecek ve kendisine böyle güzel bir hediye verdiği için tanrılara şükredecekti.

Yüzünü avucunun içine bastırdı. "Ben aşıklarımı tutsak etmem

Louvaen. Kalmanı isterdim ama istediğin zaman gitmekte özgürsün." Tanrım, onu kalmaya zorlamak, onu yanında tutmak için her şeyi yapabilirdi. Bunu bir kez yapmıştı, şantaj ve rüşvet kullanarak. Bu ona karısının ebedi düşmanlığını ve bir laneti kazandırmıştı.

onu ve muhtemelen oğlunu yok edecekti. Zor bir ders almıştı ve bunu bir daha tekrarlamayacaktı, özellikle de yüzyıllardır tanıdığı her şeyden şiddetli bir şekilde istediği Louvaen'den.

Sandalyesinden uzaklaştı, eliyle çenesini okşadı, sonra parmaklarını kavradı ve kendini yavaşça onun elinden kurtardı. "İyi geceler, Ballard. İyi uykular."

Cevap vermedi, sadece o gidene kadar ateşe baktı. Ellerini yüzünde ovuşturdu ve koltuğuna yığıldı. "Tanrı aşkına, kadın. Beni ilk önce neyin alacağını bilmiyorum: lanet mi yoksa senin hayır demen mi?"

Onun veda sözlerine rağmen, gecenin geri kalanını yalnız yatağında dönüp durarak geçirdi, içgüdüleri hem onun cevabını beklemek hem de ondan korkmakla çalkalanıyordu. Ertesi sabah kahvaltıyı atlayıp doğruca demirhaneye gitti ve sıcak metale çekiçe vurmanın içinde dolaşan şehveti terleteceğini umdu. Magda çivi mi istiyordu? Günün sonunda ona bir vagon dolusu çivi verecekti.

Demirci kapısının gıcirtısı onu duraklattığında çivi başlığında bir çivi kırıyordu. Gavin içeri süzüldü. Ballard kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun burada? Dal toplamayı çoktan bitirdin mi?"

Gavin başını salladı. "Plowfoot topal çıktı. Kurbağasının yanına taş saplanmış. Çıkardım ama morarmış."

"Birkaç gün dinlenmesi gerekecek."

"Evet. Şimdi ahırında. Kızağı geri çekmek için Sparrow'u kullanacağım." Ballard, Gavin'in omzunun arkasından baktı.

"Kadınlar nerede?" "Göletin yanında. Cinnia toplamak istediği bir tutam çobanpüskülü buldu."

Önsezi Ballard'ın omurgasının tabanını gıdıkladı. "Onları orada mı bıraktın?" Gavin omuz silkti. "Onlar güvende. Hâlâ Ambrose'un bariyerinin içindeyiz.

Bunun ötesine geçmemeleri gerektiğini biliyorlar."

Ballard çivi başlığını bıraktı.

"Magnus ve Sparrow'u getirin.

Sizinle bailey'de buluşacağım."

Gavin iç çekti. "Baba, onlar iyi..."

"Sadece , evlat." Ocaktaki kömürleri yakmak için döndü ve önlüğü ile eldivenlerini çıkardı. İçindeki tedirginlik düpedüz bir huzursuzluğa dönüşüyordu.

kaşınıyordu. Ahırdan çıkan Gavin'le karşılaştı, iki atın başındaydı. İkisi de dizginlenmişti ama eyerlenmemişti.

"Beklemek istemeyeceğini tahmin etmiştim."

Ballard Magnus'un çıplak sırtına çıktı ve onu arka kapıya doğru çevirdi. "Önden buyurun."

Bineklerini tempolu bir yürüyüşe tuttular, karla tozlanmış yapraksız çalılarının arasından ilerlediler. Güneş ışığı çıplak ağaç dallarının arasından sulu gri şeritler halinde süzülüyordu. Ormanın sessizliği, atların yürüyüşünü boğan canlı bir şey gibiydi. Ballard boşuna mı endişelendiğini merak etti. Gavin ne dikkatsiz ne de sorumsuzdu. Kadınları göletin yanında bıraktıysa, güvende olduklarından emin olmalıydı. Yine de...

Soğuk havada yüksek bir ses yükseldi. İki at da durdu, kulakları öne doğru döndü. Ses tekrar gelmeden önce bir an için başka bir şey duymadılar ve bu sefer ses açıldı -Cinnia, Gavin'in adını haykırıyordu.

Büyük bir gölete ulaşana kadar beyaz huş ve yeşil köknar ağaçlarının arasından geçerek ormanı yara yara ilerlediler. Cinnia kıyıda kızağın yanında durmuş, Gavin ve Louvaen'in adını haykırıyordu.

"Cinnia, yaralandın mı?" Gavin ona doğru koştu ve Cinnia hıçkırarak ağlayarak kollarına düştü.

Ballard göleti taradı, kıyıdan sonsuza kadar uzakta, buzdaki bir deliğin hemen üzerinde karanlık bir kafa görünce içinde dehşet patladı. "Gavin, bana ip ve Sparrow'un dizgini lazım." Magnus'u dizginlerinden çözdü, dizginleri Sparrow'un kılınlarına düğümledi. Gavin'in dalları kızağa bağlamak için getirdiği ip Louvaen'e ulaşacak kadar uzun değildi ve kızak da buzda düşme riskini göze alamayacak kadar ağırdı. Dizginlerle birlikte düğümlenen ip, ona doğru sürünürse ulaşabilirdi. Gavin ipin diğer ucunu Magnus'un boynuna doladı ve atı göletin sığ kenarına doğru itti. Toynaklarının altındaki buz kırıldı ve onu ayaklarına kadar soğuk suya batırdı. Zıpladı ama yerinde kaldı.

Cinnia'nın hıçkırarak yaptığı açıklama Ballard'ın kulaklarında uğuldu. "Yeterince sağlam olduğunu düşündük ve kayarak karşıya geçtik. Çatlağı ilk Louvaen duydu ve beni kıyıya doğru itti. Hıçkırarak ağladı. "Aman Tanrım, Gavin. Battı! I

boğulduğunu sandım!"

Gavin onun sırtını sıvazladı ve yavaşça kızağa doğru itti. "Onu yakalayacağız, Cinnia. Sen şimdilik burada kal." Ballard'a işaret etti. "Bana ipi ver. Ona doğru sürüneceğim."

Ballard başını salladı. "Ben yaparım. Ben senden daha hafifim. Ben söylediğimde Magnus'u destekle ve bizi buzun üzerinden geçirsin."

Gölün kırılmamış yüzeyine doğru yavaşça adım attı. "Louvaen." Yüzüyordu, tepkisizdi. "Bana bak, Louvaen." Kadının elbisesinin kollarının buza yapıştığını ve su üstünde kalmasına yardımcı olduğunu görecektik kadar yakındı.

Onun emriyle başını kaldırdı. Yeni oluşmuş buz ıslak saçlarını buzla kaplamıştı ve dudakları soğuktan maviye dönmüştü. "Cinnia. Cinnia nerede?" Gıcırdayan dişlerinin arasından kelimeleri kekeledi.

"Gavin'le birlikte kıyıda güvende." Ballard karnının üstüne düştü ve kırık buza doğru süründü. Islak buz gömleğini ıslatırken gövdesindeki yanığa karşı dişlerini sıktı. "Louvaen, bana kolunu ver. İpi bileğine dolayacağım ve seni kurtaracağım. Anladın mı?" Başını eğdi, sık nefesler aldı ve cevap vermedi. "Louvaen, anlıyor musun?"

Başıyla onayladı. Eldivenli eli, donmuş kolunun izin verdiği ölçüde ona doğru uzandı.

Ballard'ın bileğine bir bağlaması yeterliydi. Altından ince bir su tabakası yayıldı ve onu göğsünden ayak bileklerine kadar ıslattı. Omuzlarına kadar suya batmış ve giysileriyle ağırlaşmış olan kadının yaşadığı soğuk şoku ancak hayal edebiliyordu. Yavaşça çekti, kolunu yerinden çıkaracak ve ön kolunu kavramak için ihtiyaç duyduğu kaldıracı sağlayacak kadar. Bitkin düşen Louvaen suyun altına battı.

Ballard ileri atıldı. "Hayır yapamazsın, seni kana susamış azarlayıcı!" Adam kadının pelerininin arkasından tuttu ve öyle sert bir hamle yaptı ki kadın sudan sıyrılıp buzun üzerinde kayarak bileğine bağlı halatla adamı da beraberinde sürükledi. Buz altlarında kırılırken bir kolunu kadının beline doladı.

"Çek!" diye bağırdı.

Gavin ve Magnus halatı sertçe çekiştirdiler ve kayarak

Gölet, buzlu çatlakları kıyıya doğru yararak sığığa kadar . Ballard, Louvaen gibi sırlıklam olmuş bir halde, kollarında onunla birlikte sudan çıktı ve karaya doğru ilerledi. Kız onun kucağında gevşek ve solgun bir şekilde asılı duruyordu.

"Lou! Aman Tanrım, Lou!" Cinnia ona çarptı ve kız kardeşine ulaşmak için neredeyse onu gölete geri düşürüyordu.

Ballard onu omuz silkerek başından savdı. "Kadını sakınleştir," diye emretti Gavin'e. "Louvaen'i kaleye geri götürmem gerekiyor."

Gavin histerik Cinnia'yı uzaklaştırdı ve onu sessiz olmaya çağırdı. Ballard'ın kolunu tuttu. "Bekle." Gavin, Louvaen'in bileğini saran ipi çözene kadar Ballard ona kaşlarını çatı. "İkinizin de bir an için kaybolmanızdan korkuyordum."

Ballard başıyla onayladı. "Bizi kurtardın evlat."

Gavin omuz silkti. "Sen benim babamsın. Başka ne yapabilirim ki?" Magnus'u dizginledi, sonra Ballard ata binip onu bir kez daha kollarına alana kadar Louvaen'i tuttu. Atın boğruüne vurdu. "Sıkı sür."

Ballard Magnus'u diz çöktürerek harekete geçirdi ve ağaç labirentinden dörtlale geçtiler, bailey'e açılan açık arka kapıya ulaştıklarında yavaşlayarak dörtlale gittiler. Ballard kucağında Louvaen'le attan inmeden önce Magnus çamurda kayarak ancak durabilmişti. Mutfığa daldı ve lavaboda bir tencereyi ovmakta olan Magda'yı ürküttü. "Battaniyeler ve sıcak bir içecek!"

Clarimond ve Joan'u çağırarak onun emrini yerine getirmek için atladı. Clarimond birkaç dakika içinde Louvaen'in odasına koşup ocaktaki ateşi yakmış, Joan da mutfaktaki ateşin başında maşayla bir kadeh birayı ısıtmaya başlamıştı. "Ne oldu?"

Ballard, Louvaen'i masaya yaslanacak şekilde bankın üzerine oturttu. Onu sabitlemek için bir kolunu omzuna koydu ve bıçağına uzandı. Parmakları soğuktan kaskatı kesilmişti ve Louvaen'in sırlıklam bedenindeki düğümlü kurdelelerle başa çıkamıyordu. Islak oldukları için dövülerek de kapatılmış olabilirlerdi. Dantelleri, elbiseyi ve vardiyayı kesti. Kıyafetlerini mahvettiği için onu daha sonra öldürebilirdi. Magda'yı işaret etti. "Ben onu tutarken soy onu."

yukarı."

Aralarında Louvaen'i donmuş giysilerinden çabucak çıkardılar, bir battaniyeye sarılmış ve ateşin yanına oturmuştu. Magda, Ballard'ın bir anlık beyaz ten ve göğsün hafif kıvrımından daha fazlasını yakalamasına meydan okuyan bir hız ve verimlilikle onu örtmüştü. Joan ona bir kadeh sıcak bira uzattı. Louvaen battaniyeye sarınmış, öyle şiddetli titriyordu ki neredeyse tabureden sıçrayacaktı. "Louvaen, bunu içmeni istiyorum. Soğuğun bir kovacaktır." Yüzünü çevirdi ve battaniyenin daha derinlerine saklandı. "Louvaen," diye tekrarladı. "Louvaen!"

Titreyen bir el örtünün altından çıkarak ona vurdu. "Donmuş," diye kekeledi. "Sağır değilim."

Magda homurdandı. "Yaşayacak."

Louvaen'in boğulmamak için buzunu tuttuğunu gördüğünden beri ilk kez, mantığını gölgelemekle tehdit eden dehşet yatıştı. Bir elini Louvaen'in başının yan tarafına dayadı ve dökmeden yudumlayabilmesi için içkiyi ağzına götürdü. "Eğer bunu içmezsen, kız kardeşini sadece sırtındaki kıyafetlerle ve eve dönüş yolunu bulması için en iyi dileklerle karların içine atacağım." O zaman teslim oldu ama içtiği süre boyunca bardağın kenarından ona baktı.

"Cinnia nerede?" diye sorarken sesi daha kararlıydı.

"Gavin'le birlikte dönüş yolunda. Magda'ya senin iyi olduğunu haber vermesini söyleyeceğim." Hizmetçiye döndü. "Buraya geldiğinde onu oyala. Yarı ölü bile olsa Louvaen onu rahatlatmaya çalışacaktır."

Louvaen battaniyenin kıvrımlarından "Olmaz," diye itiraz etti. Titremeye devam etti, titreyen bir yün battaniye topundan başka bir şey olmayana kadar kendi içine çekildi.

Magda onun omzunu sıvazladı. "Hadi seni yukarı çıkaralım kızım ve yorganın altına sokalım." Ballard'a hızlıca bir göz attı. "Şu sıırıslıklam kıyafetlerini kendin çıkarsan iyi olur."

Çizmelerini tekmeledi ve sıırıslıklam pantolonuyla gömleğini çıkardı. "Magnus'a bakması için Joan ya da Clarimond'u gönder. Onu ıslak ve dizginleri bağlı bir şekilde koğuşta bıraktım." Magda bağırarak Joan'u çağırdı ve ona bir battaniye daha attı.

omuzlarının üzerinden attı. Onu Louvaen'in sandalyesinden uzaklaştırdı. "Gelin hanımefendi. Sizi ben taşıyayım."

Kızın itiraz edebileceğini düşündü ama Louvaen sadece içine gömüldü. Gözleri kapalıydı, yorgunluk kirpiklerinin altına gölgeler düşürüyordu. Magda, Louvaen'in odasına çıkan merdivenleri tırmanırken onu takip etti. Ocakta bir ateş kükrüyordu ve Clarimond yatağı fazladan battaniyelerle doldurmuştu. Magda'yı kapıda durdurdu. "Rahatsız edilmeyelim."

Küçük çerçevesi sertleşti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "*Dominus*, şunu düşünüyor olamazsın-"

Ballard kaşlarını çatı. "Bunca yıldan sonra benim hakkımda bu kadar kötü mü düşünüyorsun?" Kızardı ama tuttu. "Neredeyse onun üzerine salyalarını akıtıyorsun, Lordum. Ne düşünmeliyim?"

Başını iki yana salladı. "Eğer onu alırsam, Magda, uyanık ve istekli olacaktır. Şimdi git." Kapıyı onun üzerine kapattı. Bırakın ellerini ovuştursun ve merak etsin. Kalbi hâlâ kaburgalarına çarpıyordu ve Louvaen'i başkasının bakımına vermeyi reddediyordu. Ona yaşattığı korkudan ikisinin de kurtulacağına emin olduğunda gitmesine izin verecekti.

Ateş duvarlara gölgeler düşürüyor ve havadaki soğuğu yavaşça kovuyordu. Panjurların arasından süzülen gri öğleden sonra ışığı kasvetin içine gömüldü. Ballard Louvaen'i yatağa indirdi ve hâlâ battaniyesine sarılı olan onu yorganın altına soktu. Kendi battaniyesini bir kenara attı ve onun yanına kaydı. Adam Louvaen'in etrafında dönüp vücut ısını paylaşılamadan, Louvaen ona doğru yuvarlandı, neredeyse altında kalana kadar kıvranıp itti. Baldırları onunkilere dolanmıştı ve vücudunu saran battaniye olmasa omuzdan bileğe kadar ten tene olacaklardı.

"Çok soğuk," diye mırıldandı onun kollarında uykuya dalmadan önce.

Ballard onun başının tepesine doğru acı dolu bir iniltiyle nefes aldı. Bunu kendi başına getirmişti ve bunun acısını seve seve çekecekti. Aralarındaki ilişkinin bu şekilde gelişmesini ummuyordu ama kadın onunla birlikte yatıyordu. Mecazi anlamda olduğundan çok daha gerçektir ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Yaşıyordu, iyiydi ve onun kollarındaydı. Adam onun nemli saçlarını öptü ve onu kendine yaklaştırdı. "Lanet cadaloz, sen benim sonum olacaksın."

ONUNCU BÖLÜM

Louvaen ölülerin mezarlarında sıcak uyuduklarına inanarak uyandı. Son hatırladığı şey kemiklerini donduracak ve nefesini kesecek kadar soğuk bir su iken etrafını saran karanlığı ve sıcaklığı başka nasıl açıklayabilirdi ki? Birkaç kez gözlerini kırptırdı, uyku sersemi zihni ateşte yanan odunların çıtırtısını ve onu tabutunda rahatça tutan baş döndürücü sıcaklığın sol tarafında yoğunlaştığını fark etti. Birisi ya cesedini yakıyor ya da akşam yemeği için kızartıyordu. İkinci ihtimal karşısında gözleri doldu ve kaskatı kesildi. Tanrılar aşkına, bu lanet kutudan çıkmayı başaracak ve onu kemirmeye çalışan ilk hasta piçi pataklayacaktı. Ölmüş olabilirdi ama donmuş bir gölette boğulduktan sonra birinin yemeği olma zilletine katlanmayı reddediyordu!

Kendisini ağırlığa karşı çırpınıyor, tekmeliyor ve pençeliyordu. Ta ki güçlü bir çift bacak onunkileri bir mengeneye sıkıştırana ve aynı derecede güçlü bir çift el bileklerini tutana kadar. "Louvaen! Kıpırdamadan dur!"

Dondu kaldı. "Ballard?" Yüce Tanrım! Onu kurtarıırken ölmüştü ve

Onları birlikte gömdüm!

"Evet. Kabus görüyordun."

Nefesini sertçe verdi, rüyasının dehşeti uykunun son kırıntılarını da yakıp kül ettiği için artık tamamen uyanmıştı. Yastıklarına yaslandı. "Tanrılara şükürler olsun. Ölmemişiz."

Boğuk bir homurtu yüzünün yan tarafını gıdıkladı. "Hayır, değiliz ama dizine dikkat etmezsen keşke etseydim diyeceğim."

Yan yanaydılar, aralarında tek bir giysi bile olmadan birbirlerine bastırılmışlardı. Louvaen'in önce tadını çıkardığı, sonra da uyandığında korktuğu tüm o hoş sıcaklık Ballard'dan geliyordu. Kalçaları Louvaen'in kalçalarını kavıyor, elleri Louvaen'in bileklerini kavıyordu. Kadın parmaklarını oynatınca adam onu serbest bıraktı. Bir elini kalçasına, diğerini yastığına koyarak onu gevşek bir kucaklamayla korudu. Adam sert kaslara ve sıcaklığa sahipti, duman ve biberiye kokusu burnunu dolduruyordu. Kızın dizi adamın kasıklarına dayanmış, taşaklarını tehdit ediyordu. Bacağını düzleştirdi, onun hareket etmesine izin verecek kadar gevşetirken uyluk kaslarının esnemesinin tadını çıkardı. Serbest kalan elleri adamın omuzlarında gezindi, tenine kazınmış rünlerin ve sarmaşıkların serin bölgelerini izledi.

". "

"Çok," diye kabul etti. "Battaniyelerin verebileceğinden daha fazla sıcaklığa ihtiyacın vardı. Alçakgönüllülüğünü daha sonra savunabilirsin."

Alçakgönüllülüğün canı cehenneme, diye düşündü. Bir erkekle aynı yatağı paylaşmayalı uzun zaman olmuştu ve paylaşmaktan ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Thomas, Ballard'dan çok farklıydı; bir baş kadar daha uzundu ve muhtemelen ondan neredeyse beş kat daha ağırdı. Louvaen geceleri kocasına sokulmayı ve uykusunda onu okşayıp saçlarında horlarken iri ellerinin dokunuşunun tadını çıkarmayı çok severdi. Ballard ise tam tersine, onunla birlikte bu yatağa rahatça sığmıştı. Daha ince, daha sert ve çok daha ölümcül olan Ballard, onu Thomas kadar nazıkçe tutuyordu. Yavaş nefesleri Ballard'ın boynunu ve omzunu ısıtıyor, Ballard onun yanağına sokulduğunda ve ellerini saçlarının arasına soktuğunda sert pantolonlara dönüşüyordu.

Ateşten gelen ışık, yatağının kapalı sığınağında belli belirsiz gölgeler oluşturunuyordu. Şimdi gözleri alıştığına göre, onu ilk karşılayan karanlık

biraz solmuş, Ballard'ın çenesinin ve burnunun keskin açıları ile bir omzunun kaslı eğimi ortaya çıkmıştı. "Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu.

"Birkaç saat." Parmak uçları kalçasının kıvrımını takip etti ve beline yerleşti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum - sanki buradan Montebianco'ya koşup geri dönmüşüm gibi." Abartmıyordu. Yorgunluk kemiklerine gölün soğuğu kadar derinlemesine işlemiş ve çok daha uzun süre kalmıştı. Eğer Ballard'ın çıplak vücudu kendininkine o kadar sıkı oturmuştu ki, aralarından bir iplik bile geçemezdi, tekrar uykuya dalacaktı.

"Öyle de olabilirdi. Soğuk suda ayakta kalmak, özellikle de bu kadar çok kıyafet giymek emek ister. Ne hatırlıyorsun?"

Louvaen'in zihninden görüntüler geçti; Cinnia'yla birlikte göletin cam gibi yüzeyinde el ele beceriksizce kayarken gülüyorlardı. İlk uğursuz çatırtıyı duyduğu anda sevinci yerini dehşete bıraktı. Louvaen onu buzun üzerinden kıyıya doğru sertçe ittiğinde Cinnia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Buz ayaklarının altından kayıp suya gömülmeden ve bir taş gibi batmadan önce kız kardeşinin kederli yüz ifadesini ancak görebilmişti.

"Soğuk. Soğuğu hatırlıyorum; üzerimdeki ışığı; eteklerimin ağırlığını." Yüzeye ve suyun üzerinde parıldayan güneş ışığı halesine doğru tekmeleyerek ilerlemişti, elbisesi ve pelerini onu göletin karanlık kalbine sürükleyen bir çapaydı. Düştüğü deliği çevreleyen buzun sivri kenarları kollarını parçalamıştı ama başı su yüzeyine çıktığında ve su üstünde kalmaya çabaladığında ona tutunacak bir şey vermişti. Soğuğun şokuyla o kadar sert ve hızlı nefes almıştı ki ciğerleri patlamak üzereydi. Görüşünü siyah noktalar kapladı ve eğer çılgılık atan Cinnia'nın elleri ve dizleri üzerinde ona doğru süründüğünü bayılabilirdi. Gerisi bulanıktı; Cinnia'ya kendisinden uzaklaşması için bağırarak, vücudunu saran uyuşukluk ve Ballard'ın kendisine bakmasını emrederken yüzünde beliren acımasız, kırık ifadeyi görmenin verdiği rahatlama gibi belirsiz anılar.

Sıcak yatağında onu çevreleyen esenlik duygusu, bir anda yok oldu.

Ölümle kapıştığını ve neredeyse kaybettiğini fark etti. Ayak parmaklarında ürpermeler başladı,

Ballard'ın kollarında öylesine sarsıldı ki yatak sallandı. "Beni kurtardın." Sanki hâlâ onu göletin buz gibi kucağından kurtarmaya çalışıyormuş gibi ona sarıldı. "Teşekkür ederim, Ballard. Teşekkür ederim."

Kız hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken ona kaburgalarını kıracak kadar sert sarıldı. Titremeleri geçene kadar ona uzun süre sarıldı, onu burnunu çekerken, kendisini de gözyaşlarıyla ıslanmış saçları ve boynuyla bıraktı. Onu alnından öptü. "Şşşt, Louvaen," diye fısıldadı. "Teşekkür etmene gerek yok. Korumam gereken kendi postum var. Hâlâ yarısı eğrilmemiş ketenle dolu bir ambar var. Eğer eğirme işini bitirmeden boğulmana izin verseydim Magda beni çizer ve dörde bölerdi."

Louvaen yutkundu. Gözyaşları kahkahaya, o da hıçkırığa dönüştü. Ballard'ın alçak sesle kıkırdaması, sırtına hafifçe vurması kadar onu yatıştırdı. Konuşmaya çalışmadan önce birkaç kez daha hıçkırdı. "Ben genelde ağlayan bir kadın değilimdir." Boynu ile köprücük kemiği arasındaki çukurda biriken gözyaşı birikintisini silmeye çalıştı.

"Sana inanıyorum."

"Ben de dikkatsiz biri değilim." Saçlarının dalgalı tellerini parmaklarının arasından geçirdi.

"Ben de buna inanıyorum." Ballard'ın rahatlatıcı dokunuşları yavaş okşamalara dönüşerek omurgasını boydan boya kat etti.

Louvaen onun dokunuşundan duyduğu memnuniyeti iç geçirerek ifade etti. "Ayrıca çoğu insanın düşündüğünden daha hoş huyluyum."

Sırtını okşayan el durakladı ve adam homurdandı. "İşte bu sizi masal anlatıcısı yapar, Bayan Duenda." Kadının çıplak kalçalarından birine hafifçe vurdu. "Her sabah giyinmeden önce dilini şüpheleniyorum."

Louvaen onun eğlencesinden memnun, misilleme olarak omzuna vurdu. "Beni bir daha burnunu kırmak zorunda bırakma, de Sauveterre." Yüzünü görebilecek kadar ondan uzaklaştı. Yatağın yarı karanlığı yüz hatlarını gölgede bırakıyor, sadece burnunun ve elmacık kemiklerinin çıkıntılarının ipuçlarını ortaya çıkarıyordu. Louvaen'in ilk gördüğünde gözlerinde fark ettiği parlak ışıltı

Hücresinde zincirlenmiş bir halde karşılaştığı bu adam karanlıkta parılıyordu. Dudaklarının dış hatlarını çizerken başparmağının baskısı altında gülümsemesi soldu. "Seni hiç öpmedim," diye mırıldandı, alt dudağının dokunuşu altındaki yumuşaklığı onu baştan çıkarmıştı. Diliyle ağzının kenarındaki balı sıyırdığında neredeyse bir öpücük olmuştu. O zamandan beri bu baştan çıkarıcı ağzı tamamen öpmeyi hayal ediyordu.

"Nedenini anlıyorum," dedi parmaklarına karşı. Bakışlarında karanlık bir şeyin titreşimi dans etti ve kayboldu.

Louvaen elini onun ağzından çekti ve başını yana eğdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkti ve parodi bir sırıtış sergiledi. Dişleri karanlık yüzünde bembeyaz parlıyordu - iyi dişler, düz ve kavisli kesici dişler dışında gayet insani.

Louvaen'in içinde bir şeyler burkuldu. Görünüşüyle her zaman o kadar ilgisiz görünüyordu ki Louvaen de buna alışmıştı. Verdiği kısa cevap, şekil bozukluklarından biri insanı tiksindirmiyorsa, bir diğerinin tiksindireceğine dair kasvetli bir kabullenışı ortaya koyuyordu. İçten içe onun için ağladı. Dışarıdan kaşlarını çattı ve burnunun köprüsüne dokundu. "Kibirli bir yaratıksınız lordum."

Kollarında sarsıldı. "Ne?"

"Seni hiç öpmek *istemediğimi* , sadece öpmediğimi söyledim." Louvaen ona sokuldu ve onun uyarılmışlığı kalçalarının arasına girdiğinde nefesini yankıladı. Louvaen kararsızlık ve suçluluk duygusuyla uykusuz saatler geçirmişti. Ballard de Sauveterre'i arzuluyor, kendisini yatağına götürme tehdidini yerine getirmesi için onu davet etmeyi umutsuzca istiyordu. Sadece Thomas'a olan sadakat duygusu onu durdurmuştu. Thomas ölmüştü, üç yıldır öyleydi. Eğer ruhu onu izliyorsa, muhtemelen "bacakları aklından daha uzun olan aptal bir kız" olduğu için onunla alay ediyordu.

Louvaen bu düşünceye gülümsedi ve Ballard'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu gururlu yüzü tekrar öğreneceğim lordum. Ve eğer bir kez daha cehennemdeyseniz, bu sınava bir süre daha katlanmak zorunda kalacaksınız."

Alnından başladı, dudakları kırıksıklıkları ve izleri fırçaladı

Zamanın ve akışın yarattığı. Kucağında uysal bir şekilde dinleniyordu, sıcak elleri boş boş sırtını ve poposunu okşarken, yanaklarında ve burnunda, kaşlarının kemerlerinde ve şakaklarındaki narin deride dolambaçlı öpücükler izliyordu. Kalın kirpikleri, göz kapaklarını öpen kadının ağzını gıdıklıyordu. "Kollarımda kendini iyi hissediyorsun," dedi. Adamın göğsünden yükselen inilti göğüslerinde titreşti. Adamın çenesi kadının okşaması altında esnedi, kadın dilini boğazının çukuruna daldırdığında vücudu titredi.

Kalçalarını kavramak ve bacaklarından birini kalçasının üzerine kaldırmak için aşağı kaymadan önce kışını yoğurdu. Bu pozisyon onu ona, taşaklarının yumuşaklığına ve vücudunun ona verdiği tepkiyle kayganlaşan sert şaftına açtı. "Bir canavarla yatan cadı," diye fısıldadı. Adam onu kavradı ve yuvarlandı; kadın aniden sırtüstü yatmış, adamın gölgeli yüzüne bakıyordu. Ateş ışığı saçlarını ve omuzlarının genişliğini belirginleştirmiş, terle kaplanmıştı. Elleri kızın yanlarında gezindi, biri göğsünü avuçlamak için dururken diğeri saçlarına gömüldü. Sözü onunkini taklit etti. "Bu güzel vücudu ve güzel yüzü öğreneceğim, Louvaen Duenda." Parmaklarının sert uçları meme ucunu ovuşturdu. Louvaen onun omuzlarını kavradı ve ona doğru eğildi. "Ve eğer cehennemdeysen, bu seve seve katlanacağım bir işkence."

Kızın ona yaptığı gibi o da kıza yaptı, kızın kıvrımlarını ve açılarını öğrendi.

Dudaklarıyla yüzünü, diliyle teninin tadını, burnuyla saçlarının kokusunu. Parmakları her bir kaburgayı saydı, karnının genişliğinde gezindi ve kadın yatakta o kadar sert dönene kadar kalbini okşadı ki neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Misilleme olarak onun boynunu ısırdı, vücudunun titremesinin ve ağzından çıkan alçak hırıltıların tadını çıkardı.

Kadının intikamı onu . Ballard dilini kullanarak kadının tenine desenler çizerken battaniyeler yatağın ayak atıldı. Göğüslerinde durakladı, parmakları diğerinin üzerinde dans ederken pembe uçlardan birini ağzına almak için zaman ayırdı. Louvaen dizini yatak perdesine morartacak kadar sert bir şekilde vurdu. Sevgilisinin kollarında kıvrılırken ve ona cesaretlendirici sözler fısıldarken acısı uzak bir sızıdan başka bir şey değildi. Dudakları ellerinin gittiği yeri takip ederek yatağın ucuna çömeldi, yüzü kadının kalçalarının arasındaydı. Kızın dizleri, onu ikna etmeye çalışan

başparmaklarının baskısı. Ballard ağzını ona dayadığında neredeyse ikisini de yere devirecekti, ağır bir kolla onu tutarken topukları sırtına batıyordu. Ballard yavaş, emici öpücüklerle ve dilini içinde kaydırarak ona işkence ederken, kendi çığlıklarını -derin, hayvani sesler- dinledi. Dilinin son bir fiskesi onu doruğa ulaştırdı ve dizleriyle başını o kadar sert sıktı ki kulaklarını ezdiğinden emin oldu.

Yere düşüşü onu gevşek, nefes nefese ve bacakları eski bir masa kadar sallantılı bıraktı. Ballard başını göğsüne yaslayabilecek kadar vücudunu yukarı kaydırды. Louvaen, ciğerlerini havayla doldurmaya çalışırken kalp atışlarının dörtünela koşuşunu duyup duymadığını merak etti. Saçları terden ıslanmış olan adamın kafa derisine masaj yaptı. "Yataktaki canavar tam olarak kim, de Sauveterre?" diye alay etti.

Hassas meme ucuna doğru gelen bir gümbürtü onu sıçrattı. Özür dilemek için ucunu öptü ve yüz yüze gelene kadar daha da yaklaştı. Kendini beğenmiş bir sırıtışla ona bakarken şakağından ve yüzünün kenarından ince bir ter çizgisi süzüldü. "Daha yüksek sesle konuş, kadın. Az önce bana attığın dayak yüzünden kulaklarım hâlâ çınlıyor." Sırıtışı yumuşadı. Bir parmak ucuyla kadının burnunu okşadı. "Bu kadar cesur bir kadından sadece narin iç çekişler duymak beni hayal kırıklığına uğrattır."

Louvaen kollarını adamın boynuna doladı ve dudakları adamın dudaklarına değene kadar onu aşağı çekti. Vücudundaki her kas orgazmın etkisiyle titriyordu ama yine de daha fazlasını istiyordu, bu adamdan daha fazlasına ihtiyacı vardı - tavrında o kadar acımasız, tutkusunda o kadar cömertti ki. Bir eliyle adamın omzundan, göğsünden ve karnının sert kaslarından geçerek kaygan kalçalarında hafifçe titreşen sertleşmiş sikine doğru bir yol izledi. Kızın eli onun etrafında kıvrılıp tabandan uca doğru okşadığında, yarı açık ağzının içine doğru soludu. Parmakları yapış yapış olmuştu. Onları ağzına soktu, yalayarak temizlerken tuzun hafif lezzetinin tadını çıkardı.

"Tanrım, Louvaen, eğer devam edersen daha içine girmeden boşalacağım."

İkinci kez ona uzandı, titreyen bacaklarıyla kalçalarını tuttu. "Bu kötü bir şey değil Ballard, ama içime girmeni tercih ederim." Onu kendisine doğru yönlendirdi, dili dudaklarının arasından kayarak adamın derinliklerine doğru kayarken

tek bir hamleyle. Louvaen dolgunluk karşısında inledi ve onu içine almak için bacaklarını daha da açtı. Thomas'tan beri bir erkekle sevişmemişti ve vücudu artık içinde bir penis hissetmeye alışkın değildi. Ballard, şehvet düşkünün prensesin bir zamanlar benzettiği gibi bir at olmayabilirdi ama kalçalarının her yavaş pompalanışında Louvaen'in nefesini kesecek kadar iyi bir donanıma sahipti.

Durakladı ve öpücüğü kesti. "Seni incitiyor muyum?" Bekledi, bir yay kirişi gibi gergindi.

Onun yanağını okşadı. "Hayır. Biz sadece birbirimize tam uyuyoruz." Gülümsedi ve onu kendine getirmek için saçlarını çekti. "Beni tekrar öp."

Ballard onun emrine itaat etti, ileri geri sallanırken dili onunkiyle iç içe geçti, derin dalışlardan kısa, sık vuruşlara ve tekrar geriye doğru hızlandı. Louvaen ayak bileklerini Ballard'ın arkasına kilitledi, kalçalarına açtı ve Ballard'ın kalçalarını kavrayarak onu kendisine daha da yaklaştırdı. Öpüşmelerini ikinci kez bitirdiğinde yüzünü onun boynuna gömdü ve yumuşak derisini dişlerinin arasına aldı. Kadın zevk-acıdan homurdandı ve adam kaskatı kesilirken kollarını kavradı, nefesi boynunda sıcak bir şekilde dolaşıyordu. Adam onun saçlarına doğru inledi. Karnını bir sıcaklık kabarması doldurdu, ardından Ballard bitkin bir halde kollarına ağır ağır yerleşirken yavaş bir zonklama başladı.

Savrulan bir yığın yastığın ortasında birlikte yatıyorlardı. Louvaen onun altına uzanıp soluklanmasına izin vermekten memnun bir şekilde Ballard'ın vücudundaki izleri boş boş takip etti, parmakları sırtından aşağı kayarak omurgasının dibinde dinlendi. Adamın üzerindeki, içindeki ağırlığının tadını çıkardı. Terli, yapışkan bir karmaşa içindeydiler ve bu durum hoşuna gidiyordu. Adamın verdiği her nefes onu yatağın daha derinlerine itiyor, kaslarının her seğirmesi tenini okşuyordu. Sonunda ona bakmak için başını kaldırdı.

Ballard alaycı bir ifadeyle, "Bu küçük bir yatak," dedi. Louvaen güldü ama kasları gerildiği için kısa kesti. Onu kendine bağlamak için bir kolunu kalçasına doladı ve ikisini de yan yatırdı. "Dikkatli ol. Bu tatlı yerden ayrılmaya henüz hazır değilim." usulca öptü, diliyle dudaklarının dış hatlarını çizdi.

Louvaen öpücüğe karşılık verdi ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp kemirerek kendini şımarttı. Hafifçe inlediğinde onu serbest bıraktı ve

sırıttı. "Küçük bir yatak. Bu yüzden mi önce seninkini teklif ettin?"

Gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları derinleşti. "Benimki çok daha büyük. Kalçalarını kemirirken senin dizlerinden ve benimkilerden kaçmak zorunda kalmazdım."

Bulundukları konumda, ocaktan gelen ışık yüz hatlarını aydınlatıyor, yara izlerini belirginleştiriyordu. Koridordaki portreyi, adamın yara izi olmayan yüzüne damgasını vuran acımasızlığı hatırladı. Ona bir savaşçı olarak doğup büyüdüğünü, dövüş ve kan dökme sanatlarında yetenekli bir Marcher lordu olduğunu söylemişti. Onu Gavin'le dövüşürken görmüştü, Gavin bir iki kez onu alt etmeden önce kendinden daha iri ve genç olan adamı birkaç kez alt etmişti. Tek başına yaban domuzu avlıyordu, bir grup silahlı avcının arasında bile tehlikeli bir uğraştı bu. Herhangi bir dövüşte onun ölümcül bir rakip olacağından şüphesi yoktu. Bir zamanlar savaştan zevk aldığı resimde açıkça görülüyordu. Artık o kadar değil. Ne yumuşamış ne de yumuşatılmıştı ama bir şey onu yumuşatmış, sırf savaşmak için savaşma arzusunu köreltmmişti. Ballard de Sauveterre, şu anda onu işaret eden birçok yara izine ve çarpık büyüye rağmen, portre için sabırsızlıkla bekleyen adamdan çok daha yakışıklı ve ilgi çekiciydi.

Louvaen onun saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Yandaki yatağın zaman."

Kolları ona daha sıkı sarıldı. "Bir dahaki sefere?"

Adam bunu saklamaya çalıştı ama kadın onun sorusundaki temkinli umudu duydu. Saç tutamını öptü. "Bir dahaki sefere. Ayrıca, sonradan pişman olabileceğim şeyler yapmak gibi bir alışkanlığım yok."

Ballard'ın kaşları havaya kalktı. "Bir dahaki sefere kaleme ateş edip burnumu kırdığında ve oğlumu öldürmekle tehdit ettiğinde bunu hatırlayacağım." Göz kırptı.

Burnunu çekti ve sarılmış saç tutamını onu irkiltecek kadar sertçe çekti. "Büyücünün içini boşaltmayı unuttun." Durakladı. "Yine de bundan pişman olacağımdan emin değilim."

Sanki sözleri onu çağırmış gibi, Ambrose'un sesi kapının ötesinden duyuldu. "Bayan Duenda, ben Ambrose. Kapıyı açın." Tahtaya vurulan bir dizi sert vuruş, onun talebini vurguluyordu.

Louvaen'in gözleri büyüdü. Sihirbaz ondan ne istiyordu ve

Tüm zamanların şimdi mi?

Ballard'ın yüz ifadesi de aynı şaşkınlığı yansıtıyordu ama sonra kaşları çatıldı. "Onu öldüreceğim." Kadının içinden sıyrıldı, kadın itiraz edince özür dilemek için onu öptü. Tek bir yumuşak hareketle yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Louvaen onun peşinden koştu, yataktaki battaniyelerden birini çekip kendi üzerine sarmak için durakladı. "Bekle. Bekle! Bunu görmek istiyorum."

Ambrose kapıyı çekip açtığı anda onun yanına varmayı başardı. Ambrose, üzerinde işlemeli semboller ve iksir lekeleri olan cübbelerinden birini giymiş halde karşılarında duruyordu. Bir elinde bir kadeh tutuyor ve sanki yeni keşfedilmiş ve muhtemelen tehlikeli bir hayvana rastlamış gibi ikisine de bakıyordu. Ballard'ın çıplaklığı karşısında bir kaşı havaya kalktı, sonra bakışları Louvaen'in üzerinde durdu, saçlarına, derme çatma battaniye cübbesine ve çıplak ayaklarına dokundu. Saçlarını okşama dürtüsüne direndi. "Senden daha canlı görünen hainler gördüm," dedi. Kadının ona attığı yumruktan güçlkle kurtuldu.

Ballard onu geri çekmek için belinden tuttu. "Zamanlaman seni öldürtebilir, Ambrose. İşini belirt ve çabuk ol."

Ambrose neredeyse gözü kararacak olmasına rağmen gülümsedi ve Louvaen'e elindeki kadehi uzattı. "Buzlu su banyosu her zaman canlandırıcı olmayabilir, tugging de öyle. Bu yorgunluğu gidermek için bir onarıcı. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Beklenmedik nezaket karşısında irkilen Louvaen, her ne kadar bir hakaretin arkasından sunulmuş olsa da kadehi aldı. "Teşekkür ederim." Kadehin içindeki yakut renkli sıvıya baktı ve kokladı. Dumanlar başını geri çekti ve gözleri yaşardı. Kadehi Ambrose'a doğru itti. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım boğulmayı zehirlenmeye tercih ederim."

Ona geri itti. "Benim zehirlerim tatlıdır."

Ballard kadehi onun elinden aldı ve içindekileri kokladı. Louvaen gibi o da arkasına yaslandı ve öksürmek için başını çevirdi. "Ne tür bir sidik bu?" dedi nefesini tuttuğunda.

Louvaen kaşlarını çatı. "Muhtemelen dünyanın en kötü engerek yılanının zehiri ve pullarıyla yaptığı bir şey."

"Oh, ikizin mi var?" Ambrose bu kez vuruş mesafesinden uzun bir adım attı.

Ballard boğuk bir ses çıkardı ve hemen ardından sahte bir öksürükle sesini bastırdı. Louvaen onun koluna bir şaplak attı. Ambrose'un keskin esprisini takdir etmesinin yanı sıra, kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak bir şeyler hazırlamaya zaman ayırdığı için duyduğu minnettarlık, kızgınlığını yumuşattı. Ballard'ın sevişmesi onu doygun, memnun ve aylarca uyuyacağından emin olduğu kadar yorgun bırakmıştı. Ölü gibi koksa bile bir onarıcı kullanabilirdi. Ballard'dan kadehi aldı. "Tadı da kokusu kadar kötü mü?" diye sordu.

Ambrose'un gözleri kötülüğün on tonuyla parlıyordu. "Daha kötüsü."

"Tabii ki öyle. İhtikten sonra ne kadar sürede ölürüm?" Ballard'ın ani kaş çatmasını görmezden geldi ve bakışlarını büyücüden ayırmadı.

"Eğer , *dominus*'tan önce bu zevkli olaya tanık olacağım. beni yoluma gönderir."

"Kapıyı açar açmaz bunu yapmalıydım," diye mırıldandı Ballard.

Louvaen burun deliklerini sıkarak kapattı ve bardağı dudaklarına götürdü. Boğaz kasları esnedi ve midesi uyarı verircesine döndü. Kadehin kenarından Ambrose'a baktı.

Ballard onun kolunu okşadı. "İçmek zorunda değilsin güzelim."

Ambrose'un eğlenen bakışları bir an için durulup keskinleşti ve sonra omuz silkti. "Bu tamamen size kalmış hanımefendi. Eğer sizi cesaretlendirecekse, kız kardeşiniz nasıl olduğunuzu merak etmekten kendini alamıyor. Çok yakında aşağıda görüseniz iyi olur."

Onarıcı ilacı bir dikişte yuttu. "Tanrı'nın donu," diye hırıldadı ve midesi çalkalanıp ağzı tükürükle dolunca hemen dudaklarını kapadı.

Ballard fincanı onun sinirli parmaklarından düşerken yakaladı. "Louvaen?"

Ona cevap vermek için ağzını açmaya cesaret edemedi. Eğer açarsa, midesindeki hemen geri gelecekti. Ambrose onun sıkıntısından keyif almış görünüyordu. Zihni onun iğrenç deminin yukarı çıkmasının aşağı inmesinden daha kötü olacağı fikriyle çalkalanmasaydı, onun ayakkabılarına kusacaktı.

Mide bulantısı azaldı ve onu giderek artan bir canlılık ve hafiflik hissiyle baş başa bıraktı. Göz kapaklarını çivilemekle tehdit eden uyuşukluk, kaslarına ağırlık veren uyuşuklukla birlikte kayboldu. Ambrose'a yenilenmiş bir hayranlıkla baktı. "İşe yarıyor."

Adam homurdandı, kızın şaşkınlığından rahatsız olmuştu. "Elbette işe yarıyor. Bu basit bir kaynatma. Sol el yolunda bir parmağı olan her çit cadısı bunu nasıl hazırlayacağını bilir. Annen de muhtemelen eğitime ilk başladığında yapmıştır. Zorluk yapımında değil, onu karnında tutabilmekte."

"Teşekkür ederim, sanırım." Ağzındaki kötü tadı temizlemek için endişelenerek iki adamı da koridorda bıraktı. Ocağının yanındaki küçük dolapta kişisel eşyaları, Ketach Tor'a ikinci gidişinde getirdiği fırça ve tarak, el aynası ve saç kurdeleleri ile içinde iri tuz ve ezilmiş biberiye bulunan küçük bir kutu vardı.

Ballard geri döndüğünde onu son ikisiyle dişlerini kuvvetlice fırçalarken buldu. Konuşmadan önce kadının durulama suyunun son kalıntılarını da ateşe tükürmesini bekledi. "Ambrose seni öpersem pişman olacağım konusunda beni uyardı."

Louvaen ağzına kurutulmuş bir biberiye yaprağı attı ve buruk bitki dilini karıncalandırana kadar çiğnedi. "Bu genel bir ifade mi yoksa sadece onun iğrenç karışımına bir gönderme mi?"

Ballard kıkırdadı ve onun arkasında durdu. "Onun için bir şey söylemek zor. Eğer bu ilk olsaydı yanılıyor olurdu. Her öptüğüm için hiç üzgün değilim. Bunu mümkün olduğunca sık yapmaya niyetliyim." Kolunun uzunluğunu okşadı ve arkasında tüyler ürpertici bir iz bıraktı. "Eğer ikincisiyse, bu riski almaya hazırım."

Louvaen'in gözleri yarıya kadar kaydı. Onun dokunuşunu arzuluyordu; hayal ettiği ya da düşlediği her şeyden çok daha baştan çıkarıcıydı. "Haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, uyarısına kulak versen iyi olur." Çiğnediği otu ateşe tükürdü, sadece soğuk ve keskin tadına bakabildiği için şükretti. "O iğrenç şeyi içersen sadece nefes alarak bile bir ejderhayı öldürebilirsin." Göz ucuyla adamın kıyafetini gördüğünde gülümsedi. O da kendisi gibi battaniyelerden birini almış ve ortasına sarmıştı. Kalçalarına kadar iniyor, zayıf belini ve geniş omuzlarını vurguluyordu. "Yakala

Koridordaki soğuktan etkilendin, değil mi?"

Bir kolunu onun beline doladı ve sırtı göğsüne gelecek şekilde kucağında durana kadar onu kendine doğru çekti. Burnunu onun saçlarına gömdü. "Daha çok ihtiyatlı bir dokunuş gibi. Odama dönüp giyinmem gerekiyor. Ambrose vücudumu göstermemi pek umursamıyor ama bir kurtarma girişimi sırasında güzel kız kardeşinle karşılaşsam işler... garipleşebilir."

Böyle bir senaryonun görüntüsü onu güldürdü. Ballard kadının saç tutamlarını kenara iterek ensesinden başlayıp omzunun eğimi boyunca dans eden bir öpücük dizisi yerleştirdiğinde kahkahalar iç çekmelere dönüştü. Louvaen ellerini onunkilerin üzerine koyarak kemikli parmak eklemlerini ve koyu renk tırnaklarını inceledi. "Keşke bütün gece burada kalabilseydik." Hatta daha da uzun, ama içinde kabaran duygulardan korkarak bu düşüncüyü kendine sakladı. Ketach Tor'da kalma fantezisine yenik düşmek, bu adamın kollarında uzun geceler ve onun eşliğinde geçirilecek sayısız günü dört gözle beklemek ne kadar da cazipti.

Kolları onu sarmaladı, gıcırdamasına neden olacak kadar sertti. Kavrayışını gevşetti ve çenesinin alt tarafını ısırdı. "Senin isteklerin benimkilerden çok daha mütevazı Louvaen," diye fısıldadı kulağına. "Bu akşam odama gel." Battaniyesine bağladığı düğüm adamın elinin altında çözüldü ve yere düştü. Vücudunu saran soğuk hava ile adamın karnına değen avucunun sıcaklığı arasındaki tezattan ürperdi. "Fazla uyuyamayacaksın," diye uyardı, "ama altımda sıcak olacaksın."

Ballard'ın parmakları aşağıya doğru kayarak kalçalarının arasına girip okşarken ve onu ederken kadın usulca inleyerek Ballard'ın kucağına sarktı. Ballard onu kucaklayıp yatağa götürmeye niyetlenmişti ki kapısı bir kez daha çalındı. Louvaen, Cinnia'nın kısık sesini duyunca hırıltılı bir "git başımdan!" diye bağırdı.

"Lou? Lou, benim. Uyanık mısın?"

Ballard durdu ve Louvaen'i yere bıraktı. Parmağını dudaklarına götürdü. Yatak odasında sürünen leydi ve seyyis gibi davranıyorlardı ama öfkeli Cinnia'ya Ballard'ın kendi odasına girmesinin Gavin'inkinin Cinnia'nınkine girmesinden neden farklı olduğunu açıklayacak durumda değildi. Ballard gözlerini devirdi ama Cinnia'ya odadan çıkmasını işaret ettiğinde onun dediğini yaptı.

Görü

Ş- "Louvaen, ! Endişeleniyorum."

Louvaen gece askısını buldu ve üzerinde ne olduğunu umursamadan silkti. içten dışa. "Geliyorum aşkım," diye seslendi. "Bana bir dakika ver." Ambrose'u karşılamak için kapıyı ardına kadar açan Ballard'ın aksine, Cinnia'nın onu bir an için görebilmesine yetecek kadar hafifçe araladı.

Kızın omuzları çöktü. "Tanrılara şükür, iyisin." Bakışları Louvaen'in görünüşünü incelerken kaşlarını çatı. "Hasta değilsin, değil mi? Çünkü ölü gibi görünüyorsun."

Louvaen kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben iyiyim canım. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı." Zayıf bir gülümseme sundu. "Neden Magda'ya kıyafetlerimi değiştirip saçlarımı düzelttikten sonra akşam yemeğine geleceğimi söylemiyorsun?"

Kapıyı kapatmaya çalıştı ama Cinnia ellerini tahtaya bastırarak direndi. Gözleri endişe ve süregelen korkuyla karardı. "Sana yardım edebilirim. Saçını düzeltebilir ya da bağcıklarını bağlayabilirim." Bir ayağını kapı aralığına sıkıştırdı. "Beni içeri al, Lou."

Bu hiç kolay olmayacaktı. Louvaen'in, Ballard gölgelerde gizlenirken kız kardeşinin odasına girmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Öyle olmasa bile, Cinnia yatak çarşaflarının neden bir kasırgada savrulduğunu sorgulayacaktı. Ona gitmesini emredecek kadar yürekli değildi. Ambrose'un sözleri zihninde yankılandı. Cinnia kız kardeşinin boğulma yara almadan kurtulduğuna dair güvence istiyordu. Louvaen uzanıp kız kardeşinin bileğini kavradı. "Lazımlığı kullanmam için bana izin ver, Cinnia."

Cinnia sakinleşmiş görünüyordu. "Kusura bakma. İşiniz bitene kadar burada bekleyeceğim."

Louvaen kafasını kapıya vurmak istedi. Arkasındaki gölgelerden gelen yumuşak kahkahalar hayal kırıklığına yardımcı olmadı. Hızlıca düşündü. "Bunun yerine bana bir iyilik yap. Fırçanı ödünç alayım. Kötü düğümlerde benimkinden daha iyi sonuç veriyor." Saç fırçası almak için Cinnia'nın odasına gitmek, Ballard'a kız kardeşi dönmeden önce odasından çıkıp gözden kaybolması için yeterli zamanı kazandıracaktı.

Cinnia geri çekildi. "Hemen döneceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Çok solgunsun. Melekotlu bir merhemim var. Dudaklarına iyi gelebilir.

biraz renk."

" değil." Louvaen elini sallayarak onu kovdu. "En iyi olduğunu düşündüğün şeyi getir." Kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde Ballard'ı hemen arkasında buldu.

Onu kendisine doğru çekti. "Çok iyi yalan söylüyorsun," diye alay etti.

Louvaen zorlukla kurtuldu ve onu kapıya götürmek için elinden tuttu. "Yalan söylemedim. Onun fırçası benimkinden daha iyi." Koridora bakmak için kapıyı bir kez daha araladı. Terk edilmişti ama Cinnia eşyalarını toplamak için elini çabuk . Ballard'ın kolunu çekti. "Acele et. Hemen dönecek." Adam onu sertçe kucakladığında nefesi kesildi.

"Gitmeden önce bir öpücük, ejderha avcısı." Onun dudaklarını yakalamak için eğildi.

onun.

Bir eliyle adamın ağzını kapattı. "Ballard," diye fısıldadı öfkeyle, "Bunun için zamanımız yok."

Adam kadının elini . "Zaman yaratacağız, Louvaen."

Öpücüğü onun nefesini kesti. Adamın dili ağzının içine girip dişlerinin üzerinden kayarak diliyle sarmaş dolaş olurken parmakları adamın kollarına gömüldü. Louvaen ellerini onun saçlarına gömdü ve hemen kız kardeşini, çevresini ve hatta kendi adını bile unuttu. Geceliğini ellerinin arasına aldı ve eteğinin altından uzanıp poposunu avuçlayabileceği kadar kaldırdı. Bir bacağını onun kalçasının arkasına doladı ve ayağını hâlâ üzerinde olan battaniyeye doladı. Onun ağzındaki tadı, burun deliklerindeki kokusunu seviyordu. İlk başta sert ve saldırgan olan öpüşme, Louvaen'in bulanık düşüncelerini yarıp geçen keskin kapı çarpmasıyla aniden sona erdi.

Ballard'ın kollarından kurtuldu, gözleri irileşmişti. "Cinnia," diye fısıldadı. "Rosemary," diye aynı yumuşaklıkla karşılık verdi.

Louvaen ona bön bön baktı. "Ne?"

Ballard dudağına dokundu. "Rosemary. Şu anda kapınıza doğru gelen güzel ejderhayı öldürmek için pek de uygun bir şey değil."

Hırladı ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Bu senin hatan! Beni bağımlı bir ahlaksız yaptın." Adam ona doğru uzandığında elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır ." Onu gizlice içinden çıkarma şansı

Cinnia gelmeden önceki oda gelip geçmişti. Kız kardeşi güzeldi, aptal değil. Louvaen'in alışılmadık gerginliği ve onu odasına almayı reddetmesi üzerine şüphelenmeye başlamıştı.

Kapıyı hızla açtı ve salona doğru yürüdü. Cinnia kurdeleler, küçük bir dudak kremi kabı ve bir fırçayla dolu ellerini havaya kaldırdı. "Her şeyim var. Senin için saçını bile öreceğim."

Louvaen kolunu Cinnia'nın koluna doladı ve kolay bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. "Muhtemelen bunun için beni öldüreceksiniz ama ibriğinizdekini alabilir miyim? Benimkini ağzımı çalkalamak için kullandım. Büyücünün bana verdiği iğrenç iksir. Clarimond da beni sıcak tutmak için yatağa o kadar çok battaniye yığdı ki altında piştim. Yıkanmaya ve daha fazla suya ihtiyacım var."

Cinnia'ya cevap vermesi için zaman tanımadı ve onu odasına doğru itti. Omzunun üzerinden bakıp Ballard'ın gizlice kaçmayı başarıp başaramadığını görme dürtüsü neredeyse onu boğacaktı ama direndi. Eğer o bakarsa, Cinnia da bakardı.

Bir aksilik olmadan Cinnia'nın odasına ulaştılar. Louvaen onları havadan sudan konuşarak ve Cinnia'nın buzlu gölete düştükten sonra buzlarının çözüldüğünü ve gayet iyi olduğunu tekrarlayarak oyaladı. Döndüklerinde Ballard gitmişti. Yatağı hazırlamış ve örtü olarak kullandıkları battaniyeleri sandalyelerden birine düzgünce katlanmış olarak bırakmıştı. Louvaen iç çekti. Ondan hiçbir iz görmemişti ama yine de varlığının devam ettiğini düşünüyordu. Damarlarındaki kan hâlâ onun okşamalarının anısıyla, bedeninin onunkine karşı, onun içinde hissedilmesiyle ısıniyordu.

"Lou, iyileştğine emin misin?" Cinnia saç fırçasını bir sopa gibi kavrayarak ona baktı.

Lou ona sarıldı. "Endişelenmeyi bırak ve bana yardım et. Magda buraya gelip akşam yemeğine geç kalırsak bizi öldürmekle tehdit etmeden önce yıkanmam ve giyinmem gerek."

Magda çeşitli yemek tabaklarını yerleştirirken mutfığa vardılar. Gavin ve Ambrose çoktan oturmuşlardı, Ballard da öyle. Ballard, Louvaen'in masadaki geleneksel yerini almasını, elbisesini ateşe verecek bir yoğunlukla izledi. Ambrose kadehine gülümsedi, bakışları Ballard ile onun arasında gidip geliyordu. Akşam yemeği kolaydı,

Louvaen'in günün erken saatlerinde onları korkutmuş olmasına rağmen, konuşkan bir ilişki. Modrnight için son planları tartıştılar ve Louvaen, Ballard'ın gözleriyle onu soyduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmediği için ay gözlü bakmamak için elinden geleni yaptı.

Güneşte fazla vakit geçirmeyeceklerini umuyordu. Uzun saatler süren uykusu ve Ambrose'un onarıcı ilacı arasında uyanıktı, huzursuzdu ve Ballard'ın yatağını paylaşma teklifini kabul etmeye hevesliydi. Onu hiç uyumayacağı konusunda uyarmıştı. Daha sonra ona bunun bir tehdit mi yoksa söz mü olduğunu sormak için not aldı. Ama tüm hayalleri ve entrikaları kısa sürede suya düştü. Cinnia onun elini iki elinin arasında tutuyordu. Kahverengi gözlerinde Louvaen'in daha önce gördüğü aynı perili ifade vardı ve alt dudağı titriyordu.

"Lou, bu gece benim odamda uyur musun?"

Louvaen kız kardeşine sanki iki kafası daha çıkmış gibi baktı. "Senin odan mı?"

Masanın başından boğuk bir ses yükseldi. Ballard kadehini ağzına götürmüştü. Kadehin ağzından onu izleyen kara gözler alev alev parlıyordu.

Cinnia onun ellerini daha sıkı kavradı. "Evet. Yatağım büyük ve ikimize de yetecek kadar yer var. Eğer sen..." Durakladı ve dudağını kemirdi, gözleri yaşlarla doldu.

Cinnia'yı bu kadar korkuttuğu düşüncesiyle içi burkulan Louvaen kızın yanağını okşadı. "Elbette aşkım. Bu gece seninle kalacağım." Ballard'a ikinci kez baktı. Adam kadehini masaya geri koymuş, kaşlarını çatmış öyle bir bakıyordu ki, üzerindeki yiyecekler kömür topaklarına dönüşmüş olmalıydı.

Cinnia gülümsedi ve ona sarıldı. "Çok fazla tekme atmayacağıma söz veriyorum."

Louvaen kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Eğer her zaman yaptığın gibi ayağını sırtıma koyarsan seni yataktan iterim ve yerde uyursun."

Kız ellerini havaya kaldırdı. "Tekmelemek ya da örtü çalmak yok. Söz veriyorum."

Akşam güneş odasında yaptıkları toplantı kısaltılmıştı. Louvaen bir şiir kitabından yüksek sesle bir şeyler okurken Ballard sandalyesinde oturmuş, ince dudaklı ve asık suratlıydı ve bakışlarını ondan kaçırıyordu. Louvaen'in yüzünün, onun yüzündeki hayal kırıklığını yansıttığını biliyordu.

gözlerinde aynı ihtiyacı, aynı isteği gördü. Ambrose, akşamı Magda'yla geçirmek istediğini söyleyerek toplantıdan ayrılmıştı. Bu sadece Ballard'ın yüzünün daha da kararmasına neden olmuştu. Gavin düşünceli bakışlarla babasını izledi. Cinnia, bir dizi esneme onu pes ettirene kadar büyük çarkta yün iplikleri döndürdü.

Kız ayağa kalktı ve sırtını gerdi. "Uyanık kalamıyorum." Ballard'ın önünde eğildi. "Çekilmek için izninizi istiyoruz, *efendim*."

"Kabul edildi," dedi aniden ve kaşlarını çatarak ocaktaki ateşe baktı.

Louvaen kitabını yakındaki masanın üzerine bıraktı. Gavin Cinnia'nın elini tuttu ve parmaklarını öperek ona iyi geceler diledi. Louvaen boğazını temizledi. "De Lovet, neden kız kardeşime odasına kadar eşlik etmiyorsun?" İki çift kaş havaya kalktı. "Sadece eşiğe kadar. Birazdan orada olacağım. Lord Hazretleri ile konuşmam gereken bir şey var." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, ikisi birden fırladı.

"Dışarıda yolumuza çıkan birileri varsa, şimdi ezildiler." Ballard'ın asık suratı hafıflemiş, dudaklarında bir parça eğlence belirmişti.

Louvaen gelip onun önünde durdu, dizleriyle iterek onun dizlerini açtı ve bacaklarının arasında durdu. "Bir gün talih benden yana olacak ve bu yolda senin büyücün olacak." Onun ellerinden birini tuttu. "Onu reddedemezdim, Ballard. Yerlerimiz ters olsaydı ve kurtardığın kişi o olsaydı, Gavin beni ondan uzak tutmak için duvara zincirlemek zorunda kalırdı ve iyileştiğinden emin olmak için günlerce onun korsajına . Onun benden istedikleri, benim ondan talep ettiklerimden çok daha az."

İç çekti ve elini ağzına götürdü. Dudakları hafifçe bileğinin üzerinde gezindi. "Kız kardeşine olan bağlılığın takdire şayan bir şey. Ve benim için bir eziyet."

Gülümsedi. "Acı çekerken yalnız olmayacaksınız, teklifinden de muaf değilsin. Büyük yatağınızda rahat etmek niyetindeyim ve söz verdiğim gibi beni sıcak tutmanızı bekliyorum."

Ballard'ın gözleri ateş ışığında obsidyen rengine parlıyordu. Kadın üzerine gelene kadar çekiştirdi, burnunu sıg burnuna sokacak kadar yaklaştı.

göğüs dekoltesi. Louvaen saçlarındaki dalgaları okşadı, dili bir göğsünün kabarıklığı üzerinde gezinirken iç çekti. "Ne kadar?" diye mırıldandı. "Ne kadar bekleyeceğim?"

Parmağını adamın yanağındaki kabarık yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Sadece bu gece sanırım. Çocukken aynı yatağı paylaştık. Battaniyeler, yastıklar ve şilteadaki yer için sürekli bir savaş vardı." Onun umutlu ifadesine gülümsedi. "Sabaha kadar benim ondan bıktığım kadar o da benden bıkmış olacak."

"O zaman sabahı iple çekiyorum."

Louvaen kıkırdadı ve onun kucağından gevşedi. "Gitmem gerekiyor. Gavin'in eşik yorumunun onun odasına benimkinden çok daha uzak olduğundan şüpheleniyorum. Ve Cinnia onu sadece cesaretlendirecektir."

Ballard eteğinin bir kıvrımını yakaladı. "Gitmeden önce beni öp."

Kadın eteğini adamın elinden çekip aldı ve başını salladı. "Hayır."

Yüzü, görmeye alışık olduğu sert çizgilerle sertleşti. "Neden olmasın?" Parmak uçlarından birini öpüp dudağına dokundurduğunda yumuşadılar.

"Eğer yaparsam, bir taneyle yetinmeyeceğim ve bir sonraki bildiğin şey, Gavin ve Cinnia'nın beni bulmaya gelip beni kucağında çıplak keşfetmeleri olacak."

Ballard inledi ve başını sandalyeye yasladı. Bir tavana baktı. "Hangi erkek bir kadının birkaç öpücükten sonra onun için seve seve çırlıçıplak soyunacağını söylediğini duyunca pantolonunu indirmez ki?"

Louvaen omuz silkti. "Ben sadece doğruyu söylerim."

"Ve bu açık sözlü tavır da başlı başına büyük bir cazibe." Bir kaşını kaldırdı. "Kız kardeşinin bakire yatağında uyurken beni mi hayal edeceksin?"

"Hayır," diye alay etti. "Seni hayal etmek bana huzur vermeyecek; yarın geceye hazırlanmak için dinlenmeye ihtiyacım var. O zaman uyumayacağıma dair söz aldım, o yüzden bunu şimdi yapsam iyi olur." Ona kısa bir selam verdi. "Bu sözünüzü tutacağım, de Sauveterre." Göz kırptı ve odadan dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapatırken adamın kısık kahkahası onu takip etti.

Geceliğini toplamak için odasında durdu ve Gavin'i Cinnia'nın kapısından uzaklaştırdı. Sözünde durmuş ve eşiği . Cinnia'nın yatağına sürünerek girdiğinde ve kız kardeşine

İyi geceler, Ambrose'un iksirinin etkisi geçmişti ve Cinnia'nın daha önce yaptığı gibi esnedi. Dışarıda kar taneleri kelebek kanatları gibi camlara çarpıyordu. Louvaen onların kaotik danslarını izliyordu, Cinnia çoktan uyumuş ve sırtına sıcak bir şekilde kıvrılmıştı. Kapının diğer tarafından bir ses fısıltısı içeri süzüldü. Ağır bir adım, bir duraklama ve sonra adımlar ilerledi. Adımları tanıdı ve iç çekti. Sabah yeterince erken gelemezdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Demek bir gün daha yaşıyorsun." Isabeau pencere kenarında nakış işlerken bakışları iğnesinden ayrılmıyordu. Camdan süzülen güneş ışığı, zarif profilini ve karnının kabarıklığını altın bir koronayla belirginleştiriyordu. Yanında oturan iki kadın, sanki lordları ve leydileri arasındaki konuşma onları ilgilendirmiyormuş gibi el işlerine dalmışlardı.

Ballard daha iyi biliyordu. Öfkeli bir söylev, ölüm tehditleri ve bolca gözyaşı beklerken, karısının sinir bozucu sakinliğinden çekinerek güneşliğin hemen içinde durdu. "İyi misiniz leydim?"

Bıçak sırtı kadar keskin bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "İçimde yuvarlanan bu parazitte olabileceği kadar iyi." Adam irkildi ve kadının gülümsemesi genişledi. Doğrudan ona bakmıyor olabilirdi ama onu izliyordu. "Anlaşmamızdan vazgeçtiniz, Margrave."

Sandalyesinin yanında durup güneşin saçlarını nasıl yaldızladığını hayranlıkla seyretti. Güzelliği onu etkilememişti -hiç etkilememişti de- ama başkalarının bu güzellikten neden etkilendiğini anlıyordu. Ona acımişti. Ona bağlıydı

Bir adam tarafından takip edilmiş, bir başkası tarafından yalan söylenmiş, sömürülmüş, manipüle edilmiş ve herhangi bir insandan daha değerli olan tek şey için gasp edilmişti: toprak. Ondan nefret , haklı olarak ama özgürlüğüne ve sevgilisine sahip olacağına inanarak yaptıkları anlaşmaya sadık kalmıştı. Adam onu ikincisinden mahrum etmişti.

"Özür dilerim, Isabeau. Bana başka seçenek bırakmadı."

İğne kırma işleminde durakladı. Isabeau taburesinde döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Neredeyse geri çekiliyordu. Savaşta bile, düşmanları kanla çamurlanmış tarlalarda onunla dövüşürken, hiç böyle bir kin görmemişti. "Adımı söyleme. Adımı bana annem verdi ve sen onu söyleyerek kirletiyorsun." Dikişine devam etti; ancak şimdi elleri titriyordu, düz tonunu yalanlıyordu. "Ketach Tor'daki köprüden geçecek kişinin Cederic olması için dua ettim."

"Yaptığını biliyorum."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Seni yarması ve kralın görmesi için iç organlarını dışarı dökmesi için dua ettim; daha sonra onları domuzlara yedirmesi için. İyi bir önlem olarak kelleni alması ve bana düğün hediyesi olarak sunması için dua ettim." Kadınları taburelerinde kamburlaştı ve yüzlerini başka tarafa çevirdiler. Isabeau iğne işine bir kez daha ara verdi ve bu kez ona baktığında mavi gözleri tüm duygulardan arınmıştı. Bu boşluk onun içinde, omurgasının dibine yerleşen soğuk bir nokta oluşturdu. "Sanırım o zaman seni öperdim."

Ballard karısının yanından geçerek pencerenin ötesindeki yeşil çayırlara baktı. Eğer Cederic daha iyi bir dövüşçü olsaydı, tanrılar onun dualarını kabul edebilirdi. Bunun yerine, o gün rakibine karşı onu kayırmışlardı ve Ballard, Cederic'in boynuna açtığı ölümcül yaradan akan kanla ıslanarak dövüş alanından uzaklaşmıştı. Zaferden çok rahatlamıştı. Isabeau'nun dediği gibi, bir gün daha yaşayacaktı ve hanesine onca çekişmeye neden olan tartışmalı mülkler onun olarak kalacaktı.

"Şimdi ne olacak?" Sesi yorgun ve yenilmiş geliyordu.

İç çekti. "Granthing varis bırakmadan öldü. Mirasının sınırları

Benim. Kral, krallık sınırlarını güvence altına almak amacıyla tüm Granthing topraklarını bana verdi. Margrave olarak zaten onları savunmaktan sorumluyum."

Keskin kahkahası karnını tutmasına ve nakış çerçevesinin üzerine eğilmesine neden oldu. Adam bir adım daha yaklaştığında onu durdurmak için elini kaldırdı. Doğrulurken alnından ve üst dudağından ter damlıyordu. Ağzı alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Senin için her zaman toprak. Beni bunun için hapsettin, sevgilimi bunun için öldürdün. Bir parsel toprak için yapmayacağın şey var mı?"

Eğer dürüstçe cevap verecek olsaydı, hayır derdi. Toprak güç demekti. Ona sahip olmak askerleri şövalyelere, şövalyeleri soylulara ve bazı durumlarda soyluları krallara yükseltirdi. Isabeau evlendiği ailenin hırslarıyla ilgilenmiyor, kocasını ya da taşıdığı varisi sevmiyordu. Onların geleceği onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu nedenle Ballard onun sorusuna doğrudan cevap vermedi. "Eğer istediğin buysa, seni çocuğun doğumundan sonra Ketach Torda tutmayacağım. Anlaşmamızın tamamından vazgeçmiş değilim leydim. Hâlâ başka bir yerde yaşamakta özgürsünüz. İsteddiğiniz yerde, ben de size destek olacağım. İkimiz de yeniden evlenemeyiz, ama sevecek başka birini bulursanız, ona iyiliklerinizi esirgemeyeceğim."

Isabeau oturduğu yerden yavaşça kalktı ve aradaki mesafeyi kapattı. Onlar. Ağır hamile olmasına rağmen, bebeği neredeyse dizlerinin üzerinde dururken bile kıskanılacak bir zarafetle hareket ediyordu. "Ama bu müstakbel sevgilime topraklarımı çok görüyorsun."

"Benim topraklarım," diye düzeltti. "Benimle evlendiğinde senin olmaktan çıktılar. Ve daha sonraki bir birliktelikten doğurabileceğin her çocuğu reddedeceğim." Kadının cenin halini işaret etti. "Ketach Tor bu çocuğa ve sadece bu çocuğa aittir."

Isabeau'nun eli yukarı fırlayıp Ballard'ın yüzüne doğru kavis çizerken güneş ışığı metalden göz kırptı. Onun bu kadar yaklaşma isteğinden zaten çekinen Ballard, elindeki keskin makastan kaçarken neredeyse bir gözüünü kaybediyordu. Isabeau adamın yüzünü ıskaladı ama hedefini omzunda buldu. Çelik uçlar kasın derinliklerine battı ve Ballard sıcak acı kolundan parmaklarına doğru ilerlerken tısladı. Onu kendisinden uzaklaştırdı. Hizmetkârları çığlık atarak Isabeau'nun feryatlarını ve doğal olmayan sükûnet öfkesinin altında parçalandı.

"Keşke ölmüş olsaydın!" diye bağırdı ve bedensel olarak

Onu

· Makas hala omzundaydı, Ballard onu eliyle yakaladı.

Yaralanmamış koluna dişlerini geçirdiğinde çenesini sıktı. Elleri kolları bağlıydı, bebeğe zarar vermekten korktuğu için kendini savunamıyordu. Kadın onu kan akıtacak kadar sert ısırды ve ancak kadın onu çekip çıkardığında bıraktı.

Isabeau dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı, ağzına Ballard'ın kanı bulaşmıştı. "Tanrım, senden nefret ediyorum." Nefes nefese kaldı, karnını tuttu ve kadınlarından birini pençeledi. Tenindeki pembe renk çekildi ve onu kül rengi bıraktı.

Telaşlanan Ballard onun önünde çömeldi. "Isabeau?"

"Benden uzak dur," diye fısıldadı. Kollarını onun ortasına doladı. "Bebeğim. Acıyor."

Ballard ayağa fırladı. Hizmetçilere, "Magda'yı getirin ve ebeyi bulun," diye emretti. Ağzı açık ve kımıldamadan ona baktılar. "Şimdi!" diye bağırdı.

Biri odadan kaçarken diğeri Isabeau'nun saçlarını terleyen yüzünden geriye doğru okşadı. Ballard bir elini makasın etrafına doladı, bir nefes aldı ve çekti. Kolundan aşağı akan acı sırtına ve yan tarafına yayıldı, kıpkırmızı bir akıntıyla takip etti. Makası bir kenara fırlattı. Isabeau onu kollarına alıp yatağına götürürken tokat attı. Onu nazikçe yatırdı ve diğer hizmetkârın onu rahat ettirebilmesi için geri çekildi.

Ağartılmış keten gibi solgun olan Isabeau yataktan ona baktı. "Umarım ölür," dedi. "Ve ben de ölürüm. O zaman özgür olacağım ve senin hiçbir şeyin olmayacak." Yüzünü duvara çevirdi, parmakları çarşafta kenetlenmişti.

Hizmetçi nazikçe konuştu. "Onun emeği onun üzerinde, dominus. Artık burada yeriniz yok."

Başını salladı ve odadan çıktı. Koridor karanlık ve serindi ve zihnini boşaltmaya yarıyordu. Yarasından akan kan yere düzenli damlalar halinde düşerken bakır kokusu burun deliklerinde kıvrılıyordu. Dua etti

*Isabeau bir keresinde ölüm için değil, yaşam
için dua etmişti.*

-----*****-----

Ambrose, Ballard ve Gavin'e baktı, yıpranmış yüzünün her çizgisine onaylamama ifadesi kazınmıştı. Parmaklarının ucunda parıldayan mor bir ışık küresini dengeledi. Küre döndü, zıpladı ve merkezinden mavi kıvılcımlar saçtı. "Bunlardan biri için en son kavga ettiğinizde Magda Gavin'in koluna dikiş atmak zorunda kalmış, sen de bileğini kırmıştın." Büyük salonu gözden geçirdi, masa ve bankların duvarlara yaslandığını ve taş zemini ortaya çıkarmak için acelelerin bir kenara süpürüldüğünü fark etti. "Sonrasında tamir etmek zorunda kaldığın mobilyaları da unutma. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ballard omuz silkti. "Bileğimi Gavin kırdı, ben değil."

Gavin küreye vurdu. Küre Ambrose'un sırtının etrafında döndükten sonra Gavin'in önüne doğru fırlayıp ulaşamayacağı bir yerde süzüldü. "Eminiz. Babamın aksine, uzun zamandır iyi bir kavga ya da dövüşten hoşlanmamıştım."

"Beni en son ne zaman senden başka biriyle kavga ederken gördün?" Ballard'ın gözleri oğlunun sinsi sırtışı karşısında kısıldı.

"Dul Duenda'yla yattın. Bana bunun bir kavga olmadığını söyle. Yarı boğulmuş yarı ölü bir kadın seni düşürene kadar koştururdu."

Ballard yaklaşan maça hazırlanmak için kaslarını gerdi ve Gavin'in yorumlarını duymazdan geldi. Çocuğun yatak odasında olup bitenleri bilmeye hakkı yoktu ve Ballard'ın da onu aydınlatmaya hiç niyeti yoktu. "Bu oyunu kazanmak için buna güvenme evlat." Kıvılcım saçan küreyi büyük salonun diğer ucuna fırlatan Ambrose'a işaret etti. Ketach Tor'un efendisi ve varisi neredeyse kendilerini kürenin peşinden fırlatırken o çevik bir hareketle kenara sıçradı.

Oyun Ballard'ın fikriydi, Gavin'e kılıç ve biniciliğin ötesinde dövüş becerileri öğretmenin bir yoluydu. Hız, çeviklik ve dayanıklılık gerektiriyordu. Kurallar basitti. Hızla uçan topu yakalayana kadar peşinden koşacak, bu arada rakibinin de aynı şeyi yapmasını ve topu senden zorla almasını engelleyecektin. Gavin bu egzersizi coşkuyla benimsemiş, yeteneklerini savaş eğitimi almış babasıyla yarıştırmaya fırsatından heyecan duymuştu. Erkekliğe ulaştıkça, oyun giderek daha da sertleşti, daha da acımasızlaştı, ta ki kibar bir eğlence değil de bir sokak savaşına benzeyene kadar

tek gerçek kuralın kazanmak olduğu bir yer.

Kürenin kendisi de sinek kuşu hızıyla oradan oraya savrulan kötü bir parçaydı. Bir gece geç saatlerde Ambrose'un iksir odasında ortaya çıkan bu şeytani yaratık, peşindekilerin çabalarına gülüyormuş gibi mavi kıvılcımlar saçarak yakalanmaktan kurtuldu. Her iki adam da küreyi yakalamanın işin sadece yarısı olduğunu kısa sürede öğrenmişti. Onu elde tutmak da bir o kadar zordu. Dans eden kıvılcımlar ele ve kola keskin sancılar gönderiyor, kasların seğirmesine ve kasılmasına neden oluyor, bazen de av avcıya dönüyordu. Ballard bir oyunda küre dönüp eline çarptığında iki parmağını burkmuştu. Gavin, küre odanın öbür ucundan doğruca ona doğru fırladığında bir arka dişini kaybetmişti. Yeterince hızlı eğilmemiş ve çenesi kırılmak yerine sadece dişini kaybettiği için kendini şanslı saymıştı.

Ballard onu yakalamadan önce Gavin'in parmakları kürenin yüzeyini sıyırdı.

onu dizlerinden yakaladı. Her iki adam da yere yığıldı ama ayağa kalkıp ödüllerinin peşinden koşmaya başladılar. Ballard küreyi kısa bir an için yakaladı ve bir duvara öyle sert çarptı ki dişleri takırdadı. Küre onun elinden fırladı ve Gavin zafer ıgıllıkları atarak peşinden koştu. "Yaşlandıkça yavaşlıyorsun, şef."

İkisi koridorun bir ucundan diğerine dövüştiler, küre parıldarken boğuştu, yumruklaştılar ve küfrettiler, kışkırtıcı bir şekilde yakındılar ama her zaman ulaşamayacakları bir yerdeydiler. Sonunda Gavin dayanıklılığı sayesinde kazandı. Gavin ona kafa attıktan sonra nefes nefese kalan, ter içinde kalan ve baş ağrısı çeken Ballard yere oturup oğluna baktı ve gülmeye başladı. Diğer adam küreyi pantolonunun ön kısmına sokmuştu. Parlak bir ışıltı kasıklarının aydınlatıyordu. Gavin dişlerini sıktı, kıpkırmızı olan yüzünün rengi grinin korkunç bir tonuna dönüşene dek soldu. "Bitti mi?" Kelimeyi soluk soluğa söyledi.

Ballard elini salladı ve iğneye benzeyen kıvılcımların Gavin'in erkekliğine ne yaptığını düşünerek irkildi. "Evet. Sen kazandın. Bir oyun yüzünden kendini iğdiş etmeni izlemeye dayanamıyorum." Taş döşemelerin üzerine uzandı, sırtındaki buz gibi rahatlık için minnettardı ve Gavin'in küreyi parçalayan tılsımı okumasını dinledi.

Babasının yanında kamburunun üzerine çöktü. "Ben tonumu bi," diye mırıldandı

ve önündeki zemine bir damla kan tükürdü.

Ballard üstündeki kemerli tavan kirişlerine baktı. "Bunun için çok yaşılanıyorum." Şakağındaki gıdıklanma hissi, orada biriken ter damlacıklarını silmesine neden oldu. Eli kıpkırmızı kesilmişti. Bu arbededen kanlar içinde çıkan tek kişi Gavin değildi.

Gavin bir elini hafifçe yanına bastırdı. "Çekiç gibi bir dirseğin var. Sanırım bir kaburganı kırdın."

Ne özür diledi ne de sempati gösterdi. Oyun oynamak Gavin'in fikriydi. Gavin'in ona indirdiği son yumruk yüzünden yüzünün yan tarafı hâlâ ağrıyordu. "Kanını soğutmak için buna değer miydi?"

"Şimdilik. Birkaç saat sonra masada Cinnia'nın yanına oturduğumda, burnumda onun kokusu varken ve kız kardeşi ona dokunmaya cüret edersem kalbimi sökmekle tehdit ederken bana tekrar sor."

Bir boğazın temizlenmesi iki adamın da salonu mutfaktan ayıran perdeye doğru bakmasına neden oldu. Louvaen kollarını iki yana açmış onları izliyordu. Ballard ayağa fırladı ve sersemlemiş bir halde sallanmaya başladı. Gavin ona düşündüğünden daha sert vurmuş olmalıydı. İri kar taneleri Louvaen'in örgülü saçlarını örtüyor, başının tepesinden tembelce süzülerek gevşek tutamlara takılıyor ve yüzünün üzerinde dalgalanıyordu. Yüzünü buruşturdu ve burnunun üzerinde dans eden ve kirpiklerini uçuran birkaç tanesine vurdu. Kar tanelerinin kuş tüyü olduğunu anlaması bir anını aldı. Magda onu akşam yemeği için tüy yolma işine vermişti. Bakışları onları taradı, dağınık hallerine, sıyrık ve çürüklere, kan ve kesiklere dikkat etti.

"Magda beni, birbirinizi dövmeyi bitirdiğinizde Lütfen salonu terk edin ki yapacak önemli işleri olan bizler de Modrnicht için süsleme yapabilelim."

Gavin onun iğneleyici sesi karşısında irkildi. Ballard başını salladı ve selam verdi. "Nasıl isterseniz öyle yapın, hanımefendi. Burada işimiz bitti." Kadın cevap vermeden topuklarının üzerinde dönüp paravanın arkasında kaybolunca ikinci kez eğildi.

Gavin onu takip etmeye başladı. "Silahları saklasan iyi olur. Kötü bir ruh hali içinde."

Ballard onun durduğu yere baktı. Gavin'in aksine, böyle bir davranışı beklemesi gerektiğini biliyordu. Louvaen üç gün önce onu uyarmıştı.

"Bu hafta bana eşlik etmek istemeyeceksiniz lordum," dedi. "Regl dönemimde cadalozdan engerek yılanına dönüşürüm."

Açıkça ifade ettiğı samimiyetiyle onu ürkütmüştü. Ballard neredeyse dört yüzyıl boyunca aynı evde üç kadınla birlikte yaşamış, her birinin ne zaman aylık sıkıntılar çektiğine dair fikir sahibi olmuş ve bu sıkıntılar baş gösterdiğinde akıllıca davranarak ortalıktan kaybolmuştu. Louvaen bunu açıkça itiraf eden ve onu uyaran ilk kişiydi. Ve o da bu uyarıyı yerine getirmişti. Huysuz ve yorgun olduğu için herkesten uzak duruyor, yemeklerini mutfakta tek başına ya da sadece Magda'yla birlikte yiyor ve akşamları yatmadan önce güneşin altında vakit geçirmeyi reddediyordu.

Ballard onun varlığını özledi ve ateşin önünde somurtkan bir sessizlik içinde oturdu,

Çok fazla bira içiyor ve onun yatağında geçirdiğı bir gecenin her erotik anını . Onu istiyordu, arzuluyordu ve eğer istekli olduğunu ima etseydi -kötü ruh halleri ve regl dönemleri lanetlensin- bir saniye içinde onu tekrar altına alırdı. Ama yapmamıştı ve onun yalnızlık isteğine saygı duyuyordu. Yatağına ikinci kez gelmeden önce biraz daha beklemesi gerekecekti. İlk seferin anısı bile başlı başına bir teselli idi; onun beklenmedik ve şaşırtıcı şefkat hediyesi. Kısa, mide bulandırıcı bir an için onun kendisiyle yattığına pişman olup olmadığını merak etmişti. Kadının fiziksel rahatsızlığını itiraf etmesi bu endişeyi ortadan kaldırmıştı.

Ya da üç gün sonra kendine böyle söylemeye devam ediyordu. Gavin kadar onun da oyundan çıkmaya ihtiyacı vardı, Louvaen'e olan arzusu artık onun hissini ve tadını bildiğı için ateş gibi yükselmişti. Sadece yanında uyumak için bile olsa onu odasına çağırmanın cazibesi zihninde ağır basıyordu. Uzun zamandır yalnız bir yatakta uyumuştı, buna alışkındı ama onun sıcak ve yumuşak bir uykuda kendisine doğru kıvrılmış olduğu düşüncesi aklından çıkmıyordu. Öneriyi bu gece yapacaktı. Zahmeti yüzünden kafasını koparabilirdi ama olası sonucun risk almaya değer olduğunu düşünüyordu.

Gavin'in arkasından gitti ve mutfığa girdi. Joan ve Clarimond bir çalışma masasını paylaşıyorlardı; biri hamur açıyor, diğeri patates soyuyordu. İki

Magda'nın dumanı tüten bir kazanın başında nöbet tuttuğu ocağın yanındaki başka bir masanın üzerinde yeni yolunmuş kazlar duruyordu. Magda ona baktı ve çenesiyle Gavin'in bir bankta oturduğu yeri işaret etti; Cinnia onun yaralarıyla ilgilenirken mutluluktan gözleri kapalıydı. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, oradaki güzelliğin seni izin vereceksin. Şu anda diğeri sana bir bıçak saplar ve buna merhamet der."

Ballard'ın dudakları kıpırdadı. Kendi acılarını tedavi edebilirdi ve unlu Joan'dan bir tas su, bir yığın bez ve bir kavanoz merhem aldı. Yüzündeki kanı ve kollarındaki yer kirini temizlemek için eğildi. "Nerede o?"

Magda kazanın içindekileri karıştırdı. "Tereyağında. Bir çömlek bira ve bir çömlek şarap için onu oraya gönderdim." Omuz silkti. "Eğer derinizin yüzülmesini istiyorsanız, yardım etmeyi teklif edebilirsiniz."

Louvaen'i iki büyük şarap fıçısının arasına sıkışmış, elleri ve dizleri üzerinde bir dökülmeyi temizlerken buldu. Hâlâ kaz tüyleriyle süslü olan Louvaen, Ballard'ın ayak seslerini duyunca omzunun üzerinden baktı, bir kaşını kaldırdı ve işine geri döndü. Ballard onun dar beline ve kalçalarının kıvrımlarına hayranlıkla baktı. Ovalama hareketiyle birlikte sallanıyorlardı ve onun arkasında diz çöküp eteklerini kaldırma fantezisi pantolonunu rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Durakladı ve ikinci kez ona döndü, gözleri sıcak kül rengindeydi. "Hayır ve düşündüğünüz şeyi bu mahzen gibi odada yapmayacaksınız lordum."

Ballard gülümsedi ve odanın duvarlarını kaplayan banklardan birine, bir çömlek biranın yanına oturdu. "Demek artık bir kahinsiniz, hanımefendi? Ne düşünüyorum ben?"

Louvaen ayağa kalktı ve şarap lekeli paçavrayı bir kenara fırlattı. Ellerini eteğine sildi ve dizlerinin dibinde durana kadar ona doğru yürüdü. Yaklaşması için dizlerini açtı. Neredeyse bir haftadır ilk kez yüzündeki sıkışık ifade yumuşayarak gülümsemeye dönüştü. "Yerleri silerken küçük kıyafetlerime iyice bakmak istediğini düşünüyorsun."

Bir elini önlüğünün üzerinden geçirdi. "Donunla ilgilenmiyorum, sadece neyi örttüğüyle ilgileniyorum." Şarap ve lavanta sabunu kokuları burun deliklerini titretti. "Yaz kokuyorsun."

"Cadı findığı kokuyorsun." Bir parmağının ucuyla adamın alnındaki yarık deriye dokundu. "Bu oldukça büyük bir yumru olacak."

Ballard, onunki bir kelebeğin okşaması olmasına rağmen irkilerek uzaklaştı. "Gavin'in demir bir kafatası var. Beynime kulaklarımı çınlatacak kadar sert vurdu."

"O da aynı derecede kötü görünüyordu."

Sırıttı. "Ona bir iki çürük atmış olabilirim ama bence o kendine daha çok zarar verdi. Dilini ısırды ve oyunu kazanmaya çalışırken neredeyse kendini iğdiş ediyordu."

Louvaen başını eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Siz ikiniz bunu Eğlenceli mi?"

Kızın ellerinden birini yakaladı ve kucağına yerleşene kadar çekti, Uzun bacakları bankın geri kalanını kaplıyordu. Onun kollarında kendini iyi hissediyordu, sanki başka hiçbir yere ait değilmiş gibi. "Hayır. Bunu yapıyoruz çünkü istediğimize sahip olamıyoruz." Yaka kemiklerinin gezinirken tüylü bir tüy parmağına dolandı.

Kollarını Gavin'in boynuna doladı, sert ifadesi Gavin'in ensesini hafifçe okşamasıyla çelişiyordu. "Gavin onunla evlendiğinde Cinnia'ya istediği kadar sahip olabilir. Bir an bile erken değil."

Ballard onun dokunuşu altında ürperdi. Büyük salondaki tüm o gürültü patırtı kemiklerini sızlatmıştı ama bu kadına duyduğu arzuyu dindirmek için çok az şey yapmıştı. Aleti kaskatı kesilmiş, sızlamaya başlamıştı ve Ballard'ın kalçalarına yaslanmış olan kadının sırtına doğru itti. "Ya ben, Louvaen?" diye sordu usulca. "İstediyimi ne zaman alacağım?"

"Ne istiyorsun?" diye alaycı bir ses tonuyla karşılık verdi.

Kızın şakağındaki yumuşak tüyleri okşadı ve kalçalarına daha sert sürtündü. "Sen. Altımda."

Zarif parmaklar saçlarını taradı. "Peki ya senin üstünde?" Ballard arkasına yaslandı ve bir an için ona bakakaldı.

bir sırtışı. "Üstte, sırt üstü..." Gülümseyen ağzını öptü. "Karnının üzerine," diye fısıldadı. "Ellerin ve dizlerin."

"Onu çok severim ama bir tereyağının soğuk zemininde değil."

İkisi de güldü ve Ballard ona daha sıkı sarıldı, kadının kollarında rahatça dinlenmesinin ve kucaklamasına karşılık vermesinin tadını çıkardı. Burada kızarmış bir bakire yoktu; dünyevi bir fahişe de değildi, sadece yakınlık konusunda rahat ve isteklerini ve tercihlerini ona ifade etmeye istekli bir kadındı. Dünyanın en güzel yaratığı Gavin'in değil, onun elindeydi.

"Bu gece odama gel," diye yalvardı. Kadın iç çekti. "Ballard..."

"İsteğiniz buysa sadece uyumak için. Rahat bir yatağım var."

Kalçalarını oynattı. "Ve pantolonunun içinde bir çadır direği."

Dişlerinin arasına kulak memesini sıkıştırdı ve kızın ciyaklamasına neden oldu. "O tatlı kıcını üzerimde zıplatıyorsun ve şaşırmış gibi mi davranıyorsun? Bence sen cadalozdan çok baştan çıkarıcısın."

Louvaen homurdandı, iki kaşı da inançsızlıkla kalkıktı. "Ballı yalanları herhangi bir saray ozanından daha iyi söyleyebiliyorsun."

Adam elini kaldırıp yanağını okşadığında küçük gülümsemesi soldu.

"Ya

lan söz yok, Louvaen. Tek yapman gereken nefes almak ve beni baştan çıkarıyorsun." Kızarıklığın boynundan yüzüne ve saç çizgisine doğru yayılmasını büyülenmiş bir şekilde izledi.

"İltifatlarınız konusunda çok cömertsiniz lordum."

Adam onu okşarken omuzlarından ve saçlarından bir tutam tüy süzüldü.

"Siz de kaşlarınız ve tüylerinizle çok güzelsiniz hanımefendi."

Louvaen kollarını indirip kendini onun kucağından dışarı atmadan önce birkaç dakika birbirlerine baktılar. Ballard'ın kalbi midesine indi, ancak Louvaen bir kez daha kucağına kaydığında boğazına çarptı, bu sefer dizleri ve kalçaları sıkı bir sıkışma içinde kalçalarını kavradı. Kolları otomatik olarak kalkarak kadının sırtına dolandı ve dengesini sağlamasına yardımcı oldu.

"Louvaen?"

Nasırlı parmak uçlarıyla zarif eller yüzünü kavradı.

Baş

parmakları yüksek elmacık kemikleri üzerinde kayıyor, çürüklerden kaçınıyor ve

Soluk teni ve kemiğe kadar kazınmış koyu renkli yara izleri. Gözleri her çizgide ve açıda geziniyordu. Neredeyse arkasını dönecekti, bir an için oğlunun harap görüntüsü yerine onun yakışıklılığına sahip olmayı diledi. Yine de Louvaen ona arzuyla kararan o dumanlı gözlerle baktı. Mantiğa meydan okuyordu ama onu tüm kırık dökük ihtişamıyla istiyordu.

Bir başparmağı aşağı kayarak alt dudağının yumuşak etine bastırdı. Louvaen ona doğru eğildi, yüzü onunkine o kadar yakındı ki neredeyse ağzının içine konuşacaktı. "Dilini ısırmanın sen değil de Gavin olmasına sevindim."

Ballard'ın gözleri yarıya indi. Kadının kalçalarını tutarak ağır eteklerinin arasından üst baldırlarına masaj yaptı. "Neden?" diye mırıldandı.

"Çünkü o zaman bunu yapamazdım." Onun dudağını kendi dudağının arasına aldı ve emdi.

Ballard inledi ve neredeyse ikisini de banktan kaldıracaktı. Louvaen'in alçak, baştan çıkarıcı kahkahası dişlerinin arasında dalgalandı. Ballard ağzını açtı; Louvaen'in dili içeri girip Ballard'ın içini doldurdu. Onu derinden öptü, her kıvrımını ve çukurunu, dişlerinin kenarlarını ve yanaklarının pürüzsüz taraflarını keşfetti. Ballard'ın ciğerleri hava ihtiyacından yanıyordu ama geri çekilmeyi reddetti, Louvaen sihrini konuşturup ağzını sonuna kadar siktiği sürece boğulmaktan memnundu.

Durdu, küçük göğüsleri sıg pantolonuyla korsajının üzerinde şişiyordu. Gözbebekleri, acele ışıktaki gözleri siyah görünene kadar büyümüştü. Yanaklarının rengi açılmış, şişmiş dudakları yaz eriği rengini almıştı. Ballard'ın siki pantolonunun içinde daha da kabardı. O kadar güzeldi ki, sadece ona bakarak bile boşalabilirdi. Öne doğru eğildi ve parmakları bacaklarına gömüldü, ağzını tekrar yağmalayacağı beklentisi altında titremesine neden oldu.

Louvaen onu en nazik öpücüğüyle şaşırttı. Gülümsedi ve gözlerinin içine baktı, elleri hâlâ onun yüzünü tutuyordu. "Biliyor musun, yatağında yalnızken senin ağzını, benimkine dokunuşunu hayal ederek kendimi tatmin ediyorum. Senin tadını. Dilinin benimkinin üzerinde kayışını."

"Ods' dişleri, Louvaen!" Ballard yemin etti. Kızın eteklerinin arasındaki tatlı noktaya ulaşmak için nafil bir çabayla ereksiyonunu kızın eteklerine sürttü.

bacakları. Bunun yerine, metrelerce bükülmüş yüne ve kendi pantolonunun bariyerine doğru itti. Üzerindeki elbiseyi yırtıp atmasına ve adını haykırana kadar onu almasına ramak kalmıştı. "Cadı, bana işkence edeceksin."

Onu bir öpücükle daha susturdu, bu seferki de ilki gibi derin, itici, onu merhamet için yalvaran akılsız bir yaratığa dönüştürüyordu. Kadın bir kez daha öpücüğü kestiğinde kelimenin tam anlamıyla miyavladı. "Hayır." Neredeyse onun kadar sert nefes aldı. "Seni memnun etmek istiyorum." Bir eli yüzünü bırakıp boynundan aşağı indi ve boğazındaki bağları kopardı. Dizlerinin üzerine tehlikeli bir şekilde tüneyene kadar geri çekildi. "Bliaud'unu çıkar."

İki kez sormasına gerek yoktu. Ballard gömleğini kafasına geçirip yana fırlattı. Tereyağının soğuk havası aşırı ısınmış teninde gezinirken, Louvaen'in iştahlı bakışları karşısında göğüs uçları daha da sıkılaştı. Elleri, onu kucağına daha güvenli bir şekilde sabitlemek için tekrar kalçalarına yerleşti. "Sanırım sen de aynısını yapmayacaksın?" Köprücük kemiklerinin altındaki narin deri onu çağırıyordu. Dilini etin solgun genişliğinde gezdirmek için eğildi ve korsajının kenarının üzerindeki bir göğsün yuvarlak kıvrımını ısırarak için durakladı.

Louvaen'in göğsü hızlı nefes alış verişleriyle inip kalkıyordu. Louvaen'in ağzının ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrıldı ve Louvaen homurdanarak onu geri çekmeye çalıştı. Kadın onun saçlarını çekiştirdi. "Dur," diye azarladı ince bir sesle. Sen bunu yaparken düşünemiyorum."

Sırıttı. Güzeldi. Tanrılar, düşüncelerinde kalan her türlü tutarlılığın damarlarında dolaşan sıcak kan tarafından kaynatıldığını biliyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kadının korsajının bağcıklarından birinin sarkan kuyruğu önünde sallanıyordu. Dişleriyle yakaladı ve düğümü çözme umuduyla sarsıldı. Kadın her iki başparmağını da meme uçlarında gezdirdiğinde danteli ısırıldı.

Kadının dudaklarının arasından kayan dili, gırtlaktan gelen çığlıklarını kesti. Ağzının içinde inledi, dili onunkiyle boğuşurken parmakları başparmaklarına katıldı, meme uçları zonklayana ve siki kalbinin sert çarpışıyla aynı anda atana kadar süttü ve hafifçe çimdikledi. Zihninin uzak bir kısmı Louvaen'in pençelerini kısa kesmekteki öngörüsüne teşekkür etti, aksi takdirde

şimdiye kadar eteklerini parçalamış ve kalçalarında kanlı yarıklar açmış olurdu.

Ağzını yanağına bıraktığında, dudakları çenesinin kenarına ve altındaki yumuşak deriye ulaşana kadar her bir yara izi ve runemark üzerinde oyalanırken, solukları taş duvarlarda yankılandı. Onun sözsüz ikna çabaları karşısında Ballard başını eğdi. Louvaen ona sokuldu, yavaş nefes alışının sesi kulağını gıdıklıyordu. "Mmm, cadı findığı kokusunu seviyorum," diye fısıldadı. Aşağı kaymadan önce burnunu adamın saçlarına sürttü. Ballard'ın gözleri kayarak kapandı ve kız boynundan aşağıya doğru yalayıp ısırırken, dilini boğazının çukurunda döndürmek için durakladığında nefesini içine çekti.

Louvaen geriye doğru kıpırdandı ve ağırlığını kasıkları yerine üst baldırlarına verdi. Adam onu sabitlemek için kalçalarını kavradı. Louvaen'in meşgul elleri Ballard'ın kaburgaları üzerinde ve karnında gezindi, gövdesini ikiye bölen dar saç iziyle oynadı ve sonunda pantolonunu kapalı tutan bağlarda durdu. Ballard'ın nefes alış veriş hızlanarak sığ pantolonlara dönüştü. Çevik parmakları bağları kısa sürede çözdü. Louvaen elini içeri sokup onu giysinin sınırlarından kurtardığında ikisi de iç geçirdi -biri rahatlamış, diğeri onaylamıştı-

Ballard gözlerini açtı ve onu bir yudumda yutacağı bir tatlıymış gibi kendisine bakarken yakaladı. Dudaklarını kıvrıran müstehcen gülümseme, tüketilmekten zevk alacağını vaat ediyordu. Kadın kucağından kayarak bacaklarının arasına diz çöktüğünde zayıf bir protesto homurdandı. Parmakları onun etrafında kıvrılıp şaftının gergin derisini hafifçe okşarken sırtı kavislendi. Karnının alt kısmında biriken sıcak arzular vücudunun geri kalanında dalgalandı. Konuşmaya, onun için daha ne gibi eziyetler planladığını sormaya çalıştı ama kesik kesik nefeslerle adını söylemekten fazlasını yapma yeteneğini kaybetmişti. Başını eğdiğinde nasıl nefes alacağını ve konuşacağını unutmuştu. Dudaklarını açıp onu ağzına almasını izledi: önce sikinin şişmiş başını, sonra şaftının üst kısmını. Yanakları çukurlaştı ve sertçe emdi.

Terasın taş duvarları uzun kuşatmalara dayanacak kadar kalındı ve sert fırtınalar, kapısı o kadar yoğun bir ahşap levhaydı ki, duvarlara tutturmak için yerine kaldırmak için altı adam gerekmişti. Sound böyle bir şeyden kaçmadı

Ballard'ın boğuk çığlıkları odanın içinde yankılanırken bu iyi bir şeydi. Ellerini Louvaen'in ipeksi saçlarına gömdü, örgüsündeki telleri gevşeterek parmak eklemlerinin üzerinden geçirdi. Louvaen'in başı avuçlarının arasında ileri geri kayarken, Louvaen öyle bir ritim tutturdu ki, adam kendini banktan aşağı atmamak için zor tuttu. Kadının dudakları ve diliyle kendisini tatmin ettiği bu erotik tabloya bakmak istedi, bir eli istemsiz itişlerini kontrol etmek için sikinin tabanında sıkıca kıvrılmıştı ama göz kapakları işbirliği yapmayı reddetti. Gözlerini kapattı, uzuvlarına ateş saçan hislerin içinde kayboldu.

Louvaen'in eli göğsünün üzerinde oynamaya devam etti ve parmak uçlarının arasında sıkı meme uçlarıyla alay etti. Ballard inledi ve sözsüz bir onayla huzursuz parmaklarıyla kafa derisine masaj yaptı. Bu özel zevki yüzyıllardır tatmamıştı. Isabeau'yla böyle bir şey yapmaya kalkışsa onu ısıırırdı; parçalanma tehdidi olmasa bile bu fikre hiç kapılmamıştı. Saray fahişeleri vardı, doğru fiyat karşılığında her türlü hizmeti sunan etkileyici dayanıklılık ve yeteneğe sahip kadınlar. Birkaçı bunu onun için bir kale koridorunun gölgeli köşelerinde ve bir keresinde de kralın cephaneliğinde yapmıştı. Becerikli ve yetenekli kadınlar onu birkaç dakika içinde orgazma ulaştırmış, sikini ağızlarından zorlukla çıkarmış, sonra da aynı hizmet için başka bir şövalyeden para almak üzere ellerini uzatmışlardı.

Bu farklıydı, çok farklıydı. Aynı hareket, benzer pozisyon, daha az becerikliydi ve Louvaen kâr amacı güden bir fahişe değildi. Ona yaptığı şey onu da memnun ediyordu. Bunu onun yumuşak mırıltılarında duyuyor, elinin kaburgalarının üzerinden kayarak okşayışının altındaki yaralı etin dokusundan hoşlanıyormuş gibi ovuşturup bastırmasında hissediyordu. ağızyla sevişiyor, yavaşça tadını çıkarıyordu. Kaslarından geçen tüm hisler kasıklarında şişti, ta ki adam onu durdurmak için saç örgüsünü çekiştirene kadar. Yumuşak bir patlamayla ağızından kaydı.

Gri gözleri simsiyah parlıyordu, nefesi ılık ılık adamın parlayan sikinin üzerinde geziniyordu. Kızarmış ve şaşkın bir halde ona bakıyordu. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Sorusunda endişeden çok meydan okuma vardı, sanki

Olumlu cevap vermesi için onu cesaretlendirdi.

Ballard ince bir kahkaha atmaya başladı. "Hayır, güzelim. Yaptığın şey doğrunun da ötesinde. Çok doğru." Titreyen parmaklarını kızın sıcak yanaklarında gezdirdi. "Eğer bir an önce durmazsan, ağzındaki metale yakalanacaksın."

Kadının ona alaycı bir şekilde bakması, onun biraz akılsız olduğunu gösteriyordu. "Aptal yaratık," diye uyardı ve başını eğerek adamın kalçasının iç kısmını ısırdı. Adam sıçradı. "En iyi kısmı da bu."

Bir nefes aldı ve onu tekrar ağzına aldı, ucu boğazının arkasına değene kadar derinlere götürdü. Ballard ona tamamen teslim oldu, ismini inledi, kalçaları o aşağı ve sonra şaft boyunca yukarı çekerken itme ihtiyacı ile seğirdi. Gözleri geri yuvarlandı ve başını tutarken dizleri kalktı. "Tutamıyorum," dedi birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Tanrılar, Louvaen. Şimdi!"

Sert bir şekilde boşaldı, omurgası duyulabilir bir şekilde çatlayana kadar sırtı duvardan uzaklaştı ve tohumu ağzını doldurmak için hızlı bir şekilde dışarı pompalandı. Yutkunurken yanakları ve dili esnedi. Parmakları saçlarının gevşek

tellerine elf düğümleri attı ve onu boşaltana kadar tuttu. Louvaen yavaşça

çekildi ve yumuşayan sikinin kızarmış başını öpmek için durakladı.

Çabalarıyla şişen dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kurşuni kaslar ve erimiş kemiklerden oluşan bir enkaza

dönüşmüştü,

Ballard nefesini tutmak için mücadele etti. "Beni bitirdiniz." Kelimeleri geveledi.

Ayağa kalktı, gülümsemesi ne kadar şehvetliyse sırtışı da o kadar özürsüzdü. "Sanırım amaç buydu lordum." Onu öpmek için daha yakına eğildi ve alt dudaklarını emdi.

Dilini üst dudaklarının alt kısmında gezdirerek hareketlerini taklit etti. "Tadın bana benziyor."

Burnunu onunkine sürttü. "Benim de karnım seninle dolu." Öpücüğünü onun morarmış alnına bir öpücük daha kondurarak takip etti. "Burada çok uzun süre kaldık. Eğer bu ruhlarla geri dönmezsem mutfakta her türlü uygunsuz düşünceyi düşünüyor olacaklar."

Ballard pantolonunun içine girmeyi ve bağcıklarını bağlamayı başardı.

çok fazla düğüm atmadan. Ayağa kalkmak ve dizlerinin bükülmemesi daha büyük bir zorluktu. Yatağa girip Louvaen'e sarılmaktan ve ağır bir uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyordu. "Ah evet," dedi ve onu kendine doğru çekti. Kadının neredeyse kendisi kadar uzun olması hoşuna gitmişti. Her kıvrım her açıda mükemmel bir şekilde çentikleniyordu. Kollarını adamın omuzlarına doladı, adam kalçalarını avuçladığında kıpırdandı. "Çok uygunsuz, özellikle de yüzünde *bu* ifadeyle ortaya çıkarsan," diye alay etti. Ağzının köşesi onu baştan çıkardı. Dilini oraya dokundurdu ve kız zevkle iç çektiğinde yanağına doğru gülümsedi.

Louvaen onun kendini beğenmiş ifadesini yakalayabilecek kadar uzaklaştı. "Peki bu ne bakışı? Kremayı çalan kedi mi?"

"O kadar da evcil değil. Daha çok başarılı bir sonraki kurt gibi."

Saçlarını parmaklarının arasından geçirdi. "Sana pek çok şey denebilir Ballard. 'Av' asla onlardan biri olmayacak." Bankın altında unutulmuş, buruşuk bir yığın halindeki gömleğini işaret etti. "Bütün kıyafetlerini giyerek tereyağına inip, sadece yarısını giyerek geri dönersen, içimizden biri bunu açıklamak zorunda kalacak."

"*Dominus* olmanın bir avantajı, yaptığım hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim." Ballard isteksizce gömleği almak için onun gitmesine izin verdi ve gömleği başına geçirdi. "Ve bahse girerim birkaç kişiden fazlasına kendi işlerine bakmalarını söylemişsindir."

Gömleğinin dokumasına yerleşmeyi başarmış, başıboş dolaşan kaz tüyü parçalarına göz gezdirdi. "Birçok insan ve sık sık." Sırıtişından her fırsattan zevk aldığı anlaşıyordu.

Bir kadeh şarabı paylaştılar ve birkaç öpücükten sonra adam ona bir küpü uzattı ve diğerini kaldırdı. Merdivenleri çıkarken onun elini tuttu ve kapının önünde durup avucuna bir öpücük kondurdu. Kız da bu jeste parmaklarını onun avuçlarından çekmeden önce parmak eklemlerini öperek karşılık verdi.

Mutfak, ocağın yanında bir sandalyede oturmuş dikiş diken ve ayaklarının dibinde bir sepet yama yapan Magda dışında bomboştı. Ballard'ın Louvaen'le birlikte tereyağında geçirdiği zamanla ilgili düşüncelerini kendine sakladı. Yolunmuş kazların durduğu temiz masayı işaret etti

Daha önce. "Şarabı oraya bırak, birayı da ateşin yanına koy."

Dediğini yaptılar. Louvaen'in bakışları mutfak taradıktan sonra ekranın etrafına bakıp dinlemeye başladı. "Cinnia nerede?"

Aşçının ağzı, keten şalvarındaki bir yırtığı dikerken kıvrıldı. "Gavin'le birlikte ahırda. Ona atınızın toynağının iyi iyileştiğini göstermek istedi."

Louvaen'in burun delikleri alevlendi. "Öyle mi?"

Ballard homurdandı. Kız kardeşinin değerli iffetine yönelik olası bir tehditten daha hızlı bir şeyin onun kısa süreli iyi ruh halini bozabileceğini düşünmüyordu. Baştan çıkarıcı kadın gitmiş, yerine bir cadalog gelmişti. Ballard'ın yanından geçip gitti, kendisine en yakın masadan Magda'nın deri yüzme bıçaklarından birini kaptı ve bailey kapısına doğru ilerledi.

Ballard onun yanından geçerken bıçağı elinden kaptı. "."

Silah için onunla kavga etmekle vakit kaybetmedi, sadece kaşlarını yakacak kadar sıcak bir bakış fırlattı ve eteklerini savurarak dışarı çıktı.

"Dışarıda en az iki dirgen ve üç kürek olduğunun farkında mısın?" Magda dikişlerini bir kenara bırakıp pencerenin yanındaki yerini aldı.

Ballard tereyağından çıkardığı çömlekten kendine bir fincan bira doldurdu. "Gavin arkasını dönmediği sürece ona bir şey olmaz." Biradan bir yudum aldı. "Delikanlı oyalanmayı bırakıp kızla evlense iyi olur, yoksa onu Louvaen'den önce ben öldürürüm. Kırılmamış bir sürahiyi taç mücevherleriymiş gibi korumak çok yorucu olmaya başladı."

Magda kıkırdadı. "Sanırım yıllardır yaşadığımız en iyi eğlence. O ikisi mahremiyet için sıvışıyor ve sevgilin de ava çıkmış bir hobi gibi peşlerinden uçuyor."

Ballard başını salladı. "Gavin delik deşik dönerse gel beni al."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Odasına girdiğinde birinin ocakta ateş yakmış olduğunu fark ederek sevindi. Yatağını eleştirel bir gözle değerlendirdi. Kabartmalı ipekten dokunmuş ağır kumaşlarla cömertçe örtülmüş görkemli bir canavar, odanın bir köşesini kaplıyordu. Yıllardır onun tek sakiniydi. Şansı yaver giderse, bu gece onun cömert alanını paylaşma şansı olacaktı.

Yatağın ucundaki sandıkta giysilerinin yanı sıra uzak bir anı gibi görünen hayatından birkaç hatıra vardı: şövalye olarak kabul edilirken giydiği kıyafetler, sponsoru tarafından kendisine bahşedilen mahmuzlar ve son olarak, artık çoktan ölmüş olan gururlu, yabancı bir kraliçe tarafından miras bırakılan bir hediye. Bronz kadifeye sarılı bu sonuncuyu sandığın altından çıkardı ve ateş ışığında daha iyi görebilmek için ocağa taşıdı. Modrnight'in ritüelleri, tapınılan tanrıçalara olduğu kadar evdeki kadınlara da saygı göstermeyi içeriyordu. Ambrose'la her iki kız kardeşin de paylaşabileceği bir hediye hazırlama konusunda konuşmuştu ama Louvaen için aklında özel bir şey vardı ve bunu özel olarak sunmayı planlıyordu.

Cinnia ya da uzun yaşamı boyunca tanıdığı kadınlardan herhangi biri gibi olsaydı, Ballard onu mücevherlerle ya da birkaç top ipekle cömertçe süslerdi. Ama Duenda Hanım tekti ve kraliçenin hediyesini ona vermekten uygun bir şey düşünemiyordu. Kadifeyi açtığına, mine ve değerli taşlarla işlenmiş bir hançer ve ahşap kılıf ortaya çıktı. Silahın kendisi bir ustanın eseri idi, tasarımı genellikle taşıdığı düz, çift ağızlı bıçaklardan farklıydı ama aynı derecede ölümcüldü. Temperlenmiş, tek ağızlı, yumuşak bir kavisli, tam tanglı ve kalın omurgası sağlamlık için T şeklinde kesilmiş olan hançer, ne kadar iyi dokunmuş ya da perçinlenmiş olursa olsun zincir zırhlı bir zırhı kesebilir ya da delip geçebilirdi. Parmakları, şahin başı şeklinde biçimlendirilmiş süt yeşili yeşim taşından bir kabzanın etrafında kıvrılıyordu. Avucunun içinde rahatça duruyordu; hafif, dengeli ve ölümcül.

Bazıları onun, her toy çocuk gibi kandırılmış olduğunu söyleyebilir. İlk kadınının eteklerini kokluyor. Bu suçlamaların çoğunda yanılırlardı. O artık bir çocuk değildi ve Louvaen de onun ilk kadını değildi. Lanetin ortaya çıkışından önce bile hiçbir kadından etkilenmemiş, hiçbirini sevmemişti - kesinlikle ne her yaklaştığında dudakları tiksintiyle kıvrılan karısı ne de kralın sarayını dolduran ve iyiliklerini paylaşan soylu kadınlar ya da fahişeler. Louvaen ise... onun düşüncelerini tüketiyordu.

Onu seviyor musun?

Soru kafasında yankılanırken gözlerini hançere dikti. Akli bu fikri reddetti. Ona hayrandı, Cinnia onları tanıştırdığı andan itibaren sert karakteri ve kararlı tavrıyla büyülenmişti ve Cinnia ona verdiği kararmış gözler için iltifat etmişti.

Zayıf

ruhlu bir adamı kırar ya da ilk fırsatta onu öldürmesi için kışkırtırdı. Ballard kendini zayıf bir adam olarak görmüyordu: bazen soğuk bir adamdı - Isabeau'nun yasağı yüzünden yorgun ve çarpıktı - ama kırılmamıştı. Louvaen onu hayata döndürmüş, sadece akıntı yükseldiğinde lanetin işkenceleriyle kesintiye uğrayan, bitmek bilmeyen bir bekleyişin alacakaranlığından koparmıştı. Onu kucaklayana kadar şimşeği kucaklamanın mümkün olduğunu ve bu deneyim onu neşelendirdi.

Onu seviyor musun?

"Fark eder mi?" dedi yüksek sesle. Isabeau onu da Gavin'i lanetlediği gibi lanetlemişti. Geleceği yoktu ve Louvaen'e sunabileceği hiçbir şey yoktu. Gavin Cinnia'yla evlenerek laneti bozsa bile, Ballard fiziksel olarak Ketach Tor'un dışında yaşayamayacak kadar çarpıktı. Louvaen ve Cinnia onun görünüşünü kabullenmişti; başkalarının da aynı kolaylıkla kabulleneceği konusunda kendini kandırmıyordu. Onu bir canavar olarak görürler ve bir gibi avlardı.

Biriktirdiği servet, oğluna ve oğlunun müstakbel gelinine nerede yaşasınlar rahat bir hayat sağlıyordu. Kendisi gibi Ketach Tor'a bağlı değillerdi ya da herhangi bir eş ya da leman gibi ona bağlı değillerdi. Bu kale onun evi, sığınağı ve hapishanesiydi.

Louvaen'i burada kendisiyle birlikte hapsetme fikrinden ürperdi, o istese bile.

Hançeri ve kılıfını kadifeye sardı ve tekrar Sandık. Kış yerini bahara bıraktığında onu evine altınla dolu olarak gönderecekti; kendi kişisel topunu almasına yetecek kadar, ama bu saygı nişanesinin değerini bileceğini ve onu hatırlayacağını umuyordu.

Neredeyse bir haftadır ilk kez, o akşam güneşte ev halkının geri kalanına katıldı ve büyük salonda asılı yeşillikler arasında dokumak için tılsımlar yaratan kadınların arasında yerini aldı. Cinnia'nın genellikle Ambrose'la paylaştığı, büyü ve iksir tariflerini kitap haline getirmek için çalıştıkları masa, orman zemininden toplanmış çöp gibi görünen yığınlarla doluydu - kurutulmuş kuzukulağı, artemisia ve üvez meyveleri, rünlerle oyulmuş huş ağacı kabukları ve meşe safralarıyla dizilmiş kurdeleler. Kadınlar çalışırken gülüşüyor ve sohbet ediyorlardı; yumuşak sesleri ocaktaki ateşin rahatlatıcı çıtırtısına eşlik ediyordu.

Ballard bir süre onları izledi, bakışları en uzun Louvaen'in üzerinde durdu ve onun koyu renk saçlarının ateş ışığında parıldamasına hayran kaldı. Gavin onun yanına, Ambrose da ateşin yanına oturdu. Üçü de kadeh kadeh biralarını yudumladı ve ertesi gün önlerinde hangi görevlerin olduğunu tartıştı. Bir ya da iki saatliğine, bunun her zaman böyle olduğunu ve yıllar boyunca da böyle olacağını düşünerek kendini kandırabilirdi - küçük ev halkı dostluğu paylaşıyordu. Burada oğluyla, güvendiği arkadaşlarıyla ve cömert ama huysuz bir adamla vakit geçiriyordu.

öfkeli bir aşıktı. Genç bir adamken böyle huzurlu bir ev hayatına isyan eder, savaşıma ve akranlarına hünerlerini kanıtlamaya heveslenirdi. Zaman ve kötü muamele onu yumuşatmıştı; daha sakin anları, özellikle de bunun gibi geçici olanları takdir ediyordu.

Saat ilerleyip de ateş sönmeye yüz tuttuğunda, küçük toplantıları dağıldı. Ambrose, Magda, Joan ve Clarimond'a güneşin içinden çıkarken eşlik etti. Gavin her iki kız kardeşe de birer kolunu uzatıp ikisi tarafından da kucaklanınca Ballard'ın içine bir hayal kırıklığı çöktü. Louvaen geceyi yatağında geçirmesi için yaptığı daveti kabul etmemişti. O da reddetmemişti ve günün erken saatlerinde tereyağında geçirdikleri zamandan sonra, kabul edeceğinden neredeyse emindi. Ama yanılmıştı.

Her iki kadın da reverans yaparak ona iyi geceler diledi. Ballard Louvaen'in yüzüne baktı ama ifadesinde düşüncelerini ima eden hiçbir şey göremedi. Başını salladı, kendi de ani bir "iyi geceler" diledi ve dikkatini tekrar ateşe verdi. Yarım saat sonra yumuşak bir kapı sesi düşüncelerini böldüğünde hâlâ sandalyesinde düşüncelere dalmıştı. Kapı açıldı ve Louvaen ağır bir bornoza sarınmış, saçları gevşek ve düzgün dalgalar halinde taranmış halde içeri girdi. Çıplak ayak parmakları soğuk zemine sürtündü ve ona bilmiş bir sırıtış attı.

"Hala övünüp durduğun o rahat yatağı paylaşmak istiyor musun?"

Kadın bir nefes daha alamadan sandalyeden kalkmış ve odanın diğer ucuna geçmişti. Adam onu kucağında ezdiğinde itiraz ederek ciyakladı. "Bana merhamet edecek misiniz, hanımefendi?"

Adam onu tutuşunu gevşetene kadar göğsüne doğru itti. "Bana gösterdiğinden daha fazla." Derin bir nefes aldı "Eğer uykunda beni böyle tutarsan sabaha kadar dayanamam."

Onu öptü; yumuşak hırıltılarla noktalanan yavaş, derin bir karşılama, onun kollarında sarkmasına ve ağzında inlemesine neden oldu. Elleri onun sırtında ve kalçalarında geziniyor, kalçaları ona doğru itilirken kalçalarını kavramak için yükseliyordu.

Ayrıldıklarında, kapüşonlu gözlerle ona baktı. "Yatak mı? Yoksa ayaklarımın yerde donmasına izin mi vereceksin?"

Onu kollarına aldı ve evinin kapısını iterek açtı.

yatak odasından güneşe doğru. Ocaktaki ateş neredeyse sönmüş, odayı gölgelere boğmuştu. Louvaen'in sabırsızca kıpırdanması üzerine, inzivaya çekildiği yeri gezmesi için onu isteksizce yere bıraktı. Yatağın önünde durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Yatağınızın büyük olduğunu söylerken sadece övünmüyordunuz. Bence bu şeyin içinde bir insanı bulmak için bir haritaya ihtiyacınız var."

Arkasından yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. Arkasına yaslandı ve başını eğdi, böylece boynuna sokulabildi. "Bir haritaya ihtiyaç duyacak kadar benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim," diye fısıldadı kulağına.

Yüzünü ona döndü ve bornozunu çıkardı. Üzerinde, kumaşın altından gergin göğüs uçlarının gölgelerini ortaya çıkaran keten bir elbise vardı. Ballard onu soyarken vücudunun hatlarına hayranlıkla bakmak için durakladı; ince beli ve uzun bacakları, köprücük kemiklerinin kırılğan çıkıntısı ve omuzlarının zarif eğimi. Ocaktan gelen ışık teninin üzerinde dalgalanarak onu soluk altın rengine boyuyordu. Bir kraliçenin duruşu ve bir sylph'in zarafetiyle heykelsi bir duruşa sahip olan kadın, adamın içini yaktı.

Kadının ürpermesi onu hayal aleminden kopardı. Kadının üstündeki elbiseyi çıkardı ve kalçalarına ve bacaklarının arasına sarılmış keten peştamalin üzerinde durakladı. Parmakları bel kenarının altından kayınca Louvaen elini itti. Sırıttı, onu öptü ve küçük göğüslerinden birini avuçladı. "Sabırlı bir adam olabilirim."

Kendisini durduracak hiçbir engel olmadığı için çırılçıplak soyundu, Louvaen'i yatağa taşıdı ve onunla birlikte yığınla örtü ve kürkün altına daldı. Louvaen çığlık atıp üzerine atladığında neredeyse en yakın silahı almak için geri fırlayacaktı.

"Tatlı tanrıça," diye haykırdı. "Çarşafklar buz gibi."

Ballard başını desteğe vurdu ve saç tellerini kaldıracak kadar sert bir nefes verdi. Kalbi göğüs kafesine çarpmak için elinden geleni yaparken, kolları onu sabit tutmak için sırtına kapandı.

Korkunç bir an için Isabeau'nun güllerinin pencereden içeri süzüldüğünü ve yatak örtüsünün altına kıvrılıp onun dönüşünü ve etini dikenleriyle kanlı bir şekilde deşme fırsatını beklediğini düşündü. Louvaen'i parçaladıkları görüntüsü boğazındaki safranın kabarmasına neden oldu. Gözlerini dikti

ve dehşetini bir yalanla bastırdı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Tüm bu hareketlerinle, birinin battaniyenin altına aç bir ejderha tıktığını sandım."

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Kendi kendine küstahça bir of çekti. "En azından bir ejderha battaniyeleri sıcak tutabilirdi. Senin yatağında yüzmenin, donmuş göletinde yüzmekle aynı hissi vereceğini düşünmemiştim." Ağırlığını onun üzerine daha fazla vererek vücudunu omzundan dizine kadar onunkiyle kaynaştırdı. Parmakları onun çenesinin açısını ve burnunun kıvrımını takip etti. "Isıtıcı tavalara ya da kızgın tuğlalara karşı bir nefretin var mı?"

Ballard ellerini kadının omurgasından kalçalarına kadar takip ederek pürüzsüz teninde tembel daireler çizdi. "Çarşafı ısıtmadığım zaman başıma gelen buysa, şimdi anlıyorum." Alt dudağında gezinen parmak ucunu öptü. "Beni affet. Bu küçük konforu düşünmemiştim. Soğuktan rahatsız olmuyorum."

"Belli ki değil." Ona bir sırtış fırlattı ve ereksiyonu kumaşla sarılı kalçalarının arasına yerleşene kadar kaydı.

Lanet bir ya da iki beklenmedik nimet sunmuştu ve değişen görüşünün faydaları vardı. Yatağın perdeli karanlığında bile onun yüz hatlarının her ayrıntısını görebiliyordu; ağır göz kapakları olan uzun gözleri, belirgin burnu ve köşeli elmacık kemikleri, dolgun ağzı ve keskin çenesi. Isabeau'nun hiç olmadığı kadar güzeldi -yüzünün kemiklerine kazınmış o muhteşem içsel güç. Ballard onun nefes kesici olduğunu düşündü. "Öp beni," diye emretti.

Dudakları onunkilerle buluştuğunda hâlâ gülümsüyordu. Bu şekilde birkaç dakika geçirdiler, yorganın altına gömüldüler ve sırayla durgun ve tutkulu öpüştiler. Nefes almak için durakladıklarında Louvaen tuhaf bir şey yaptı. Bir eliyle gözlerini kapattı, sonra elini çekti ve aynı hareketi tekrarladı.

Ballard kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Bu yatakta bir iblisin kalbi kadar siyah. Elimi yüzümün önünde göremiyorum ama gözlerini görebiliyorum; bir baykuşunki gibi, parlıyor, yuvarlak ve içten yanıyor." Kaşlarını oynattı. "Dev bir kuşla yatacağım hiç aklıma gelmezdi. O gözlerle ne görüyorsun?"

Onu öyle hızlı sırtüstü çevirdi ki, kızın nefesi kesildi. Ballard onu ezmek için ağırlığını dirseklerine verdi. "Benimle alay ediyorsun," dedi en tehditkâr sesiyle: kalçaları ayrılıp uzun bacaklarını adamın kalçalarını kavramak için kaldırdığında zor bir görevdi bu.

Parmakları adamın boynundaki kasları yoğurdu. "Sadece en nazik şekilde," diye alay etti. "Ve altın para gözlerini çok beğeniyorum."

"Baykuşlar fare yer."

Homurdandı. "Daha önce bana kurt dememiş miydin? Henüz bir baykuşun bir kurdu yediğine şahit olmadım."

"Bu baykuş biliyor." Ona doğru hamle yaptı ve yüzünü boynuna gömdü. Adam hırlayarak boğazını sıkarken ve çenesinden omzunun üst kısmına doğru yumuşak ısırıklar atarken kadın kahkahalarla çığlık attı. Ballard'ın parmakları kaburgalarında bir aşağı bir yukarı gezinirken onun kollarında iki büküm oldu ve gıdıklanmasını engellemeye çalışırken bir dizini Ballard'ın böğrüne sapladı. Ballard kızın göğsünden aşağıya doğru bir çizgi çizdiğinde oyunları ciddileşti. Durdu ve bir meme ucunun üzerine sıcak hava üfledi. Louvaen inledi ve elleri dışında hareketsiz kaldı. Omuzlarını kavradılar, tırnakları etine sertçe batıyordu. Louvaen'in göğsünü ağzına alıp emdi, Louvaen eğilip cesaretlendirici sözler fısıldarken ağırlığı onu bastırıyordu.

Duyuları harekete geçti. Çiçek kokuyordu ve tadı . Onun ince Vücudu onunkiyle sarmaş dolaştı, yumuşak ve istekliydi. Bu yatağa aldığı diğer tek kadın Isabeau'ydu ve o karşılaşmaların sevişmeyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey savaşla ilgiliydi. Hem yabanıl hem de sevgi dolu bu çelişkili yaratık onu büyülemişti. Günlerinin geri kalanını seve seve onunla birlikte yorganın altında geçirebilirdi.

Diğer göğsüne geçerek aynı ilgiyi ona da gösterirken, elleri kadının yanlarından keten peştamalına doğru kaydı ve durdu. Kadının göğsünü bırakıp boğazının çukuruna sokuldu. "Kızıl hükümdar gerçekten de tam bir zorba," diye homurdandı.

Kollarında sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Bu kadar şikâyet etme. Sen onun ayda bir oturduğu taht değilsin."

"Hayır, sadece onun önünde diz çöken zavallı ." Okşadı

Bacaklarını baldırlarına kadar indirdi ve dilini köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Seni memnun etmek istiyorum."

Louvaen onu itti, sırtüstü yuvarlanana kadar itti ve kadın bir kez daha onun üzerine uzandı. Gevşek saçları öne doğru düşerek onu tatlı kokulu bir perdeyle çevreledi. "Beni memnun ediyorsun," diye ona güvence verdi. "Thomas'ı kaybettiğimden beri uzun zamandır bir erkekle aynı yatağı paylaşmadım ve sen de en az onun kadar iyi bir erkeksin."

Ballard onun sabit bakışlarıyla karşılaştığında nefesi göğsünde kilitlendi. Kadın iyi bilenmiş bir balta bıçağının keskinliğiyle azarladı ama beklenmedik, açık sözlü iltifatları Ballard'ın nutkunu tutmasına neden oldu. Burnunun ucunu öptükten sonra aşağıya doğru kayarak battaniyenin altında kayboldu. Adam ona bakmak için yorganı kaldırdı. "Louvaen, ne yapıyorsun?"

Kadının dili kalçasının iç kısmında dolambaçlı bir yol çizerken, nefes nefese yastıklara yaslandı. Dudakları taşaklarının üzerine kapanıp onları nazikçe ağzına aldığı anda tırnakları çarşafı tırmaladı. Boğazından çıkan sesler karanlıkta hayvani bir şekilde yankılanıyordu; ince sızlanmalar ve hırıltılar, kesik kesik nefesler arasına serpiştirilmişti. Kadın güneşin altında yeniden belirlediğinde bunu beklemiyor, hatta ummuyordu. Hâlâ tereyağında geçirdikleri zamanın şaşkınlığı içindeydi. Yüzyıllar önce ona sırtını dönen tanrılar şimdi Louvaen'in sevgisini ona bahşetmeyi seçmişti. Böylesine zarif bir hediye geri çevirecek bir adam değildi.

Tereyağında yaptığı gibi, ağzını sıcak tohumla doldurana kadar onu sağdı ve onu titreyen bir kas ve kan kütlesine indirdi ve damarlarında akıntı gibi yuvarlandı. Serinlemek için battaniyeleri tekmeledikten sonra bile şakaklarından ter damlıyor ve karnını ıslatıyordu. Kuru dudaklarını yaladı ve ciğerlerine girip çıkan pantolonunu yavaşlatmaya çalıştı. Louvaen yatağın ayakucundan sürünerek çıktı, yorganın kendi payına düşen kısmına el koydu ve onun yanına sokuldu.

"Çok güzeldi," diye mırıldandı kendini beğenmiş bir sesle. "Bunu çok yakında tekrar yapmalıyız."

Ballard ne kadar yakın olduğunu ve üçüncü bir karşılaşmadan sağ çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Onun sarılmış halinin etrafında kaşıkla dolaştı, altına girmek istemedi.

Henüz bunaltıcı battaniyelerden kurtulmamıştı. Başını omzuna yasladı ve bir koluyla belini sardı. "Kocan işte böyle öldü." Saçlarını okşadı. "Şehvetli, talepkâr karısının arzularını tatmin ederken."

Yumuşak kıkırdaması adamın omzunu gıdıkladı. "Hayır, yine de coşkuyla onu öldürmeye çalıştığıma birden fazla kez yemin etti."

Ballard, Louvaen dul kaldıktan sonra onunla tanışmasını sağlayan o yeni cömert tanrılara teşekkür etti, aksi takdirde onun için Thomas'a meydan okuyacaktı. "Şanslı bir adamdı."

Parmaklarını onunkilere doladı. "Ben şanslı bir eştim. Thomas olağanüstü biriydi. Ölülerle ilgilenen ama hayatı büyük bir neşeyle kucaklayan bir adamdı. Bana gülmeyi öğretti."

"Hâlâ onun yasını tutuyor musun?" Nasıl üzülmesin ki? Kocasının hakkında söylediği her kelime hayranlıkla yankılanıyordu.

"Her yıl acısı biraz daha azalsa da biliyorum." Ballard'ın kollarında döndü ve yüz hatlarında eski bir keder belirdi. "Vebadan öldü."

Ballard, Ambrose, Gavin ve onun, kocasının ölümünün doğası hakkında, bazıları doğrudan kendisine yönelttikleri alayları hatırlayarak yüzünü buruşturdu. O da ya keskin hakaretle ya da gülümseyerek reddetmekle karşılık vermişti.

Ölüm herkese . Lanetin doğal olmayan bir şekilde uzattığı ömürleriyle o ve Gavin bile ölecekti - ya birbirlerinin eliyle ya da Ambrose'un merhametiyle. Bazen bu konuda şaka yapmak ölüm korkusunu uzak tutuyordu. Kimse veba hakkında şaka yapmazdı. "Özür dilerim, Louvaen. Bilseydik-"

Özür dilemesini engellemek için parmağını adamın dudaklarına bastırdı. "Ben kötü niyetli değilim, Thomas da öyle. Dürüst olmak gerekirse, senin tahminlerine güler ve kendi tahminlerini ortaya atardı." Sırıttı. "Evlendiğimizde birkaç kasabalı onun bir hafta içinde öleceğine yemin etmişti; azarlanarak öldürülmüş ya da uykusunda bıçaklanmış."

Elini tuttu ve avucunu öptü. "Ah, mantıktan çok metanet."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu suçlamadan sen de suçlusun. Benimle yattın."

"Günler önce sana sahip olduğumu ve senin merhametine kaldığımı düşünürsek

Bugün iki kez, sanırım beni yatağa attığınızı söyleyebiliriz, Bayan Duenda."

Karşılıklı sırttılar ve hoşnut bir sessizliğe gömüldüler. Louvaen "Karını özlüyor musun?" diye sorarak anı mahvedince neredeyse inleyecekti.

Onu özlüyor muydu? Sadece depodaki hücrelerine çekildiği ve gözlerinin yuvalarından fırlamasına ve çılgılık atmaktan sesinin kısılmasına neden olan kasılmalar ve acılar içinde akıntıyı atlattığı zamanlarda. O zamanlar adil Isabeau'yu özlüyor, zamanı geri alabilmek için dua ediyordu. Sözleşmeleri geçersiz kılacak, onu gülümseyerek Cederic'e teslim edecek ve hiçbir insanın birbirini daha fazla hak etmediğini ilan edecekti; ya da ikisini de öldürüp cesetlerini arazisinden uzaklara gömecekti.

"Hayır, bizimki topraklar üzerinde görücü usulü bir evlilikti. hiçbir sevgi yoktu." Özellikle de Louvaen'le paylaştığı zamanın ışığında, muazzam boyutlarda bir küçümsemeydi bu. Isabeau onun yatağında Duenda'nın cesetlerinden daha soğuk bir şekilde yatmış ve erimiş donyağı kadar kalın bir tiksinti sızmıştı. Ballard'ın ereksiyona geçip karısını yatağa atmak için tüm çabasını harcaması gerekmişti. Louvaen'in kocasına metanet dersleri verebilirdi. "Ölmesini istemedim ama öldüğünde de üzülmedim."

"Bence bu başlı başına üzüntü duyulacak bir şey."

Keşke bilseydi. Karanlık düşüncelerden kurtulmak için başını salladı.

Louvaen'in dudakları onu öperken yumuşacıktı. "Bu geceyi seninle böyle geçirmek istemiyorum-ölü kocalar ve ölü eşler hakkında konuşarak."

Onunla böyle birçok gece geçirmek

istiyordu.

"Ve az önce kelimenin tam

anlamıyla hayatımı emdiğini düşünürsek, ya ölmek ya da üstünde uyuyakalmak üzereyim."

Louvaen onun bu sözlerine geniş bir esnemeye karşılık verdi. Bir kez daha ona sırtını döndü ve vücudunun kıvrımlarına yerleşerek kendisine katılması için yorganı kaldırdı. "Senin yatağında uyursam beni ısıtacağına söz vermiştin ama bu lanet olası soğuk çarşaflar kendilerini ısıtmayacak."

Emredileni yaptı ve Louvaen'i ten tene bastırdığında memnun bir iç çekti. Vücudu sıcaktan yanıyordu ve soğuk havanın kollarını özlüyordu ama Louvaen'i kollarının arasına almak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi bu. Louvaen'in şakağındaki kırılğan deriyi öptü ve onun uykulu bir şekilde mırıldandığını duydu.

"İyi geceler," dedi ve kısa süre sonra uykuya daldı.

Şafak onun hoşuna gitmeyecek kadar erken sökmüştü. Onun ilk kıpırdanışıyla uyandı. Gecenin bir vakti ondan uzaklaşmış ve battaniyeleri üzerinden atmıştı. O da hemen onları çalmıştı. Görünen tek parçası, ördüğü kozanın tepesindeki başının tepesiydi. Onu kollarının arasına aldı. "Uyanık mısın, termagant?" Nefesi, soğuk havada dağılan ılık bir bulut halinde pufladı.

Kundaktan boğuk bir "Belki," sesi yükseldi. "kaç?" "Gün doğumu."

Hızlı refleksler onu yüzüne bir dirsek yemekten kurtarıırken Louvaen yorganın altından fırladı, yatak perdelerinin arasından geçip gümbürtüyle yere düştü. Ballard yataktan fırlayıp Louvaen'in koşarak odayı geçmesini ve bir gece önce yere düşürdüğü vardiyasını yerden almasını izledi. Kız elbiseyi giymek için çabalarken, bir aşağı bir yukarı zıplarken ve başını kol deliklerinden birine sıkıştırmaya çalışırken hayal kırıklığı içinde homurdanırken, kaşları kalkık bir şekilde onun önünde durdu.

"Louvaen," diye bağırdı, sabrı tükenmişti.

"Ne?" diye tersledi, kolları garip açılarla bükülmüştü ve vardiyayla mücadele ediyordu.

Adam kadının omuzlarını kavradı. "Kıpırdamadan dur," diye emretti. Kadın emredileni yaptı, adam vardiyayı ayarlarken ayaklarını sabırsızca sürüyerek yürüdü. Başının üzerinden kayarak vücudunu örttü.

Ona göz kırptı ve karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim." Onun yanından geçip gitti. "Bornozuma ihtiyacım var."

Etrafında dolanırken onun dirseğine dokundu. Şafak haberine verdiği tepkiyle onu şaşırtmıştı, sanki penceredeki çitelerin arasından sızan zayıf ışıktan korkuyordu. "Beni terk etmeye bu kadar hevesli misin?"

Louvaen durakladı, gözleri loş ışıktaki neredeyse gümüş rengindeydi. Bakışları onu okşadı, sabahki ereksiyonunda oyalandı. Louvaen ona, onu topuklarının üzerinde geriye doğru sallayacak kadar sert bir şekilde saldırdığında Ballard şaşkın bir "umpf" sesi çıkardı. Elleri onu kendine yakın tutmak ve dengesini korumak için sırtına kaydı. Kadın onu açlıktan ölüyormuş gibi öptü, dili dudaklarının arasından kayarak

Ağzının ırzına geçip ondan da aynı tepkiyi talep etti. O da bunu yapmaktan çok mutluydu.

Öpüşmelerini titreyen bir nefesle sonlandırdı ve avuçlarını yüzünün yanlarına bastırdı. "Lackwit." İnce bir sesle onu uyardı. "Eğer zamanım olsaydı, şu anda dizlerimin üzerine çökmüş sana düzgün bir günaydın demek için bekliyor olurum." Adamın iniltisine sırttı ve cübbesini almak için kucağından sıyrıldı. "Cinnia ölümler gibi uyur ama din adamlarıyla birlikte uyanır. Gün ağarırken beni odandan gizlice çıkarken yakalamasını istemiyorum."

Ballard bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sakın bana kızın hayatında bir iki kez çarşafı buruşturduğunu bilmediğini söyleme. Bu masum değil; kalın."

Güldü. "Eğer aptal olsaydı, bu konuda endişelenmeme hiç gerek kalmazdı. Ancak Cinnia güzel olduğu kadar zeki de. Ve inatçı. Evlenene kadar Gavin'in cazibesine direnmesi için onu ikna etmekte zorlanıyorum. Bir ikiyüzlünün ağzından bunu duymak imkansız."

Onu kucaklama isteğine direndi - gitmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu - ve onun dağınık saçlarını okşamakla yetindi. "Bir dul için geçerli olan kurallar bir genç kız için geçerli olanlardan çok farklıdır."

Louvaen içini çekti ve bir an için onun okşayışına yaslandı. "Bunu ikimiz de biliyoruz, aslında o da biliyor ama benim argümanımı zayıflatmak için bulabildiği her nedeni kullanacaktır. Yine de kazanacağım ama bunu kendim için zorlaştırmamayı tercih ederim."

Yatak odasından çıkmadan önce yanağına son bir öpücük kondurdu. Güneş ışığını geçerken attığı hafif adımları, ardından koridora süzülürken kapının sinsi gıcırtısını dinledi. "Bakireler," diye mırıldandı Ballard kendi kendine, bahçeye doğru yürürken. "Baş belası, işe yaramaz yaratıklar."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ballard sabah hazırlıklarına Louvaen'den çok daha yavaş bir şekilde devam etti, orucunu açmak için aşağıya inmeden önce birkaç dakikasını yüzündeki kaba sakalları kazımaya ve saçlarını toplamaya ayırdı.

Kahvaltı, Magda'nın ona ve Gavin'e dik dik baktığı, ekmeklerini biralarına batırdıkları gelişigüzel bir olaydı. "Kimsenin sizi aceleye getirmesine izin vermeyin." Süpürgesini sanki bir topuzmuş gibi kavradı. "Bu akşam için hazırlık yapmak için odaya ve masaya ihtiyacım yok." Ballard ilk kimi pataklayacağını merak ediyordu.

Gavin ona temkinli bir şekilde baktı, ekmeğini mideye indirdi ve birasını yudumladı. Elinin tersiyle ağzını sildi ve babasına baktı. "Eğer benim forvetim olarak hareket edersen, öğleden sonraya kadar o makara zincirini onarıp köprüye yerleştirebiliriz."

Ballard başıyla onayladı. "Seninle demirci dükkanında buluşuruz. Oğlu ayağa kalkıp Magda'nın yanından geçerek mutfaktan kaçarken, fincanının arkasına bir gülümseme sakladı.

"Altısı gitti, biri kaldı." Hizmetçi süpürgeyi bir kenara bıraktı ve Gavin'in yerini temizledi.

Ballard sandalyesine yerleşti, bacaklarını uzattı ve Magda'nın onaylamayan kaşlarını görmezden geldi. "Yemek yiyemeden diğerlerini kovaladın mı?"

Özür dilemeden burnunu çekti. "Sadece siz ikiniz masaya gelmek için zaman harcadınız. Diğerleri siz merdivenlerden inmeden önce yemeklerini yediler ve görevlerine başladılar."

Gözlerini devirdi. Magda sanki yatakta tembellik ederek geçirdiği bir sabahın ardından öğle vakti içeri girmiş gibi konuşmuştu. Hoş bir düşünceydi ve Louvaen sabahın köründe saçları yanıyormuş gibi odasından fırlamasaydı bu hoşgörüyü benimseyebilirdi. "Güzel kız kardeşler nerede?"

"Cinnia'nın çardakları şimdilik kim bilir neye kadar. Turta yapmama yardım etmek için bir saat içinde aşağıda olacağına söz verdi. Senin cadaloz daha sonra Modrnicht için süsleme yapmak üzere Ambrose'la büyük salonda buluşacak."

Ballard az önce aldığı ağız dolusu birayı kadehine geri . "Bu akıllıca mı?"

Magda omuz silkti ve süpürgesine sırtarak yaslanmak için süpürme işine ara verdi. "Muhtemelen değil ama eğlenceli. O zaman gerçek bir Modrnicht'imiz olur - eski yöntemleri takip eden ve kurban sunan bir Modrnicht - çünkü ziyafete oturmadan önce biri diğerini öldürmek zorunda."

Magda'nın korkunç öngörüsüne ve Louvaen'inkine eşdeğer kan dökme tutkusuna rağmen, Modrnicht için yapılan telaşlı hazırlıklar sırasında kimse kimseyi öldürmeye çalışmadı. Ballard için o gün Ketach Tor'daki diğer günler gibiydi. Saatlerce demirci ocağında Gavin'e yardım etti, körükleri çalıştırarak ocağı sıcak tuttu ve ateşi söndürdükten ve yeni dövülmüş halkayı köprüyü onarmak için götürdükten çok sonra bile çekiç sesleri kulaklarında çınlayana kadar metal dövdü. Daha sonra biriken karın ağırlığından çökmüş olan bir depo binasının çatısını onarmaya koyuldular. İşlerini bitirip mutfaklarına gittiklerinde güneş ufukta alçalmaya başlamıştı.

Akşam olduğunda, şenliklere katılmak için aşağı indi.

Özenle giyinmiş, Louvaen'in gözlerinin renginde kadife bir cotte ve dekoratif parşömenlerle süslenmiş ve aralıklarla yakut kabaşonlarla işlenmiş bir kılıç kemeri takmıştı. Botları bile çamurdan arınmış ve zengin bir parlaklıkta cilalanmıştı. Bu kadar şıklığın onun için boşa gittiğini düşündü. Hiçbir pahalı kadife ya da cilalı değerli taş onun çirkinliklerinin üstesinden gelemezdi ama yine de Louvaen'in ona hayran kalacağı umuduyla kibirine yenik düşmüştü.

Yüzyıllardır kullanılmayan baş masa salonun ortasında duruyordu. Büyüklüğü bir zamanlar akşam yemeğinde elli kişiyi ağırlayabilecek kadar fazlaydı. Ballard, Kral Waleran'ın göçebe sarayının haftalarca Ketach Tor'da ikamet ettiği zamanlarda verdiği ziyafetleri hatırladı. Bu kadar çok insanı doyurmak kilerini tüketmiş, avlanma alanlarını daraltmış ve kasasına büyük bir zarar vermişti. Kralına sadık olsa da Ballard, sarayın başka bir derebeylik ve yoksullaştırılacak başka bir soylu için kalesini terk etmesini kutlamıştı.

Magda masanın sadece bir ucunu hazırlamıştı. Beyaz bir masa örtüsü yüzeyi kaplıyor, işlemeli peçeteler ve gümüş tutuculara yerleştirilmiş balmumu mumlarla süsleniyordu. Mum ışığında parıldayan gümüş tabaklar, birkaç yemek tabağı ve baharatlı şarap ve tatlı sütle dolu kalaylı sürahilerle aynı alanı paylaşıyordu. Minderler bankları kaplıyordu ve kale lordunun oturduğu yerde bir dantesca sandalye yer alıyordu. Yan tarafta ipek, keten ve yünle sarılmış küçük bir bohça yığını duruyordu; bunlar Modrnicht için kadınlara verilen hediyelerdi.

Salonun duvarları yeşil çelenklerle süslenmişti. Dalların arasına serpiştirilmiş meşe kabukları ve üvez meyveleri, yaprak dökmeyen yeşilin ve kurumuş artemisia'nın serin kokularını burnuna getiriyordu. Yeşillikler yumuşak bir ışıkla parlıyordu - Ambrose'un kullandığı bir numara olduğuna şüphe yoktu - ve bu da salonun sıcak havasına katkıda bulunuyordu.

Ambrose, kahverengi ve kehribar rengi ipekten ince bir cüppe giymiş olarak ateşin başında ona katıldı. Ballard'a bir kadeh şarap uzattı ve sözsüz bir kadeh kaldırarak kendi kadehine vurdu. Merdivenlerin arasındaki asma kata baktı. "Kız kardeşlerin Magda'yı kaçırdıklarını, ellerini ve ayaklarını bağladıklarını ve şu anda onu ipek bir korse giymeye zorladıklarını ve saçlarına kurdeleler bağladıklarını öğrendim. Gavin onu kurtarmak için yukarı çıktı.

onu."

Ballard güldü.

"Güneşin saat kaçta doğduğuna

Gece yarısı ya da geçen hafta ıslattığın koçun yeni bir çift taşıdığı çıktı." Bir an için büyücüsünü inceledi. "Kadınınızı kadife ve kurdeleler içinde görmeyi çok istediğinizi düşünüyorum."

Ambrose'un umursamaz omuz silkişi Ballard'ı bir an bile yanıltmadı. "Her zamanki önlük ve yün elbiseden farklı olurdu. Magda'nın saç kurdelesini olduğunu sanmıyorum..." Sözüünü yarıda kesti ve Ballard onun bakışlarını ikinci kata kadar takip etti.

Ev halkının kadınları merdivenlerin başına üşüşmüş, gülerek salondan onları izleyen iki adama el sallıyorlardı. Gavin arkalarında belirdi; zengin giyimli, etrafı aynı derecede parlak tüylü bir kaz sürüsüyle çevrili bir kazdı. Cinnia'nın elini öperek selamladı ve merdiven boşluğundan aşağıya önce onu indirdi. Cinnia, kıvrımlarını saran ve Gavin'in kolunda merdivenlerden inerken arkasında dalgalanan zarif bir kuyruğa dönüşen en koyu yeşilden bir elbise giymişti. Sarı saçları Ambrose'un büyümlü ışığında parıldıyordu ve Ballard her zamanki gibi bu muhteşem güzellik karşısında gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

Dikkatini Magda, Joan ve Clarimond'a çevirdi. Cinnia'nın yanında üçü de sönük kalmıştı ama mavi, sarı ve pas rengi elbiselerini, karmaşık örgülerle bağlanmış ya da tüllerle örtülmüş saçlarını başıyla onayladı. Ballard, kızaran Magda'ya şaşkınlıkla bakan Ambrose'a baktı. Elini uzatıp büyücünün ağzını kapattı. "İyi ki tatarcık mevsiminde değiliz, Ambrose."

Ballard bakışlarını tekrar gruba çevirdi ve Louvaen'in üzerinde karar kıldı. Cinnia'yı görünce olduğu gibi Louvaen'i görünce de afallamıştı ama gözlerini kaçırmadı. Yeni kan renginde bir elbise giymiş olan Louvaen, ön eteklerini ayaklarını açıkta bırakacak şekilde kaldırdı ve kaşlarını çattı. Kumaş kıvrımlar halinde vücudunun üzerine düşüyor, bacaklarının uzun hatlarını belli ediyor ve solgun tenine sedefli bir parlaklık veriyordu. Saçlarını kıvrımlı ve alnından geriye doğru savurarak kaşlarının kavisini ve elmacık kemiklerinin yüksekliğini vurgulamıştı. Trenini yana doğru seğırtmek için döndü ve Ballard miyavladı

Kürek kemiklerinin hemen altına kadar açıkta kalan ve uzun bukleleri tarafından kısmen gizlenen zarif sırtını görünce sıkılmış dişlerinin arkasından baktı.

Merhametli tanrılar, diye sessizce dua etti. Lütfen kızıl hükümdarın gitmesine izin verin. Omzuna vurulan sert bir itme onu yalvaran hayalinden uyandırdı ve kendini beğenmiş Ambrose'a kaşlarını çatarak baktı.

"Savaşın ortasında olmamamız iyi bir şey, *dominus*."

Ballard cevap vermedi ve Gavin'in maiyetiyle merdivenlerin dibinde buluşmak üzere odayı geçerken Ambrose'u onu takip etmesi için yalnız bıraktı. Kadınların her birinin önünde eğildi, hatta Clarimond ve Joan bile lordlarının hürmeti karşısında kızarıp kıkırdadı. Louvaen'in bakışları onunkilerle buluştu ve masaya doğru giderken yanından geçerken öylece kaldı. Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve eli elbisesinin kıvrımlarını sıyırmak için uzandığında daha da derinleşti. Kızın bakışları kadar sıcak olan arzu onu sardı ve onu kollarına çekmemek için kendini zor tuttu.

Ambrose baharatlı şarap ya da tatlı süt doldururken ve Magda'nın mütevazı göğüs dekoltesine bakarken bir araya toplandılar. Sağlık, bereketli hasat ve huzurlu günler için kadehler tokuşturuldu. Ballard, Louvaen'in yanında bir yer kaptı ve sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. "Cesaretli ve mantıklı bir adam olduğum için , Bayan Duenda, çünkü ikisini de test ediyorsunuz. Bir daha salonuma böyle giyinmiş olarak gelerseniz, sizi masanın üzerine çıkarır ve kayısı tabaklarının arasına götürürüm."

İki müstakbel sevgili birbirlerini süzerken Louvaen gözlerini Gavin ve Cinnia'dan ayırmadı. Kadehinin sapını sıkıca tutması ve sesinin boğuklaşması dışında Gavin'in sözlerinin onu etkilediğine dair hiçbir belirti vermedi. "Yapış yapış olacağı benziyor lordum ve çok da zevkli."

Elini kızın dirseğine koymuş, onu merdivenlerden odasına götürmek niyetindeydi; Magda bu planı bozduğunda Modrnight ve Cinnia'nın hassas duyarlılıkları lanetlenmişti. Ellerini çırpı ve herkesin oturup ziyafete başlamasını buyurgan bir tavırla işaret etti. "Bütün gün köpekler gibi çalışmadık ki bunlar yenmesin. Yerlerinize geçin. Mutfaktan bir farkı yok, sadece daha sonra temizlenecek."

Ballard usulca homurdandı ve bu kez Louvaen ona ters bir bakış attı. "Gece yeni başlıyor Ballard ve bedenim yine bana ait. İstersen kayısıları kendim getiririm." Sonra gülümsedi ve kız kardeşinin yanındaki bankta yerini almak üzere yanından ayrıldı.

Balla tatlandırılmış kurutulmuş elma ve armut yemekleri, kaponlu turtalar, patates ve havuçla haşlanmış koyun eti tencereleri ve safranlı et suyunda kaynatılmış tuzlu balıkla başladılar. Kızarmış kaz tabaklarını, badem sütü ve tereyağı sosuna bulanmış domuz filetosu izledi. Peynir dilimleri ve baharatlı şeker topakları yemeği tamamladı ve şarap da sohbet gibi özgürce aktı. Ballard her zamanki gibi ziyafet boyunca sessiz kaldı ve Louvaen'e hayranlığını çok belli etmemeye odaklandı. Magda'nın mutfak şaheserleri onun için boşa gitmişti. Yemeğe gösterdiği tüm ilgiyi botlarından birini çiğnerken de gösterebilirdi. Louvaen Ambrose'la tartışıyor, Magda'nın sert şakalarına gülüyor ve parmaklarındaki balı öyle bir yalıyordu ki Ballard çatalını öyle sert tutuyordu ki metali eğiyordu. Cotte'unun yüksek yakasını çekiştirdi ve yemeğin bir an önce bitmesi için dua etti.

Daha sonra, ocağın önünde toplandılar ve Magda Eski bir meşe ağacından kesilmiş küçük bir kütük. Odun parçasını Ambrose'un ateşin önüne taşıdığı masanın üzerine koydu. Bir bıçak ve süt gibi beyazlamış bir yığın mendil de kütüğe eşlik etti. Odadaki en yaşlı kadın olarak Magda, tanrıçalara ve küçük gruplarının kadın atalarına saygı duruşunu başlatma onuruna sahipti. Bıçağı kaldırdı ve avucunun ortasına derin olmayan bir kesik attı. Kan, sıktığı yumruğundan kütüğün üzerine damladı ve burada kabuğun çıkıntıları boyunca küçük tepecikler oluşturdu. Bıçağı sildi ve Ambrose'a uzattı, o da aynısını yaptı. Diğerleri de aynısını yaptı, ta ki kütüğün üstü mum ışığında kıpkırmızı parlayana kadar.

Magda alçak ve eğik bir sesle selamını sundu. "Tüm Anneleri onurlandırıyoruz; Güneş'in Sigel'i, Dünya'nın Erce'si, Ay'ın Fulla'sı, Geyik'in Helith'i ve Bereket'in Nerthus'u." Elini ikinci kez sıktı ve kütüğün üzerine daha fazla kan damladı. "Beni doğuran ve iyi yetiştiren Fallaharen'li Ilene için."

Ambrose'un ardından Clarimond gelirken Magda kenara çekildi. Her ikisi de sevgilisine ve kızına sevgiyle bakan Magda'ya saygılarını sundular. Sıra kendisine geldiğinde Joan reddetti ve bakışlarını kaçırarak olduğu yerde kaldı. Ballard, Louvaen'in şaşkın ifadesini yakaladı. Onun kulağına fısıldadı. "Bebekken yetim kalmış. Annesini hiç tanımadı." Louvaen'in yüz hatlarını şefkat yumuşattı.

Sırada Cinnia vardı. "Beni uyutmak için şarkı söyleyen, gözyaşlarımı kurutan ve beni seven annemiz Abigail Hallis'e." Yumruğunu sıktı ve Louvaen'e sulu bir gülümseme verdi.

Louvaen öne doğru bir adım attı ve elini gevşetmeden önce birkaç damla kanın kütüğe düşmesine izin verdi. "Doğmamış bir çocuğu kabul eden ve beni kendi çocuğu gibi seven annemiz Abigail Hallis'e."

Ambrose kaskatı kesilince Ballard kaşlarını çattı. Bakışları Ballard'a kaydı ve dudaklarında dolaşan şeyi ağzından kaçırmamak için ağzını dişlerine bastırdı. Louvaen saygılarını sunmaya devam etti.

"Bana hayat veren ve bu uğurda ölen Gullveig'e. Umarım seni gururlandırmışımdır."

Büyücü sanki biraz daha sessiz kalırsa alev alacakmış gibi görünüyordu. Bakışları bir seyirci için yalvarıyordu. Ambrose'un garip davranışları yüzünden dikkati dağılan Ballard kütüğün üzerine kanını akıttı ve hem annesine hem de babasının nazik ruhlu lemanına saygılarını sundu. Isabeau'nun öfkeli ruhunu uyandırmaktan korkmasa ona da teşekkür edecekti; ona Gavin'i vermişti. Gavin de belli ki onun gibi düşünüyordu. Joan gibi o da başını salladı ve kütükten uzaklaştı. Bu kez Cinnia'nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Louvaen'in kurnaz bakışları önce Gavin'e, sonra da Ballard'a yöneldi ve neden ikisinin de Isabeau'nun adını onurlandırmadığını sessizce sorguladı.

Ayin tamamlandığında Magda kana bulanmış kütüğü ateşin üzerine fırlattı. Grup kıvılcımlar saçan, çatırdayan ateşin önünde eğildi ve kendi yaralarına bakma işine döndü. Diğerleri Magda'nın kesiklerini temizleyip sarması için sıralarını beklerken Ambrose Ballard'ı kenara çekti. "Louvaen'in ne dediğini duydu mu?"

Ballard omuz silkti. "Evet. Hangi bölüm seni bu kadar ?"

Ambrose ellerini sıktı ve adım atmaya başladı. "O doğmamış, Ballard. İtilmek yerine annesinin rahminden kesilmiş."

"Ne olmuş yani?" Doğmamış bebekler konuşulacak kadar nadirdi ama mucizevi olacak kadar tuhaf değillerdi. Louvaen'in hayatta kalmasına daha da az şaşırmıştı. Bu kadar vahşi bir kadın ilk nefesini aldığı andan itibaren ölümle savaşıyor olmalıydı. Ambrose'un zamanını boşa harcadığına dair bir uyarı dudaklarında gezindi ve Isabeau'nun son zehirli sözlerini anımsayınca silikleşti.

"Ona acımı, öfkemi, nefretimi miras bırakıyorum. Çocukluğunu geride bıraktığında, bunlar ortaya çıkacak. Senin olduğun vahşi, onun olacağı vahşiyi yetiştirecek. Hiçbir kadın onu sevmeyecek. Bütün entrikaların, hilelerin bizi bu hale getirdi. Doğacak hiçbir kadın seni sevmeyecek. Ve oğul babayı yok edecek."

"Doğan hiçbir kadın beni sevmeyecek," dedi usulca.

"Evet!" Ambrose telaşını fark eden başka biri olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı. "Louvaen Duenda da en az kız kardeşi kadar bu laneti kırmanın anahtarı."

Ballard'ın göğsünde filizlenen umut aynı anda söndü ve ezici bir umutsuzluğa bıraktı. Yüzü bir duyguyu açığa vurmuş olmalıydı çünkü Ambrose'un muzaffer sırıtışı soldu. "Sorun nedir?"

"Bu nasıl iyi haber olabilir? Cinnia'nın Gavin'e olan aşkının bunu bozacağını düşünmüştük. Şimdi aynı şeyi başarmak için iki kız kardeşin de iki canavarı sevmesi mi gerekiyor?" Bakışları kıpkırmızı elbisesi içinde zarif Louvaen'e kaydı.

"Onu dolandırıyorsun Ballard ve o da bundan zevk alıyor," diye karşı çıktı Ambrose. "Eminim sana karşı biraz sevgi besliyordur."

Kadın seviyordu: bundan hiç şüphesi yoktu. O da saygı duyuyor ve hayranlık besliyordu. Ama onu seviyor muydu? Bu tamamen farklıydı, sadece arzu ve şefkatin ötesine geçen daha derin bir şeydi. Bahar geldiğinde kızın eve, babasının yanına döneceğini biliyordu. O zamandan beri söylediği ya da yaptığı hiçbir şey fikrini değiştireceğini göstermiyordu. Eğer onu sevseydi, kalmayı istemez miydi?

Başını iki yana salladı. "Yanlış umutlar besliyorsun dostum."

Ambrose'un gözleri kızgınlıkla parladı. "Hâlâ umut var, *dominus*. Sana borçluyum

Umuda tutunmayı kendine borçlusun. Bunu oğluna ." Sargı bezi almak için Magda'ya doğru ilerlemeden önce Ballard'a ani ve sinirli bir selam verdi.

Louvaen ve Ballard bandaj için sıralarını beklediler. Magda işini bitirip onları yalnız bıraktığında Ballard Louvaen'e döndü ve sargılı elini inceledi. "Sayende Ambrose ile girdiğim bahsi kazandım."

"Oh?"

"Evet. kanının yeşil olacağından emindi. Ben aynı değildim."

Bir bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Geveze, piç büyücü. Magda ona nasıl tahammül ediyor bilmiyorum." Gözleri adamın yüzünü aradı ve neşesi kayboldu. "Seni rahatsız eden ne?"

Ya adam duygularını gizleme yeteneğini kaybediyordu ya da kadın onun ifadelerinden duygularını okuma konusunda daha yetenekli hale gelmişti. Elinin üzerine eğildi. "Kollarında geçireceğin bir gecenin yatıştıramayacağı hiçbir şey yok," dedi. "Senin yatağın mı benimki mi?" Soğuk yatağıyla ilgili sert şikâyetlerinden sonra ona bir seçenek sunabileceğini düşündü.

"Benimki ikimiz için de çok dar. Bana güzel sıcak tuğla ya da ısıtma tavası sözü ver, benden daha fazla şikâyet almayacaksın." Durakladı. "En azından bu konuda."

Ballard gülümsedi, Ambrose'un lanetin nasıl bozulacağına dair yorumunun melankolisi Louvaen'in alaycılığı karşısında azaldı. "Tamamdır." Salonda yalnız olsalardı, anlaşmalarını mühürlemek için onu öpecekti. Onun yerine, kadının elini ağzına götürdü ve dudaklarını kadının parmak boğumlarına bastırdı. "Bu geceye kadar, hanımefendi."

Cinnia'nın Modrnicht'e hediye vermenin heyecanıyla neredeyse ayakkabılarıyla dans ettiği masada diğerlerine katıldılar. Ballard dantesca'daki yerine oturdu ve altıncı -belki de yedinci- kadeh şarabını içti. Louvaen ve Cinnia, Magda ve kızlara birer çift esnek deriden yapılmış kürk astarlı eldiven verdi.

Magda başparmağını kürk manşetin üzerinde gezdirdi. "Bunlar her gün giyilemeyecek kadar güzel.
gün."

Cinnia itiraz etti. "Hayır! Onları istediğin zaman giyebilirsin.
günlerde ellerinizi sıcak tutacaktır."

Clarimond kendisi, Joan ve Magda için hazırladığı hediyeleri onlara sundu. "Şerefine

Seni direksiyon başında oyalar," dedi ve Louvaen'e Joan'ın en iyi taranmış ketenleriyle dolu bir sepet uzattı. "Sen de kitaplarınla." Cinnia'ya küçük bir paket uzattı, o da paketi açarak kitap ciltlerinin imza sayfalarını delmek için yontulmuş, düzeltilmiş ve sivriltilmiş bir çift kemik iğneyi gösterdi. Kadınlar birbirlerine sarıldılar ve Ballard, Louvaen'in çevik parmaklarının ipliği altın ipliğe dönüştürmesini izleyip izleyemeyeceğini merak etti.

Ambrose bezle sarılmış bir paketi kaldırdı ve Louvaen'e uzattı. "İçinde vahşi büyü olan ve bunu kullanmayan bir kadın için," dedi, gözlüklerinden süzülen ışık gözlerindeki ifadeyi gizleyerek. Louvaen hediyeyle dikkatle tuttu, gözleri şaşkınlık ve azımsanmayacak bir şüpheyi irileşmişti.

"Onu hafife alma, Ambrose." Ballard, Louvaen ve Cinnia'yı işaret etti. "Aranızda paylaşmanız gereken bir hediye. Benim fikrim ama Ambrose'un sihri olmadan imkansız, bu yüzden ikimizden."

Louvaen, Cinnia izlerken örtüyü kapalı tutan ipi yavaşça çözdü. Her iki kadın da ortaya çıkan zarif oymalı el aynası karşısında soluk soluğa kaldı. Ballard, Louvaen'in bakışlarındaki şaşkınlık kıvılcımını yakaladı. Ayna şu anda sahip olduklarından çok daha pahalı ve güzeldi ve nasıl paylaşacaklardı?

"Babandan ayrı kalmışsın," dedi. "Bu ayna onu sana göster. Sadece 'Göster bana' komutunu ver ve görmek istediğin kişinin adını söyle. Cam, o kişinin o andaki yansımasını size geri verecektir. İşiniz bittiğinde, ona uyumasını söyleyin."

Louvaen bakışlarıyla onu okşadı. "Bu çok düşünceli bir hediye. İkinize de teşekkür ederim."

Cinnia her zamanki coşkulu haliyle onun sandalyesine doğru koştu, önünde diz çöktü ve elini sıktı. "Teşekkür ederim Lord de Sauveterre," diye bağırdı. "Çok teşekkür ederim!" Ballard ona ayağa kalkmasını söyleyemeden, aynayı kendisine uzatan kız kardeşinin yanına koştu.

"Devam et, aşkım. Çağırmanı sen yap."

Cinnia aynayı süslü sapından kavradı ve aynanın içine baktı.

yansıtıcı yüzey. "Bana Mercer Hallis'i göster," diye emretti.

Ayna bir an için kadının elinde masmavi bir ışıltıyla parladı ve sonra söndü. Cinnia'nın heyecanlı gülümsemesi şok olmuş bir "O "ya dönüştü ve gözleri yemek tabakları gibi yuvarlaklaştı. "Baba? Dame Niamh?"

Louvaen'in kaşları havaya kalkarken ve yüzü alev alev yanarken Ballard sandalyesinde öne doğru eğildi. Aynayı Cinnia'nın elinden kaptı. "Uyu," diye bağırdı ve ayna ikinci kez mavi mavi parladı.

Ballard aynanın iki kadına ne gösterdiğine dair iyi bir fikre sahipti. Bir dirseğini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Baban nasıl?"

Louvaen Cinnia'ya bir kadeh şarap uzattı ve kız kadehi alıp iki yudumda içti. "Belli ki oldukça iyiyim." Louvaen cevap vermeden önce kendi kadehinden bir yudum içti. "Bunu aklımdan asla çıkaramayacağım." Cinnia'nın omzunu okşadı. "Bence en iyisi aynayı şimdilik saklamak ve bir dahaki sefere çağırmak. Sen ne dersin?" Cinnia başını öyle sert salladı ki, karmaşık saç modelindeki örgülerden biri çözüldü.

Aynanın beklenmedik sürprizine rağmen, hepsi gecenin başarılı geçtiğini ilan etti. Magda diğerlerini masayı toplamaya yardım etmeye çağırdığında Ballard Louvaen'i geride tuttu. Ocağın yanındaki küçük sandıktan hançeri aldı ve ona uzattı.

"Bize zaten aynayı verdin."

"Bu sadece senin için." Ellerinin bronz kadifeyi okşayışı hoşuna gitmişti. "Devam et. Aç bakalım. Efendinin komşuyu dövdüğünü gösteren sihirli bir ayna yok."

İnledi. "Lütfen bana hatırlatma." Kadifeyi açtı ve hançer ile kılıfı görünce içine çekti. "Tanrılarım, Ballard, ne..."

Kadının tepkisi umduğu gibiydi. "Yıllar önce krallığa gelen yabancı bir kraliçeyi karşılamak için saraya çağırılmışım. Adı Estatira'ydı; ipek giysiler içinde bir savaşçıydı. Güzel ve güçlüydü. Onu karşılayan saray mensuplarına hediyeler dağıttı. Bu hançeri ben aldım. Bana bunun en sevdiği şey olduğunu, hem koruma hem de iyi şans tılsımı olarak taktığını söyledi. Muhteşem güzellikteki bir kadın için uygun bir hediye ve hatta

daha güçlü."

Louvaen başını sallayıp hançeri ona geri vermeye çalıştığında sertleşti. "Bunu kabul edemem lordum. Bu çok güzel bir hediye ve ben kraliçe değilim."

Ballard onu nazikçe geri itti. "Öylesin Louvaen. Sen sadece taşsızsın."

İltifat karşısında gözlerini kırıştırdı, hançeri kadife paketine yeniden sardı ve göğsüne yaklaştırdı. Eli kalktı ve adamın yanağından aşağı süzüldü. Adam gözlerini kapadı ve onun okşamasına doğru eğildi. "Bu paha biçilemez bir hediye," diye fısıldadı, gri bakışları şefkat doluydu. "Onu her zaman saklayacağım."

Cevap vermesi, Gavin'in Cinnia'yı mutfaktan alıp merdivenlere doğru götürmesiyle kesildi. Louvaen kız kardeşiyle ilgilenmesi için onu yalnız bıraktı. Kız esnedi ve soluk bir gülümseme sundu. Louvaen iç çekti. "Gel aşkım. Senin için yatak." Gavin'e işaret etti. "Bu senden kız kardeşimi yatağa taşımanı isteyeceğim tek sefer olacak, de Lovet ve bunu yapıyorum çünkü bu ölümcül uzun elbiseleri giyersek ikimizi de merdivenlerden aşağı atacak. Elinden gelenin en iyisini yap."

Gavin yarı uykulu Cinnia'yı kollarına alıp salyangoz hızıyla merdivenleri çıkarken Ballard sıırttı. Louvaen geldi, bir ara durup Ballard'a Gavin'in ne yaptığını çok iyi bildiğini belirten bir bakış attı. Göz kırptı, hediyesine sanki ona sarılıyormuş gibi sarıldı ve oğlunu merdiven boşluğuna kadar takip etti.

Kısa süre sonra odasına döndü, elinde çarşafı ısıtmak için tava vardı. Clarimond bu görevi üstlenmesini teklif etmişti ama o reddetmişti. Louvaen'inki dışında canı hiçbir şekilde arkadaşlık etmek istemiyordu ve eğer bir ahır temizleyebiliyorsa, sevgilisi için yatağını da ısıtabilirdi. Tam tavayı ocağın yanına koymuştu ki, güneşlikten yumuşak bir kapı sesi duyuldu. Louvaen'i hâlâ kıpkırmızı elbisesinin içinde buldu. Ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını çatı.

"Doldurulmuş bir kazdan daha beter bir haldeyim," diye ilan etti. "Bu aptal elbiseyi çıkarmama yardım etmen gerekecek. Ve lütfen bana çarşafların sıcak olduğunu söyle."

Adam onu güneş odasına çekip kapıyı çarpınca güldü.

Adam onu kollarına alıp yatağına kadar öptüğünde içini çekerek adını söyledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cinnia parmağıyla Louvaen'i işaret ederek mutfağa girdi. "Sen bir ikiyezslüsün!"

Magda, Clarimond ve Joan önce kıpkırmızı suratlı, öfkeli Cinnia'ya, sonra da keseri tereyağı yayığının içinde bir aşığı bir yukarı daldırmaya devam eden Louvaen'e baktılar.

"Öyleyse başlıyoruz," diye mırıldandıktan sonra bakışlarını sessiz bir istekle Magda'ya çevirdi.

Aşçı soymakta olduğu haşlanmış yumurtayı yere bıraktı ve masadan kalktı. "Haydi kızlar, tereyağına. Bu gece birayla birlikte cyser içeceğiz." İki kadın onun peşinden tereyağına açılan kapıdan geçerek kız kardeşleri yalnız bıraktı.

Louvaen, kız kardeşinin öfkeli bakışlarıyla karşılaşırken rondodaki ritmini korudu. "Ben neden ikiyezslüyüm?" Cevabı biliyordu. Son zamanlarda Ballard'ın odasıyla kendi odası arasında yaptığı tüm o gizlice dolaşmalar, Cinnia'nın onu bir noktada yakalayacağını garanti ediyordu. Dürüst olmak gerekirse rahatlamıştı.

açıkta olması için.

Cinnia kollarını kavuşturdu. "Bu sabah seni solardan çıkarken gördüm. De Sauveterre gitmeden önce seni öptü. Üzerinde tek bir giysi bile yoktu." Yanakları kızardı. "Çok az şey giyyordun."

Louvaen omuz silkti ve tereyağını çalkalamaya devam etti. "Ne olmuş yani?"

Cinnia'nın gözleri irileşti ve kollarını iki yana açtı. "Ne olmuş? Ne olmuş yani? Haftalardır bana uslu durmam için söylenip duruyorsun! Öpüşmek yok. Dokunmak yok. Kucaklaşmak yok." Kısıtlamaları parmaklarıyla saydı. "Gavin'le bailey'de bile yürüyemiyorum, sen bizi bir limer gibi takip ediyorsun ve onun babasıyla yatıyorsun!"

Cinnia neredeyse kulağına çığlık atarken Louvaen yüzünü buruşturdu. Yayığı bıraktı ve bankta onun yanında bir yeri okşadı. "Otur."

Cinnia'nın ağzı isyankâr bir çizgiye doğru inceldi. "istemiyorum. Neden senin için sorun olmadığını düşündüğünü bilmek istiyorum..."

"Otur. ."

Bir anlık isyan, ömür boyu süren itaati yenemezdi. Cinnia Sat.

Louvaen onun eline uzandı. Kız elini onun uzandığı yerden çekip aldı.

İçini çekti ve Cinnia'nın bakışlarını tarafsız bir ifade olduğunu umduğu bir ifadeyle karşıladı. "Bu konuşmanın bir kısmını zaten yaptık, ama ikimizin de nerede durduğumuzu bilmesi için tekrar gözden geçireceğiz." Hiçbir zaman Ballard'ın sevgilisi olamayacak olsa bile bu konuyu ele alacaklarını biliyordu. "Seni bacağıma kelepçelebilir, bileğime bağlayabilir ve ayakkabılarımın içine dikebilirim, ama ısrar edersen tüm çabalarım seni Gavin'le yatmaktan alıkoyamaz. Hâlâ bakire misin?"

Cinnia ters ters baktı. "Evet," diye tısladı. "Ama bu benimle ilgili değil."

"Oh, bu seninle çok ilgili. Ben bir dulum. Haksızlık biliyorum, ama toplumdaki değerim kızlığıma dayanmıyor. Bir kadın olarak değerim, kocamın bana bıraktığı mülke ve çocuk doğurma yeteneğime bağlı. Tedbirli olduğum sürece istediğim kadar erkekle istediğim sıklıkta . Değerinin nerede yattığını zaten biliyorsun.

Cinnia çenesini kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Gavin beni o gözle görmüyor."

Louvaen kaşlarını çattı. "Yani? Henüz sana teklifte bulunmadı, değil mi? Teklif edene kadar, ne gördüğünün bir önemi yok. Başkaları farklı şekildeölçecektir."

Kız oturduğu yerden doğruldu ve adım atmaya başladı. "Haklısın. Bu adil değil. İyi bir aklım var ve iyi bir karaktere sahip olmak için yetiştirildim. Ben aptal bir bekaretten daha fazlasıyım."

"Hepimiz öyleyiz, aşkım." Tekrar Cinnia'nın eline uzandı ve bu kez kız elini sıktı.

Cinnia parmaklarını sıktı. "Gavin benimle evlenecek," diye ilan etti yeni telkin edilmiş bir anchorite'ın sarsılmaz coşkusuyla.

Louvaen yorgun bir iç çekti. "İnanmak istiyorum; gerçekten istiyorum ama senin ona olan inancın benimkinden daha fazla. Eğer sana teklifte bulunmazsa, Ketach Tor'dan sağ salım çıkmak zorundasın. Sana söz verdiğini duyana kadar, yalancı gibi davranmaya ve ikiyüzlü kalmaya devam edeceğim."

O ve Cinnia birbirlerine baktılar, ta ki Cinnia oflayıp puflayarak bankın üzerine yığılana, tüm öfkesi uçup gidene ve geriye sadece şaşkınlık kalana kadar. "Neden de Sauveterre?"

Louvaen durakladı. Bariz olanları sıraladığı liste bir fersah uzundu; daha incelikli olanları ise kısa ve ifade etmesi zordu. Ballard de Sauveterre, şakacı Thomas Duenda'dan neredeyse her yönüyle farklıydı. Hüzünlü, yorgun ve çoğu zaman suskun olan bu adam, bulunduğu her odayı dolduran gizli bir güç yayıyordu. Onun geçmişi hakkında çok az şey biliyordu, sadece dul olduğunu ve bir Marcher lordu olarak hizmet ettiğini biliyordu. Bir zamanlar krallık içinde krallık yönettiğini öğrendiğinde şaşırmamıştı. Son gerçeği ona açıklamamış olsaydı bile, onun için lider ve savaşçı rollerini hayal ederdi. Louvaen bu özelliklere saygı duyuyordu ama onları çekici bulmuyordu. Ailesini mahvolmaktan kurtaran, sivri dilli esprilerine gülen, oğlunu seven ve ev halkını koruyan sessiz bir adam: böyle bir adam onu demirin sodalı taşla yapışması gibi kendine çekiyordu. Cinnia'ya bunların hiçbirini anlatmadı.

Neden de Sauveterre?

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Cinnia gözlerini kırptırdı, belli ki soru karşısında irkilmişti. "Şey, o..."

"Yiğit bir kalbi olan iyi bir adam."

Louvaen sırtıttı, Cinnia'nın

Göz kırpmalar baykuş gözlü bir hayranlığa dönüştü.

"Ve sen onu yakışıklı mı buluyorsun? Yara izleri ve pençeleriyle bile mi?" Cinnia'nın yuvarlak gözleri ve çökük ağzı çok şey anlatıyordu.

". Hem de ."

Louvaen, Cinnia'nın Ballard'dan ne kadar etkilendiğini ortaya çıkarırsa ne kadar utanacağını düşünerek gülümsemeye devam etti. Onunla alay etmiş ve ona şehvet düşkünü demişti ve haklıydı da. Cinnia onu öyle bir arzuyla arzuluyordu ki, yalnız kaldıkları anda neredeyse Ballard'ın üzerine atlıyor, bir yandan ağzını yağmalarken bir yandan da ellerini Ballard'ın giysilerindeki her açıklığa sokuyordu. Adam da onun bu hevesine aynı tutkuyla karşılık veriyordu ve çoğu zaman yatağına varmadan, hatta giysilerini çıkarmadan önce onu duvara yaslıyor ya da ateşin yanındaki halının üzerine uzatıyor, adını inletirken içine giriyordu.

"Onu seviyor musun?"

Cinnia'nın sorusu düşüncelerinin sıcaklığını soğuttu ve onları melankoliye çevirdi. Bu olasılığı düşünmeyi reddetti, ancak bu fikir birkaç gündür aklının bir köşesinde gizlenip varlığını fark etmesini istiyordu. "Sorunuzun hiçbir yok." dedi. "Kalamam. Babamın bana ihtiyacı var. İlkbaharda Ketach Tor'dan ayrılmak senin cevaplaman gereken bir soru."

Umutsuz koşullarda beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bu ara dönem sadece geçiciydi. Montebianco'daki evine aitti, babasının bakıcısı ve evinin hanımıydı. Yeniden evlenmeye hiç niyeti yoktu. Evlenmiş olması kendisi de dahil olmak üzere herkesi şaşırtmıştı. Thomas'ı sevmişti, onun karısı olmayı sevmişti. Thomas öldüğünde ondan bir parçayı da yanında götürmüştü ve ondan sonra kendini herhangi bir erkeğe bağlamayı hayal bile edemiyordu. Ta ki şimdiye kadar. Yakın zamandaki anılar onunla dalga geçiyordu - kış geceleri güneşin altında Ballard'la oturmak, ona kitap okumak ya da dama oynamak, onunla dalga geçmek ve karşılığında dalga geçilmek, şafak sökmeden önce onun kollarında uyanmak, yavaş nefesleri boynunu ısıtmak, vücudu onunkine sarılmak.

Cinnia'ya sert bir bakış attı. "Seni sinsî sürtük. Bu konuyu değil mi?"

Cinnia'nın pişmanlık duymayan gülümsemesi kahverengi gözlerine yansdı. "Sadece birazcık."

Gülümsemesinin yerini endişeli bir kaş çatma aldı ve Louvaen'in parmak eklemlerini öpmek için eğildi. "Dikkatli olacak mısın, Lou? Bana göz kulak olmakla o kadar meşgulsün ki, kendini unutmanı istemiyorum. Eğer de Sauveterre sana zarar verirse, belki de birini vuracak kişi ben olurum," dedi kaşlarını çatarak ve elini sallayarak.

Louvaen ona sarıldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Aşkım, üç adamı da alt etmeye yetecek kadar barut ve mermi getirmedim ama elimizin altında arbalet ve kılıç var. Eminim idare edersin."

İkili ayrıldı; Cinnia, Clarimond'un mumları daldırmasına yardım ederken Louvaen'i nefret ettiği çalkalama işiyle baş başa bıraktı.

Ballard onu daha sonra Cinnia'nın çardağında tek başına, bir sepet ham yün tararken buldu. Louvaen kapıyı nazikçe çaldığında içeri girmesine izin verdi. Kapının eşiğinde durdu ve kayıtsızca çerçeveye yaslandı. Kadın çayır fırçalarını birbirine vurarak yünü daha uzun lifler haline getirdi. "Bu soğuk sabahta yakışıklı bir lordu alçakgönüllü bir iplikçiyi ziyarete getiren nedir?" dedi.

Ballard ona dönmeden önce omzunun üzerinden koridora bakıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Ben bilemem. Burada yakışıklı lordlar ya da alçakgönüllü iplikçiler yok; sadece iplik eğiren güzel bir kadının iyiliğini isteyen ben varım."

"Çok tatlı bir diliniz var, Lord de Sauveterre."

"Dün gece böyle tarif etmemiştiniz, Bayan Duenda."

Topuklarıyla iki tutamı çok kısa tutarak lifleri keçeletirdi. "Ballard!" diye onu uyardı.

Ellerini kayıtsız bir hareketle kaldırdı. "Ne var? Duyduğuma göre, bakire kız kardeşin yatağımı paylaştığının farkında. Şimdi ne sır saklayacaksın?"

Louvaen çayları sepete bıraktı ve kapıda ona katılmak için ayağa kalktı. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Biz bir kale ve sekiz kişiyiz. Haberlerin çok uzağa gitmesine ya da çok fazla kulağa ulaşmasına gerek yok." Kapı çerçevesinden doğruldu. "Kara sınırlarına gitmem gerekiyor. Benimle gelin. Güneş çıktı ve gökyüzü açık."

O gün yapmayı planladığı işlerin listesini hatırladı ve hemen bir kenara fırlattı. Magda'nın umurunda olmazdı ve Cinnia da

vesayetinden kurtulacaktı. Hepsinden iyisi, Ballard'ı birkaç karanlık saat yerine bütün gün yalnız bırakacaktı. Daveti kabul etmekten vazgeçti, hayal kırıklığı heyecanını azalttı. "Gelemem. Plowfoot senden korkuyor. Dörtmala ahıra dönmesini engellemek için yol boyunca onunla mücadele etmem gerekir."

Magnus hariç, hayvanlar Ballard'dan korkardı. Plowfoot, Ballard ve Gavin ahırları temizlerken Ketach Tor'un efendisiyle arasına mesafe koymaya çalışırken bir keresinde neredeyse ahırının kapısını tekmeleyecekti. Gavin, onlar temizliği bitirene kadar atı tırısbailey'e götürüp bir direğe bağlamak zorunda kalmıştı.

Ballard kolay bir çözüm önerdi. "Magnus'a bineceksin. İkimizi de dörtmala nefes almadan taşıyabilir."

Pelerinini ve eldivenlerini topladı ve ayakkabılarını daha ağır botlarla değiştirdi. Söz verdiği gibi, gökyüzü açık ve masmavi bir renkte yükseliyordu. Louvaen, gri badanalı gökyüzüyle açık havada ya da mum ışığı altında kapalı mekânlarda geçirdiği onca haftadan sonra güneşin parıltısına karşı gözlerini kıstı. Kar temizlenmişti ama hava burun deliklerini ve ciğerlerini soğuk bir ateş gibi yakıyordu. Ahırın sıcaklığı, dışarıdaki canlandırıcı sıcaklıklardan sonra onu neredeyse uyuşukluğa sürüklemişti. Ballard'ın onu eyerlemesini beklerken Magnus mırıldanıyor ve eteklerine üflüyordu.

"İkinci bir kişiye aldırıyor mu?" O ve Cinnia sık sık Plowfoot birlikte, ama onların yumuşak huylu çift sürme atları bu şık, savaşa hazır ata hiç benzemiyordu.

Ballard eyerin altındaki kayışı ve battaniyeyi düzeltti. "Hayır. Hatırlamıyor olabilirsin ama sen gölete düştükten sonra ikimizi de kaleye kadar taşıdı." Sonra ona odaklandı, yüzünü korumak için kapüşonunu öne doğru çekti ve boğazındaki bağcıkları sıktı. Onun aksine, soğuğa karşı dayanıksızdı ve ağır bir yün gömlek ve deri pantolon üzerine sadece kapitone bir pardösü giymişti. "Hazır mısın?" Kadın başıyla onayladı ve adam üzengiye kullanmadan çevik bir hareketle eyere atladı. Onun uzattığı kolu tutup arkasına geçti ve bir etek telaşının ortasında Magnus'un kışına düzgünce indi.

"Sana tabureye ihtiyacım olmadığını söylemiştim." Kendini toparlayana kadar kıvrınmaya devam etti.

Elbisesini onu tatmin edecek şekilde düzeltti ve Magnus onaylamadığını homurdandı.

Ballard omzunun üzerinden baktı. "Hayır, ama elbiseniz bir çift pantolon daha iyi olabilirdi."

Louvaen kollarını onun dar beline doladı ve ısınmak için sırtına yaslandı. "Şikâyet etmeyi bırak. Bu yolculuk senin fikrindi." Adamın omurgası boyunca titreşen kısık kahkahanın yanaklarını karıncalandırması çok hoşuna gitmişti.

Yılan gibi uzanan güllerin arasından geçerek bailey'e doğru ilerlediler. Magnus yanlarından geçerken güller sapları üzerinde dönüyor, kıpkırmızı taç yaprakları açılıp kapanıyordu. At onların varlığından rahatsız olmadan geçip giderken, onaylamadıklarını tısladılar. Louvaen Ballard'a yaklaştı ve tıslayarak karşılık verdi.

Kalenin arkasına çentik atılmış küçük köprüden geçtiler. En dar noktada uçurum boyunca uzanıyor ve onları gölete giden yola çıkarıyordu. Louvaen o siyah, donmuş suya düştüğünü hatırlayınca ürperdi.

Ballard onun titrediğini hissetmiş olmalıydı. "Çok mu soğuk?" dedi omzunun üzerinden.

"Henüz değil." Ballard, Magnus'u patikadan çıkarıp ağaç labirentinin içinden kıvrıla kıvrıla geçen bir başka patikaya soktuktan sonra sığ bir vadiye inip tekrar ormanın kenarını saran dar bir tepeye minnettar oldu. Hiç konuşmadan, Ballard'ın eyerinin gıcirtısı ve karla kaplı ölü yapraklardan oluşan bir halıya basan atın yürüyüşünün boğuk ritmiyle serenat yaparak ilerlediler. Louvaen yolculuğun tadını çıkarmak için yerleşti. Bacakları ve sırtı soğuktan karıncalanmıştı ama Ballard'ı kendine yakın tutup kışa kilitlenmiş çıplak ormana bakarken gövdesinin ön kısmı sıcak kalmıştı.

Gözünün köşesinde mavi bir parıltı dans edip kaybolduğunda aniden doğruldu. Parıltı tekrar belirdi, sık bir huş ağacının oluşturduğu gölgeler arasında dalgalanıyordu. Üç kez daha onunla alay etti, yazın bir ateşböceği kadar hızlı bir şekilde görüş alanına girip çıktı. Ballard'ın koluna dokundu. "Güçlü bir büyü havuzunun yakınında mıyız? Ağaçların arasından mavi bir ışık süzülüyor."

Verdiği cevap onu şaşırttı. "Annenin mirasını inkâr edemezsin,

Hanımefendi. Büyü yeteneği olmayan bizler sizin gördüğünüzü görmüyoruz. Ambrose'un koğuşunun çizgisini takip ediyoruz. Bana sınırın bazen mavi renkte parladığı söylendi."

Louvaen ağaçlara daha yakından baktı ve bu kez çalılıkların arasından geçen, berrak bir su duvarına benzeyen tuhaf dalgalanma etkisini fark etti. Cildinde dans eden karıncalanmalar sadece soğuktan kaynaklanmıyordu. Büyü, bariyerden serulean kanallar halinde akıyor, ağaç dalları ve karla kaplı zemin boyunca parlayan izler bırakıyordu. Bariyerin izlediği yolu takip etmek için Ballard'a doğru eğildi. Sırtın kenarından geçerek onun görüş alanını aşmaya devam ediyordu. "Koruma ne kadar uzağa gidiyor?"

"Her yönden bir lig."

Nefesi kesildi. Ballard, Ambrose'un etkileyici bir büyücülük yeteneğine sahip olduğundan bahsetmişti. Onun gücünün kapsamını ancak şimdi anlamıştı. Bu kadar büyük bir bariyeri dikmek ve korumak hem müthiş bir güce hem de onlarca yıllık büyü yapma deneyimine sahip bir büyücü gerektiriyordu. Louvaen Ballard'ın sırtına doğru inledi. "Yüce tanrılar, Ambrose parmaklarını şıklatarak beni bir kurbağaya ya da sümüksüklöböceğe ."

"Sanırım geçmişte onu karşısına alacak kadar aptal olan birkaç talihsizce bunu yaptı."

Kolunu panoramik manzaranın üzerinde gezdirdi. "Topraklarım bir zamanlar şimdikininkinin on katı mesafeyi kapsıyordu ve Ketach Tor neredeyse insanlarla dolup taşıyordu. Günlerimi mahkemeleri yöneterek, anlaşmazlıkları çözerek, emlak raporlarını okuyarak, kira toplayarak ve avlanarak geçirirdim. Bazen de savaşa giderdim."

Geçmişteki görevlerini, pazar için ihtiyaç duyduğu şeylerin bir listesini yapar gibi saydı, ama Louvaen onun düz tanımındaki hüznü yakaladı. Kollarını onun ortasına doladı. "Akı her şeyi değiştirdi."

"Evet. Dünyadan kopuk durumdayız ve sadece Gavin yolculuklarından döndüğünde bize haber verecek."

Akının neden olduğu tezahürler kafasını karıştırmıştı. İş başındaki büyüğü görebilse bile büyü kullanıcısı değildi ama akılar, bazen büyücüler tarafından iyilik ya da kötülük için yönlendirilen ama kendi başlarına nötr olan güç dalgalarından başka bir şey değildi. "Anlamıyorum. Vahşi büyü kötü niyetli ya da

intikamcı; sadece öngörülemez. Bu havuz seni neden bu kadar değiştirdi ve buraya hapsetti?"

Adam ona karşı sertleşti. "Böyle şeyleri Ambrose'la konuşman gerekecek. Büyücü olan o, ben değilim." Sesi keskinleşmiş, onu şaşkına çeviren ve bu konuda daha fazla konuşulmayacağını sinyali veren ısırmacı bir alaycılığa dönüşmüştü.

Louvaen uyarıya kulak verdi ve sessizleşti. Hiçbir zaman insanların yanında parmak uçlarına basarak yürüyen biri olmamıştı, bazen eli ağır olsa da açık sözlü bir yaklaşımı tercih ediyordu. Bu ona dosttan çok düşman kazandırmıştı ama hiç kimse onun yanında nerede durduğundan emin değildi. Sorduğu sorunun Ballard'ı aşağıladığına inanmıyordu ama söylediği bir şey eski bir yaranın kabuğunu çatlatmış ve Ballard da buna karşılık hırlamıştı. Bir yanı bunu anlıyor ve onun sınırlarına saygı duyuyordu; diğer yanı ise aniden ortaya çıkan düşmanca tavrından dolayı sinirlenmişti. Isırgan bir karşılık vererek yutkundu ve adamın kulaklarını sıkma isteğini bastırdı.

Aralarında kederli bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ketach Tor'da kaldığı süre boyunca birkaç kez Ballard'a sözsüz eşlik etmişti, sadece ayağının çıkırlığını dişlisine ritmik vuruşuyla bozulan rahat bir sessizlik. Bu sefer farklıydı.

Louvaen dik oturdu ve ellerini Ballard'ın yanlarına dayadıkları yerden çekti. Bir elini yakaladı ve sertçe kaburgalarına bastırdı. "Yapma," dedi. "Benden uzaklaşma." Elini yukarı doğru çekti ve eldivenli parmak uçlarını öpmek için eğildi. Ses tonu kasvetli kalmaya devam etti ama artık önceki düşmanlığı taşımıyordu. "Düşünmesi zor, konuşması daha da zor pişmanlıklar vardır. Soruna cevap veremem Louvaen; vermeyeceğim. Senin saygını kaybetmeyecek kadar değer veriyorum."

Louvaen bu uğursuz ifade karşısında şaşkınlıkla başını eğdi ve pelerininin içinde, havayla hiç ilgisi olmayan bir ürperti sırtından aşağı süzülürken titredi. "En kötü türden bir balık avcısı olabilirim lordum, ama çoğu insanın düşündüğünden çok daha bağışlayıcıyım. Yargılamak yerine teselli etmeyi umuyorum."

Elini ikinci kez çekerek onu sırtına yaslanmaya zorladı.

Bir kez daha kolunu ortasına sımsıkı doladı. Kısa süre sonra diğer kolu da ona katıldı ve onu tamamen kucakladı. "Sizin arkadaşlığınız benim en büyük tesellim, hanımefendi."

"Bir dahaki sefere yatak dediğiniz o buz çukuruna çırılçıplak daldığımda bunu size hatırlatacağım."

Onun şakasını yumuşak bir kıkırdamayla ödüllendirdi ve eyerde rahatladı. "Şimdi beni haksız yere suçluyorsun, Louvaen. Geçtiğimiz gecelerde yatak çok sıcaktı."

Bunu tartışamazdı. Isıtıcı tavayı bir kılıç gibi şevkle kullanmış, ona birkaç kez bu çabanın ödülünün görevin alçakgönüllülüğünden çok daha ağır bastığını söylemişti. Louvaen bu nezaketinden dolayı onu mümkün olduğunca sık ödüllendirmeye çalışıyordu.

Ambrose'un hem koruduğu hem de hor gördüğü yünlü koyun sürüsünü barındıran çitlerle çevrili otlak arazinin yanından geçerek ve kış için nadasa bırakılan tarlaların yanından geçerek, küçülmüş malikânesinin sınırları boyunca yolculuklarına devam ettiler. Ballard ata bindikleri yere en yakın olanları işaret etti.

"Keten çiçek açtığında, yeryüzü gökyüzünü yansıtır. Göz alabildiğine uzanan mavi tarlalar."

Parmakları Ballard'ın tuniğinin içine girme isteğiyle kıpırdadı. Cinnia ketenlerin çiçek açtığını görecekti; Louvaen Montebianco'da babalarına bakıyor ve Ketach Tor'un efendisi hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyor olacaktı. Öte yandan, eğer kız kardeşi de onunla birlikte eve dönerse, Cinnia'yla nerede kışladıkları konusunda herkese yalan söylemekle meşgul olabilirdi.

"Ballard," dedi. "Bir sorum var ve bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Gerildi, belli ki akı ve onu neden değiştirdiği hakkında daha fazla sorgulamaya hazırlanıyordu. "Sor," dedi. Adamın ona dürüst bir cevap vereceğine dair söz vermediğini fark etti.

Tam olarak onun daha önce önerdiği şeyi yapmak ve kurbağaya dönüşme riskini göze alarak Ambrose'u akıştaki tuhaflıklar hakkında sorgulamak niyetindeydi. Şimdilik aklında başka şeyler ağır basıyordu. "Gavin, Cinnia'nın elini isteyecek mi?"

Ballard onun kolunu okşadı. "Korkularını bir kenara bırakabilirsin. Bir hafta içinde bunu yapacağından hiç şüphem yok."

Başka bir endişe onu rahatsız etmeden önce neredeyse rahatlamak üzereydi. Herkes Cinnia'nın birbirine sürtünecek iki gümüşü olmadığını bilse de, Louvaen Ballard'a bu gerçeği hatırlatması gerektiğini hissetti. "Babamın kalan serveti ve nüfuzu da gemileriyle birlikte battı. Cinnia bu evliliğe çeyizi ya da aile bağlantıları olmadan gelecek. Oğlunuza sunabileceği sadece sevgi dolu bir kalbi ve muhteşem bir güzelliği var ve güzellik uzun sürmez."

Ballard Magnus'u durma noktasına getirdi. Louvaen'in gözleriyle buluşmak için döndü, bakışları Louvaen'in başının tepesine, dudaklarına ve çenesine kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. Ağzındaki kasvetli ifade derinleşti. "Ondan istediği tek çeyiz aşkının karşılığı. Güzelliğine gelince: Gavin'in şu anda gördüğü Cinnia, kuru bir incir kadar solmuş ve bir bastona tutunmuş haldeyken gördüğü Cinnia olacak."

Göğsünde bir duygu kabarcığı kabardı ve boğazına doğru yükselerek neredeyse onu boğacaktı. Kız kardeşi böyle bir baba tarafından yetiştirilmiş bir adamla evlendiği için ne kadar şanslıydı. "Teşekkür ederim Ballard," diye fısıldadı.

Başını eğdi, koltuğunda doğruldu ve Magnus'u harekete geçirdi. Louvaen onun ortasına homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sarıldı. "Sizden böyle bir sevgi kazanmak için başka hangi sorulara cevap verebilirim, hanımefendi?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

Yanağını onun sırtına bastırdı. "Şimdilik bu kadar yeter lordum."

Öğleden sonra gökyüzü griye döndüğünde ve kar yükselen bir esintiyle tembelce sürüklendiğinde kaleye döndüler. Louvaen'in dişleri takırdıyor ve bir eliyle burnunu sıvazlıyordu, ucundan sarkan bir buz saçağı bulacağından emindi. Ahırın görece sıcaklığına girdiklerinde minnettar oldu, kemiklerini eritmeye hevesliydi. At ve Ballard'ın vücut ısısı göğsünü ve bacaklarının arkasını sıcak tutmuştu. Geri kalanı ise giydiği yün ve kürk katmanları altında titreyip ürperiyordu.

Önce Ballard attan indi, bacağını Magnus'un boynunun üzerinden geçirerek hafifçe yere düştü. Kollarını havaya kaldırdı ve Louvaen'e işaret etti. Onun kucağına kaydı ve kollarını boynuna doladı. Adam da onu sıkıca kavradı.

Soğuktan solgunlaşmış yüzü ahırın zayıf ışığında esrarengiz bir hal almıştı.

Elini kaldırarak başparmağını adamın belirgin elmacık kemiklerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Keşke keten çiçek açtığında burada olabilseydim."

Kadının yüzünü inceledi, kara gözleri daha da karardı. "Kal o zaman." Kolları kızın sırtında sıkılaştı ve sesi daha da derinleşti. "Benimle Ketach Tor'da kal."

Ah, evet demeyi ne kadar çok istiyordu; Montebianco'da yankısı duyulana kadar yakındaki dağlara tekrar tekrar haykırmayı. Kelime boğazında düğümlendi. Onun sadakati babasına aitti. Entrikacı Gabrilla Jimenin'in tehdidi bile, Mercer Hallis'in en büyük çocuğuna bakıcı olarak hareket etmek ve onu daha fazla saçma mali planlara düşmekten alıkoymaktan başka bir şey için bile olsa ihtiyacı vardı.

Louvaen alnını Ballard'ınkine yasladı. "Yapamam."

Gözlerini kapattı ve ona kalın kirpiklerini ve göz kapaklarının narin derisini gösterdi. "Biliyorum," dedi aynı alçak sesle, ancak şimdi coşkulu yerine kasvetli bir şekilde yankılanıyordu.

Ketach Tor'da kalmamasının nedenlerini bilmesine rağmen, reddini kabul etmesinin tamamen başka bir şeyden kaynaklandığını hissetti. Dudaklarını Magnus'un kapalı göz kapaklarının, kaşlarının ve burun kemiğinin üzerinde gezdirdi. Magnus sabırsız bir homurtuyla sözlerini kesti. Hayvan Ballard'a, ahırda hâlâ dizginli ve eyerli olarak bırakılmasından duyduğu hoşnutsuzluğu ifade eden bir bakış fırlatırken Louvaen sırttı.

Ballard sırttı. "Pekâlâ delikanlı, sana ulaşıyorum." Louvaen'in elini tuttu ve avucunu öptü. "İçeri gir ve ısın. Ben majesteleriyle ilgilenip yakında sana katılacağım."

Bailey'i geçerken kar daha hızlı yağıyor, her şeyi beyaza boyuyordu. Duvarın, griyle yıkanmış bir çevrenin ortasında çok canlı olan vermillion güllerinin kıvrımlı örtüsüyle kaplı kısmından geçti. Çok kötü huylu ve kokuşmuş. O geçerken sarmaşıklar hışırdadı, duvar boyunca yılankavi kayışları ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Magda onu mutfığa açılan kapıda durdurdu. "Yerleri daha yeni süpürdüm. Eğer içeri girip bir şeyler yemek istiyorsan, o çamurlu

botlar sahanlıkta."

Louvaen emredilene yaptı ve pelerinini ve eldivenlerini çıkarıp ayaklarını ısıtmak için ateşe doğru koştu. Kâhya aynı emirle Ballard'ın içeri girmesini engellediğinde gülümsemesini bira kadehinin arkasına sakladı. Mırıldandığı birkaç lakattan ve kalesinin bir *domina* tarafından fethinin bu kadar kolay olmaması gerektiğini söyledikten sonra çizmelerini çıkardı ve ateşin başında Louvaen'e katıldı.

"Zavallı kocakarı," diye homurdandı ve Louvaen'in ona uzattığı kadehi aldı. "Günün birinde onun sıska kışını karın içine fırlatacağım."

Magda kilere doğru giderken yanlarından geçerken burnunu çekti. "Asla olmayacak. Sana sahip olsaydım benimle evlenirdin -ki evlenmeyeceğim- ve bunu sen de biliyorsun."

Ballard, Louvaen'in kahkahasına katılmadan önce bir süre ona ters ters baktı. "O haklı biliyorsun." Louvaen'e baktı. "Yine de seni leman'im olarak tutardım."

Kükredi. "O zaman ölmüş olursun çünkü içimizden biri bu fikri aklından geçirdiğin için bile seni öldürür. Ben kolay kolay paylaşmam, özellikle de kocalarımı. Magda'nın da paylaştığından şüpheliyim."

Adam onu aniden kendine doğru çektiğinde irkildi ve neredeyse birasını döküyordu. Rahat gülümsemesi soldu. "Artık Cinnia'dan saklayacak bir şey yok ve istediğini yapacağına dair ona güvendiğini iddia ediyorsun. Odama gel. Günün geri kalanını ve gecenin tamamını bana ver." Aralarından ani bir guruldama sesi yükseldiğinde kaşları kalktı.

Louvaen yüzünü buruşturdu. "Tavşanın ayağını öptük ve ben açım."

Akşam yemeğini kaçırdıklarını söylemesi onu planından vazgeçirmedi. Kadehini ona uzattı, Magda'nın onlar için bıraktığı artık ekmek, peynir ve kuru elmaları aldı ve onu mutfaktan, büyük salondan geçirip merdivenlerden odasına götürdü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapının çarpma sesi odada yankılandı. Louvaen kıkırdadı ve kadehleri ateşin önündeki iki sandalyenin arasına yerleştirilmiş masanın üzerine bıraktı. Yiyecekleri onun kollarından aldı ve kadehlerin yanına koydu. "Şimdi beni içeri kilitleyecek misiniz lordum?"

Sahte bir kaş çatmayla ona baktı. "Gerek mi?"

"Pek sayılmaz. Burada yemek var ve ben bu masayı kemirecek kadar açım." Müstehzi bir gülümseme sundu. "Yine de sizi uyarmalıyım; erdeminiz artık tehlikede."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Ona cevap verme şansı vermedi. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı ve kucağına alarak sandalyelerden birine oturdu. "Fark etmez. İkisi de zevkli olacak."

Louvaen saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Burada çok kalırsak akşam yemeğimizi de kaçıracağız. O zaman hangi lezzeti kemireceksiniz?"

Ballard yüzünü onun boynuna gömdü ve adam burnunu çekerken, kulak memesini ve çenesinin altındaki deriyi ısırırken kadın güldü. "Sen," diye hırladı kulağına. "Mürdüm eriğinden daha tatlısın." Omzuna doğru kemirerek ilerledi. "Bir tipsycake gibi yumuşak dilin." Parmakları kızın kaburgalarında dans etti. Kız kıkırdadı ve adamın ellerine vurdu. "Kızarmış bir geyik etinden daha narin."

"Ne?" Louvaen ellerini onun saçlarının arasına soktu ve yüzünü boynundan uzaklaştırmak için kaldıraç olarak kullandı. Louvaen onun sırtıtışına kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ballard, hiçbir şeyin kamburunda narin bir şey yoktur."

Yan tarafını gıcıklayan el eteklerinin altından çevikçe kayarak bacağını dizinden kalçasına kadar okşadı. Kaşlarından biri yukarı doğru kanatlandı. "Katılmıyorum. Bu öyle." Kızın göğüs dekoltesini okşamak için eğildi ama midesi öncekinden daha yüksek bir hırıltıyla itiraz edince durakladı.

Louvaen omuz silkti. "Ne bekliyorsun, çakırkeyif keklerden, eriklerden falan mı bahsediyorsun?"

Adamın sinirli homurtusu kadının köprücük kemiklerinin tozunu aldı. "Benim atım, benim aşçım, senin karnın." Onu nazıkçe kucağından indirip diğer sandalyeye doğru itti. "Ben hepinizin kölesiyim."

Basit yemeği aralarında paylaştılar, yemeği tüketirken birbirlerine takıldılar. Akşamı Ballard'la geçirecek ve gece boyunca onun yatağını paylaşacak olsa da, kendini günün hiç bitmemesini dilerken buldu, günün zahmetini bir kenara bıraktığı için değil, o saatleri evin efendisine adadığı ve onun arkadaşlığından zevk aldığı için. Ona karşı büyük bir şefkat duyduğundan hiç şüphesi yoktu. Başkalarının yanında ona karşı çekingendi ama yalnız kaldıklarında tutkusunda ve şefkatinde cömertti. Topraklarının sınırları boyunca birlikte geçirdikleri saatler, onu kendisine bağlayan bağları daha da güçlendirmişti.

Cinnia daha önce onu sevip sevmediğini sormuştu. Louvaen şimdi kesin bir dille evet diyordu. Ballard de Sauveterre'e derinden aşıktı, Thomas Duenda'ya olduğu kadar olmasa da ondan daha fazla. Bu aydınlanma -tamamen beyhudeliği- onu sersemletti ve bir an için nasıl nefes alacağını unuttu. Elindeki elma yere düştü ve sandalyesinde sallandı.

Ballard oturduğu yerden fırladı, kaşlarının arasındaki ikiz çizgiler sert bir kaş çatmayla çatıldı. Kadının önünde diz çöktü ve elini tuttu. "Neyin var? Bir ölü kadar solgunsun."

Mübarek bir şekilde sabit duran eliyle kadehine uzandı. "Sadece susadım. Ve tok."

Başparmağıyla dizinin üzerinde daireler çizerken kaşlarını çatarak ona baktı. Louvaen koyu renk gözlerine baktı, içinden geçen duyguları görüp göremediğini, dilinde dolaşan bağıllık bildirgesini duyup duymadığını merak ediyordu.

"Yatağa gel," dedi aniden ve elini uzatarak ayağa kalktı.

İrkilerek, içinden yavan ışık dallarının süzüldüğü panjurlu pencereye baktı, sonra tekrar ona döndü. "Uyku için biraz erken değil mi?"

Ballard onun parmaklarını kavradı, sandalyeden kaldırdı ve kadehini elinden aldı. "Uyumakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

Bu kez soğuk çarşaplardan şikâyet etmedi ya da Cinnia'nın onu avlamaya geleceğinden endişe etmedi. Ballard'la geçireceği her dakikayı biriktirmek için duyduğu çaresizlikle birlikte, giderek artan bir korku duygusu onu tüketti. Her nedense, onu sevdiğini kendine itiraf ettiği anda bir kum saati ters dönmüş, kumlar ince ve hızlı akmaya başlamıştı. Baharın gelmesine daha haftalar vardı ama yine de sanki kapının dışında duruyormuş gibi hissediyordu, sadece yeniden doğuşun değil, sonun da habercisiydi. Ballard'ın kollarında titredi ve onu kan tadına varacak kadar sert öptü.

Öğleden sonra yerini alacakaranlığa ve sonra da geceye bırakırken onunla sevişti. Dinlendikleri daha sessiz anlarda Louvaen onun bacaklarını kendi bacaklarına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana Louvaen," dedi, sesi kolay ve derindi. Birlikte uzandılar ve Louvaen kollarında uysal bir şekilde yatarken adam sırtını ve omuzlarını okşadı.

"Ben iyiyim." Yalan söyledi. İyi değildi. Yakında eve döneceğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini bildiği için umutsuzluğa kapıldı ve . "Ne olabilir

Ŗu anda beni rahatsız etmesi mümkün mü?" Ona sokuldu ve dikkatini baŖka sorulardan uzaklaŖtırmak umuduyla saçlarını parmaklarının arasında taramakla yetindi. Adam ona karŖı daha da ağırlaŖtı ve nefes alıŖ veriŖi derinleŖerek uykuya daldığının sinyalini verdi.

Louvaen karanlığa baktı. Bir hafta. Bir haftası vardı, eğer Cinnia Ambrose'un onun elini Gavin'inkine altın kordonla bağlayıp birleŖme ritüelini daha ayrıntılı bir düğün töreni isterse belki iki haftası. Ondan sonra Louvaen'in kalmak için bir nedeni kalmamıŖtı. Hava seyahat etmek için yeterince güzel olacaktı. Plowfoot'u asma köprüden geçirip Ketach Tor'un karŖısındaki araziye sürerken ilk açan nergisleri bile yakalayabilirdi.

"KeŖke kalabilseydim, Ballard," diye fısıldadı. "Seni gerçekten seviyorum."

Kelimeler dudaklarından henüz ıkmıŖtı ki etrafındaki hava sıkıŖıp kulakları patladı. Yanında, Ballard sarsıldı ve uykusunda mırıldandı. Perdeli yatağı yutan gölgeler arasında hiçbir Ŗey seçemiyordu. Sanki büyük bir el yatağı tutmuŖ ve bir dnŖe fırlatmıŖ gibi baŖ dönmesi onu ele geçirdi. Mide bulandırıcı hareket neredeyse baŖladıęı anda durdu ve Louvaen nefes nefese Ballard'ı kendisine doğru çekti. Ballard ; Louvaen onun uykusunun hafif olduğunu ve en ufak hareketlerine bile duyarlı olduğunu öğrendiğinden beri bu garip bir Ŗeydi.

Cildi karıncalandı ve kollarındaki ince tüyler diken oldu; hava büyü kokuyordu - sağanak yağmurdan önceki ilk esinti gibi keskin ve serin. Kıpırdamadan yattı, baŖ dönmesinin geri gelmesini bekledi. Kendini belli eden mavi kıvılcımların ortaya çıkmasını bekliyordu. Yağmur kokusu dağıldı; yatak dönmedi ve hiçbir fae ıŖıęı görünmedi. Odayı saran büyü her neyse gitmiŖ, yatak perdelerinde hafif bir cereyandan baŖka bir Ŗey bırakmamıŖtı. Louvaen uzun süre yatakta kıpırdamadan yattı, oda sessizliğe gömülürken sadece -her seferinde bir ihtiyatlı kas- gevŖedi. Göz kapakları ağırlaŖtı. Ketach Tor, Ballard ve Gavin'in bahsettiği ama üzerinde hiç durmadıkları bir akıntının içinde sarsılıyordu ve Louvaen cevaplar istiyordu. Yarın Ambrose'un izini sürecek ve onları talep edecekti. Bir kolunu sevgilisinin beline doladı ve onun hafif horlama sesleriyle uykuya daldı.

Çok daha az rahatlatıcı bir şeye uyandı. Gece boyunca, ısınmak için kendini battaniyelere sarma alışkanlığını sürdürmüştü. Odanın soğuk havasından etkilenmeyen Ballard, sırtını onunkine dayamış, yanında huzur içinde uyuyordu. Louvaen hem tanıdık hem de iğrenç bir kokuyla burnunu kırıstırdı; güller ve ölü bedenler. Bir cenaze levazımatçısıyla evli olduğu dört yıl boyunca burnu bu iki kokuyu bir arada almıştı. Tek gözünü şafak öncesi karanlığına doğru açtı ve kendini yorganın altından kurtarmaya çalıştı. Ani ve keskin bir ağrı girip bacağından dizine doğru yayıldı.

"Ah!" Battaniyelerle boğuşarak bacağına ve onu kemiren şeye ulaşmaya çalıştı.

Ballard onun yanında sarsıldı. "Louvaen," diye mırıldandı. "Ne..." Acı dolu bir solukla yemin etti ve bu kez sesi netti, öfkeliydi. "Kötü niyetli kaltak! Neden sadece ölemiyorsun?"

Yatak onun hareketleriyle altlarında kaydı. Ballard'ın düşmanca tepkisiyle sersemleyen Louvaen, battaniyenin içine onunla birlikte giren her neyse bacağından, yanından ve omzundan yeni ısırtıklar alırken çığlık attı. "Yüce Tanrım, Ballard! Hareket etmeyi kes! Beni ısırmasına neden oluyorsun!"

Louvaen'in komutunu duymazdan gelerek yatağı daha da sert bir şekilde itti, boğucu karanlığın içinde alçak hırıltılar yankılandı. Yorganı paylaşan şeyin ne olabileceği düşüncesiyle derisi kemiklerinden ayrılmak için elinden geleni yaptı ve Louvaen yaralanmamış kolunu çekerek kurtardı. Yatağı odanın diğer ucuna zıplatmaya niyetli görünen Ballard'dan yardım alamayacaktı. Battaniyeleri açarsa, onlarla birlikte yatakta gizlenen sürünen dehşeti daha fazla rahatsız etmeden dışarı çıkabilirdi. Yastığı boyunca sürünen bir şeyin koluna dolanıp onu sıkıca kavramasıyla planı ve son kalan sakinliği de çabucak öldü.

"Yılan!" diye haykırdı ve battaniyenin içinden fırladı, omzundan bileğine kadar uzanan şiddetli darbeler karşısında irkildi, sanki biri etini bir avuç dikiş iğnesiyle delmiş gibiydi. Bir çift güçlü kol onu belinden kavradığında tekme atarak ve çırpınarak yatağın kenarına doğru ilerledi.

"Tanrılar aşkına, Louvaen," diye bağırdı Ballard. "!"

Kulaklarını çınlatan ve kalbinin kaburgalarını çatlatacak kadar sert atmasına neden olan histerinin pençesinde, onu zar zor duydu. Yılanlar. Yatakta yılanlar vardı. Sanki karmakarışık düşünceleri bir başka yılanı arkadaşlarına katılması için çağırmış gibi, karanlığı kırbaç gibi bir tıslama delip geçti. Louvaen kendini sestten uzağa fırlattı ve görünmeyen işkencecisi bir çift dişle yanağına vururken Ballard'a çarptı. Arkasından dişlerinin kırılma sesi duyuldu ve ardından "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Zihninin hâlâ düzgün işleyen küçük bir kısmı onun yüzüne kafa attığını kabul etti. Geri kalanı ise, Ballard'ı yatağa yapıştırmak anlamına gelse bile, içten içe yataktan fırlamak için çılgık atıyordu.

Kolları onu bir mengene gibi sardı ve adam onu bir tahıl çuvalı gibi yere düşürmeden önce bir anlığına yataktan kalktı. Adam onun üzerine yığıldı, ağırlığı onu yatağa bastırdı.

", KADIN!"

Louvaen dondu kaldı. Kulaklarını kafasına patlatmasından mı yoksa göğsünü dümdüz etmesinden mi bilinmez, verdiği emir paniğini delip geçti. Gözlerini kırıştırdı, kalın gölgeler arasında Ballard'ın parlak ve vahşi gözlerinden başka bir şey göremedi.

"Yılan yok Louvaen," dedi sert pantolonunun arasından, saç alnına savurarak. "Güller."

Nefes alabilseydi, o korkunç çiçeklerin nasıl olup da yatağına düştüğünü sorgulayabilirdi. "Nefes alamıyorum," dedi ince bir fısıltıyla.

Ballard küfretti ve yer değiştirdi. Louvaen rahat bir nefes aldı ve yılanlara ait olmayan görünmez dişler kollarının ve böğrünün derinliklerine batarken inleyerek nefes verdi. Islak şeritler derisinden aşağı süzüldü ve avucunun içinde birikti. Şüphesiz kan. Daha fazlası yanağını gıdıkladı ve kulağına doğru kaydı. Gözleri yaşardı. "Beni bıçaklayan ne?" Acısına rağmen adamın cevabındaki ıstırapı ve öfkeyi duydu.

"Dikenler," dedi. "İkimizi de sıkıştırdılar. Bu yüzden kıpırdamadan durmanı istiyorum güzelim: böylece bizi özgür bırakabilirim."

Diken mi? Bunlar diken değildi; tabut çivileriydi. Louvaen bailey'deki gül sarmaşığını, kanlı ağızlara benzeyen çiçekleri, merhamet hançerleri kadar uzun ve sivri savunma dikenlerini hayal etti. Dudağını ısırды ve sığ nefesler aldı. Çiçeklerin çürümeyle karışmış iğrenç kokusu burun deliklerini doldurdu. "Bu lanet bitkilerden nefret ediyorum!" Dikenler daha sert battı ve kadın inledi.

"Acı çekmeye devam etmek istemiyorsan, ben bunu yaparken sessiz kalacaksın." İfadesini sert bir şangırtı sesi noktaladı ve ardından birkaç tane daha geldi. Yatağa mihlanmış olan Louvaen sadece yatak çarşaflarının hışırtısını ve Ballard'ın dikenli prangalarını keserken hızlı hızlı nefes alışverişlerini dinleyebiliyordu. Onu tutsak tutan sarmaşıklar kollarının ve bacağıının etrafından gevşedi, ancak dikenler gömülü kaldı.

"Yavaşça ayağa kalk," diye talimat verdi Ballard. "Yataktan çıkabilmelisin. Birazdan dikenler için yardım edeceğim."

Yatağın kenarına doğru süründü, kasları kaskatı kesilmişti ve yastıkların arkasından gizli bir sarmaşığın uzanıp onu boğmasını bekliyordu.

Yatak odası sahte bir alacakaranlığa bürünmüştü; yaralarını ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Kesik sarmaşıklar kolundan ve yan tarafından sarkıyor, bacağıını çevreliyor ve derisine gömülü dikenlerle sabitleniyordu. Sarmaşıklar ölüm sancıları çeken engerekler gibi kıvranıyor ve birbirlerine dolanıyordu. Kalçasını sarmaşık kaslı bir şekilde esneyerek dikenleri daha da derine batırdı ve bacağından aşağı akan sıcak kanın ayaklarının dibinde birikmesine neden oldu. Çığlık atmamak neredeyse dudağını ısıracaktı.

Battaniyeleri onu bitkinin sinsi saldırısının en kötüsünden korumuş, sadece vücudunun örtüsüz tarafı bitkinin kötülüğünden nasibini almıştı. Kendisine vereceği zarar ya da acı ne olursa olsun, sarmaşıkları koparmaya başlama dürtüsü onu neredeyse boğuyordu. Ballard'ın yardım etmesini beklemedi, ama tiksintisini kontrol etti ve kolunda çalışmaya başladı, her bir kancalı dikenini derisinden dikkatlice kaydırды. Kolu kıpkırmızı olana ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülene kadar delici yaralardan daha fazla kan aktı.

"Louvaen, neden beklemedin? Sana yardım edeceğimi söyledim."

Louvaen Ballard'ın sesiyle döndü ve nefesi kesildi. Onun gibi o da ayağa kalktı

kanlı ve sarmaşıklarla kaplıydı. Güller vahşetlerinin en kötüsünü onun için saklamışlardı. Yüzlerce diken kollarını ve bacaklarını delmiş, karnına ve göğsüne kancalar batırmış ve boynuna kıldan bir yaka gibi dolanmıştı. Sarmaşıklardan birini kopardı ve Louvaen'in gözleri yuvarlandı. Önceki gün kısa ve küt olan tırnakları bir gecede uzamıştı. Parmak uçlarının üzerinde siyah ve sivri bir şekilde kıvrılmışlardı; kanını kurutmaya çalışan dikenlerden çok daha tehditkâr ve ölümcüllerdi. Ayakları da aynı kaderi paylaşıyordu.

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Tanrılarım, Ballard, sen kendin için endişelen. Aslında benim sana yardım etmem gerekir. Sen

benden daha kötü ." Kolundaki son sarmaşığı da çözdü ve ocağın soğuk küllerine fırlattı. "Buna ne sebep oldu?" En üst kaburgası boyunca derisine batmış olan diken kümesiyle uğraştı ve için dişlerini sıktı. "Akış başladı." Dudakları mizahtan yoksun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bakışları ellerine kaydı. Parmaklarını kıvrarak pençelerinin kavisini belirginleştirdi. "Bir keresinde sana çabalarının boşa gittiğini söylemiştim." Göğsüne yapışmış bir sarmaşığı kavradı ve kopardı.

"Dur!" Louvaen topallayarak ona doğru gitti ve bileğini yakaladı. Yarım ay şeklinde kesiklerden oluşan bir desen göğsünü süslüyor, bir meme ucunu çevreliyor ve göğüs kafesi boyunca çaprazlamasına sırtına doğru ilerliyordu. Büyüyen gün ışığında bile gözleri hayvani rengini koruyordu, gözbebekleri sarı irisler içinde siyah noktacıklar halindeydi. Gözlerinin akı o kadar kızarmıştı ki, sanki kan ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Yeterince acı çekmiyor musun?" Ve onun hırpalanmasına katkıda bulunmuştu. Alt dudağı şişmiş, kafasıyla ağzına vurduğu yerden iki mor kesik oluşmuştu. Bir parmak ucunu çenesinde gezdirdi. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"İki siyah göz, yarılmış bir dudak - listene bir sonraki adımda ne ekleyeceksin?" O

göz kırıptı ve sarmaşıkları vücudundan dikkatlice sıyırırken huzur içinde durdu. Ballard da aynı şeyi onun için yaptı, elleri tüy kadar narindi. Louvaen gül dikenlerinin açtığı onlarca yaranın izlerini taşıyordu ama Ballard'ın pençelerinde tek bir çizik bile yoktu.

Son sarmaşıkları da kaldırdığında, elleri adamın kanıyla kayganlaşmıştı. Kendi yaraları da soğuk havada kabuk bağlamıştı,

onu kaşındırıyordu. "Banyo yapmamız gerekecek. İkimiz de berbat durumdayız." Adam cevap vermeyince başını kaldırıp baktı. Baykuş sarısı gözlerinde uzaklara dalan bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı. Kadın onun bileğini sıktı. "Ballard, nereye gittin?"

Gözlerini kırptırdı, sorusu onu gizemli bir uzaklıktan geri getirmişti. Gülün acımasızlığını incelemek için kollarını kaldırdı. "Hepsi gitti o zaman?" Sesi boş geliyordu ve sabah ışığı solgun yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Louvaen kaşlarını çatı. "Gittiler ve umarım geri dönmezler." Soğuk yatak odasında çırılçıplak durmaktan mı yoksa sevgilisinin aniden rüya gibi bir uyuşukluğa gömülmesini izlemekten mi olduğunu bilmese de titredi. Ballard bir gece önce onu soyarken sandalyelerden birinin üzerine bıraktığı giysi bohçasından kombinezonunu aldı ve başına geçirdi. İnce keten üşümesini engellemedi ama yardımcı oldu ve kabuk bağlayan yaralarına yapışmadı.

"Banyo için zaman yok," dedi Ballard. "Magda'yı bulmalı ve hücremi hazırlamasını sağlamalıyım."

Ona bön bön baktı. "Her tarafınız kan içinde lordum ve yaralarınızın tedavi edilmesi gerekiyor." Dikkatini adamın ikinci sözüne verdiğinde mide bulantısı karnına yerleşti. "Magda hücreni hazırlayacak da ne demek?" Soru retorikti; Ballard'ın ona beklediğinden farklı bir cevap vereceğini umuyordu.

Esprisiz bir gülümseme ve ısıltılı bakışlarla onu hayal kırıklığına mahkûm etti. "Nedenini biliyorsun."

"Akı seni gerçekten bu değiştiriyor mu?" Ona söylemesi için dua etti. Hayır.

"Evet, gerçi bu kadar çabuk ya da bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Güller

ilk tepki verenlerdir - olacaklara dair uyarımızdır. Az önce acı bir şekilde öğrendiğiniz gibi, gelgit sırasında daha da tehlikeli oluyorlar." Gözlerini kaçırdı. "Ben de öyleyim."

İçindeki hastalık boğazına kadar yükselmişti. Kocaman yürekli ve güçlü karakterli bu gururlu adam utanmıştı. Kanlı ellerini birbirine doladı.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve gözleriyle bir kez daha buluşana kadar çekti. "Bu sefer suratına tekme atmayacağıma söz verirsem..." durakladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ya da kafana vurmazsam, seninle kalmama izin verir misin?"

Yüz hatları yumuşadı ve parmaklarını uçları beyazlaşana kadar sıktı. "Güzel balık karısı, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Saygınlığımı geri ver."

Louvaen kadının ellerinden birini adamın avucundan çekip aldı ve kırmızı bir leke bırakarak vardiyasını sildi. "Aptal olmayın lordum. Saygınlığınız, oldukça etkileyici burnunuz kadar sizin bir parçanız. Size zaten sahip olmadığınız hiçbir şey vermiyorum."

Sonra güldü ve neredeyse onu kollarına çekecekti ki kız irkilince durdu. Dudaklarını onunkilere değdirmekle yetindi. "Etkileyici burunlardan bahsetmişken..."

Kaşlarını çattı. "Yapmadığınız için teşekkür ederim. Ev halkına kendini banyoda nasıl boğduğunu açıklamakta zorlanacağım."

Güneş kapısına vurulması şakalaşmalarını böldü. Ballard yataktan bir battaniye aldı ve beline sardı. "Belki kız kardeşindir diye," dedi. Louvaen, ziyaretçilerini karşılamak için yatak odasından çıkarken onu daha yavaş takip etti.

Ambrose koridorda duruyordu, yalınayaktı, gözlükleri yamuktu ve üzerinde yırtık pırtık bir cübbe vardı. Beyaz saçları sanki bir dans etmiş gibi dikenli tutamlar halinde kafa derisinden dışarı . "Ballard, akı..." kıpkırmızı kesilmiş Ballard'ı ve arkasındaki kanlar içindeki Louvaen' durakladı. "Başladı." Bakışları yüzüne dönmeden önce Ballard'ın eline kaydı. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Ballard kenara çekildi ve büyücüye içeri girmesini işaret etti. "Güller gece bir ara bizi ziyaret etti. Magda'yı bulup ondan cadı fındığı ve hücrem için anahtar istemek üzereydim."

"Onu Gavin'in yanında bulacaksın. Yatağına götürüldü."

Ballard'ın solgun yüzünde kalan azıcık renk de akıp gitti. "Bu kadar çabuk mu?" dedi, sesi kederliydi.

Ambrose başını salladı. "Acısını hafifletmek için ona bir fiçî hazırladım. emin oluyor." Dikkatini Louvaen'e çevirdi. "Cinnia onun kapısını hazinesi olan bir ejderhadan daha iyi koruyor. Onu görmeyi reddediyor. Onu ikna etmen gerekiyor."

Louvaen kollarını kavuşturdu ve yaralarının acısıyla hemen çözdü. "Öyle bir şey yapmayacağım. Onunla evlenmesini mi istiyor? O zaman ona evlenirse neyle karşılaşacağını gösteriyor; tarafsız olması gereken bir büyüünün geçersiz kıldığı bir adamla." Ambrose'a şüpheyile baktı. "Gerçi bu özel büyüünün tarafsız bir yanı olmadığını tahmin ediyorum."

Onun dar gözlü bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Büyü her zaman görüldüğünden daha fazlasıdır, Bayan Duenda."

Nefesinin altında homurdandı. "Çok zekice, büyücü. Ve aldatıcı. Cevabın o iğrenç güller kadar kötü kokuyor." Ballard'a döndü. "Gavin'i görmek istersiniz, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Cinnia da öyle. O bana hepinizin sandığından daha çok benziyor."

Ambrose, "Tanrılar Gavin'e yardım etsin o zaman," diye mırıldandı.

Louvaen büyücüyü görmezden gelerek elini Ballard'ın koluna koydu. "Akış sırasında onun neler çektiğini anlaması gerekiyor. Onu böyle bir bilgiden korumak ikisine de iyilik getirmez. Sizi temin ederim ki kaçmayacak ya da sinmeyecektir. Eğer kaçarsa, oğlunuz için istediğiniz eş gerçekten bu mu?"

Ballard başını salladı. "Hayır." Belli belirsiz gülümsedi. "Ketach Tor'un erkekleri kendilerini sütçü kızlara bağlamalarıyla tanınmazlar." Ambrose'a döndü. "Cinnia'yı odaya al."

"Ama *dominus*, Gavin istemiyor..."

"Şu anda Gavin'in ne isteyip istemediği umurumda değil. Eğer onu karısına götürmeye niyetliyse, eşiğinden geçmesine izin verecektir." Louvaen'in uçuşan saç tellerinden birini yakaladı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında gezdirdikten sonra bıraktı. "Bir leğende banyo, hanımefendi, daha fazlası değil. Yaralar için de bir lapa. Başka bir şey için vaktimiz yok." Louvaen'i Ambrose'un yanında bırakarak yatak odasına doğru yürüdü.

İkisi birbirini dövüşten önceki tazılar gibi tarttı, Ambrose bir kase olgunlaşmamış kuş üzümü yemiş kadar ekşiydi. "Şimdi mutlu musun? Ne aldın?"

istedin."

Louvaen homurdandı. "Pek sayılmaz. Hem Cinnianın hem de benim bu akı ya da adına ne dersiniz deyin, siz ve de Sauveterre tarafından kandırıldığımıza eminim. Bu bir lanetin tüm işaretlerini taşıyor." İfadesindeki ince değişim -yüz hatlarını yumuşatan bir boşluk- kadının hedefine ulaştığını gösteriyordu. Gözleri yuvarlaklaştı. "Hepsi bu, değil mi? Bu bir lanet büyü. Kabul et!"

Ofladı, öfkesi dikenli saçlarını titretti ve güneşten çıkarken cüppesini şaklattı. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum," dedi çıkarken. "İtiraf mı istiyorsunuz? *Dominus*'a sorun, bana değil." Koridorda ikinci kattaki asma kata ve Gavin'in odasına doğru ilerledi ve Louvaen'i avucunun içini kapıya vurmak zorunda bıraktı.

"Sana sormamı söyledi, seni pırıltılı yaşlı tükürük kurbağası,"

diye tersledi. "Bunu duydum," diye seslendi arkasını dönmeden.

"Güzel!" Louvaen bağırarak karşılık verdi ve kapıyı çarptı.

Döndüğünde Ballard'ın hemen arkasında, pantolonunu çoktan giymiş olarak durduğunu gördü. Bağcıklarla uğraşmadan bir b্লাud giymişti. Cildindeki kanı durulamak için zaman ayırmamıştı ve gömleğin üzerinde pembe lekeler oluşmuş, göğsü ve kolları benek benek olmuştu. En az onun hissettiği kadar yıpranmış görünüyordu, yara izleri gri solgunluğuna karşı morarmıştı. "Ambrose nerede?"

"Gavin'in odasına döndü." Lanet hakkında doğru tahminde bulunmuştu ve daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama dilini dişlerinin arasında tuttu. Ketach Tor'da geçirdiği haftalar boyunca Ballard'ın gözlerinde şimdiye kadar hiç korku görmemişti. Bu korku oğlu içindi. Onun yerinde olsa, şu anda birinin merakını tatmin etmek için sabrı olmazdı. "Giyindikten sonra seninle orada buluşacağım. Senin de Cinnia kadar endişeli olduğunu biliyorum."

Başını salladı ve Ambrose'u takip etmeden önce alnına bir öpücük konduracak kadar durakladı. Louvaen, Ambrose merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar onu izledi. Kendi giyinmesi onunkinden daha uzun sürmüş, elbisesinin kolları derisindeki yırtıkları sıyrırken ve çorapları bacağındaki kabukları çekiştirirken bir sürü küfür ve tıslama duymuştu. Gavin'in odasına gelen ziyaretçiler geçidine katıldı ve Cinnia'yı yatak odasının kapalı kapısının önünde durmuş, kolunun kenarıyla gözyaşlarını silerken buldu.

Louvaen'i gördüğünde kendini onun kollarına attı.
yeniden başladı.

Hıçkırıklar

Louvaen acı dolu bir iniltiyi yuttu ve kız kardeşinin sırtını okşadı. "O nasıl?"

Cinnia geri çekildi ve burnunu çekti. Kızarmış burnu, şişmiş gözleri ve gözyaşlarıyla lekelenmiş cildiyle bile nefes kesiciydi. "Acı içinde. Beni gördüğü için mutsuz." Eğri büğrü gülümsedi. "Gözleri konusunda haklıydın. De Sauveterre, Ambrose'un son seferinde Gavin'i korkmamam için büyülediğini itiraf etti."

"Şimdi korkuyor musun?"

"Evet, ama kendim için değil." Cinnia ıslak kolunu ikinci kez kullanarak yüzünü ovaladı. "Gavin bana Thomas'ın ilk hastalandığı zamanları hatırlatıyor."

Louvaen korkudan başı dönmüş bir halde sallandı.

Cinnia onun kolunu kavradı. "Bu veba değil Lou; sadece akı da değil."

"Biliyorum." Kız kardeşinin kaşları soru sorarcasına kalktı. Louvaen, Gavin'in kapalı kapısını işaret . "İyi bir tahminde bulundum ve Ambrose'u hazırlıksız yakaladım. Gavin sana ne söyledi?"

Cinnia eteklerini karıştırdı. "Hiçbir şey, ama Magda ben oradayken bir şeyler ima etti. Annesi Isabeau ve lanetlerle ilgili bir şey."

De Sauveterre ailesi bir kez daha bir ifşaatin etrafında dans ediyor, merak uyandıracak kadarını söylüyor ama en önemli ayrıntıları atlıyordu. "Magda sevgilisinin bazı kötü alışkanlıklarını kapmış. Sinsi imalar ve yarım gerçekler sabahın düzeni gibi görünüyor." Louvaen, ayrıntılar ortaya çıkana kadar onlardan birini sarsabilmeyi diledi. Cinnia'nın ani bakışına karşılık verdi. "Ne?"

"Yanağına ne oldu?"

Louvaen elmacık kemiğindeki derin çizikte parmak ucuyla hafifçe gezindi. "Şu iğrenç gülleri biliyor musun?"

Cinnia'nın gözleri büyüdü. "Bunu onlar mı yaptı? Nasıl yaptılar?"

"Kırık bir panjurdan gelen istenmeyen bir şafak ziyareti. Gavin ve babası gibi onlar da akıya karşı hassaslar." Louvaen soldu

Cinnia'nın o kaynayan diken yığınının çok yaklaştığı ve görüntüsüyle. "Güllerin yanına bile yaklaşma aşkım. Ne kadar güzel olduklarını düşündüğün umurumda değil."

Gavin'in kapısının mandalının sesiyle dikkati dağılan Cinnia sadece başını salladı. Magda odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Cinnia'yı görünce yüzündeki sıkıntılı ifade yumuşadı ve kızın kolunu okşadı. "Şimdilik uyuyor. *Dominus* kalmak için ısrar ediyor, her ne kadar o kesiklere bakılması gerekse de." Bakışları Louvaen'in üzerindeydi, yanağındaki çizikte durakladıktan sonra buruşuk elbisesinin gizlediği yaralara. "Bahse girerim senin de." Merdiven boşluğuna ulaştığında onlara el salladı. "Aşağıya gelin. Su ısıtıp cyser koyacağım. Hepimiz bir iki fincan içebiliriz, sanırım."

Ilık bir sünger banyosunun ardından civanperçemi merhemi ve iki fincan cyser Louvaen'in ruh halini kasvetten endişeye çevirdi. Her ne kadar biraz volta atmak ve ellerini ovuşturmak istese de, Cinnia'nın hatırı için sakın bir tavır takınmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Kız iki kişi için yeterince endişe ediyordu.

"Sence Gavin şimdi daha iyi hissediyor mudur?" diye sordu son çeyrek saat içinde beşinci kez. Louvaen'in Ballard'ın yatağındaki kan lekeli çarşafları çıkarıp kapının yanına yığmasına yardım etti.

Louvaen sabırla, "Belki," diye cevap verdi. "Yakında öğreniriz." Çamaşır toplamak kız kardeşinin dikkatini dağıtmanın en ilginç ya da en başarılı yolu değildi ama Gavin'in kapısının önünde volta atmak yerine onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Magda, Louvaen onu kenara çektikten sonra onları yukarı göndermişti. "Eğer iplik eğirmeye kalkarsam Joan'ın güzelim darası mahvolacak ve Cinnia da öğleden önce çektiği ızdırapla hepimizi delirtecek. Burada yapacak çok şey var ama Gavin'in odasında olup bitenleri aklından çıkarmak için mum daldırmaktan daha zor bir şey istiyorum."

Aşçı ona bilmiş bir bakış attı. "Sadece o mu?"

Louvaen omuz silkti. "Bilmen gerekiyorsa ben de."

Magda hafif bir gülümsemeyle, "Sıkı bir çalışma boş bir zihin için harikalar yaratır," dedi. "Ballard'la birlikte kana buladığınız şu çarşafları ve giysileri yıkayabilirsin."

sabah."

Yataktan son arşıafları da çekip aldılar ve aşığıya sürüklemek için her şeyi bir battaniyeye sardılar. Kapıya doğru ilerlerken Louvaen'in gözü penceredeydi, panjur ıtalalarının arasından dikenli bir sarmaşık dolanırsa Cinnia'yı kapıp kaçmaya hazırды.

Magda'nın elinde bir fıçı ve kovanın yanı sıra içi kül dolu bir bez vardı. Cinnia kendini durulama, ovma ve dövme işine verdi, ancak Louvaen, Magda'nın haşlanmış tavuk yemeğini yiyecek kadar uzun süre durmazsa yıkama sopasını kafasına indirmekle tehdit ettiğinde durdu. Dünyadaki tüm tehditler onu kendi payına düşeni almaktan fazlasını yapmaya zorlayamadı ve Louvaen de onu zorlamadı. Tabağının bir tarafından diğeryarafına kayıtsızca iterken kendi yemeğı soğumaya başlamıştı. Gavin'in ortaya çıkmasını beklemiyordu ama Ballard'ın çıkabileceğini umuyordu. Hatta Ambrose'un onu her zamanki gibi kınamasını bile hoş karşıladı, eğer bu son akıntı hakkında daha fazla şey öğrenmek anlamına gelecekse. Ne yazık ki onlara sadece Magda eşlik ediyordu ve Magda da hiçbir cazibenin, gözyaşının ya da talebin onu ev sırlarını ifşay etmeye itmeyeceğı konusunda onları uyarmıştı.

Son arşıafları örttüklerinde alacakaranlık ufukta süzölüyordu. Çamaşırhanede kurulan kış çitlerinin arasından geçti. Louvaen sırtını gerdi ve Cinnia'ya göstermek için ellerini kaldırdı. "Erik parmaklar," dedi.

Cinnia zayıfça gülümsedi. "Bu bana ilkbaharda yapılan büyük yıkamalardan ne kadar nefret ettiğimi hatırlattı. Sonrasında hiç kurumayacağımı düşünürdüm." Mutfağı ve paravanların ötesindeki merdiven boşluğuna doğru baktı. Gülümsemesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Buna dayanamıyorum Lou. Onu kontrol etmem gerek."

Louvaen onu suçlamadı. Sadece Magda ve hizmetçilerle saatler geçmişti. Magda birkaç dakika önce elinde koyu renkli bir sıvıyla dolu bir fincan ve şişeyle Gavin'in odasına doğru yola çıkmıştı. Cinnia özlem dolu bakışlarla onun gidişini izledi. Louvaen ona acıdı. "Sen git o zaman. Ben burada bitiririm." Sözcükler dudaklarından ancak çıkmıştı ki Cinnia amaşırhaneden uçarak ıktı.

Umutsuzca Cinnia'yı takip etmek istiyordu, Gavin'i görmek için değil, Ballard'ı bulmak için. Sabah onu bıraktığında bitkin ve korkmuş görünüyordu, Ambrose ona oğlunun öldüğünü söylediğinde geniş omuzları ökmüşü.

çoktan yatağa düşmüştü, gripten hastaydı. Onun yerine çamaşır sopalarını kaldırdı ve mutfığa yöneldi. Mutfığa girdiğinde tereyağının kapısının açılıp kapandığını duydu; Joan ya da Clarimond bira ya da şarap getiriyordu. İçinden bir ses aksini söylüyordu ve aradığı adamın az önce yanından geçip kuyu odasına indiğinden emin olarak sesi takip etti.

İçgüdüleri doğru çıktı. Louvaen Ballard'ı Ketach Tor'a ilk geldiğinde kaldığı hücrede buldu. Oda temizlenmişti ve yerler taze samanla kaplanmıştı. Birisi bir duvara düzgünce katlanmış bir yığın battaniye bırakmıştı. Ballard içeride durdu, ön koluna bir zincir dolamıştı. Ağırlığını verdi ve zinciri taş bloklara bağlayan braketleri test ederek çekti

Kapının eşiğinde durdu ve sesinin de içinin titrediği kadar titrememesi için dua etti. "Dayanacak mı?"

Onun varlığıyla irkilmedi. Zincir samana çarptı. "Öyle olmalı. Eğer olmazsa, yine de tekmeleyerek ya da pençeleyerek çıkmak zorunda kalırım ve Ambrose kapıyı öyle bir mühürletir ki, bir ejderhanın bile kemirerek geçmesine meydan okurum." Onunla yüzleşmek için döndü ve Louvaen nefesini tuttu. Daha önceki solgunluğu daha da kötüleşmiş, gölgeler elmacık kemiklerinin ve gözlerinin altındaki çukurları oymuştu. Bunlar sorunlarının en küçüğüydü. Gözbebekleri artık yuvarlak değildi; safran ayları kadar parlak irislerin içinde elips şeklinde ve siyah parlıyorlardı. Yüzüne yara izleri, burnunun üzerinden saç çizgisine doğru yeni yollar çizene kadar derinin altında sürünerek yer değiştirdi.

"İşte canavar, güzelim." Sırıttı, kesici dişleri daha kavisli ve sivri bir şekilde parladı. Neşesi sürünge bakışlarına asla dokunmadı.

Louvaen yavaşça nefes aldı ve kaçma dürtüsüne karşı dizlerini kilitledi. Karşısında dehşet verici bir yırtıcı, isimsiz ve bilinmeyen bir varlık duruyordu. Dişleri, kıvrılan yaraları, hatta yılanın gözlerini görmeye dayanabilirdi ama çatallı dilini ona doğru savurursa sahip olduğu son cesaret kırıntısını da kaybedecek ve ayakları üzerinde yürüyen her yaratığın karınları üzerinde sürünenlere karşı duyduğu o derin tiksintiye yenik düşecekti.

Ballard'ın alaycı sırıtışı söndü. Bir kaşını kaldırdı ve devam etti

sessizlik. "Açık sözlü Louvaen Duenda'yı susturmak için gerçekten grotesk olmalıyım."

Kollarını kavuşturdu ve sert bir ifade takındı. "Bir keresinde ben de sana benziyordum. Thomas'la Beatrice Cooper'ın nikâh törenine katıldığımızın ertesi sabahı şarap biraz fazla serbestçe akmıştı. Thomas beni ilk gördüğünde korkudan kendini yataktan dışarı atmıştı."

Boş gülümsemesi tamamen kayboldu. "Bu seni eğlendiriyor mu?"

"Burada kimse gülmüyor lordum." Kadın adamın eline uzandı ve adam ondan uzaklaşmaya çalıştığında elini sıkıca tuttu. Pençelerinin uçları kadının parmak eklemlerini sıyırdı. "ve kaçmıyorum. Yalan da söylemeyeceğim. Görmek için ürpertici bir manzarasın. Senden daha güzel canavarların kâbuslarını gördüm." Bir adım daha yaklaştı ve diğer elini kaldırarak parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Bu sefer adam ürküp . "Ama tüm bu akı saçmalığının altında sen hâlâ sensin. Böylesine olağanüstü bir adamdan ancak aptal bir kadın kaçır ve ben aptal değilim Ballard de Sauveterre."

Onu rahatlatmak için gözlerini kapadı ve onu belli belirsiz bir şekilde kucakladı. Kadın isteyerek ona sarıldı ve başını omzuna yasladı. Adam eskisi gibi hissediyor, eskisi gibi kokuyordu. Gözlerini kapadığında onu bir önceki geceki haliyle hayal etti - hâlâ yaralı ama daha insani. Elbisesinin üzerinden sırtına desen çizen sivri pençeler ona bu yeni günün daha acımasız bir gerçeklik getirdiğini hatırlattı.

"Burada yalnız kalmamalısın," dedi. "Çıkrığımı getireceğim ve sana eşlik edeceğim."

Sertleşti ve kollarından silkindi. Adamın halihazırda olduğundan daha kasvetli görünebileceğini sanmıyordu ama başarmıştı. "Seni burada istemiyorum Louvaen," dedi açıkça.

Louvaen onun ani reddinden dolayı sinirlenmişti. "Neden olmasın? Seni daha önce de akıntının ortasında görmüştüm."

Ağzında alaycı bir gülümseme belirirken başını salladı. "Hayır, yapmadın. En kötüsü sona erdiğinde bu gelgitti."

Pis hücreyi ve duvarlara işkence çılgınlıkları atan kambur canavarı hatırladı. İçindeki her şey bu bilgi karşısında irkildi.

Onu daha büyük acılar bekliyordu. Tuniğinin bağcıklarıyla oynadı. "Sana olan sevgim aynı kalacak, Ballard." Thomas'a vebanın dehşeti boyunca bakmıştı, bu görev onun içinde kendi yaralarını bırakmıştı. "Ben zayıf bir ruh değilim."

Kolunu omzundan bileğine kadar okşadı. "Hayır, değilsin ama ben de akının en yoğun olduğu dönemde insan . Ve hâlâ bir parça gururum var." Bir gece önce açığa vurduğu utancın kalıntıları sarı gözlerinde titreşti. "Bu benim için Louvaen, senin için değil. Hoşgörünüze sığınıyorum."

Louvaen ağlamamak için harcadığı çabadan dolayı gözlerinin yuvalarından fırlayacağını düşündü. Bunun yerine öfkeye yapıştı ve yanmasına izin verdi. Kimsenin bahsetmediği bu lanet, sadece acı ve delilik vermekle kalmayıp kurbanının onurunu da elinden alan hain bir şeydi. Ellerini eteklerinin arasına soktu ve göğsünün içindeki sıkı bantlar gevşeyene ve nefes nefese kalmadan konuşabilene kadar derin nefesler aldı. "Son zamanlarda ısıtma tavası konusunda çok cömert davrandınız lordum," diye nazıkçe takıldı. "Bu hoşgörüyü size bahşetmenin adil olduğunu düşünüyorum. Ama buna alışmayın," dedi en sert sesiyle.

Onu ikinci kez kollarının arasına aldı ve başını eğdi. Louvaen gözlerini kapadı, adam hâlâ insan olan diliyle alt dudağına dokunduğunda rahatladı. Birkaç dakika boyunca birbirlerine sarıldılar, öpüştüler ve birbirlerini sevdiler.

Sonunda Ballard onu yanından ayırdı ve merdivenleri işaret etti. "Yukarı çıkma vaktin geldi güzelim." Onu kolayca dilim dilim doğrayabilecek siyah pençeleri boynundan aşağıya ve köprücük kemiklerinin üzerine kelebek desenleri çiziyordu. "Rahat bir hücrem var ve Magda daha sonra bana akşam yemeği getirecek." Düz karnını sıvazladı. "Açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağım."

Louvaen onun elini kavradı ve kemikli eklemlerini öptü. "İhtiyacın olduğunda beni çağıracak mısın?"

"Hayır."

Ters ters baktı. "Ballard..."

O da ters ters baktı. "Seni tanıyamayacağım, kadın. Hırıltılar yerine kelimeler çıkarabilirsem kendimi şanslı sayacağım." Onun bu hareketine karşılık verdi ve parmaklarını çözüp hücrenin içine doğru çekilmeden önce elini öptü. "Eğer sen

Bana yardım etmek istiyorsan, Gavin'le birlikte diğerklerine de yardım et." Gözleri yeni yanan meşaleler gibi parlıyordu. "Oğlum benim nefes alma sebebim, Louvaen." Adam ondan uzaklaştı. Kadın orada birkaç dakika durdu ve onu yalnızlığına terk etmeden önce sırtına baktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Magda'yı mutfak ocağının başında bir şiş eti çevirirken buldu. Aşçı çenesiyle yakındaki bir masanın üzerinde duran iki sürahiyi işaret etti. "Ale mi, cyser mi?"

Louvaen duvarları kaplayan dolaplardan birinden bir kadeh çıkardı. "İkisi de," dedi.

Günün geri kalanı aksak ilerledi. Akşam olduğunda Louvaen'in ruh hali kararmıştı ve kuyu odasından gelen herhangi bir sesi o kadar dikkatle dinliyordu ki kulakları çınlamaya başlamıştı. Akşam yemeğindeki atmosfer bir mezarlıktaki yas tutanların neşesine sahipti. Ambrose uzaklara bakıyor, yemeği soğurken alt dudağını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıyordu. Cinnia gözyaşlarından neredeyse şişmiş gözleriyle o kadar sık burnunu çekiyordu ki Louvaen, Magda sinirlenip yemek bıçağını ona saplamasın diye onunla yer değiştirmek zorunda kalıyordu. Clarimond ve Joan akıllıca davranarak ocağın yanında ve kimsenin yemediği yahniden daha yoğun olan diğerlerinin etrafındaki gerginlikten uzakta yemek yemeyi tercih etmişlerdi.

Sadece Louvaen daha sonra güneş ışığına geldi ve sadece o gelmediği için

çıkırğını odasına geri götürmek istedi. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar çıkırğın takırtısı ona eşlik etti. Oda o kadar karanlıktı ki, keteni görmek yerine pratik bir dokunuşla lifin üzerine yönlendirdi. Şafak sökerken, kuyu odasından gelen ilk acı dolu çığlıklar şatoya yayıldı ve parmakları kanamaya başladı. Cinnia elinde bir meşaleyle güneşe girene kadar dişlerini sıkarak ve parmakları yanarak dönmeye devam etti. Omzuna vurulan ışık onu sersemliğinden kurtardı. Baldırındaki ve uyluğundaki uyuşukluğun belli belirsiz farkına vararak ayağını çıkırıktan indirdi. Çıkırık yavaşladı ve sonunda gıcırdayarak durdu.

Cinnia meşaleyi yakındaki bir dirseğe yerleştirdi ve yanına çömeldi. Louvaen'in dizleri. "Bütün gece ayaktaydın, değil mi?" Kız kardeşinin bileğini kavradı ve elini titreyen ışığa doğru kaldırdı. Parmak uçlarını aşındıran sayısız yırtıktan akan kan parmaklarından aşağı kayarak parmak eklemlerinin arasından aktı ve avucunu kapladı. "Ah Lou," diye mırıldandı Cinnia acı dolu bir sesle. "Bunu bir daha asla görmemeyi umuyordum. Neden durmadın?"

Louvaen omuz silkti. "Fark etmedim." Kargı neredeyse boştu ve iğ neredeyse doluydu -ayaklarının dibindeki keten sepetinden keten ipliğiyle değil, iplik kadar ince ve eti kesecek kadar keskin telle. Keteni çeliğe dönüştürdüğü son seferinde Thomas yataklarında ölmek üzereydi.

Cinnia ayağa kalktı ve Louvaen'i de yanına çağırdı. "Gel bakalım. Aşağıya inip kesiklerine müdahale edelim ve ellerini saralım. Önümüzdeki birkaç gün senin için dönmek yok. Benimle birlikte volta atma ve sızlanma sanatını öğrenmen gerekecek."

Clarimond sabah için mutfağı idare etti. "Annem yukarıda Sör Gavin'le ilgileniyor." Louvaen'in ellerini görünce yüzünü buruşturdu. "Sizin için su ısıtayım hanımım, bal ve sargı bezi getireyim."

Bir saat sonra Louvaen bal sürülmüş ve keten bandajlarla sarılmış ellerini kaldırdı. Cinnia'ya döndü ve kızın gözlerinin altındaki koyu halkalara, dağınık saç örgüsüne ve buruşuk giysilerine dikkat etti. Önceki gece uyumayan tek kişi o değildi. "Dişlerimi temizlemeyi başarabilirim, ama sen..." Aşağıdan acı dolu bir çığlık yükseldi ve

ayaklarının altındaki zemin. Louvaen bir an için gözlerini kapadı ve tekrar açtığına Cinnia'nın kül rengi yüz hatlarıyla karşılaştı. "...kıyafetlerimi değiştirdikten sonra beni dantel gibi sarın," diye devam etti boş bir sesle.

"Sesi geçen seferkinden çok daha kötü geliyor." Cinnia, aynı derecede solgun bir Clarimond'un uzattığı fincanı çılgınca kaptı ve içkiyi mideye indirdi. "Keşke biradan daha sert bir şeyimiz olsaydı."

"Gavin nasıl?" Louvaen neredeyse sormaya korkuyordu. Son yirmi dört saattir Cinnia'yı ilk kez kuru gözlerle görüyordu. Sorduğu sorunun yeni bir ağlama krizine yol açmaması için dua etti. Kuyu odasındaki hücrede kalan kiracıyla o kadar meşguldü ki, şu anda kız kardeşini teselli edemiyordu.

"Tanrılara şükürler olsun ki babası gibi acı çekmiyor." Cinnia bir elini ağzına götürdü. "Özür dilerim Lou. De Sauveterre'in acı çekmesine sevindiğimi söylemiyorum. Sadece diyorum ki..."

Louvaen onu çenesinin altından hafifçe itti. "Kaz gibi davranma. Ne demek istediğini biliyorum." Ayağa kalktı, Clarimond'a hekimliği için teşekkür etti ve kahvaltı teklifini reddetti. Midesi saçlarından daha kötü düğümlenmişti. Yemek yemeye kalkarsa öğüreceğinden korkuyordu. Cinnia'yı dürttü. "Benimle gel. Giyinmem gerek ve yardımına ihtiyacım var. Sen de biraz toparlanabilirsin."

Acı dolu çığlıkların kakofonisiyle serenat yaparak güne hazırlandılar. Akıntı kabarmıştı ve önümüzdeki birkaç gün boyunca yükselmeye devam ettikten sonra çekilerek Gavin'i yatalak bir hastaya, babasını da vahşi bir hortlağa dönüştürecek. Louvaen gelgitin sonunda hepsinin Ballard'ın deliliğine katılıp katılmayacağını merak etti. Cinnia'yı Gavin'in kapısında bıraktı ve ondan ihtiyacı olduğunda Louvaen'i getireceğine dair söz aldı.

Cinnia elini kapının mandalına koyarak durakladı. "Sen nerede olacaksın?" "Tereyağını temizleyeceğim." Louvaen kız kardeşine dik dik baktı.

Tartışalım.

Kız bir süre sessizce ona baktı. "Dikkatli ol Lou," dedi ve Gavin'in dinlendiği, Magda'nın da onu teselli ettiği odaya girdi.

Louvaen dışarıda bekledi, seslerin mırıltısını dinledi -Gavin'in zayıf ve hırıltılı, Cinnia'nın sahte neşeli sesi. Başını salladı ve mutfaktaki süpürge ya da paspas için hiç durmadan aşağı indi. Tereyağı odasıyla kuyu odası arasındaki kapı kapalı ve parmaklıklıydı. Tahta bariyerin ötesinde her şey sessizdi. En üst basamağın bir kenarına oturdu, eteklerini düzeltti ve duvara yaslanarak beklemeye başladı. Ballard'ın dediğini yaptı ve kuyu odasından uzak durdu ama burada, gözlerden uzakta tetikte olacaktı. Onu görmeyebilir ya da duymayabilirdi ama yine de orada olacaktı.

Saatlerce oturdu, bazen sessizlikten boğuldu, bazen de Ballard çatıyı çökertmekle tehdit ederken sargılı ellerini kulaklarına götürdü. Gırtlaktan gelen ulumalar korkunçtu, akış sırasında insan olmadığına dair iddialarının bir kanıtıydı. İnlemeler daha da kötüydü; sanki acı o kadar kötüydü ki çığlık atmak çok acı veriyordu. Louvaen iki kez kalktı ve merdivenlerden aşağı inmeye, kapıyı ardına kadar açıp hücrelerini kontrol etmeye hazırlandı. Sadece ona biraz ciddiyet yanılsaması bırakacağına dair verdiği söz onu durdurdu. Basamağa geri çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Orada daha fazla oturursan kışın basamağa yapışıp donacak." Louvaen kaldırdı ve Ambrose'a yanında yer açmak için yana kaydı.

Cüppesini üzerine geçirdi ve ısınmak için ellerini hacimli kollarının içine soktu.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Omuz silkti. "Başka nerede ki?" "Kız kardeşinle."

"Daha önce onunla birlikteydim. Şu anda benim arkadaşlığıma ihtiyacı yok."

Gözlükleri yüz hatlarını yansıtıyor, onu incelerkenki ifadesini etkili bir şekilde gizliyordu. "Ellerine ne oldu?"

Neredeyse küstahça bir yanıt verecekti, sakarlık ve dikkat dağınıklığıyla ilgili anlamsız bir bahane. Bu fikri bir kenara bıraktı. Ambrose onu özellikle arayıp bulmamış olabilirdi ama yanında oturmuş, karşılıklı iğneleyici sözler içermeyen bir konuşma yapıyordu. Belki de iyi niyetle bir şeyler anlatırsa, Ambrose da ona karşılık verebilir ve de Sauveterre erkeklerinin üzerindeki lanetten .

Clarimond'un eserine hayranlık duyuyormuş gibi ellerini uzattı. "Ne kadar de annemin mirasını her zaman inkâr edemem. Üzgün olduğumda dönüyorum."

Kaşlarından biri alnını kırıştırmak için kalktı ve dudakları seğirdi. "Bu şaşırtıcı derecede zararsız. İnsanları yaba ile öldürmeyi tercih edeceğini düşünmüştüm."

Louvaen kaşlarını çatı. Cinnia *herkese* Çiftçi Toddle hikâyesini mi anlatmıştı? "Bunu spor olsun diye yapıyorum," diye tersledi. Onun kıkırdamasını duymazdan geldi. "Cinnia bir keresinde babamızın samanı altına çevirebildiğim şakasını yaptığını söylemişti. Henüz böyle kârlı bir beceride ustalaşmadım ama yeterince kızgın ya da kederliysem keten ve yünü tele dönüştürebilirim." Ellerini kucağına sıkıştırdı. "Biraz dağınıklık yaratıyor."

Ambrose ona sanki az önce kanatlı bir kediye dönüşmüş gibi baktı. "Vay, vay. Kim bilebilirdi ki? Gardını indirdiğinde büyün ortaya çıkıyor."

Başını salladı. "Thomas öldükten sonra tel sepetler ördüm ve haftalarca ellerimde bandajla dolaştım."

"Neden büyüden bu nefret ediyorsun?"

"Dışarıdaki güller bir adamı kanlı parçalara ayırırken ve lordunuz bir duvara zincirlenmiş halde acı içinde çılgık atarken bana bunu mu soruyorsunuz?"

"Her büyü o kadar zararlı değildir, hanımefendi. Benimle oyun oynama. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Louvaen'in çenesi düştü. Onun aptal bir şalgam olduğunu düşünmek yerine, şimdi öyle davrandığı için onu uyarıyordu. Birkaç dakika içinde uzun bir yol kat etmişlerdi. Adam hâlâ lanetle ilgili hiçbir şey söylememişti ve kız burada ona aile geçmişiyle ilgili daha fazla şey anlatıyordu. Bir sürü ima ve muğlak ipucuyla daha kaçmaya çalışırsa, onu öldürecekti.

"Abigail -Cinnia'nın annesi- ölmek üzereyken, babam onu kurtarmak için her büyücüyü ve büyücüyü çağırdı. Gerçek beceriye sahip olanlar çoğu zaman dürüst davranmış ve ona yapılacak bir şey olmadığını söylemişlerdir. Diğerleri ise her türlü iğrenç nostrumu ve terlik sosunu boğazından aşağı döktüler, ilahiler söylediler

Onun üzerinde saçma sapan büyüler yaptılar, sıcak kaşıklarla derisini yaktilar ve ruhunun kontrolü için savaşıan iblisleri serbest bırakmak için mavi kanını akıttılar. Onu hangisinin önce öldürdüğünü bilmiyorum, hastalığı mı yoksa tedavileri mi?"

Ambrose parmaklarını birbirine kenetleyip ayakkabılarına bakana kadar sessizliğe gömüldüler. "Üvey annene olanlar için üzgünüm ama tanık olduğun şey basit bir hileden başka bir şey değildi. Gerçek sihri Ketach Tor'da gördün."

Louvaen neredeyse acı bir kahkahayla boğuluyordu. "Yaptım. Ballard'a o kadar kötü işkence ediyor ki artık aklını kullanamıyor. Onu kız kardeşimi kandırmak için kullandın. Büyüye tahammül edemiyorum çünkü gördüğüm tek şey sebep olduğu sefalet ve sürdürdüğü yalanlar." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu bir parçası olmak istemiyorum. Eğer onu içimden söküp atmanın bir yolunu bulabilseydim, yapardım."

"O halde nefretiniz yersiz," dedi sertçe. "Aletten nefret ediyorsun, kullananndan değil." Cüppesinin camlarını temizlemek için gözlüklerini çıkardı.

Gözlüklerini tekrar burnuna takmadan önce baykuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ballard ve Gavin'in bir lanetten muzdarip olduğunu söylediğinde doğru tahmin ettin.

Isabeau ölmeden önce lanetini savurdu, ancak nefretinin ne kadar derine işleyeceğini ya da sözlerinin gücünün ne kadar büyük olacağını onun bile fark ettiğini sanmıyorum." Ambrose, Ballard'ın Isabeau'yla evlenmesini, onun değerli topraklarını miras almasını, Granthing'li Cederic'i öldürmesini ve son olarak da ölmek üzere olan bir kadının kanlı dudaklarından dökülen laneti anlatırken sessizce oturdu.

Son nefesinde barış yerine intikama susamış bir kadın.

Kuyu odasından acınası bir inilti yükseldi, ardından Ballard'ın sesi geldi, artık hırıltılı ve soluk soluğaydı. "Merhamet et, Isabeau," dedi. "Sana yalvarıyorum."

"Merhamet, Isabeau," diye tekrarladı Louvaen ve Ambrose hep bir ağızdan. Birbirlerine baktılar; Louvaen'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ruhu hastaydı; Ambrose ise süttten daha solgundu.

Ballard'ın Isabeau hakkındaki kısa sözleri aralarında bir düşmanlık olduğunu ima etmişti. Yine de Ambrose'un anlattıkları onu hayrete düşürmüştü. Isabeau laneti Ballard'a karşı yaptığı için değil -birçok eş birbirlerine karşı lanet, bıçak ve tava kullanacak kadar birbirlerinden nefret ediyordu- Gavin'e karşı da yapmıştı. "Kendi oğlundan nefret ediyordu."

"Kocasından nefret ettiği kadar - ki bu nefret edebileceğiniz kadar çoktu
söyl
e."

"Lanet ortaya çıktığında Gavin kaç yaşındaydı?

"On iki ve birkaç fersah ötedeki bir lordun evinde
Ketach Tor. Hâlâ bir sayfaydı ve yaver olacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu."
Ambrose bir elini dikenli saçlarında gezdirdi. "Lanet onu hiç uyarmadan aldı,
hem kurnaz hem de vahşı bir canavara dönüştürdü. Tekrar bir çocuğa
dönüşmeden önce iki adam öldürdü; kanlar içinde, dehşete kapılmış ve kılıçtan
geçirilmekten bir dua kadar uzaktaydı. Onu sadece Ballard'ın koruyucu lordla
olan uzun dostluğu kurtardı.

Louvaen başını salladı. "Tanrım, zavallı çocuk."

Ambrose içini çekti. "Gerçekten de öyle. Ballard, öldürülen adamların
ailelerine bir *miktar* para ödedi ve Gavin'i evine götürdü ama haber çabuk
yayıldı ve çok geçmeden sınır bölgelerinden Waleran'ın sarayına kadar herkes
Ketach Tor Margrave'inin tek çocuğunun bir lanet taşıdığını duydu. Lanet iki
hafta sonra tekrar ortaya çıktı. Onu yatağına bağlamak ve kapısına nöbetçiler
dikmek zorunda kaldık. Ondan sonra insanlar Ketach Tor'u terk etti."

Merdivenlerin dibinden bir çığlık sesi daha yükseldi. Feryat kesildiğinde
Louvaen sıkılı dişlerini ayırmak için demir bir kargaya ihtiyacı olacağını
düşündü. "Acısını dindirmek için ona verebileceğin bir şey yok mu?"

Tereyağının soğuk havasında bile Ambrose'un alnı boncuk boncuk
terlemişti. "Hayır. O kadar sert bir fiçı hazırlamam gerekir ki, sonunda onu
zehirlemiş olurum."

Ballard'ın daha fazla ulumasını beklediler ama ortalık sessiz kaldı.

Louvaen ürpertici bir nefes verdi. "Lanetin Gavin'de ortaya çıkması gerekiyorsa,
Ballard bunun yükünü nasıl omuzluyor?"

Ambrose'un gözleri bir an için kapandı, sanki güç almak için dua eder
gibiydi. "Durum kabul edilemezdi ve Ballard, Gavin'i Isabeau'nun
kötülüklerinden korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı." Bakışları parlak
ve sulu bir hal aldı. "Ona sadece çocuğu öldürmenin bir merhamet olacağını
söyledim. Isabeau'nun ölümler üzerinde hiçbir etkisi yoktu ve Ballard da lanetin
bir parçasıydı - onu sevmeyen bir kadın

-önemli değildi." Şaşırdı. "Yanılmaktan nefret ederim."

"Ballard'ın kendi oğlunu öldürmeyi düşünceğini hayal bile edemiyorum."

Büyücünün esprisiz gülümsemesi bir dünya sır saklıyordu. "İşte bu kadar. Gavin, Ballard'ın kan bağı olan oğlu değil. Granthing onu doğurdu ve Ballard bunu biliyordu."

Louvaen'in düşünceleri sarstı. "Tanrılarım, Isabeau bilmiyor muydu? Eğer Granthing çoktan ölmüşse, tüm bu oğul-babayı yok etme saçmalıklarının ne anlamı vardı?"

Ambrose'un gözleri yansıtıcı gözlüklerinin ardında parladı ve ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Ah, Bayan Duenda, en destansı fikirleri bile alçaltacak bir yönteminiz var." Omuz silkti. "Bilip bilmediğini bilmiyorum. Tahmin etmiş olabilir. Ben şahsen Ballard'ın yalan söylemesi ve Granthing'in yaşaması ihtimaline karşı onun da Granthing'den intikam almak istediğine inanıyorum. Bence sonunda onun kendisini Ballard'ın sevdiğinden daha fazla sevmediğini biliyordu; o sadece rol yapıyordu. Onun ihaneti Ballard'ın kayıtsızlığından daha kötüydü."

"Ballard'ın Ketach Tor için umutsuzca istediği varisi yok edecek ve Ballard'ın onu gerçekten öldürmemiş olması durumunda onu Granthing'in ölümünün aracı haline getirecekti." Louvaen iç çekti. "O kadar da saçma değil o zaman."

"Hayır, ama Ballard için bir çıkış yolu vardı. Tekrar evlenebilir, başka bir eşten çocuk sahibi olabilirdi. Çocuk sahibi olmak için aşk şart değil. Yine de varisi olur ve Isabeau'nun topraklarını elinde tutardı."

"Oğlum benim nefes alma sebebim, Louvaen."

Tereyağı odası ile kuyu odası arasındaki kapıya baktı ve karanlık bir hücrede, yanında sadece acısı varken hapsedilmiş, işkence gören adamı hayal etti. "Onu kimin doğurduğunun burada bir anlamı yok. Gavin de Lovet, Ballard de Sauveterre'in gerçek oğlu ve varisidir."

"Evet, öyle." Ambrose onun bakışlarını kapıya kadar takip etti. "Laneti bozamadım ama onu manipüle edebildim. Semptomları Ballard'ın üzerine yönlendirdim. Isabeau'nun Gavin'e yükleyeceği her şeyi babasına yükledim - şekil bozuklukları, acı, onu bu kaleye ve topraklara bağlayan fiziksel bağlar."

Louvaen ellerinin topuklarını ağrıyan gözlerine bastırdı. O

ağlamazdı. Şimdi değil. Daha sonra bile. Belki akı çekildiğinde ve lanetin etkileri de onunla birlikte kaybolduğunda ağlayabilirdi. Ballard için, Gavin için ve Cinnia için. En çok da lanetli bir adama aşık olma talihsizliğini Cinnia için. Hatta bir harabeye aşık olduğu için kendisi için bile ağlayabilirdi.

"İyi misiniz, hanımefendi?" Onunla tanıştığından beri ilk kez Ambrose'un gözleri onun için endişelenmekten yumuşamıştı.

O da kendi sorusuyla cevap verdi. "Akış sırasında Gavin'in gözleri hep sarı mıdır?"

Ambrose başını salladı. "Hayır. Bu lanetle uzun zamandır mücadele ediyoruz. Ballard'ın dediği gibi, ağzına kadar dolu bir kova gibi. Bir kısmı taşıyor ve Gavin'e geri dönüyor. Şimdiye kadar sadece gözleri değişti."

"Ne kadar uzun bir süre?"

Ambrose tereddüt etti. "Üç yüz yetmiş iki yıl, aşağı yukarı bir hafta."

Louvaen ona bön bön baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Daha önceki alaycı gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Güçlerim sınırsız değil hanımefendi ama yine de . Vahşi bir büyü nehrinin içinde oturuyoruz. İntikamcı kadınlar tarafından yapılan lanetlerin dişleri vardır ve benim gibi büyücüler zamanı yavaşlatabilir."

Omurgasından aşağı buz gibi bir su kaydı. Onun güçlü olduğunu biliyordu. İlk başta sandığı gibi sadece bir iksir üreticisi ya da saf bir lordu kandıran zeki bir sihirbaz değil, ama her seferinde onu şaşırtıyordu. Tüm doğrulara ve sağduyunun tüm kurallarına göre ondan korkması gerekirdi. Tanrılar biliyordu ki, onu birkaç kez en azından bir dilsiz büyüsünü hak edecek kadar sinirlendirmişti. "Bana bir şey söyle büyücü. Beni ne sıklıkla demlikteki bir kurbağa olarak hayal ettin?"

Ona bir sırtış fırlattı. "Ah hanımefendi, kurbağa kadar güzel bir şey yok. Daha çok bir sümüklüböcek ve elimde tuz mahzeniyle ben gibiyim."

Daha fazla temasa cesaret edemeyerek dirseğiyle onu dürttü. "Yaşlı bir sümüklüböceğe göre etrafta olman çok faydalı."

Ambrose burnunu çekti. "Gözlerimi kısmıyorum. Ve bizim iyiliklerimizle semiren bir azarcıya göre, kendine çok fazla hava atıyorsun."

Sırıtmaya başlamadan önce birbirlerine baktılar. Bütün gün göğsünde zonklayan baskı biraz hafıfledi. Bu aptallığa ihtiyacı vardı ve ona bakılırsa Ambrose'un da vardı.

"Neredeyse dört yüz yaşında bir adam için iyi yaşlanmışsın. Zamanla oynamaya ne zaman başladın?"

"Ben dört yüz yaşından fazlayım ve lanetin belirtilerini Ballard'a yönlendirdikten sonra o büyüü yaptım. Isabeau'nun intikamını yenmenin bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Ballard, Gavin, Magda, Clarimond ve Joan -ve tabii ki ben- sayısız mevsimin geçtiğini gördük. Biz aylarla yaşlanırken dünya yıllarla ilerliyor."

Louvaen kafasında hesap yaptı ve kafası karışmış bir şekilde çıktı. "Anlamıyorum. Eğer zaman Ketach Tor'un etrafında akıyorsa ve sen yaşlanmıyorsan, Gavin hâlâ genç bir çocuk olmaz mı?"

Ambrose kolunu sallayarak etrafını işaret etti. "Eğer hep burada kalsaydı öyle olurdu. Ketach Tor'un etrafında belirlediğim sınırların ötesine geçtiğinde yaşlanmaya maruz kalıyor. Şu anda Ballard'ın doğduğu yaşta olduğunu tahmin ediyorum - altı ve yirmi."

Louvaen, Ambrose'un Gavin'e verdiği hediyeği fark etmediğini merak ediyordu; kısa süreliğine de olsa annesinin kindar mirasından kurtulmuş bir şekilde büyüüp Ketach Tor'un ötesindeki dünyayı deneyimleme şansı.

Kolundaki nakışta gevşemiş bir iplik için endişelendi. "Onun için küçük bir özgürlük ve belki de laneti kırmanın bir yolu. Tabii eğer gerçek aşkın ve gerçek aşkın öpücüğünün laneti bozduğu hikâyelerine inanıyorsanız. Bunların hep çocuk masalları olduğunu düşünmüşümdür."

Ambrose yüksek sesle iç çekti. "Basitçe yorumlandığında öyle. Ama buradan başlayıp oradan devam ediyorsunuz. Keşke bir öpücük kadar basit olsaydı."

Aklının bir köşesini gıdıklayan bir düşünce, ulaşamayacağı bir yere doğru uçup gidiyordu

her seferinde onu yakalamaya çalıştı. "Yani Cinnia Gavin'i sevseydi, lanet bozulurdu."

Başını salladı.
da ben öyle sanıyordum.
basit değildir."

"Eğer aşkı gerçekse, evet. Ya
İyi yayılmış bir lanet o kadar

Louvaen, Isabeau'nun kindar bir yaratık olduğunu düşünse de, ifadelerinin titizliğine hayran kalmıştı. Bu bela katmanlarla sarılmış ve düğümlerle bağlanmıştı; karmaşık bir bulmaca ve onu kırmak için aldatıcı derecede kolay gereklilikler vardı. Neredeyse dört yüz yıl geçmişti ve güçlü Ambrose hâlâ onu yenememişti. İpliği serbest bıraktı. Çok güzeldi. Bu çok güzeldi.

Etrafindaki havanın aniden ağırlaşması onu sertleştirdi. Ambrose'un ifadesi bir hal almış, bakışları delip geçmişti. "Gavin, Ketach Tor'a laneti bozabilecek tek bir kadın değil, iki kadın getirdi."

Louvaen kaşlarını çattı. Ambrose sinir bozucu, şifreli açıklamalarına bayılırdı. Louvaen onun bakışlarına karşılık verdi ve hafızasının sınırlarında gezinen anlaşılması zor düşünce sabit kaldı. "Doğan hiçbir kadın seni sevmeyecek," dedi usulca, lanetin doğrudan Ballard'a hitap eden kısmını tekrarlayarak. Gözleri irileşti. "Ben doğmadım."

Ambrose başını eğdi. "Evet, ."

Ona Ballard'ı sevip sevmediğini sormadı. Louvaen nedenini anlamıştı. Lanet bozmanın kuralları vardı ve olası bir zaferi tehlikeye atmayı göze alamazdı. Louvaen iki gece önce Ballard'ın odasında duyduğu garip kulak patlatma sesini, ardından iskelet yerinden hiç oynamadığı halde yatağın yuvarlanışını, güllerin saldırısını ve akının aniden keskin bir şekilde yükselişini hatırladı. Soluğu kesildi. "Bu akı, sanırım benim hatam."

Ambrose onun kolunu tuttu. "Sen neden ?"

Onu silkeledi ve ayağa fırladı. Adam da onunla birlikte ayağa kalktı, sert basamakta saatlerce oturmuş olan Ballard'dan çok daha zarifti. "Önceki gece Ballard'a onu sevdiğimi söyledim."

Büyücünün yüzü kızardı ve sonra soldu. "Sen mi yaptın?"

Eteklerini topladı ve merdivenleri tırıs tırıs çıkarken adam da peşinden geliyordu. "Beni duymadı. Uyuyordu," dedi omzunun üzerinden. "Ama ben söyledikten sonra bir şey oldu. Bir ses ya da..." Parmaklarını şıklattı. "Hayır, daha çok bir geminin pruva dalgasına çarpması ve tahtaların ayaklarınızın altında titrediğini hissetmeniz gibi bir his."

Louvaen mutfaklara varmadan hemen önce durdu. Ambrose süpürdü

Sırtına çarpmamak için etrafından çevik bir şekilde dolaştı. "Ne oldu?"

Ellerini sıktı. "Önce ben söyledim. Ballard'a onu sevdiğimi söyledim. Ya bunu yaparak lanetin biz geri kalanını çözmeden amacına ulaşması için daha hızlı çalışmasını sağladıysam? Bunun hemen ardından gelen bir başka akı..."

Sanki vahiy olayı çağırmış gibi, kulaklarında tanıdık bir basınç uğuldadı ve adımlar ayaklarının altında dalgalanıyor gibiydi. Ambrose önce yere, sonra da irkilmiş gözlerle ona baktı. "Cinnia," dediler aynı anda.

Büyük salondan dehşet dolu çığlıklar yankılandığında ve genellikle soğukkanlı olan Magda'nın panik içindeki sesi tiz bir yakarıyla yükseldiğinde, adı dudaklarından daha yeni çıkmıştı.

"Ambrose! Ambrose, çabuk gel!"

Mutfaktan geçtiler ve ikinci kata çıkan merdivenlerin altındaki sığ bir oyuğa sıkışmaya çalışan Joan ve Clarimond'un korkmuş yüzlerini görmek için tam zamanında paravanları . İri gözlü bakışları salonun uzak köşesinde perçinlenmişti. Louvaen'in kalbi önündeki manzara karşısında durdu.

Magda, Cinnia'yla birlikte en büyük sehpa masasının yanında durmuş, bir oklavayı sopa gibi tutuyordu. Bir yaratık onları takip ediyordu. İnsan boyutlarındaydı ama insanlıkla olan tüm benzerlikleri burada sona eriyordu. Siyah kürkü, bir iblisin oyuncağına dönüşmüş vücudunu kaplıyordu. Kavisli pençeler büyük ellerin ucundaydı ve ayak parmakları ince, esnek parmaklara iğrenç bir şekilde uzanıyor, kadınlara yaklaştıkça zemindeki taş parçalarını kazıyordu. Uzatılmış kulaklar başının iki yanından uzanıyor, damarlı pembe deriden şeffaf zarlar kollarının altından kaburgalarına kadar uzanıyordu. Yavaşça başını çevirdi ve Louvaen bir çığlığı bastırdı.

Ballard, kıvrımlı yara izleri ve sürünen gözleriyle bu iğrenç yaratığın yanında nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti. Yarasa ve kurt karışımı yüzünde kükürt gözleri parlıyordu. Dikkatini Cinnia ve Magda'ya vermeden önce yeni gelenlere hırlarken dudaksız ağzında uzun ve keskin dişler parlıyordu.

Kız kardeşi kıpırdamadan duruyordu, yüz hatları kansızdı ama tuhaf bir şekilde korkmamıştı. "Gavin," dedi acıyan bir sesle.

Gavin. Louvaen elini ağzına kapattı. Merhametli tanrıça, babanın umutsuz çabalarına rağmen lanet oğlunu tamamen ele geçirmişti. Bir tüccarın kızına kur yapan o çekici genç lord artık yoktu, giderek yaklaşan, yarık, kösele gibi burnuyla Cinnia'yı koklayan bu şey tarafından yutulmuştu.

"Gavin, ben Ambrose. Bana bak evlat."

Louvaen'in Gavin'in Cinnia'yı köşeye sıkıştırmasını izlediğı o donmuş anlarda Ambrose ondan uzaklaşmış ve kadınlara doğru yaklaşmıştı. Gavin'in yarattığı boğazından kısık bir sesle hırladı ve büyücüyü uyarmak için bir elini ona doğru savurdu. Ambrose durdu ama gözlerini Gavin'den ayırmadı.

"Gavin," dedi yumuşak bir sesle. "Kim olduğunu hatırla evlat. Bize geri dön." Sözleri Gavin'in genişlemiş kulaklarının kafasına doğru gerilmesine ve kamburlaşmış sırtında bir sıra tüyün yükselmesine neden olmaktan başka bir etki yaratmadı. Ambrose kısa bir süre Cinnia'ya baktı. "Kızım, ona onu sevdiğini söyledin mi?"

Cinnia ve Magda sanki o dönüşmüş gibi ona baktılar. "Evet," dedi.

"Bir söyleme. Eğer hayatlarımıza değer veriyorsan, ağzını kapalı tutacaksın.

kapa.

"

"Ama..."

"Tanrı aşkına, Cinnia," diye tersledi Louvaen. "Ne diyorsa onu yap."

Gavin dönüp koşmaya başlayınca salonda toplu bir nefes alma yankılandı Louvaen'e doğru yaklaştıkça tüyleri daha da diken diken oluyordu. Kara büyü ve bataklık suyu kokuyordu. Hayatında hiçbir şeyi şu anda çakmaklı tüfeğini istediğı kadar istememişti. Bacakları titriyor, tüm kasları ve içgüdüleri kaçması için haykırıyordu.

"Kaçma, Louvaen. Kaçarsan seni öldürür." Ambrose, aldatıcı bir sakinlikle duvar boyunca dikkatlice ilerleyerek Cinnia ve Magda'ya merdivenlere ve ikinci katın göreceli güvenliğine doğru gitmelerini işaret etti.

Eteklerin yumuşak çırpınışları ve terlikli ayakların sürtünmesiyle uyarılan Gavin, Louvaen'i unuttu. Alçak perdeden hırıltısı öfkeli bir böğürtüye dönüştü

Cinnia'nın merdivenlerden koşarak çıktığını gördü. Onlara doğru fırladı.

Louvaen'in kız kardeşinin güvenliği için duyduğu tüm korku içinde patladı ve arkasında sadece kör bir tepki bıraktı. Kendini Gavin'e doğru fırlattı ve sırtına onu tökezletecek kadar sert vurdu. Tozlu bir bulutun içinde yere düştü. Bir ses kakofonisi -daha fazla çığlık, bağırış ve hepsinden önemlisi Ambrose'un emredici sesi- kulaklarını doldurdu. Gavin üzerine çömelmiş, dudaksız ağzını kocaman açmış, pençeli elini ona vurmak için kaldırmıştı. Kollarıyla yüzünü ve başını kapatmış, kendisini parçdarbeyi ya da ısırığı bekliyordu.

Yoğun bir ışık parıltısı kapalı göz kapaklarını yaktı, ardından üzerine ağır bir yük çöktü ve nefesini öyle bir kesti ki sadece hırıldayabildi. Etrafında daha fazla çığlık dönüyordu; Ketach Tor'un derinliklerinden yükselen ve kalenin temelini sarsmakla tehdit eden korkunç, ağlamaklı bir ulumayla sessizliğe gömülen insan çığlıkları. Louvaen dikkatle tek gözünü açtı. Zaten yarı sessizliğe boğulmamış olsaydı, görüşünü dolduran şey karşısında nutku tutulurdu.

Gavin tepesinde yatıyordu, tamamen insan, bilinçsiz, çıplak ve ciğerlerindeki havayı ezerek çıkarıyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyor, görüşü ince bir tünele daralana ve kulaklarındaki çınlama artana kadar genişliyordu. Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Son gördüğu şey, Gavin'in omzunun üzerinden Ambrose'un solgun, ekşi yüz hatlarıydı.

"Aptal cadaloz," dedi. "Bu koca şatoda benim söylediklerimi dinleyen tek bir kadın bile yok."

Louvaen bayıldı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Küçük hayvan tükürdü ve uludu, onu yatağa hapseden parlayan bağlara karşı çırpındı. Tel tel kürkü, çizgili kaslardan ve koyu, kösele gibi deriden oluşan cılız bir vücudu kaplıyordu. Dudaksız burun, odanın yarı karanlığında sararmış bir fildişi renginde parlayan bir dizi dişi ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı. Yaratığın pençeli elleri ve ayakları yatağı parçalamış, tüylerden oluşan bir kar fırtınası yaratmıştı. Tüyler yere dökülmeden önce sağa sola savruluyordu. Ballard bir zamanlar oğlu olan şeye baktı ve karısının şu anda hayatta olmasını diledi, böylece onu öldürme zevkini tadabilecekti.

"Bir şeyler yap," dedi alçak bir sesle.

Ambrose onun yanında duruyordu, tüylerle kaplıydı. "Şimdilik yapabileceğim tek şey bu dominus. Başkalarına ya da kendine zarar vermemesi için onu dizginleyin."

Ballard önündeki manzara karşısında dehşete kapılarak ellerini saçlarında gezdirdi. Lanet birkaç hafta içinde ikinci kez ortaya çıkmıştı. Gavin'in dönüşerek Aelfric Haseldane'in bailey'sinde iki adamı parçalara ayırdığı ilk tezahürü görmemişti. Şimdi bunun neden kolay olduğunu anlıyordu-

Huysuz lord neredeyse çocuğu idam edecekti. "Tanrılarım, Isabeau, ne yaptın sen?"

Büyücü onun koluna hafifçe vurdu ve başını kapıya doğru eğdi. Ballard onu koridorda takip etti.

Ambrose, "Şu anda hiçbir şey yapamam," dedi. "Ama akıdan sonra yapabilirim."

Umut yükseldi. Ballard daha sevecen bir yapıya sahip olsaydı, büyücüsünü kucaklardı. "Yapman gerekeni yap."

Ambrose elini kaldırdı, yüz hatları . "Bekle. Bu en iyi ihtimalle kötü bir çözüm ve dürüst olmak gerekirse bence reddetmelisin."

Ballard kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Sana söylemeden önce, başka bir seçeneği düşünmeni istiyorum."
Ambrose'un sesi de ifadesi kadar sert ve düzdü. "Granthıng Gavin'i doğurdu."
Ballard'ın öfkeli bakışları karşısında durakladı. "Kan, lanetlerden daha güçlüdür, dominus. Tekrar evlen; kendi kanından bir oğul doğur."

Kapıyı işaret etti. "Oradaki şey Gavin değil; merhamet gösterin ve ona bir sürgü saplayın."

Ballard'ın içine bir donukluk çöktü ve ardından aciz bir öfke dalgası geldi. Boğazından, işkence gören oğlunun yatak odasında çıkardığı sesler kadar vahşi bir hırıltı yükseldi. Duvarın eğilmez taşına bir yumruk indirdi. Bir acı dalgası kolundan omzuna doğru yükselirken gözleri yaşardı. Ambrose, lordunun öfkesi karşısında irkilmedi. Ballard önünde volta atarken sessizce bekledi, küfrediyor ve elini kavrıyordu.

Ballard parmaklarını büktü. Parmak eklemleri şişmeye başlamıştı ve ince derisi kanamaya yetecek kadar derin yarılmıştı. "Kan olsun ya da olmasın, Gavin benim," dedi. "Oğlumu öldürmeyeceğim. Başka bir yol bul."

Ambrose iç çekti. "Bunu söyleyeceğini biliyordum ama bir seçeneğin olduğunu bilmeni istedim."

"Bu bir seçenek değil. Senin çözümün ne?"

"Laneti bozamam ama onu manipüle edebilirim." Ballard'ın gözleri irileşince başını salladı. "Kelimeler güçtür, özellikle de lanetlerde. Kurbanlarını çeşitli şekillerde bağlarlar. Sen ve Gavin Isabeau'nun sözleriyle iç içe geçmiş durumdasınız. Lanetin etkilerini Gavin'den sana yönlendirebilirim. Bu şekilde

Ama sen yetişkin bir adamsın ve her yönden Gavin'den daha güçlüsün. Daha fazla direnebilirsin. Ancak, seni kırduğunda -ki kıracaksın- lanet çok gerilmiş sinirler gibi geri çekilecek."

Ballard'ın midesi bulandı. Gavin' vahşi ve insanlık dışı görüntüsü zihninde canlandı. O da aynı şeye mi dönüşecekti? Daha kötü bir şeye mi? Ambrose'un -ya da bir başkasının- onu hastalıklı bir köpek gibi uyutmak zorunda kalacağı kadar duyarsız bir şiddet yaratığına mı? "Beni bir yatağa bağlamaktan çok daha fazlasını yapman gerekecek."

"Evet."

"Böyle bir önlem size laneti kırmanın bir yolunu bulmak için yeterli zamanı verecek mi?"

Ambrose omuz silkti. "Umarım öyledir ama başarıyı garanti edemem." Sert bakışları merhamete dönüştü. "Sen benim efendim ve dostumsun Ballard, tıpkı senden önceki baban gibi. Yapacaklarım bir dostun yapacakları olmayacak. Lanetin etkilerini yönlendirmek için kullanacağım büyü kalıcı olacak. Bir kez yaptıktan sonra geri alamam ya da iptal edemem."

Ballard botlarına baktı. Her zaman amansız bir amacı ve derin bir gururu olan bir adam olmuştu. Bu özellikler ona güç, prestij ve zenginlik kazandırmıştı. Ayrıca bu özellikler onu başkalarının, özellikle de karısının isteklerine karşı körleştirmişti. Kadın intikamını almıştı ve oğlu şimdi Ballard'ın kibrinin acısını çekiyordu.

Ambrose'un omzuna vurdu. "Yap şunu dostum. Eğer laneti bozamazsak -eğer Gavin ve ben ikimiz de dönüşürsek- o zaman bizi öldür."

-----*****-----

Akının kaybolmasının üzerinden üç gün geçmişti ve berraklığının çoğunu geri kazanmış olsa da renkli görme yeteneğini kaybetmişti. Dünya grinin tonlarına dönüşmüştü. Ocakta dans eden ateş ısı yayıyordu ama alevler ürettikleri külden daha renkli değildi.

Uzun yıllar ve her akışın ardından bedeninde meydana gelen sürekli dönüşümler, içinde bir tür hissiz kabulleniş oluşturmuştu. Renksiz bir dünya sorunlarının en küçüğüydü. Ballard dirseğinden bileğine kadar uzanan deri parçasını incelemek için bir kolunu kaldırdı. Pençeleri yaşlı, budaklı bir meşenin kabuğunu andıran sertleşmiş etin çıkıntıları ve yarıkları üzerinde kayıyordu.

Sağ tarafında, alt kaburgaları boyunca ilerleyen ve kalçasına kadar inen benzer bir yama.

Akıntıdan bir gün sonra, kafa derisinden çıkan kemikli çıkıntıları fark etmişti - genç bir geyiğin kaşları gibi saçlarının üzerinden görünen tek bir çift. Buna yüksek sesle gülmüştü - Isabeau boynuzlu kocasıyla mezardan alay etmişti. Parmakları saça değil de, acı tatlı itüzümünün dalları kadar narin, ipliksi sarmaşıklara dolanınca daha da çok güldü. Birini kopardı, sert bir çimdik hissetti. Bir yaprakla taçlanan dal, parmağının etrafına dolandı.

Lanet onu birçok yönden değiştirmişti; bunlar yeni ve farklıydı. Gavin gibi o da sürüngen gözleri, pençeleri ve dişleriyle hayvani bir görünüm taşıyordu. Gavin'in aksine, o da ormanın izlerini taşıyordu. Deri yerine ağaç kabuğu, saç yerine sarmaşıklar... Sanki Doğa ona sahip çıkmış, onu uğruna karısını ve nihayetinde oğlunu feda ettiği toprağın bir karışımına dönüştürmüştü.

Güneş enerjisinin kapısına sert bir şekilde vurulması düşüncelerini böldü. Son düzinelerce kez yaptığı gibi bunu da duymazdan geldi.

"Ballard, seni beyaz teslimatçı! Aç şu lanet kapıyı!"

Kendisine korkak deme cüretini gösteren kişiye ulaşmak ve onu öldürmek için kapıyı çerçevesinden sökeceği zamanları hatırladı. Şimdi ise sadece ocağın yanındaki paletin üzerinde kaykılmış ve tavana bakarak Louvaen'in bugün beşinci kez kendisine bağırmasını dinliyordu.

"Ballard, beni duyabildiğini biliyorum!"

Taşranın yarısının onu duyduğuna bahse girerdi. Utangaç, çekingen bir kadını sevdiği için asla övünemezdi.

Durmadan önce tahtaya bir kez daha vurulmasını bekledi. Uyuşukluğuna rağmen bu ani sessizlik merakını uyandırdı. Doğrulup dinledi. Sadece ateşin çıtırtısı kulaklarını tırmalıyordu. Onu sadece birkaç aydır tanıyordu ama Louvaen Duenda'nın bir amacı olduğunda kolay kolay pes etmediğini erkenden öğrenmişti. Üç gün boyunca inatla kapısının önünde durmuş, önce yumuşak bir ses tonuyla onu içeri alması için yalvarmış, sonra daha sert bir ses tonuyla, onu ya da Magda'nın günde iki kez getirdiği yemek tepsisini kabul etmeyi reddettiğinde giderek daha sinirli ve öfkeli bir hale gelmişti.

Ballard onu özlüyordu. Uyumak için gözlerini her kapadığında onun yüzünü görüyor ve kolları onun ince bedenini kendi bedenine sarmak için ağırıyordu. Cadalog olduğu kadar sevecen de olan bu kadın, ona olan sınırsız şefkatiyle eşsiz bir yardım sunuyordu. Adamın şekil bozukluğuna karşı bir köstebek kadar kördü ama kuyu odasındaki hücrede zinciri test ettiğini fark ettiğinde bakışlarında nefretin en zayıf gölgesini görmüştü. O bile değişikliklerin en kötüsünü görmezden gelememişti ve onun neşeli şakalarına ve onu kucaklamaya devam etme isteğine rağmen içi kan ağlamıştı.

Yürüyüşündeki özel ritim ona geri döndüğünü haber verdi. Kadının kendisine savuracağı bir sonraki hakareti bekledi. Bunun yerine yüksek bir gümbürtü duyuldu ve kapı titredi. Louvaen bir denizcinin yüzünü kızartacak sözler mırıldanırken kapı sallanmaya devam etti. İlkini bir başka sert gümbürtü izledi ve Louvaen ayağa kalktı, diğer taraftaki herkesi ve her şeyi görmezden gelme kararlılığına rağmen kapıya doğru çekildi. Daha uğursuz mırıldanmalar ve üçüncü bir vuruş kalasların Ballard'ın avucunun altında titremesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun sen?" Ambrose'un onaylamayan ağır sesi küfretmesini durdurdu.

"Neye benziyor? Kapıyı açıyorum." Ballard'ın dudakları kadının ses tonundaki alaycılık karşısında seğirdi. "Baltayı bana verin, hanımefendi."

Kaşları havaya kalktı. Salondaki sahneyi gözünde canlandırabildi. Louvaen'in geçici geri çekilişi geri çekilmekten başka bir şey değildi; silahını almaya gitmişti. Eğer Louvaen ona gelmiyorsa, o zaman Tanrılar adına Louvaen ona gelmeliydi. Başını salladı ve kısa bir gülümsemeye izin verdi. Kana susamış büyücü.

Ambrose talebini tekrarladı. "Onu bana ver, Louvaen."

"Hayır. Her şeye kadir hazretleri sağır olduğu ve açlıktan ölmeyi seçtiği için, bu kapıyı kırarak da olsa açıyorum."

"Baltayı hemen bana ver yoksa sen ve ben başka bir *derin* kurbağaların erdemleri üzerine bir tartışma. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Bunu izleyen sessizlik, kapı ile duvar arasındaki ince çatlaklardan sızıyordu. Ballard, kavgacı sevgilisi ile onun kadar kavgacı büyücüsü arasındaki konuşmalara kulak misafiri olmuş, büyülenmişti.

"Yemeğini almak için aşağı iniyorum," diye uyardı. "Döndüğümde kapı hâlâ kilitliyse, Pullukayak'ı buraya sürükler ve o şeyi duvardan söküp atarım."

Ballard, kadın uzaklaşırken eteklerinin öfkeli şakırtısını dinledi.

"Bu tartışmayı duyduğunuzu biliyorum, *dominus*," dedi Ambrose. "Vazgeçip kapıyı açsan iyi olur. Koşumlu bir atı merdivenlerden yukarı itebilecek biri varsa, o da yatağına almak gibi tuhaf bir fikre kapıldığın inatçı balıkçı karındır."

Ballard Ambrose'u içeri almak için çubuğu kaydırdı. Louvaen'in verdiği hasara baktı, balta bıçağıyla tahtaya açtığı oyuklara ve yere dökülen keskin kıymıklara dikkat etti. Kapıyı kapattı ama çubuğu yukarıda bıraktı.

Ambrose baltayı ona uzattı. "Bunu saklamayı öneririm. Yemeyi reddedersen kafatasını kırmaya çalışacağını hiç sanmıyorum."

Ballard topallayarak odanın gölgeli bir köşesine gitti ve baltayı duvara dayadı. Akıdan arta kalan acı vücudunda dolaşüyor, eklemlerinde birikerek kollarını her kaldırışında omuzlarını çatlatıyordu. Leğen kemiği sanki Magnus onu bir değil birkaç kez ezmiş gibi zonkluyordu.

Ambrose sandalyelerden birini ona doğru itti. "Hâlâ çok ağrın var mı?"

Yaşadığı dört yüz on yılın her birini hissederek hantalca oturdu. "Evet. Akı bu sefer beni sakat bırakmak için iyi bir iş çıkardı."

"Sana basit bir şey hazırlayabilirim. Yardımcı olabilir."

Hiçbir şey işe yaramazdı, Ambrose'un en güçlü karışımları bile. Sadece uykusu gelir ya da daha kötüsü sayıklamaya başlardı. "Hayır. Aklımı daha yeni başıma topladım. Onları sağlam tutmak için bir ya da iki ağrıya seve seve katlanırım."

"Bir ağrı ya da çürükten daha fazla acı çektiğinizi söyleyebilirim." Ballard onu başından savdı. "Etrafta dolanmayı bırak. Gavin nasıl?"

Ambrose ellerini arkasında kavuşturdu ve kısa bir volta atmaya başladı. "Senin için endişeleniyorum."

Ballard'ın içine soğuk bir korku yumağı yerleşti. Yıllar sonra oğlu bir kez daha lanetin tam etkisine kapılmıştı, ama artık bir erkekti

Annesinin laneti tarafından büyütölmüş ve şeytani bir şekilde güçlendirilmişti. Ve Louvaen'e sırtını dönmüşti. Ambrose laneti Gavin'den söküp almasa ve toplayabildiğı tüm sihirle Ballard'a çarpmasa, Gavin ölmüş, pençeleri ve dişleriyle parçalanmış olacaktı.

"Unut beni," dedi. "İyileşti mi?"

Ambrose volta atmayı bıraktı ve Ballard'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Gözleri dışında yine bildiğimiz Gavin'e benziyor. Onunla konuşmalısınız, *dominus*." Çenesini iterek güneş kapısını işaret etti. "Bazıları gibi kapıyı çıraya çevireceğinden şüpheliyim ama seni görmeye ihtiyacı var. Sen onun babasısın ve ona haberleri var."

Ballard kaskatı kesildi ve acı dolu bir iniltiyi bastırdı. "Ne haberi?" "Cinnia'yla evleniyor. Bugün."

Ballard elini yüzünde gezdirdi. "Aptal bir çocuk yetiştirdiğimi düşünmemiştim. Evlilik yemini ederken aklımdan ne geçiyordu? Özellikle de olanlardan sonra?"

Ambrose alaycı bir şekilde gülümsedi. "O söz vermedi. Cinnia etti ve o da kabul etti."

Bunun bedelini daha fazla acıyla ödeyeceğini bilse de Ballard kıkırdadı. "Cesaret Hallis soyunda nesil atlamış olmalı. Mercer Hallis'in kızları onda eksik olan her şeyi miras aldı.

"Büyük kız kardeş kesinlikle kendi payına düşenden fazlasını aldı." Ballard sandalyeden sertçe kalktı. "Bugün mü dediniz?"

Ambrose başını salladı. "Onları bu öğleden sonra evlendireceğim. Gavin seni orada istiyor, Cinnia da öyle. Ve eminim ki seninle ilgili olarak Bayan Duenda'nın isteklerini belirtmeme gerek yok." Bir an için Ballard'a baktı. "Her zaman iki çifti evlendirebilirim..."

Ballard sözünü kesmek için elini kaldırdı. İmkânsız olanın üzerinde durmayacaktı. "Gavin'in yeni gelinini bir hafta içinde dul bırakacak olması yeterince kötü. Louvaen'i ikinci kez dul bırakmayacağım, onu Ketach Tor'a da bağlamayacağım. Miras bırakacak bir varisi ve bu mirası savunacak bir ordusu olmasa bile, benim mirasım olarak gördüğö şeyi elinde tutmaya çalışacaktır. Biz öldüğümüzde Ketach Tor da bizimle birlikte ölmeli." Bir an için gözlerini kapattı,

umutsuzlukla savaşıyordu. "Gavin'e orada olacağımı söyle, ama önce onunla konuşmak istiyorum." Ambrose eğildi ve kapıya doğru yürüdü. Ballard'ın omzunun ötesinde bir noktaya bakmak için durakladı, ifadesi sertti.

"Bağışlamanızı rica ediyorum, *dominus*. Gavin'in Louvaen'i öldürmesini engelleme için başka bir yolunu bulamadım. I neredeyse seni öldürüyordum."

Ballard diğer adamın omzunu kavradı. "Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın senden özür dilemeni talep ederdim. İkisini de kurtardın. Affedilecek bir şey yok." Ambrose onun elinin altında ürperdi ve gözleri kapandı. "Şimdi beni kırma dostum," dedi Ballard. "Yakında yerine getirmen gereken daha zor bir görevin var. Sana güveniyorum."

Büyücü kederli bir iç çekti. "Seninle böyle bir anlaşma yaptığım için pişmanım. Benden çok şey istiyorsun."

Geri çekildi ve odadan çıktı. Kapı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Ballard sanki tahtaların arasından Ambrose'u görebilecekmiş gibi geniş tahta parçasına baktı. "Biliyorum," dedi.

Lanetin Gavin üzerindeki etkilerini azaltmada etkili olan Ambrose, sonunda onu ve Ballard'ı da öldürmek zorunda kalacaktı. Bu son ölümcül görevden çekinmek için sebepleri vardı ama Ballard en güvendiği hizmetkârına verdiği emri geri almayı reddetti.

Ambrose'u yapmaya zorladığı şeyin büyüklüğü -Gavin'i kurtarmak için gösterdiği her umutsuz çabanın mutlak başarısızlığı- onu sendeletti. Yere çöktü ve yenilmiş bir halde duvara yaslandı.

Louvaen birkaç dakika sonra onu o şekilde buldu. Kadın yemeğini yakınına koyarken arkasından tabak çanak şangırtısı duyuldu. Ona bakmayı reddetti ve o yemekle dönmeden önce pelerinini giymediği için kendini azarladı. Pantolonu dışında çıplak bir şekilde kadının karşısına oturdu, son metamorfozu lanetin zaferinin bir kanıtıydı.

Kadın yaklaşp arkasına oturduğunda adam kaskatı kesildi. Sırtının kıvrımına yaslandığında etekleri yerde sürüklendi, bacaklarını açarak dizlerini adamın iki yanına doğru bükte. Yanağı adamın teninde serin ve yumuşaktı, ince kolları adamın yanlarına hafifçe dokunuyordu.

"Kapınız için hiç üzgün değilim," dedi nefesi adamın omurgasını gıdıklayarak. "Aslında, şu anki halinin senin hatan olduğunu düşünüyorum."

Kendisini boğmakla tehdit eden umutsuzluğa rağmen küçük bir gülümsemeyi başardı. "Suçu ben üstleneceğim," dedi. "Silahları saklamalıydım."

"Hayır, ilk seferinde o kadar nazıkçe sorduğumda kapıyı açmalıydın." Yüzünü onun sırtına gömdü.

Derisinin altındaki yılan gibi sarmaşıkların yanağında kıvrandığını hissettiğinde duyduğu tiksintinin üstesinden nasıl geldiğini merak etti. Bu fikir onu hasta etti.

"Beni bu şekilde görmeni istemiyorum."

Nefesinin altından homurdandı ve kolları adamın kaburgalarını onu irkiltecek kadar sert bir şekilde sıktı. "Ya kibirlisin, ya inatçısın ya da her ikisi birden. Ya da benim en kötü türden sığ bir fizgig olduğumu düşünüyorsun."

Ballard, Louvaen için kullanılabilecek pek çok terim sıralayabilirdi; sığlık ve ciddiyetsizlik listede yoktu. "Kibir hiçbir zaman benim kusurlarımdan biri olmadı, ne de sığlık senin kusurlarından biri, kadın."

"O zaman bana inancınızı verin lordum. Henüz yüz çevirmedim." "Senin merhametini istemiyorum, Louvaen."

"Ve o baltayı kafanda kullanmam için beni ciddi şekilde kışkırtmana rağmen onu alamayacaksın. Fırsatın varken onu saklamalıydın."

Bu sefer Ballard kıkırdadı. "Ambrose da daha önce aynı şeyi söylemişti. Sola."

Kadın oflarken omzundan ılık bir hava . "Şey, o Doğru. Ve eğer ona böyle dediğimi söylersen, seni boğarım."

Onu bıraktı ve ayağa fırladı. "Kalk bakalım. En az üç gündür bir şey yemedin ve Magda yemeğin sıcak kalması için çok uğraştı."

Başını iki yana salladı. "İştahım yok." Sanki onu yalancı çıkarmak istercesine, karnı guruldayan bir ciyıklama çıkardı. Kadının sesindeki sırtışı duydu.

"Bunu midenize söyleyin." Omzuna vurdu. "Sen

bütün gün orada oturup duvarı tutamazsın."

Ayaklarının arasında durana kadar bacaklarının etrafında manevra yaptı ve görüşünü elbisesinin ve ayakkabılarının eteğiyle doldurdu. Başını eğik tuttu. Saçlarına dolanmış boynuzları ya da sarmaşıkları ama onu yüzündeki büyük yıkımdan koruyabilirdi.

"Seni bir göreyim," dedi.

"Hayır."

Bir ayağı sabırsız bir vurmaya başladı. "Ambrose sana Gavin'in bugün Cinnia'yla evleneceğini söyledi mi?" Başını salladı. "Güzel. O zaman küvet ve sabunla döneceğim."

Kız onun sinirlerini bozmaya başlamıştı. "Banyo yapmak istemiyorum," diye yarı hırladı. Onun bakışlarını yakalamak için başını kaldırdı.

"Umurumda değil," dedi düz bir sesle. "Taptığım tek kız kardeşim, onu sevdiğini söylediğinde yarasa suratlı bir hödüğe dönüşen bir adamla evleniyor." Ballard irkildi ama kadın acımasızdı. "Düğününe yıkanarak ve en güzel giysilerinizi giyerek gelme nezaketini gösterin ona."

Neden onun merhametini kazanmaktan korkmuştu ki?

Louvaen onun önünde çömeldi ve yüzüne dokunmak için uzandı. Ballard onun bileğini yakaladı, pençeleri kırılğan kemiklerin etrafında kapanırken birbirine . Sonra onun gözleriyle buluştu, dünyasının geri kalanı gibi gri ama çok daha şefkatliydi. "Gavin neredeyse seni öldürüyordu," dedi huysuzca.

Başını eğdi ve yüz hatlarının ötesini gören bir bakışla onu inceledi. "Hayır, bir lanet neredeyse beni öldürüyordu. Ve sen bunu çok abartıyorsun." Onun inanmayan homurdanmasına aldırmadan devam etti. "Ölümle burun buruna geldiğimi gösteren tek şey iki çürük dirsek ve bir ayak parmağım. Senin balık havuzundan korkacak daha çok şeyim var."

Yüzünü ovmak için kolunu serbest bıraktı. "Tehlikeli şeyleri hafife alıyorsun, Louvaen."

"Eğer yapmasaydım, hepimiz için ağlardım ve durmazdım." Ciddi ifadesi yumuşadı ve ikinci kez ona uzandı, parmakları çenesi boyunca kayarak şakağına ve keçeleşmiş saçlarına gitti. "Sende çiçekler var

Saçların," dedi. Sesinde hoşnutsuzluk yerine şefkatli bir eğlence vardı.

"Çünkü kafamın dışında büyüyorlar. Bir çift boynuzla birlikte."

"En azından gül değiller. Parmakları saçlarının arasından geçip yüzüne, burnunun kenarına ve bir elmacık kemiğine doğru ilerlemeye devam ederken gülümsemesi soldu. "Bunlar acıtıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Akıntı sırasında yara izleri o kadar kötü zonklamış ve yanmıştı ki, yüzünü kafatasından ayırmaya çalışmadığı için şanslıydı. Şimdi üzerinde ağrımayan tek şey onlardı.

Louvaen öne doğru eğildi ve elini ağzıyla değiştirdi. Ona bir damla bile merhamet göstermemiş olabilirdi, ama şimdi insandan çok orman yaratığı olduğu halde ona bağlılığını hiç esirgmeden gösteriyordu.

Ayağa kalkmadan önce adamın ağzının kenarına son bir öpücük kondurdu. Elleri, onu orada tutmak için bilinçsiz bir çabayla eteklerinin kıvrımlarına daldı. "Banyo için ihtiyacın olan her şeyle birlikte döneceğim." Ballard onun şefkatli bakışlarının sertleştiği hız karşısında gözlerini kırıştırdı. Tehditkâr bir parmakla onu işaret etti. "Bir daha kapıyı engellemeyi aklından bile geçirme."

Ballard onun gidişini izledi, dokunuşunun anısı yüzünden silinmiyordu. Yüzyıllar önce nişanlandığı Isabeau yerine Louvaen olsaydı hayatının nasıl değişebileceğini merak etti. Ayağa kalkarken sırttı. Kesin olan bir şey vardı; Gavin sarışın olmayacaktı.

Yemek kokusu guruldayan midesini ayarttı. Ambrose ve Gavin'in onu hücreden çıkardıkları ilk gün yemek yiyemeyecek kadar hastaydı ve dün de çok bitkin düşmüştü.

Pelerinini aldı ve omuzlarına attı. Magda onun en kötü halini görmüştü bile; pis ve tutarsızdı, acı içinde kasılırken ve ayakkabılarına kan ve safra kusarken kendi üzerine kıvrılmıştı.

Karmakarışık saçlarını okşadı ve üzerindeki pisliği süngerle temizleme işine girişti. Ona temiz giysiler giydirmiş, ayaklarındaki pençeleri kesmiş ve ateşin önünde hazırladığı paletin üzerine emeklemesi için onu ikna etmişti.

Bu akı Şimdiye kadarki en kötüsü olsa da, benzer birkaç olaydan biriydi ve sadık kahya tereddüt etmeden onunla ilgilenmiŐti.

Őatodaki kadınlardan sadece o, bir akıntıdan sonra onu gördü. Joan ve Clarimond, o iyileŐirken her zaman kalenin başka bir bölümüne sürgün edilmiŐlerdi. Onlar sadece lanetin sonraki etkilerine, onu yavaş yavaş kaplayan ve insandan canavara dönüştüren yara izlerine tanık olmuşlardı. Bu seferki Şekil bozukluğu çok daha kötüydü ve onu gördüklerinde duyacakları Şok ya da dehşet dolu nefesleri duymakla ilgilenmiyordu. K vetle geldiklerinde gizlenmek en iyisiydi.

Kapı kısa bir vuruŐla açıldığında Magda'nın hazırladığı son yahniyi de bitirmiŐti. Ballard kapuŐonunu başına geçirdi ve gölgeli bir köşeye çekildi. Cinnia hariç ev halkının tüm kadınları, yanlarında su dolu kovalarla birlikte küveti de sürükleyerek alay halinde içeri girdiler.

En son Ambrose geldi, omzunda ŐiŐkin bir çuval vardı. Yükünü gürültülü bir ocağın yanına bıraktı. "Bir torba taş," dedi doğrulurken belini tutarak. "Sana hiçbir Şey vermediğimi söyleme."

K veti yeterince doldurmaları ve suyu sıcak tutmak için tüm taşları ısıtmaları yarım saat daha sürdü ve su kovalarının sürekli geçit töreni yapması gerekti.

Ambrose parmaklarını su yüzeyinin üzerinde gezdirdi ve Ballard'a uyarıcı bir bakış attı. "Buna alıŐma. B y mle banyo suyunu ısıtmaktan daha iyi Şeyler yapabilirim." Bu sözlerle birlikte suyun üzerinde genişleyen bir daire Şeklinde bir dalgalanma yayıldı. Isı küvetin kenarından akarak Ballard'ın ellerinin üzerinde dolaştı. Büyücü gitmeden önce başını eğdi ve selam verdi.

Odada sadece Magda ve Louvaen kalmıştı ve ilki aşağıya götürmek üzere bulaŐıkları topladı. Burnunu  ekti. "Yemek yeme geldi. Daha fazlasını istiyorsanız Louvaen'i aşağı gönderin." Ambrose'u dışarı kadar takip etti ve Ballard'ı Louvaen'in bakımına bıraktı.

Parmak uçlarını suyun içinde gezdirdi. Buhar, hortlayan dallar halinde yüzeyde dalgalanıyordu. "Su çok sıcak lordum."

Adam arkasını döndü. Bugün onu yeterince görmüştü; onu kollarının arasına almış ve öpmüştü. Rahatlatılmaya şiddetle ihtiyacı vardı ama bakışlarından geri çekilme dürtüsünü de görmezden gelemiyordu. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Kim yardım etmekten bahsetti ki? Paylaşıyorsun."

Adamın kaşları havaya kalktı ve tam zamanında dönerek kadının dantelsiz korsajından sıyrıldığını gördü. Giysilerinin geri kalanını çıkarıp önünde çıırılçılak durmadan önce ona göz kırptı. "Sıra sende," dedi.

Renkleri tekrar görebilmek için kılıcını ve mal varlığından geriye kalanları verebilirdi. Sadece ocağın ışığının tenine vuran pembe parıltısını ya da örgülü koyu renk saçlarının kızıl tonunu hayal edebiliyordu. Hâlâ güzeldi; uzun bacaklı ve arduvaz, duman ve demir tonlarında benekli.

Adam onun sessiz bakışlarına karşılık verdi. "Kadın, bence sen gerçekten körsün."

Kollarını kavuşturarak soğuktan gerginleşmiş küçük meme uçlarının nefis görüntüsünü gizledi ve kaşlarını çattı. "Mükemmel görebiliyorum, belki de senin beni gördüğünden daha iyi. Şimdi geri kalanınıza bir göz atalım."

Elinde balta olsun ya da olmasın, inatçı bir güçtü. Onu çıırılçılak soyma konusundaki ısrarı, Ballard'ın isteklerine karşı koyma isteğinden çok daha fazlaydı. Ballard pelerinini pantolonuyla birlikte fırlatıp attı.

Kaşları keyifle gülümsemeye dönüştü. Ona bir adım daha yaklaştı, bakışları adamın kalçalarında duruyordu. Adam şaşkınlıkla onun bakışları altında sertleşti. Bu son akının onu arzulardan arındırdığını, hadım etmeden bir hadıma dönüştürdüğünü düşünmüştü. Gülümsemesine karşılık verdi. Aletin bile ona itaat etmesini sağlamayı militan Louvaen'e bırakın.

Eli şaftının uzunluğundan aşağıya doğru kayd, parmakları tabanını çevreleyen yumuşak saç kıvrımlarını elledi. "Oh," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Toplayacak çiçek yok." İkinci kez göz kırptı.

Kıvrılan sarmaşıklardan birini saçından çektiğinde kafa derisinde oluşan keskin sızıyı hatırladı. Bacakları gerildi. "Küçük bir merhamet," dedi.

Ve bu bir merhametti. Akıntıdan kurtulduğu ilk akli başında dakikalarda, her erkeğin yapacağını yapmış ve bacaklarının arasını kontrol etmişti. Dehşet olarak kabul etmeyi reddettiği gürleyen kalp atışları, çok büyük bir kısmı değişmiş olsa da çok önemli bir şeyin değişmediğini anladığında sakinleşmişti

bir kısmı hala insandı.

Louvaen örgülerini başının tepesine bağladı ve karmaşık bir düğümle sabitledi. Bu tarz onun zarif boynunu vurguluyordu. Ballard'ın elini tuttu ve onu küvete götürdü, suya ilk adımını attığında zarif sırtının ve kıvrımlı arka tarafının güzel bir görüntüsünü ona sundu. Ballard dayanamadı ve pençelerini kadının pürüzsüz tenine batırmamaya dikkat ederek bir kalçasını avuçladı. Bir bacağı küvetin içindeyken durakladı ve omzunun üzerinden yarım bir gülümsemeyle baktı. "Bir hanımefendinin banyo yapmasına yardım edecek kadar cesur bir şövalye."

Tırmandı ve . Buharlı su omuzlarına kadar yükselmişti. Kadın, adamın vücudunu ısıtan ve onu taş gibi sertleştiren alçak bir inilti çıkardı. Burada haremağası yok. Louvaen durgun bir el hareketiyle onu işaret etti. "Orada öylece duracak mısın?"

Louvaen ona katıldı, sırtını Louvaen'in önüne yaslayacak şekilde pozisyon aldı ve Louvaen'in bacaklarının arasına beşik gibi oturdu. Louvaen bir kolunu onun bir kolunun altına, diğerini de karşı omzuna atarak parmaklarını kalbinin hemen üzerinde birleştirdi. Küvette alçaldı ve başını Louvaen'in omzuna koyarak onun kendisini çevrelemesinin tadını çıkardı. Onu rahatsız eden ağrı ve sızılar, suyun sıcaklığı ve kaldırma kuvveti sayesinde hafifledi. Banyodan çıktığında tüm güçleriyle geri döneceklerdi ama onlarla daha sonra ilgilenecekti.

Louvaen hemen onu fırçalamaya başlamadı. Onun yerine boynuna, yanağına ve şakağına öpücükler kondurmakla meşgul oldu. Ballard gözlerini kapadı, onun sevgisinin tadını çıkarmaktan memnundu. Eğer kadın ona sürekli bunu , saatlerce küvette mutlu bir şekilde yatar ve suyun soğumasına izin verirdi. Huzuru sadece birkaç dakika sürdü.

"Ambrose'a akı işi bittikten sonra beni odama kilitlemesini söylediniz mi?"

Gözleri şak diye açıldı. Birdenbire, şehvetli banyo olası bir boğulma için bir haline geldi. Cazibesi, zekâsı ve daha az bilenmiş bir hayatta kalma duygusu olsaydı, onu sahte basmakalıp sözlerle yatıştırmaya çalışabilirdi. Ona kendisinin de yapabileceği bir şekilde cevap vermeyi seçti; açık bir dürüstlikle.

"Hayır. O sırada konuşabilecek değildim. Ambrose beni iyi tanır.

Yine de yeterli. Konuşabilseydim, sipariş verirdim."

Sanki kafasını suyun altına itme isteğini bastırıyormuş gibi ona doğru seğırdi. "Neden?" Bu tek kelimenin içinde büyük bir kızgınlık vardı.

Ambrose ona kızın kapana kısılmış vahşî bir şey gibi olduğunu, öfkesini haykırdığını ve dışarı çıkarılmak için ısrar ettiğini söylemişti. Büyücü koridorun aşağısındaki güvenli bir mesafeden kilitli kapıyı açmıştı. Louvaen odasından fırlamış ve merdivenlere koşmuştu. "Bir sonraki kurbanını arayan çılgın bir kadın gibi görünüyordu," dedi.

Cinnia'nın Gavin'le evlenecek olmasıyla birlikte Ballard'ın Louvaen'le geçirdiği zaman sona ermişti. Cinnia fikrini değiştirmemiş ve kalmak istememişti; Ballard da ahırda yaptığı ricayı tekrarlamamıştı. İstese bile yapamazdı. Hiçbir kadın Ketach Tor'da kalamazdı. Birkaç gün içinde sadece o, Ambrose ve Gavin kalacaktı, sonunda da sadece Ambrose. Louvaen'in evini terk etmesini ve onunla ilgili en güçlü anısının acıdan kıvranan ve yardım edilemeyecek kadar tehlikeli bir enkaz olmasını istemiyordu.

"Babana geri dönüyorsun," dedi. "Babana dönmek pek umurumda değil. Beni böyle hatırlayacağınızı ve Ambrose ile Gavin'in her akıntıdan sonra o hücreden çıkardıkları iğrenç şeyle kıyaslandığımda artık yakışıklı olduğumu düşünün."

Aralarına sessizlik yerleşti ve Louvaen saçlarına dolanan sarmaşıkları çözme görevini üstlendi.

"Thomas'la ilgili en iyi hatırladığım şey ne biliyor musun?" Dudakları onun şakağını sıyırdı. "Gülme şekliydi. Önce gözleri kırıştırdı, sonra burnunun üstündeki kaşlarının arasındaki deri kırıştırdı. Omuzları yuvarlanır ve çenesini göğsünün içine sokardı." Ballard, Thomas'ın dul eşinin sesindeki sevgiye imreniyordu. "Birdenbire o kükreyen kahkahayı atana kadar hiç ses çıkarmazdı. Yemin ederim camları takırdattı. Saçları ve sakalları bile gülüyor gibiydi." Ballard'ın boynuna dayanmış acı tatlı bir asma düğümünü çekiştirdi. "Thomas'ın paspasının yanında bu hiçbir şey ve o lanetli değildi."

Durakladı ve sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaştı. "Gülüşü bir hediye idi çünkü en kasvetli ruh halinizde bile yardım edemezsiniz ama

duyduğunuzda ona." Kolları Ballard'ın göğsünde kenetlendi. "Vebadan öldü, ama Thomas Duenda hakkında en çok hatırladığım ve her zaman hatırlayacağım şey onun kahkahası."

Dört yüz yıl önce, bu kadını elde etmek için gereken buysa, kendini fakirleştirir, bir krala meydan okur ve tek başına bir imparatorluğu fethederdi. Çok yakında, bir zamanlar ona sahip olmak için şiddetle savaşıacağı aynı sebepten dolayı Ketach Tor'dan at sürmesine isteyerek izin vermesi ironisi, öfkesini haykırmak istemesine neden oldu. Bunun yerine onun ellerinden birini tuttu ve iyileşen parmak uçlarını öptü. Onun tuhaf büyüünü ve dönen çarkının kederini nasıl döndürdüğünü öğrenmişti. "Beni nasıl hatırlayacaksın?" dedi.

Yumuşak kahkahası kulağını gıdıkladı. "Bana bir kraliçe hançeri veren o ağırbaşlı ve vakur adamı düşüneceğim. Ya da belki de beni yatağına çekmenin yolunun çarşafı ısıtmak olduğunu anlayan şehvetli lordu."

Arkasından kıpırdandı, pozisyon değiştirirken kaygan kalçaları onunkilerin üzerinde kayıyordu. Su küvetin kenarından akıyordu ve Ballard onun kalçalarını tutarak kucağına yerleşip yüzünü ona döndü. Avuçlarını yüzünün etrafında kavislendirdi, ifadesi sırayla alaycı ve dalgındı. "Kale lordluğundan orman krallığına. Bir Yeşil Adam'a aşık olacağımı hiç düşünmemiştim."

Ona doğru eğildi, göğüsleri göğsüne bastırdı, ağzını kendi ağzıyla açtı ve dilini onunkine dolamak için içeri soktu. Magda'nın demlediği cyser ile tatlandırılmış bir keder tadı vardı. Onun kendisini hatırlayacağını umuyordu. Magda ona dair hiçbir şey hatırlamayacaktı ve bu bilgi kendi öpücüğünü saçlarına dolanan zehirli sarmaşık kadar acı hale getirdi.

Louvaen öpücüğü ilk bitiren oldu. Başparmakları gözlerinin altındaki elmacık kemiklerinin çıkıntılarını okşadı. "Bunun için bu kadar acı çekeceğini bilseydim, seni sevdiğimi asla söylemezdim. Özür dilerim Ballard."

Ballard, uykuya daldıktan sonra ona bu kadar derin bir şey anlattığı için onu azarlamak istedi. Büyücü, Gavin'in sert ve ani dönüşümüne yol açan olayları anlattığında neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Daha sonra, Louvaen'i güneşin dışına kilitlemiş, ona kendini göstereceği ve kendisine ilan ettiği aşkın dönüşmesini izleyeceği andan korkmuştu.

tiksintiye.

Korkuları boşa çıkmıştı ama yine de özlemle beklediği o sözleri bizzat ondan duymayı çok isterdi.

Sırtını omzundan kalçasına kadar okşadı, omurgasının girintisini ve kalçasının hemen üzerindeki uyumlu çukurları izledi. Meme uçları bakışları altında gerildi, areolalar dokunuşunu beklerken çakıllaştı. Adam onu hayal kırıklığına uğratmadı.

Adını inledi ve bir ağzına alıp ucunu emerken ona doğru eğildi. Elleri adamın omuzlarını yoğurdu ve kalçaları ileri geri sallanarak yere su dalgaları sıçrattı.

Ballard diğer göğsüne geçti, meme ucunu yakalayıp dişlerinin arasında nazikçe sıkana kadar kabarıklığın etrafında giderek küçülen bir daire çizerek öptü. Louvaen'in inlemeleri hırıltıya dönüştü ve onun kalçalarını kalçalarının arasına sıkıştırdı, ayarladığı sallanma ritmi hızlandı.

Kadının yanlarını okşadı, elleri kalçalarında gezinene kadar aşağı indi. Onu nefes nefese ve gözleri faltaşı gibi açılmış halde bırakarak geri çekildi. "Söyle bana, benim güzel Louvaen'im," dedi günlerce acı içinde çığlık atmaktan kısılmış bir sesle. "Artık zamanım ve yakında hafızam kalmadı. Uyandığımda bana kelimeleri ver."

Elleri hariç onun kucağında hareketsiz kaldı. Omuzlarından boynuna doğru kaydılar ve yüzüne geri döndüler. Artık griden çok siyah olan bakışları onu delip geçti. "Seni seviyorum," dedi usulca. İkisi de gerildi, ama kulaklarını tırmalayan bir ses çıkmadı, döşeme tahtaları sallanmadı ve dikenli güller pencereden içeri girip onlara saldırmadı.

Ballard Louvaen'i daha dik oturacak kadar kaldırdı. "Tekrar," dedi ve onu yavaşça kucağına indirdi.

"Seni seviyorum." Elleri adamın omuzlarına geri döndü ve adamın sikiinin ucu kalçalarının arasına girip onu ararken ağırlığını destekledi.

"Tekrar," diye tekrarladı. Kadın adamın üzerine çöktü ve adam herhangi bir acıya aldırmadan kadının içinde kayarken zevkle inledi.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye kısa nefeslerle mırıldanırken, beyannamesinin ritmi kalçalarının hareketine ayak uyduruyordu.

onu suya sürdü.

Ellerinin ve kalçalarının kavrayışı, iç kaslarının sıkışması ve talepkâr öpücükleri tarafından yönlendirilerek onun yönlendirdiği yeri takip etti. Meşgul elleri onun ıslak tenini okşuyor, içine girerken onu sıkıca tutuyordu. Buhar ve ter birbirine karışarak boynundan aşağı süzülüyor ve şakaklarındaki saçları ıslatıyordu.

Önce serbest kaldığını hissetti, öne doğru düşmeden önce tırnaklarını adamın kollarına geçirdi ve boynunun omzuyla birleştiği yerden ısırıldı. Lanetin kırbacından çok farklı olan küçük acı patlaması onu uçurumun kenarına gönderdi. Ballard, kalçaları ikisini de yarı yarıya suyun dışına çıkaracak kadar sert bir şekilde yukarı doğru kalkarken onun adını haykırdı. Birlikte battılar ve küvetin kenarından zemini ıslatmak için başka bir gelgit gönderdiler.

Louvaen onun kucağında dinleniyordu, gevşek ve bir an için uysaldı. Ballard nefesini tutmak için mücadele etti ve doruğa ulaşmasının ve buharlı suyun getirdiği ezici uyuşukluktan kurtulmaya çalıştı. Kadının omuzlarını okşadı ve düğümlenmiş saç örgüleriyle oynadı.

"Zemini mahvettik," diye mırıldandı onun boynuna. "Magda bizi öldürecek."

Parmağının etrafında döndürmek için saç örgülerinden birini çözdü. "Baltayı saklamana izin vereceğim."

Kıkırdadı ve burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu. Kadın kıpırdanarak Ballard'ın kollarından kurtuldu ve Ballard onun bedeninden sıyrıldığında hayal kırıklığını inleyerek dile getirdi. "Bütün gün burada kalamayız, Ballard."

"Neden olmasın?" Ballard bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve düğün daha sonra olacaktı. Hâlâ birkaç saatleri ve suyu sıcak tutmak için bol miktarda sıcak kayaları vardı.

Louvaen ayağa kalkarak adama onu seyretmesi için bir şans daha verdi. Yakındaki bir masanın üzerine yığılmış kurutma bezlerinden birini almak için zarif bir adımla küvetten çıktı. Ballard suyun içinde ve Louvaen'in kuruyup omuz silkmesini izledi. "Kalenin lordu olarak bütün gün aylaklık edebilirsin. Kız kardeşimin düğün hazırlıklarına yardım etmem gerekiyor." Ona eliyle işaret etti. "Ayağa kalk. Başını ovacağım. Gerisini sen halledersin."

"Çok bilmiş azarlayıcı," diye mırıldandı kendini ayağa kaldırmadan önce

"Belki de seni omzuma atıp yatağa götürmeli ve seninle sevişmeliyim."

"Beni o acı çarşafların üzerine bırakmayacaksın, seni şehvetli züppe," diye tembihledi bir kova dolusu ılık suyu adamın başından aşağı boşaltmadan önce. "Isıtıcı bir tava görmeden olmaz."

Onun bakımları altında uyumlu bir şekilde durdu, saçlarını dikkatle yıkamasına rağmen ince sarmaşıklardan birkaçını çekmeyi başardığında sadece bir kez yüzünü buruşturdu. Magda giyinmeyi bitirirken o da vücudunu yıkadı ve kuruyan bezlerden biri hariç hepsini yere bulaşan su birikintilerini temizlemek için kullandı. Magda'nın bağışlayıcı bir ruh hali içinde olduğunu umuyordu.

Giyinme zamanı geldiğinde onu kovaladı. "Kız kardeşinle ilgilen," dedi. "Bugün onun düğün günü; sana ihtiyacı var." Kibarca eğildi. "Ben oğlumu ziyaret edeceğim."

Louvaen yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Ballard o anda onu terk edeceğini düşündü ama Louvaen durakladı, yüz ifadesi kasvetliydi. "Cinnia Ketach Tor'da kalamaz Ballard, Gavin'in karısı olarak bile."

"Hayır, yapamaz. Hiçbir kadın yapamaz." Keşke onun bu çürütebilseydi, ikisine de aşklarını itiraf ederek Cinnia'yla birlikte laneti kırdıklarına dair umut verebilseydi. "Bir sonraki akı beni ve Gavin'i bitirecek. Ambrose ve ben böyle bir olayı uzun zaman önce planladık." Gözleri kısıldı, şüphe bakışlarını ateşledi. "Magda ve hizmetçileri bir hafta içinde yola çıkacaklar. Onları buradan birkaç fersah ötedeki bir köye göndermeyi düşünmüştük."

"Hayır, bizimle gelecekler," diye açıkladı. "Düğünden hemen sonra Cinnia'yı Gavin'den almak en büyük zalimlik olur. Eve dönmeden önce bir gece bekleyebiliriz. Magda ve diğerleri istedikleri kadar bizimle kalabilirler. Babam arkadaşlıktan hoşlanacaktır."

Kalbi onu sevmekten acıyordu. Ondan hiçbir maddi yardım sözü almadan ev halkına evini ve ocağını sunmuştu. Onun da vermesi söz konusu değildi. Hallis ailesi kan bağıyla soylu olmayabilirdi ama o öldüğünde hazinesi onları soylu yapacaktı. Ve ona bir hafta eşlik etmişti. Böyle bir hediye için bir kralın fidyelerini bile öderdi.

Elini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü. "Farkındaysan Magda

Ambrose'un daha sonra ona katılmasını istiyor." İki kaş çizgileri kadının kaşlarının arasındaki boşluğu çatarken gülmemeye çalıştı.

Yüz hatları sanki ekşi bir şey ısırılmış gibi buruştu. "Rahat bir ahırımız var."

Kıkırdadı, onu bırakmadan önce elini ikinci kez öptü ve kapıyı açtı.

Louvaen koridorda kaybolmadan önce okşayıcı bir eli kolunda .

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadın gittikten sonra giyinmeyi bitirdi. Cotehardie ve b্লাuid Modrnicht için giydikleriydi. Şimdi bu kıyafetler içinde kendini gülünç hissediyordu, özellikle de bir pelerinle örtünmeye niyetliyken.

"Kim bir deniz canavarıyla g reşti ve kaybetti?"

Ballard başını kaldırdığında Gavin'in güneşin zeminine dağılmış su birikintilerinin etrafından dolaştığını gördü. Genç adam durakladı ve kapıya bakmadan önce köşedeki baltaya göz attı. Gülmeye başladı. "Siz ikiniz beni yaratmış olsaydınız, bir ejderhanın mizacına sahip olurum."

"Ve burun yerine bir şahin gagası," diye karşılık verdi Ballard. Onu yarı yolda karşıladı ve oğlunun omzuna bir el attı, keşke her akışta neler yaşadığını gerçekten anlayan tek kişiden kendini izole etmeseydi.

Annesi ne kadar güzelse Gavin de o kadar yakışıklıydı.

Geniş göğsünü ve ince belini ön plana çıkaran ipek brokar bir kotardinin içindeki asil figür. Saçları geniş omuzlarına dalga dalga dökülüyordu ve beline kuşaklı kısa bir kılıç takmıştı.

Hiç kimse bu ağırbaşlı adamın birkaç gün önce kendisini Louvaen'in acımasızca ama doğru bir şekilde "yarasa suratlı bir pislik" olarak adlandırdığı bir yaratığa indirgeyen bir kötülük tarafından ezildiğini tahmin edemezdi.

"Bana bugün güzel Hallis kızıyla evleneceğin söylendi," dedi Ballard. "İstediğin hâlâ bu mu?"

Gavin güçlü bir şekilde başını salladı. "Normal bir adamın hayatını ne kadar istediysen o kadar. Belki daha fazlasını." Bakışları babasının yüzünü aradı. "Cinnia ve ben evlendiğimizde yanımda duramayacağından korktum." Gölgeler gözlerini kararttı. "Bir kadının aşkının laneti bu kadar kötüleştireceğini kim bilebilirdi?"

Ballard omuz silkti. "Bir kadının nefreti onu hayata getirdi." Pelerinini almak için döndü.

Gavin onun dirseğini kavrayarak duraklamasına neden oldu. "Elimden gelse geri alırdım. Benim olması gerekeni omuzlardım."

"Sana izin vermezdim." Ballard, Ambrose'un laneti kendisine yönlendirme planını kabul ettiği için bir gün bile pişmanlık duymadı.

Gavin'in tutuşu sıkılaştı. "Lanet olsun ya da olmasın, insanların en soylusunun oğlu olmaktan gurur duyuyorum."

Gavin'in beklenmedik övgüsü karşısında bocalayan Ballard, alaycı bir mizahla kendine dayanak aradı. "İyi ki ben de en çirkin adamım, yoksa güzel Cinnia için sana meydan okuyabilirdim." Gavin'in inanmayan homurtusuna gülümsedi.

"Senin zevkine göre fazla yumuşak." Sen dişleri ve pençeleri olanları seviyorsun.

seninkiyle eşleşecek." Gavin'in yüz hatları bir kez daha kasvetli bir hal alana kadar ikisi de birbirlerine sırttı. "O yürüyen bir kuru devedikeni demeti ama Louvaen aynı zamanda nazik biri. Aksini seçmesine sevindim ama düğünden hemen sonra Cinnia'yı yanına almasını yasaklamazdım. Şu anda bile akıntı gelgit halindeyken burada bizimle birlikte olmanın güvenli olduğunu sanmıyorum."

Aynı düşünce Ballard'ı da rahatsız ediyordu. Omurgasındaki sert iç sarsıntı

her zaman yaklaşan akını önceden haber verirdi. Geçmişte lanetin saldırısına hazırlanmak için zamanları vardı. Ballard bir sonraki akından önce hiçbir uyarı alamayacaklarından korkuyordu.

Gavin devam etti. "Kadınların altın yüklü atlarla seyahat etmesi tehlikeli. Ambrose hazinenin içindekileri efsunlayacak, böylece Hanımefendi Duenda'nın evinde görünecekler. Clarimond ve Joan sandıkları doldurmaya başladılar bile." Ballard'a acımasız bir gülümseme sundu. "Cinnia zengin bir dul olacak, diğerlerine de bolca kalacak."

Ballard pelerinini almak için yatak odasına dönerken Gavin'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Louvaen babasının son parasını da riskli girişimlere harcamasını engelleyebildiği sürece."

"Bunun tekrar olmasına izin vereceğinden şüpheliyim."

Ballard haklı olması için dua etti. En iyi pelerinine uzandı, yağlı deriden yapılmış bu giysi o kadar yumuşak ve esnekti ki elinin üzerinden kadife gibi akıyordu.

"Pelerini bırak. Olduğunuz gibi aşağı inin." Gavin pelerini Ballard'ın direnen ellerinden çekip almaya çalıştı. "Biz senin aileniz," dedi. "Bizden saklanmak zorunda değilsin."

Ballard giysiyi geri aldı ve omuzlarına attı. "Louvaen beni öldürecek, Cinnia da öyle," diye şaka yaptı. "Düğün gününde gelinin yerine herkes aval aval bana bakarsa bunun hesabını vermem gerekir. Pelerin üzerinde kalacak."

Gavin içini çekti. "O zaman mutfığa gel ve benimle bir kadeh şarap paylaş. Bu gece yatağında nazik bir bakire var." Kaşları şakacı bir şekilde oynadı. "Bir ya da altı kadeh içebilirim."

Ballard yatak odasından dışarı çıktı. "Bir deniz canavarını bir bakireye her zaman tercih ederim. Şaraptan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacın olacak."

Kendilerini taze pişmiş ekmek, safran ve tarçın kokularıyla dolu bir mutfakta yalnız buldular. Gavin dolap kapaklarından birini açtı ve havlu kaplı bir tabak ortaya çıktı. Örtünün altına baktı ve ısıklık çaldı. "Bence buradaki sihirbaz Magda, Ambrose değil. Kutlama için incirli turta yapmış."

Ballard masadaki geleneksel koltuğuna oturdu. "Eğer o tabaktan bir kırıntı bile aşırırsan seni gırtlalığından göbeğine kadar parçalar. Git bize söz verdiğin şarabı getir."

Gavin sırttı ve tereyağına gitti. Dolu bir sürahi ve iki kadehle döndü. Ballard doldurdu ve iki adam ilk kadehi yuvarlamadan önce birbirlerine kadeh kaldırdılar.

Ballard oğluyla geçirdiği zamanın, sadece ebeveyn ve çocuk arasında değil, aynı zamanda ortak bir düşmanla ve yakında ortak bir sonla karşılaşacak olan iki savaş yorgunu savaşçı arasında var olan bu katmanlı yoldaşlığın tadını çıkardı. Bu sonla tek başına yüzleşebilmeyi diledi.

Aralarında havadan sudan konuştular, Ballard nezaket ve politika gereği katılmak zorunda kaldığı çeşitli düğünlerin hikâyelerini anlattı. "Yarısını hatırladığıma şaşıyorum," dedi. "O kutlamaların çoğunda kafam dumanlıydı. Diğer herkes de öyleydi."

Gavin kadehleri dördüncü kez doldurdu. "Eğer ev sahibinin şarap ve bira stoğunu bir akşamda boşaltamazsanız bu bir düğün değildir."

Ambrose birkaç dakika sonra onları fark etti. Sürahiye baktı ve Magda'nın çok sayıdaki dolaplarından birinden üçüncü bir kadeh çıkardı. "Bana biraz daha olduğunu söyle. Az önce bir harpi sürüsünden kaçtım."

Ballard gözlerini kırptırdı. "Çardak'a mı gittin? Ölmek mi istiyordun?" Çılgınlarla dolu ordularla gözünü kırpmadan yüzleşmişti; düğünden önce bir gelinin çardağına yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Büyücü bir yılan gibi kabardı. "Koridorda merdivenlere doğru gidiyordum ve kendi işime bakıyordum. Magda tatlı bir gülümsemeyle beni o ölüm tuzağının içine çekti."

Gavin şarabını yudumlarken boğuldu. Babası sırtına sert bir yumruk indirdi ve boğazını temizledi. "Bu senin ilk uyarın olmalıydı," dedi hırıltılı kahkahalar arasında.

Ambrose şarabın son kalanını da kadehine doldurdu ve kana kana içti. İki adama sırtarak baktı. "İşte size büyük iblisin kendisinden bir uyarı: Cinnia asma kata ulaştığında büyük salonda olun ve sallanmadan ayakta durabiliyor olsanız iyi edersiniz."

Gavin'in yüzü soldu. Oturduğu yerden doğruldu ve sallanmaya başladı. Ballard ve Ambrose hep bir ağızdan inlediler. "Sarhoş değilim," diye onlara güvence verdi.

Ambrose, omuz silkmiş olan Ballard'a bir bakış attı. "Olmamalı. Aramızda sadece bir kadeh paylaştık." Oğluna alaycı bir şekilde gülümsedi. "Düğün korkusu yaşadığını söyleyebilirim."

Gavin başını salladı ve masanın kenarını öyle sert kavradı ki tırnakları bembeyaz oldu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, evlat?" Ambrose ona ihtiyatla baktı. "Eğer farklı bir mesaj iletmemi istiyorsan yukarıdaki lanet çukurunu göze alırım."

Gavin bir kez daha hararetle başını salladı. "Eminim. Cinnia'yı seviyorum ve onu karım yapmaktan başka bir şey istemiyorum."

Ballard ayağa kalktı, Gavin'in yerinde olup Louvaen'le evlenmeye hazırlanma fantezisi üzerinde durmayı reddediyordu. "Gidelim," dedi ve Gavin'i büyük salona doğru itti. "Onları bekletmek ve Magda'yı kızdırmak istemezsin."

Tren için küçük bir bölümü ayrılmış olan salona girdiler. Pahalı kumaşlarla kaplı iki sandalye karşı karşıya duruyordu. Zengin kumaş mum ve meşale ışığında parıldııyor, kullanışlı sandalyeleri kraliyet ailesine uygun koltuklara dönüştürüyordu. Evlilikleri ilan edilmeden önce gelini damattan ayıran sembolik bariyer olan ince şeffaf imden bir örtü aralarına dikilmişti.

Ambrose nikâh memuru olarak sandalyelerin önündeki yerini aldı. Ballard Gavin'i saçındaki sandalyeye doğru itti. "Unutma, Ambrose söyleyene kadar oturmayacaksın." Oğlu hâlâ bir hayalet gibi solgundu. "Ve sakın bayılma."

Gavin kaşlarını çatarak ona doğru döndüğünde gülümsedi. "Ben süt çocuğu bir kadın değilim, baba."

Ambrose burnunu çekti. "Ketach Tor'da bunlardan çok fazla bulunmadığı kesin."

ştlerinde bir kapı açıldı ve kapandı. Ballard merdivenlerin son katından aşağı inen küçük kadın grubunu izledi. Cinnia dışında her kadın Modrnicht için giydikleri kıyafetleri giymişti. Onun gözünde kiraz kuşu ve ispinoz yerine güvercin gibiydiler.

Şimdi eteklerinde ve kurdelelerinde grinin tonlarını taşıyorlardı. Gelin, Gavin'in Ketach Tor'un ötesindeki dünyaya yaptığı gezilerden birinde edindiği, ışıltılı ipliklerle işlenmiş, dökümlü bir elbise giymişti. Karmaşık nakışlar ışığı yansıtıyor, elbisenin etekleri ve dökümlü kolları boyunca dalgalanıyormuş gibi görünüyordu. Cinnia'nın şafak kadar yüce yüz hatları, Gavin'i gördüğünde geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Ballard'ın bakışları, kırmızı olduğunu hatırladığı elbiseyi giymiş olan Louvaen'in üzerindeydi. Sonsuzluk kadar önce yatak odasının duygulu sessizliğinde onu bu elbiseden kurtarmıştı. Belki bu gece kendisine ikinci kez yardım etmesine izin verirdi. Kadın onun bakışlarına kısa bir kaş çatmayla karşılık verdi ve adam onun gözlerindeki kızgınlık parıltısını yakaladı. Onun pelerin ve kukuleta giymesinden Gavin'den daha fazla hoşlanmıyordu.

Sandalyelere ulaştıklarında Ambrose, Gavin ve Cinnia'ya duvağın iki yanına oturmalarını ve ellerini duvağın altında birleştirmelerini söyledi. Törenin kendisi basitti; çiftin ellerine kadife kordonun sarılması, gelin ve damadın bu birlikteliğe kendi istekleriyle girdiklerine dair güvence vermeleri ve sevgi, sadakat ve bağlılık yeminlerinin edilmesi.

Ambrose ikisi için iyi şans ve uzun ömür duası etti ve Ballard irkilmemeye çalıştı. Kız kardeşini izleyen Louvaen'e baktı, soluk teni yüz kemiklerine doğru gerilmişti, ağzının etrafında belli belirsiz bir gülümseme dolaşıyordu.

Ambrose peçeyi kaldırıp son duayı okurken sessizce büyücünün sözlerini tekrarlardı. "Böylece artık bölünmeyeceğiz. Sana karısı olan bir erkek ve kocası olan bir kadın öneriyorum. Kutsal bir adamın ateşi, sığırları, karısı, çocukları ve iyi müritleri olan bir ev inşa ettiği yer mutludur."

Bu sözler o kadar uzun zamandır münzeviler ve kutlayıcılar tarafından söylenen ateşli sözlerdi ki ezbere dönüşmüşlerdi. Ballard, Isabeau'yla evlendiğinde onları sadece yarı yarıya dinlemişti. O birliktelikte hepsi yalandı. Bu evlilikte de bazıları hâlâ yalandı ama evli çiftin çabasızlığından değil. Bir şans ve bir gelecek verildiğinde, duanın her bölümünü yerine getirebilirlerdi.

Gavin, Cinnia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve bir süre onu kollarıyla sardı.

tutkulu bir öpücük. Görgü tanıkları arasında tezahürat ve alkış sesleri yükselirken, Louvaen ve Magda'nın burnunu çekmesi ve gözyaşlarını aceleyle silmesi dikkat çekti.

Ballard Gavin'i sert bir şekilde kucaklayarak genç adamı homurdanmaya zorladı. "Artık gerçekten zincirlisin, evlat."

Gavin sırtıttı ve Cinnia'yı yanına yatırdı. "En iyi şekilde, baba."

Geleneklere göre Ballard oğlunun yeni eşini de kucaklamalı ve onu evine davet etmenin bir parçası olarak yanaklarından öpmeliydi. Bunun yerine ona saygılı bir selam verdi. "Ketach Hanesi'ne hoş geldiniz, Leydi de Lovet."

Kızardı ve karşılığında reverans yaptı. "Teşekkür ederim, Lord de Sauveterre." Her iki adam da kadının Louvaen'in yanına gidişini izledi.

İki kadın kucaklaştı.

Cinnia gözyaşlarına boğuldu ve Louvaen'in onu susturup bir mendil uzatmasını istedi. Gavin ilerlemeye başladı, eskiden kendinden geçmiş olan yüz ifadesi düpedüz korkuya dönüşmüştü.

Ballard elini koluna koyarak onu durdurdu. "Onu rahat bırak, evlat. Birlikteliğinizden pişmanlık duymuyor; sadece kız kardeşinin önlüğündeki son kurşun ipi koparıyor."

Kadınların konuşmalarını bitirmelerini beklediler. Ballard, babasının güvencelerine rağmen Cinnia'nın gözyaşları karşısında gergin ve huzursuz olan Gavin'in yanında rahatça durdu. Cinnia ona döndüğünde, hâlâ burnunu çekiyordu ama mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

Ballard diğerlerinin tebriklerini kabul etmek üzere yanlarından ayrıldı ve şimdi bir kenarda tek başına duran Louvaen'i aradı. Gözleri sulanmış bir halde ona döndü. "Ağlamıyorum," dedi. "Acelelerin dışarı atılması gerekiyor. Tozla dolmuşlar."

Ballard oyuna devam etti. "Magda'nın ev idaresi biraz gevşemiş ama anladığım kadarıyla incirli turta yapmış."

"Oh, bu durumda herkes biraz tozu affedebilir."

Kadının ellerinden birini yakaladı ve öpmek için ağzına götürdü. "Artık lymer değil," diye mırıldandı parmak eklemlerine karşı."

Omuzları çöktü. "Hayır ve artık nöbetçi olarak görevlendirilmediğim için rahatlamalı mıyım yoksa üzülmeli miyim bilmiyorum." Kaşları hafifçe çatıldı

kaşlarını çattı. "Evlilik yatağındaki ilk seferde ne beklememiz gerektiği konusunda kaçınılmaz bir tartışma yaptık."

Ballard bunun nasıl olduğunu ancak hayal edebilirdi. Louvaen olayı açık sözlü üslubuyla anlatırken Cinnia gözlerini kocaman açmış ve afallamıştı. "Ve?"

"Çok utanç verici," dedi. "Keşke annemiz Abigail hâlâ hayatta olsaydı. Cinnia bana sorduğu soruları ona sormaya cesaret edemezdi. İsteddiği tüm ayrıntılara sahip olsaydım, beni kapı çalan bir dükkânın bekçisi sanırdınız."

Ballard'ın kahkaha çılgılığı, kızaran Louvaen'den yakıcı bir bakış ve diğerlerinden de bakışlar kazandı. Yeni gelini bugün onu ikinci kez şaşırtmıştı. Bir zamanlar Cinnia'nın güçlü kız kardeşinin uzun gölgesi tarafından yutulan ürkek bir yaratık olduğunu düşünmüştü. Cinnia'nın önümüzdeki birkaç gün içinde onu birçok kez haksız çıkaracağından şüpheleniyordu. "Tahmin ettiğimden çok daha fazla sana benziyor."

"Onu daha çok kandır o zaman." Gavin'in kollarındaki kız kardeşine bakarken Louvaen'in yüz ifadesi melankoliye dönüştü. "Cinnia Gavin'le yalınayak ve bir yağmur fırtınasında evlenirdi ama ben onun düğününü böyle hayal etmemiştim. En azından bugün babamı görebilsin diye ona aynayı verdim. Bu küçük bir teselli ama hiç yoktan iyidir." Hâlâ onun elini tutuyor ve parmaklarını sıkıyordu. "Sen ve Ambrose bizim için çok güzel bir hediye fikri bulmuşsunuz." Göz kırptı. "Büyü koksa bile."

Ballard, kız kucağının çemberi içinde durana kadar onun elini çekti. Kız gözlerini kırpmadan ona baktı. "Seninle evlenmenin sadakatini böleceğini ve seni bu kaleye bağlayacağını bilmeseydim, seni karım yapardım Louvaen." Kollarını onun sırtına doğru sıktı. "Ambrose bizi evlendirmeyi teklif etti bile. Ben hayır dedim." Kadının bakışları altında kıpırdamadan durdu ve onun kararını bekledi.

Parmaklarıyla adamın kapüşonunun kenarına bir fiske vurmadan önce aradan asırlar geçti. "Bizi bağlı ilan etmek için şişirilmiş bir büyücüye ne ihtiyacım var?" Sırıttı. "Sen benimsin, Yeşil Adam. Ben de senim."

Adam onu ayaklarından kaldırıp kendine doğru bastırduğunda kadın ciyaklayarak itiraz etti. Onu anlamsızca öpmek istiyordu - onu bu kadar şiddetli bir şekilde yakan özü emmek, lanet onu tamamen ele geçirene kadar onu yanında taşımak ve

son insan kıvılcımı da söndü ve öldü.

Ama bu gün onlara ait değildi ve Ambrose'un pek de belli etmeden boğazını temizlemesi, Louvaen'le birlikte herkesi yeterince görmezden geldiklerini gösteriyordu.

Yeni evli çiftin şerefine kadehlerin kaldırıldığı, Gavin'in bile zaman zaman yüzünün kızarmasına neden olan şakalaşmaların ve sinsi imaların yapıldığı yemek oldukça neşeli geçmişti. Louvaen, Ballard'ın sağında, dizinden kalçasına ve oradan tekrar dizine uzanan elinin kolayca ulaşabileceği bir yerde oturuyordu. Bu onun düğün günü değildi ama düğün gecesi olmasını umuyordu. Cinnia ve neredeyse tüm ev halkıyla birlikte babasının yanına dönmeden önce bir hafta daha onunla kalacaktı. Değerli zamanını boşa harcamak niyetinde değildi.

Cinnia ayağa kalktı, Gavin'i öptü ve kutlamadan ayrıldı. "Hemen döneceğim," dedi. "Aynayı almaya gidiyorum. Babam şahsen burada olmayabilir ama ruhen burada olabilir."

Gavin de ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim," dedi hevesle.

Louvaen, Ballard'a doğru eğildi. "Merdivenlerden geri inmeyi asla başaramayacaklar."

Ballard Gavin'e oturmasını işaret etti ve kadehini yeniden doldurdu. "Ateşi soğut, evlat. Yakında dönecek."

Gavin yerine oturdu ama gözlerini merdiven boşluğundan ayırmadı. Grubun geri kalanı o olmadan yemek yemeye ve sohbet etmeye devam etti.

Cinnia'nın dehşet dolu çığlığıyla herkes masadan fırladı. Gavin kılıcını kınından çekip merdivenlere doğru fırladı, Ballard da elinde sadece yemek hançeriyle onun arkasındaydı. Cinnia onları merdivenlerin yarısında karşıladı, acelesi yüzünden neredeyse Gavin'e çarpıyordu.

"Lou! Şuna bir bak!" Büyülü aynayı bir elinde tutmuş, Louvaen'e doğru çılgınca sallıyordu.

Gavin'in kollarından kurtulmaya çalıştı ve kız kardeşine ulaşmak için her iki adamı da duvara doğru itti. Tatlı, sevimli gelinin yerini vahşi gözlü bir cadaloz almıştı ve Ballard, Louvaen kız kardeşinin hızla kaçışını durdurmadan önce ona sorgulayıcı bir bakış attığında şaşkınlıkla omuz silkti. Cinnia'nın aynayı yüzüne çarpmasını engellemek için tam zamanında başını geriye attı.

"Babam hapishanede!"

Louvaen aynayı Cinnia'nın elinden kaptı ve öylesine vahşi bir kaş çatmayla aynaya baktı ki, Ballard onun camı kırabileceğini düşündü.

"Jimenin'i öldüreceğim," dedi.

Cinnia onun önünde volta atıyor, ellerini ovuşturuyordu. "Borcunu ödedin!" "Borcumu ödediğimi biliyorum!" Louvaen aynayı kavradı, keşke

onunla düşmanını sopalayabilirdi. "Eminim babamın ona borçlu olduğunu düşündüğü yeni bir işaret bulmuş ya da uydurmuştur." Ayağını yere vurdu. "Ahh! Fırsatım varken onu vurmalıydım."

Ballard boğazından alçak bir hırıltı yükselirken yemek bıçağını sıktı. Jimenin. Louvaen'in düşmanı ve Hallis ailesinin pek çok sorununun kaynağı. Aynı zamanda Louvaen'i ona getiren katalizördü ama bu Ballard'ın Monteblando'ya gidip adamın kafasını omuzlarından ayırmak istemesine engel değildi.

Savaş eğitimi almış ve kendini koruma ve savunma konusunda fazlasıyla yetenekli olan Gavin, lanet ve onu Ketach Tor'a bağlayan zincirler yüzünden ona yardım etme yeteneğinden yoksun bırakılmıştı. Sarı gözlü ve başka bir akışın kıyısında dengede duran Gavin bile onun yerine gidemezdi. Louvaen Jimenin'le ikinci kez tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Cinnia'nın başının üzerinden onun kasvetli bakışlarıyla karşılaştı. "Bir hafta bekleyemezsin." "Hayır. Şimdi eşyalarımı toplayacağım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Cinnia.

Louvaen'in öfkeli ifadesi yumuşadı. " sanmıyorum." "Ama Lou..."

"Cinnia, sen kocanla zor günler geçiren yeni bir eşsin. Bununla ben ilgileneceğim."

Ballard onun taktiklerine hayran kalmıştı. Hassas bir yanı yoktu ama her iki tarafın da tartışmalarını ya da ısrarlarını etkili bir şekilde susturmuştu. Gavin'in dikkatini çekti. "Ona binmesi için Sparrow'u ödünç ver. Jimenin onun daha yavaş olan Plowfoot'a binerek gelmesini bekleyecektir. Tanımadığı bir atla gelmesi ona zaman kazandıracaktır."

"Ben onu eyerleyeyim." Gavin Cinnia'yı öptü ve ahıra doğru yola çıktı.

"Sizi Montebianco'ya eskisinden çok daha yakın bir yere götürebilirim," dedi Ambrose. "Yolculuğunuzu altı gün yerine bir buçuk güne kısaltabilirim ama biraz sihre sarılmanız gerekecek hanımefendi."

Louvaen önce aynaya sonra da ona bir kez daha baktı. "Beni oraya daha hızlı götürecekse o şeyi öperim büyücü." Sonra Ballard'a baktı ve onun gözlerindeki hüznün karşısında kalbi sıkıştı. "Benimle yukarı gel."

Başını salladı. "Bana Ambrose ile biraz zaman ver. Orada olacağım." Cinnia'nın peşinden merdivenlere doğru adım atışını izledi.

Kulak misafiri olmadıklarında Ambrose'a döndü. "Bahse girerim Jimenin bir şekilde Louvaen'in baharda döneceğini öğrendi ve Cinnia'nın da onunla döneceğini düşünüyor. Kız babasının hapsedildiğini gördüğü an boyun eğecek ve Jimenin'in her istediğini yapacaktır. Onları arıyor olacak. Onu evine ne kadar yaklaştırabilirsin?"

Ambrose ellerini çaresiz bir hareketle açtı. "Bahsettiğimden daha yakın değil. Ama tanımadığı bir ata binmiş olacak ve kendini gizlerse Montebianco onu fark etmeden önce oraya varmış olacak."

Ballard elini yüzünde gezdirdi. "Tanrılar, bu lanetin en kötüsü. Ona eşlik ederek bile onu koruyamıyorum. Gavin de koruyamaz ve o Ketach Tor'da kalırken babasını hapishanede çürümeye terk etmeyecektir."

"O ne yapacağını bilir. Beceriklidir ve hiç de solgun bir çiçek değildir ve Jimenin'le daha önce de başa çıkmıştı." Ambrose alt dudağını kaşıyordu, bu onun plan yaptığının ve strateji geliştirdiğinin bir işaretiydi. "Ona ve Cinnia'ya verdiğim aynayla nöbet tutabilirsin."

"Yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorsam, bu hiçbir şey bilmemek kadar kötü.

Ayrıca, Cinnia'göz kulak olmak için aynayı isteyecektir."

Ambrose, "Sen de öyle," diye işaret . "İstediğin bu mu?"

Son kez dönüşürken aynadaki görüntüsünü çağırabileceği fikri, Ballard'ın midesindeki soğuk korku düğümünün onu boğmakla tehdit edene kadar şişmesine neden oldu. "Hayır," dedi.

Ambrose parmaklarını şıklattı. "Kolay bir çözüm. Aynaları büyülemek zor değildir; sadece bazen kontrol etmeleri zordur. Louvaen'in sadece Cinnia'yı çağırabilmesi için bir tane daha büyüleyebilirim. Aynı zamanda bir işaretçi görevi de görebilir.

Ketach Tor'a dönmesi gerekebilir."

Ballard kaşlarını çattı. "Geri gelmeye iyi olur. Babasıyla işi bitene kadar diğerlerinin çoktan gitmiş olmasını bekliyorum."

"Yapmak zorunda kalabilir, *dominus*. Eğer bana bir şey olursa ve kadınları dışarı çıkaramazsam, o zaman Louvaen'in geri dönüp bunu benim için yapması gerekir." Ballard hayal kırıklığıyla homurdandı. "O haklı. Jimenin'i vurmalydı."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve giderken omzunun üzerinden Ambrose'a talimatlar verdi. "Gavin döndüğünde, ona babasını kurtarmak için ihtiyaç duyacağını düşündüğü parayı toplamasını söyle.

Bahse girerim uzun bir süre serbest bırakılması için kralın fidyesi."

Louvaen'i odasında buldu. Cinnia'birlikte giysilerini ve kişisel tuvalet malzemelerini gelişigüzel bir çantaya atarken Louvaen ona el salladı, en azından Louvaen ona verdiği sarılı hançeri kaldırına kadar. Hediyeyle dikkatli elleriyle karmakarışık eşyalarının arasına yerleştirdi, ezilmiş eteklerin ve vardiyaların arasına gömdü.

Ambrose'la konuşması sırasında bir ara, dantelli süslü elbisesini daha sade, daha kullanışlı bir giysiyle değiştirmişti. Saçlarındaki süslü taraklar gitmiş, koyu renk bukleleri sırtından aşağı inen ağır bir örgüyle bağlamıştı. Onu çözüp bir hafta boyunca odasında kendisiyle kilitli tutma fantezisi o kadar tozluydu ki.

"Hazır mısın?" dedi.

El çantasını kapatırken durakladı. "Evet." İnce elleri bağların üzerinde titriyordu.

Cinnia ona ve Ballard'a baktı. Alt dudağı titredi. Louvaen'in omzunu okşadı. "Hazır olduğunuzda aşağıda olacağım," dedi ve odadan çıktı.

Louvaen'in kirpikleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Ailemi yine kurtardın."

Başını salladı ve onun önünde durdu. Elleri kızın ince omuzlarında ağır ağır duruyordu. "Cinnia onunla evlendiğinde baban Gavin'in de babası oldu. Mercer Hallis'e karşı bir görevi var. Sen sadece Lord de Lovet'ın elçisisin."

Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Onu atından vazgeçirdin. Onu geri getirene kadar Sparrow'a iyi bakacağım."

"O artık Cinnia'nın. Onun için sakla. Gavin bunu isterdi." Ballard, karanfil kokusu burun deliklerini doldurana ve güçlü yüz hatları görüş alanını doldurana kadar onu kendine yaklaştırdı. Kukuletasını geri itti, böylece onu gördüğü kadar net görebilecekti. "Ruhumun karısı," dedi usulca.

Gözlerini kapadı ve onun kollarına yığıldı. "Aman Tanrım, Ballard. Gitmek istemiyorum." Aniden doğruldu, neredeyse adamın burnuna çarpıyordu. Elleri adamın saçlarına kaydı ve ağzı onunkine değene kadar onu aşağı çekti ve çılgınca öpüşmeye başladılar; nefesleri kesilene kadar el ele tutuşup çaresizce inledikleri bir savaş.

Ballard onu kendisinden uzaklaştırdı. "Pelerinini al ve aşağıya in, cadı, yoksa fikrimi değiştirir ve seni sonsuza dek Ketach Tor'a kapatırım, babanın canı cehenneme." Cadı itiraz edemeden ve günaha teslim olmadan önce çantasını omuzladı ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

Diğerleriyle bailey'de buluştular, Gavin eyerli bir Serçe'nin dizginlerini tutuyordu. Birisi asma köprüyü indirmişti ve uçurumdan esen rüzgârda zincirleri şıngırdıyordu. Yakınlarda güller hışırdıyordu ve Ballard onların huzursuz hareketleri arasındaki ısıklı kahkahayı yakaladı.

Cinnia kız kardeşine sarıldı ve ona Modrnicht'te aldığına benzer bir ayna uzattı. Bu daha küçük ve sadeydi, Ambrose tarafından aceleyle büyülenmişti. "Benim aynam gibi," dedi Louvaen'e. "Sadece beni çağırabilecek olman dışında."

Louvaen onu aldı ve önce Ambrose'a sonra da Ballard'a yan gözle baktı. Bakışlarındaki soru, sanki kelimeleri o söylemiş gibi açıktı. *Bu senin fikrindi, değil mi?* Ambrose onun sorusunu kısa ve özür dilemeyen bir baş hareketiyle onayladı.

Dikkatini Cinnia'ya verdi, ona sıkıca sarıldı ve babalarını mümkün olan en kısa sürede kurtaracağına söz verdi. Magda'yı ve hizmetçileri de kucakladı.

Hizmetçi onun omzunu sıvazladı. "Kızınıza iyi bakacağız. onu tekrar görene kadar."

Louvaen ve Ambrose karşı karşıya geldi. Önce Ambrose konuştu. "Sparrow'un eyerinin altında, battaniyesinin bir parçası gibi görünmesi için ayna gibi büyülenmiş bol miktarda para var. Babanı serbest bırakmak için fazlasıyla yeterli olacaktır." Elindeki aynayı işaret etti. "Cinnia sana söylemedi ama ayna aynı zamanda geri dönmen gerekirse diye bir işaret fişeği."

"Geri dönmesine gerek kalmayacak," dedi Ballard ve büyücüsüne kaşlarını çatı. Ambrose geri adım atmayı reddetti. "Öyle diyorsun ama ben emin olmak istiyorum."

Louvaen'in bakışları aralarında gidip geldikten sonra Ambrose'un üzerinde karar kıldı. Ağzının köşesi kalktı. "Yaşlı tükürük kurbağası, beni uçurumdan aşağı atma. Gavin'in en sevdiği bineğini öldüreceksin."

Ambrose homurdandı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni kötü bir sondan kurtaran tek şey o bir parça at eti, seni iğrenç zampara."

Ballard, sevgilisi ve sihirbazı arasındaki bu garip yakınlaşmaya sırtıtabilirdi.

Dizginleri ona uzatan Gavin'in önünde durdu. "Sparrow dörttnalda yumuşaktır ve tırıs koşarken dişlerinizi takırdatır," dedi. "Sol tarafı da hassastır, o yüzden hafifçe dürtün." Onu hızla kucakladı ve aynı hızla bıraktı. "Yolun açık olsun kardeşim." Ağlamaklı Cinnia'ya döndü ve Ambrose onu ve Ballard'ı yalnız bırakmak için onları biraz uzağa götürdü.

Ballard çantayı eyerin arkasına sıkıca bağladı ve Louvaen'in yüzüne döndü. Kukuletasının gölgesinde solgun ve sert olan Louvaen, bakışlarını adamın blicaud'unun üst dantelinden daha yukarı kaldırmayı reddetti. Başparmağıyla çenesini kaldırdı ve ellerini çenesinin iki yanında kavislendirdi. Kadının kendisine bakmasını garantileyecek sözleri söyledi. "Şimdi sana çok mu çirkin görünüyorum Louvaen?"

Tahmin ettiği gibi, kızın gözleri açıldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Aptal olma..." Durakladı ve kaşlarını da çatı. "Beni çok iyi tanıyorsun, Ballard de Sauveterre."

İçinde en küçük bir gülümseme yaratacak isteği bulamadı. Başparmaklarını kızın pürüzsüz teninde gezdirmekle yetindi. Bu boşuna bir çabaydı, ama yüzünün her ayrıntısına dokunuyor, kendini ona adıyordu.

her biri hafızaya.

Onu bir zamanlar olduğu gibi, savaştan yara almış ama büyülenmemiş biri olarak görmesi daha iyi olurdu; sadece bir zamanlar kılıçla yaşayan ve ya savaşta ya da yatağında ölecek olan bir adam. Ama alabileceği her şeyi alırdı.

Onun gözlerinin içine sertçe baktı. "Beni hatırla," dedi hem emredici hem de yalvaran bir sesle. Adam onu kaldırıp eyere oturtmadan önce sadece bir nefes verecek kadar zamanı vardı. Kız ona göz kırparken dizginleri ona verdi ve Sparrow'un arka ayaklarına bir tokat attı. At öne doğru sıçradı ve Louvaen onu tuttu, bailey' çıkıp asma köprüden geçerken sadece bir kez arkasına baktı.

Ballard arkasındaki Cinnia'nın sessiz hıçkırıklarını ve Gavin'in rahatlatıcı mırıltılarını duymazdan geldi. At ve binicinin yapraksız huş ağaçlarından oluşan ormanda gözden kaybolmasını uzun süre izledi. Güneş ufku altına battı ve Ambrose omzuna dokunana kadar alacakaranlıkta nöbet tutmaya devam etti.

"O iyi olacak, *dominus*. İçeri gelmelisiniz. Işık neredeyse söndü."

Hayır, diye düşündü. Işık gitmiş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Louvaen DURDURULDU önce Montebianco'nun Tüccar Ev ile Kemerli pencereler ve büyük kapılardan oluşan heybetli cephesi kalın bir taş duvarın içine gömülmüştü. Ön tarafa asılmış tabelada basit bir bank vardı, bir ödünç verme müessesesinin sembolü ve onun sarılıklı gözleri için herhangi bir çalma dükkanından çok daha yozlaşmış bir yere giden yolu gösteren sokak işaretçisi. Kapıdan kasaba halkı akın akın geçiyordu, bazıları sevdikleri birinin cenazesinden yeni çıkmış gibi görünüyordu, diğerlerinin yüzünde ise idam cezasına çarptırılmış adamlarinkine eşdeğer bir rahatlama ifadesi vardı. Babası Tüccar Evi'nden eve döndüğünde çeşitli zamanlarda her iki yüzü takınmıştı.

Eğer bir hapishane hücrelerinde oturması gereken biri varsa, o da Tüccar Evi'ni işleten hırsızlar kovanıydı. Montebianco'nun en zengin dört ailesi burayı kontrol ediyordu ve nesiller boyunca, akıllıca uygulamalar ve yatırım manipülasyonları yoluyla, kasabadaki ve çevresindeki neredeyse her evin, çiftliğin ve dükkanın kısmen ya da tamamen sahibi olmuşlardı.

Nefesi sisli bir bulut halinde önünde dönüp duruyordu.

pelerininin derinliklerinde. Birkaç kasaba sakini ona meraklı bakışlar attı ama hiçbirini onu tanımadı ya da adını söylemedi. Tanıdık olmayan bir ata binmişti ve sıradan pelerini, başını eğip kimsenin gözünün içine bakmadığı sürece onu yeterince iyi gizliyordu. Caddeyi hızlıca gözden geçirdiğinde bariz bir şey göremedi ama Jimenin'in ana yol boyunca onu -ya da daha iyisi Cinnia'yla birlikte onu- gördükleri anda haber vermeleri için gözcüler yerleştirdiğinden emindi.

Sparrow'u dörtmala koşturup babasını kontrol etmek için borçlular kulesine koşmaktan kendini alıkoydu. Aynadaki yansıması, diğer mahkûmlarla dolu ortak bir hücrenin köşesinde oturan kederli bir Mercer Hallis'i gösteriyordu. Biraz daha beklemesi gerekecekti. Jimenin'in bu sefer uydurduğu borç her neyse onu ödemek ilk işiydi ve planlarını bir kez daha bozduğunu fark ettiğinde onu felç edeceği garantiydi. Şansı yaver giderse, hayal kırıklığından sokakta düşüp ölecekti.

Attan inip dizginlerini binanın dışına monte edilmiş askı halkalarından birine bağladığında Sparrow ona usulca mırıldandı. Kadın onun burnunu okşadı.

"Sabırlı ol dostum. Seni bekleyen rahat bir ahır var. Yakında işim bitecek."

Elini battaniyenin üzerinden geçirdi, battaniye atın cidagosunun kenarından geçti ve oraya bağlanmış bir çantanın etrafına dolandı. Onu çekip çıkardı ve pelerininin içine dikilmiş bir cebe soktu. Bozuk para şingirtısı sinirlerini bozdu ama kalabalığın dikkatini çekmedi.

Bu ses burada çok yaygındı. Louvaen kapüşonunu geriye itti ve eşiği geçti. Ön odanın masaların her biri belgelerle doluydu ve arkalarında oturan telaşlı katipler tarafından işgal . Louvaen

gözlerini kapıya en yakın masada oturan talihsiz memura dikti.

Onu özellikle hatırlıyordu. Babasının borçlarını ödemek için son kez ortaya çıktığında, onun Magister Hildebrandt'ın odasına girmesini engellemekle görevlendirilmişti. O karşılaşma iyi sonuçlanmamıştı.

Onu gördü ve hemen yüzünü buruşturdu. "Bayan Duenda," dedi korku dolu o kadar ağır bir sesle ki Louvaen neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse.

"Yine karşılaştık, Goodman Calcun. Bana nerede olduğumu söyleyecek misin?"

Magister Hildebrandt'ı ve son kambiyo senedini bulabilir mi?" Onu masanın etrafında dolaştırarak tek kaçış yolunu kapattı. "Yoksa nezaketi bir kenara bırakıp geçen seferki gibi şamdanlarla düello mu yapalım?" Kâtibin kredi belgeleri yığınının çevreleyen iki kalaylı şamdana anlamlı anlamlı baktı.

Onları arkasına götürdü ve gözleri fincan tabağı büyüklüğünde yuvarlandı. "Magister Hildebrandt... o..."

"Tam burada," dedi yanan bir meşaleyi donduracak kadar soğuk bir ses. Louvaen döndü ve kendini Tüccar Evi'nin asıl sahibiyle yüz yüze buldu. Uzun boylu, cılız ve bir buz saçağı kadar kırılgan olan Magister Hildebrandt, burnunun ucuyla ona bakıyordu. İnce dudaklı ağzı, daha da sarkık beyaz bir bıyıkla desteklenen sürekli bir kaş çatmayla sarkmıştı. Çökük mavi gözlerinde hoşnutsuzluk kaynıyordu. "Yazmanımı korkutmayı bırakın, Bayan Duenda."

Kemikli parmaklarını oynatarak ona odasına girmesini işaret etti. Louvaen defterlerle dolu tanıdık bir odaya girdi. Yerdeki boş alanın çoğunu daha fazlası kaplıyordu, borç ve tefecilik tanrıları için yapılmış sallanan sunaklar. Büyücünün masasına bakan sandalyelerden birine otururken birkaçını tekmeleme dürtüsünü bastırdı.

Onun arkasından gitti ve masanın arkasındaki yerini aldı, örümcekli elleri istediği belgeyi bulana kadar belge yığınları arasında ilerledi. Üstünkörü bir bakıştan sonra ona uzattı. "Kambiyo senedini incelemek için mi buradasınız?"

"Babamın borçlular kulesinde eldiven örmesinin nedeninin bu olduğunu varsayıyorum." Büyücünün kaşlarını çatmasını görmezden geldi ve belgeyi inceledi. Okudukça öfkesi daha da arttı. "Bu son faturadan önceki bir tarihe ait, ancak birkaç hafta önce ödeme yapmak için buraya geldiğimde Jimenin başka bir borçtan bahsetmedi." Hildebrandt'a ters ters baktı. "Bu neden şimdi ortaya çıkıyor?" Bu son faturanın neden aniden tefecide belirdiğini tam olarak biliyordu ama büyücünün ona ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Akbaba gibi niyetli bir şekilde, kenetlenmiş ellerinin üzerinden onu süzdü. "Don Jimenin, siz son borcunuzu ödedikten hemen sonra onları bize teslim etmenin hayırseverlik olmadığını düşündü. Ailenizin toparlanması için zaman tanımak istedi."

Bu iğrenç işi bitirene kadar kafasının tepesinin uçmaması katıksız bir şans olurdu. "Hayırsever mi?" Hildebrandt'ın telaşlı ifadesi karşısında parmaklarını gevşetmeden önce banknot avucunun içinde buruştu. "Jimenin kendisini ikiye bölse bile hayırseverliği tanımaz." Tanrım, adının Charity olmasını ne kadar isterdi.

Hildebrandt nazıkçe faturaya uzandı ama Louvaen ona dişlerini gösterince geri çekildi. Belgeyi ayırdı ve son sayfayı ona uzattı. "Bu sahte bir fatura. Babamın imzasına aşınayım ve bu onun imzası değil."

Başını sallamadan önce parşömeni incelemiş gibi yaptı. "İmza daha öncekilerle göz ardı edilemeyecek kadar benzer, hanımefendi."

Kâğıdı masaya vurdu. "Size söylüyorum, babam bu tasarımı imzalamadı. İmzalamazdı da. O bile böyle bir girişimin başarısız olacağını biliyor. Yazın ortasında kuzeyden gönderilen bir buz kargosu mu? Gerçekten mi?" Yatırım planının gülünçlüğü, uydurma olduğu konusunda onu ikna etti. "Sen onun için av direklerini göndermeden önce ne dedi?"

"Sizin yaptığının aynısını. Ancak Don Jimenin, babanızın tasarımı imzaladığı sırada orada bulunduğu dair yeminli ifade veren bir tanık gösterdi."

"Bahse girerim yapmıştır," dedi. "Etrafa yeterince para saçarsanız, insanlar günbatımında uçan bir ineğe bindiklerine yemin edeceklerdir."

Sihirbaz içini çekti ve kâğıtları bir araya toplayarak düzenli bir yığın haline getirdi. "Don Jimenin'in ticari uygulamaları hakkındaki görüşünüz ne olursa olsun, borç açıktır. Mercer Hallis ödeme yapılana kadar borçlular kulesinde hapsedilecek." Durakladı ve sandalyesini masasından geriye doğru çekti. "Don Jimenin, babanızın kendisi ve kız kardeşiniz Cinnia arasında bir evliliği kabul etmesi halinde borcun affedilmesi teklifinin hâlâ geçerli olduğunu belirtti. Başlık parası olarak takas senedini ödeyecek."

Şantaj, sahte bir yüce gönüllülük jestinin içine pek de kurnazca gömülmemişti. Louvaen gözlerini kısarak ona bakarken Hildebrandt oturduğu yerde gerildi. Louvaen masanın öbür ucuna uzanıp ellerini onun boğazına doladığında büyücünün ne kadar karşı koyacağını merak ediyordu. Yine de elçiye zeval olmazdı. Ballard ve Gavin sayesinde

Jimenin'i ikinci kez yendiğini bilmek en iyi intikamdı.

Elini pelerininin cebine attı ve dolu çantayı masanın üzerine bıraktı. Cüzdan tatmin edici bir gümbürtüyle yüzeye çarptı. "Bir ciro hazırlayın. Ödemeyi getirdim."

Hildebrandt'ın çukur gözleri yuvarlaklaşırken sıırttı. Kadın gerekli miktarı sayarken adam aval aval baktı. "Bu çok büyük bir para hanımefendi. Nereden buldun-?"

"Sizin tek endişeniz, borcu ödeyebilmem, büyücü." Adam büyülenmiş bir halde onu izlerken kadın saymaya ara verdi. "Ciroyu hazırlamayı ve bir tanık çağırmayı mı planlıyorsunuz? Yoksa oraya gidip bir ya da iki kâtibi tuzağa mı düşürmem gerekiyor?"

İnce dudakları gergin bir çizgi halinde kayboldu ve üç kâtibi çağırmak için ayağa kalktı. Kâtiplerden biri ciro belgesinin kopyalarını hazırlarken Louvaen sabırsızlıkla bekledi. İmza, şahitlik ve para alışverişi tamamlandıktan sonra, Magister belgeyi Tüccar Evi'nin mührüyle mühürledi. Bir tanesini Louvaen'e uzattı. "Bunu icra memuruna sunabilirsin, o da babanı serbest bırakacak. Daha önce olduğu gibi, bir nüsha Tüccar Evi'nde kalacak. Diğer de Don Jimenin'e verilecek." İşlemleri sonuçlandığı için Louvaen de en az onun kadar rahatlamış görünüyordu.

Louvaen ayağa kalktı, çok daha hafif olan çantasını pelerininin cebine soktu ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi ciroya tutundu. Babasının özgürlüğü buna bağılıydı. "Gitmeden önce bunun dışında bilmem gereken başka fidyeye - pardon borçlar var mı?"

Hildebrandt adamlarına odadan çıkmalarını işaret etti. Bir şahinin önündeki ürkek kuşlar gibi dağıldılar. Kaşları birbirine dolanarak gözlerinin üzerinde tüylü, beyaz bir tırtıl oluşturdu. Louvaen onu tokatlamak istemeseydi gülebilirdi. "Dilinizi derimin üzerinde bilemenizden bıktım hanımefendi. Baban nişanlanmayı kabul etseydi bu tatsızlık önlenebilirdi."

"Jimenin kız kardeşime karşı doğal olmayan bir saplantısı olan bir pip tarse olmasaydı, bu kadar nazıkçe tanımladığınız bu tatsızlık olmazdı." Louvaen, büyücünün kendisini kısık sesle onaylamamasından çocukça bir zevk aldı.

bayağılık. Ona, "Ayrıca babam nişanlanmayı kabul edemez," dediğinde yaşadığı şoktan daha da büyük bir zevk aldı. Cinnia dünden önceki gün evlendi. Onu tanıyor olabilirsin. Gavin de Lovet? O artık Leydi de Lovet."

Hildebrandt'ın ağzı açık kaldı, kapandı ve tekrar açıldı, ona ölmekte olan bir balığı hatırlattı. Sonunda saygınlığının yıpranmış kenarlarını yakaladı ve kendini gizlenmemiş bir küçümseme pelerinine sardı. "Lütfen tebriklerimi iletin."

Louvaen homurdandı. "İşimiz sona erdi, magister. Senin akbaba avcılarından bir tanesini bile kapımın eşiğinde pusuya yatmış görmesem iyi olur, yoksa onu gördüğüm yerde vururum."

Odasından çıktı, defterlerinin arkasından kendisine bakan kâtibe başıyla selam verdi ve kapıları arkasından çarparak kapattı.

Sparrow viyakladı ve zaferini kutlamak için ona çabucak sarıldı. Atına binmiş ve tam atı askı demirinden uzaklaştırmak üzereydi ki, en nefret ettiği adamın sesi arkasından konuştu. "Bayan Duenda, kimse bana Montebianco'ya döndüğünüzü söylemedi."

Louvaen'in elleri dizginleri sıkarken Sparrow'u çevirdi ve Jimenin'i karşısında buldu, sıradan yüz hatlarına köpekbalığı gülümsemesi yapıştırılmıştı. Onun boş gözlerinden yağlı bir karanlığın kendisini izlediğini hayal etti. Ürperdi ama korkusunu belli etmek istemedi. "Belli ki biri sana söyledi, yoksa burada olmazdın," diye karşı çıktı.

Elini Serçe'nin boynuna koyacakmış gibi uzattı. Atın kulakları kafasına yaslanmıştı. Louvaen Serçe'yi daha da çok sevdi. Jimenin uyarıyı duymazdan geldi ve dizgine uzandı. "Tüccar Evi'nden mi ayrılıyorsun? Orada pis işler dönüyor. Zavallı babanın başına gelenleri duydum. Belki yardım edebilirim."

Louvaen bu sözlerle kendini kaybetti. Her iki dizginini de savurarak olabildiğince sert bir şekilde kırbaçladı. Deri havada ıslık çalarak Jimenin'in sırttan yüzünde çatırdadı. Louvaen'in eteklerine kan sıçradı. Çığlık attı ve yüzünü tutarak sendeleyerek uzaklaştı. Louvaen onu takip etti ve Sparrow'un cüssesini kullanarak Jimenin'i dizlerinin üzerine düşene kadar itti.

Etraflarında dolanan kalabalık durdu ve bakakaldı.

Louvaen eyerinde titriyordu, öfkesi onu sokaklarda düşen Jimenin'i çiğnemeye teşvik ediyordu. Sesi sessizlikte çınladı. "Seninle işim bitti, seni iğrenç kurbağa. Bir daha ailemin yanına yaklaşırsan seni öldürürüm."

Muhtemelen bu açıklamayla kasabanın yarısının önünde ölüm fermanını imzalamıştı; umurunda değildi. Son bir hakaret olarak Sparrow'un sırtından eğildi ve Jimenin'e tükürdükten sonra atını dörtlale meydandan çıkarmak için döndürdü.

Takip edilmediğinden emin olduktan sonra Sparrow'u hızlı bir tırısaya yavaşlattı ve borçlunun kulesine doğru yola koyuldu. Eski bir kalenin ayakta kalan son parçası olan dört katlı hapisane, müstahkem duvarları ve çift kapısıyla kasabanın birçok vatandaşına hem kısa hem de uzun süreli ikametgâh olarak hizmet etmişti. Louvaen burayı herhangi bir nedenle asla ziyaret etmemeyi umuyordu. Serçe'yi yakındaki ahıra bıraktı ve çamurlu sokaktan geçerek giriş kapısına ve nöbetçi kulübesine ulaştı. Nöbetçi gardiyan sıkılmış bir sesle onu müdürün odasına yönlendirdi ve hemen ardından özlem dolu bakışlarını en yakındaki bara çevirdi. Louvaen kuleden kaç tutuklunun kaçtığını ve bu nöbetçinin yanından geçip gittiğini merak ediyordu.

Müdürün ofisi, nöbetçi kulübesinin bulunduğu dar bir köşeye sıkışmıştı. kuleyle karşılaştı. Meşe çıtalı kapıya vurdu ve gür bir ses onu içeri buyur etti. Bir pencereden giren sabah güneşi ve yaralı ve yıpranmış bir masanın üzerine tünemiş bir çift mumla aydınlatılan ofis, Tüccar Evi'nin gösterişli olduğu kadar sade ve mütevazıydı.

Kulenin yönetiminden sorumlu olan adam, Louvaen'in pireler için rahat bir yuva görevi gördüğünden şüphelendiği kirli sakallı, pasaklı biriydi. Romatizmalı gözlerle ona baktı. "Ne istiyorsun?"

"Babam serbest bırakıldı." Ciro belgesinin bir kopyasını ona uzattı. "Mercer Hallis'in borcu ödendi."

Ciroyu açtı, kirli parmaklarıyla dişlerini karıştırırken imzaları okudu ve homurdanarak ona geri verdi. "Sen otur. Ben onu getiririm."

Onu ofiste endişelenmesi ve adım atması için bıraktı. Sadece dakikalardı ama

Kapı açılana ve Mercer ofise girene kadar saatler geçmiş gibiydi. Louvaen ayağa fırladı ve kollarını babasına doladı. "Baba!"

"Louvaen?" Mercer geri çekilip ona bakmadan önce sarılmasına karşılık verdi. Yorgun yüz hatları dehşet içinde sarkmıştı. "Sevgili kızım, burada olmamalısın."

Gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Beklediği onca selamın arasında bu selam onu tamamen şaşırtmıştı. Adamın elini tuttu, çatlak derisine ve tırnaklarının altında biriken siyah kire dikkat etti. "Saçmalama baba. Başka nerede olabilirdim ki?"

Mercer gözlerini kapattı ve Louvaen yaşlılığın ve endişenin yüzünde yarattığı tahribatı fark etti; parşömen inceliğindeki göz kapakları yıllarca güneşte kalmış badanalar gibi kırışmış, gözlerinin kenarlarından şakaklarına doğru yayılan ve ağzını çevreleyen derin çizgiler. İki sevgili karısının ölümü onu yaşlandırmıştı, ama Jimenin'le olan bu iş onu onlarca yıl boyamıştı. Yıpranmış görünüyordu. "Keşke gelmeseydin," dedi.

Bir kolunu adamın omuzlarına koydu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Bunun için yapılacak bir şey yok. Ben buradayım ve eve gidiyoruz." Belki bir banyo, sıcak bir yemek ve kendi yatağında biraz kestirmek, onun aklından korkmasına neden olan bu garip ve umutsuz melankoliyi silebilirdi.

Arkasına baktı, sanki gölgeleri bilinmeyen bir tehdit saklıyormuş gibi ofise baktı. "Cinnia nerede?"

"Yalnız geldim baba." Rahatlamaktan mı yoksa çaresizlikten mi, bilmiyordu. "Yerleştikten sonra sana her şeyi anlatacağım."

Sparrow'un ikinci bir biniciyi kabul edip etmeyeceğinden emin olamadıkları için eve yürümeyi tercih ettiler. Mercer asık suratlı bir yol arkadaşıydı ve Louvaen de geçtikleri her sokağı izlemeye odaklanmıştı, intikamcı bir Jimenin'in maaşlı haydutlarını üzerlerine salmasından korkuyordu.

Ballard'ı görmek için yanıp tutuşsa ve şatosunun harap konforunu özlese de, bir zamanlar Thomas'la paylaştığı evi görmek yüzünü güldürdü. Taş ve alçı cepheli, iki katlı mütevazı bir ahşap yapı olan ev, Thomas'ındı ve onun ölümünden sonra onun olmuştu. Bir sıra gül fidanı,

çiçeksiz ve siyah, ön pencerelerin altında kıllandı. İlkbaharın sonlarında ve yazın yemyeşil sarı ve pembe açarlardı. İlk fırsatta köklerinden sökmek ve yerlerine çuha çiçeği ve yüksükotu dikmek için kendi kendine bir not aldı.

Arka bahçe atlar için küçük bir ahır, tavuklar için bir kümes ve otlar ve sebzeler için bir saksı barındıracak kadar büyüktü. Louvaen arazinin her çatlağını ve köşesini seviyordu. Yakında Ketach Tor'dan gelecek misafirlerinin de burayı seveceğini umuyordu çünkü yeni bir konaklama yeri bulana kadar odun gibi tıkkış tıkkış olacaktı.

Mercer'a evin anahtarını verdi ve Sparrow'u eyerden indirip bindirir indirmez salonda ateş yakacağına söz verdi. Adamın takındığı kasvetli ifade onu şaşkına çevirmişti. Gelmemiş olmasını dilediğini söylemesi de aynı şekilde onu şoke etmişti. "Ne düşünüyor acaba?" diye mırıldandı kendi kendine, atı ahıra götürürken. "Onun bir hapisanede çürümmesine izin vereceğimi mi?" Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ve çektiği çileden sonra yeterince dinlenir dinlenmez onu sorgulamayı planlıyordu.

Güneş ışığı ahırın bir tarafındaki yüksek pencerelerden içeri süzülüyordu. İki ahır onun yokluğunda temizlenmişti. Serçe burayı kendine ayıracaktı. Plowfoot şimdilik Ketach Tor'da kalmıştı. Zihninde Ballard'ın yüzünün bir görüntüsü belirdi ve içini çekti.

Mutfağa girmek için elini arka kapıya koyduğunda sesler onu durdurdu. Mercer'in sesini ve nihayet onunla konuşan sesi tanıdı. Komşu. Niamh onların gelişini fark etmiş ve hiç vakit kaybetmeden ziyarete gelmiş olmalıydı. Louvaen Niamh'ı severdi ve kızları uzak kuzeyde neredeyse kaybolmuşken Mercer'a baktığı için ona minnettardı. Yaşlı kadın mutfağa girdiğinde onu kucaklayarak karşıladı.

Kısa boylu, tombul, tatlı bir yüzü ve kurnaz kara gözleri olan Niamh Cooper, Thomas Louvaen'i eve gelin olarak getirmeden önce yan dairede yaşıyordu. Thomas'ın ölümünden sonra Louvaen'i teselli etmiş, kasabadaki son dedikodular ve Cinnia'nın birçok talibinin maskaralıkları üzerine çay içip kahkahalar atmıştı. Başarılı bir tarakçılık işi yürütüyordu ve

toplumda saygı gören biriydi. Mercer her ne kadar en sağlam finansal kararları vermese de, akıllı ve yetenekli kadınları kendine çekme konusunda bir beceriye sahipti.

Niamh eline bir fincan çay tutuşturdu ve çantasını omzundan indirmesine yardım etti. "Tanrılara şükür döndün. Dün gece bütün gece babanı kurtarmanın yollarını düşündüm." Louvaen'i mutfak masasındaki sandalyelerden birine itti ve ocağa koşup ateşi yakmadan önce onu oturttu. "Başınıza bela oldum ve evinizi işgal ettim. Hazır olduğunuzda beni dışarı atın."

Yolculuktan yorgun düşmüş ve babasını hapisten fidye karşılığı çıkarmak zorunda kaldığı için hâlâ çileden çıkmış olan Louvaen yardım için çok mutluydu. "Lütfen kal Niamh. Çok güzel çay demliyorsun ve ben de en az babam kadar misafirperverim."

Mercer kızının yanına oturdu, alışılmadık bir şekilde asık suratlıydı. "Burada olmamalısın, Lou."

Mercer'in söyledikleri onu kızdırdı ve Niamh sözünü kesmeden önce dudaklarında sert sözler dolaştı. Mercer'a uyarıcı bir parmak salladı. "Aptal olma, ihtiyar. Tabii ki burada olmalı. O ve Cinnia seni kuleden çıkarabilecek tek kişiler." Louvaen'e şaşkınlıkla baktı. "Yine de kaderden etkilendim. Tüccar Evi baban için yakalama direklerini gönderdiğinde eve mi dönüyordun? Bunun en az bir haftalık bir yolculuk olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama de Sauveterres'in büyücüsünden biraz yardım aldım." Şaşkın şaşkın bakma sırası Mercer'daydı. "Sihirden hoşlanmıyorsun."

Son birkaç ay içinde kaç kez böyle bir açıklama yapmış ve sonra bu sözleri yemişti? "Hayır, . Ama işe yarıyor. Seni hapishane hücrelerinde görene kadar Ketach Tor'dan ayrılmadım." Bu söz üzerine iki çift kaş havaya kalktı ve gülümsedi. "Neden kendi fincanınla oturmuyorsun, Niamh. Bu uzun bir açıklama gerektiriyor."

Jimenin'in işaretlerinin ilk setini ödedikten sonra Ketach Tor'a yaptığı dönüş yolculuğuyla başladı. Onun hikâyesi bir peri masalının tüm özelliklerini taşıyordu. İntikamcı bir kadın tarafından yapılan ve yüzyıllar boyunca yaşanmayı durdurabilen güçlü bir büyücü tarafından zar zor dizginlenen bir lanet, yıkılmakta olan bir şato, sihirli aynalar ve bir

Canavara dönüşen bir adama aşık olan nazik, güzel bir kız.

Gerçek büyüyüdü ama hiç de büyüleyici değildi. Louvaen güllere karşı güçlü bir nefret geliştirmişti. Nazik ve güzel kız kardeşi erken yaşta dul kalmayı dört gözle bekliyordu. Onunla evlenen adam bir erkek olarak ölecek ve tıpkı onu kurtarmak için kendini feda eden babası gibi bir kâbustan fırlamış bir yaratık olarak yeniden doğacaktı. Anlatımında gölette neredeyse boğulduğu ve Gavin'in onu öldürmeye çalıştığı kısımları atlamıştı. Mercer gözlerini açmış ve solgun bir şekilde ona bakıyordu.

"Ambrose - büyücü - bu sefer ayrılmadan önce bana başka bir büyülü ayna verdi. Cinnia'yı çağırabilirim. Onu görmek ister misin?"

Mercer onun teklifini hevesle başıyla onayladı. Aynayı çantasından çıkardı, koruyucu bezini çözdü ve ona uzattı. Arkasındaki gümüş yaldız güneş ışığında parlıyor, yüzyıllar önce usta bir gümüşçü tarafından kazınmış narin parşömen işçiliğini vurguluyordu.

Mercer sanki kırılacakmış gibi kolu kavradı. Cam onun kasvetli yüzünü geri yansıttı. Dudaklarını ıslattı. "Ne diyebilirim ki?"

Gülümsedi. "Sadece benim emirlerime itaat edecek şekilde büyülendi. İzle." Aynaya doğru eğildi ve net bir sesle "Bana Cinnia'yı göster." dedi.

Niamh koltuğundan kalkıp onlara katıldı ve camın yoğun bir sisle kaplanmasını izlediler. Louvaen bir elini kaldırdı, Cinnia'yı hassas bir anında yakalarlarsa görüntüyü kovmaya hazırdı. Sis dağıldığında şansı yaver gitti ve kız kardeşinin çardaktaki ateşin yanında bir sandalyede huzur içinde oturduğunu gördü. Gavin onun dizlerinin dibindeki alçak bir tabureye oturmuş, başı kucağında, parmaklarını saçlarında gezdirirken mutluluktan gözleri kapanmıştı.

"Ne kadar güzel," dedi Niamh.

Mercer'ın gözleri yaşardı. "Benim güzel kızım. Ne kadar güzel bir gelin olmuş olmalısın."

Louvaen boğazındaki sıkışıklığı hafifletmek için öksürdü. "Her zamanki gibi çok güzeldi. Sevdği adamla evlendiği için mutluydu ama sen orada olmadığın için üzgündü. Eğer yapabilseydi Gavin'le Montebianco'da evlenirdi baba."

Bakışları sakın görüntüye takılı kaldı. "Gerçekten de

mutlu."

"Öyle." En azından şimdilik. Eğer istek ve arzu eşittir güç olsaydı, Louvaen kız kardeşinin ve yeni kocasının üzerine çöken geleceği durdurabilirdi. Ama güçsüzdü. Başka bir kadının öfkesi onları yenmişti. Cinnia yas tutarken ona verebileceği tek teselli ve Ketach Tor'u terk ettiklerinde Ballard'ın ev halkına verebileceği tek sığınak vardı.

Mercer gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve aynayı Louvaen'e geri verdi. "Şimdilik bu kadar yeter. Orada, yeni kocasıyla güvende olması iyi bir şey. Keşke onunla kalsaydın, Lou."

Elini bardağın üzerinde sallayarak görüntüyü dağıttı. "Bunu söyleyip duruyorsun baba. Ne değişti? Bu yeni ve sahte borcu ödedim. Evlenip yatağa giren Cinnia artık Jimenin'in ilgisini çekmiyor. Seni bir hapishane hücresinde bırakırsam nasıl bir evlat olurum?"

"Bilge biri." Çay fincanını itti. "İlk döndüğünde de Sauveterre'in parasıyla borcumu ödediğinden beri bu Cinnia'yla ilgili değil. Bu seninle ilgili."

Louvaen çayını bardağına geri tükürdü. "Ben mi? Mantıklı konuşmuyorsun. Hildebrandt, Jimenin'in Cinnia'yı ona verirken borcunu affedeceği teklifini tekrarladı. Bu hep onunla ilgiliydi."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Aklımı kaybetsem ve böyle bir şeyi kabul etsem bile

Jimenin yine de intikamını alırdı. Onu iki kez alt ettin ve küçük düşürdün. Ne zaman döneceğini bilmiyordu. Beni borçlular kulesine atarak, sen Montebanco'ya dönmeden önce orada öleceğimi umdu. Güçsüz değilim ama yaşıyım ve orası en sağlıklı adam için bile uygun bir yer değil. İntikamını alacaktı. Ne kadar para verirsene ver, ne de tehdit edersen et beni diriltemezsin." Ağzı zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım sadece bir gün sonra ortaya çıktığında onu şaşırtmışsındır." Gülümsemesi soldu. "Artık seni yok etmek için yanıp tutuşan bir adam olacak. Dürüst olmak gerekirse, eve dönerken uşaklarından birinin ikimizden birini ya da ikimizi birden vurmasını bekledim."

Louvaen yüzünü ellerinin arasına gömdü. "O sümüklü pisliğin

doğdu." Aklında binlerce farklı düşünce dönüp duruyordu. Mantık, babasının uyarısını dikkate almasını gerektiriyordu, özellikle de onunla daha önceki yüzleşmesinden sonra. Sessizlik geldiğinde ve yatağına uzanıp bu felaketten nasıl kurtulacağını düşünmeye başladığında da bunu yapacaktı. Cinnia, Magda ve kızları barındırma planlarının -Ambrose'dan bahsetmiyorum bile- değişmesi gerekebilirdi. Aklına yeni bir düşünce geldi. Ballard'la Ketach Tor'dan ayrıldıktan sonra ev halkının nereye gideceğini tartıştıklarından beri ilk kez Ambrose'un onlarla birlikte yaşaması fikri onu mutlu etmişti. Jimenin'in kirli işlerini yapacak bir sürü kölesi vardı; Louvaen'in ise huysuz, yaşlı bir büyücüsü. Birbirlerine denk olmaktan çok daha fazlasıydılar. Tek yapması gereken Ambrose gelene kadar düşmanından uzak durmaktır.

"Başka bir şehre taşın." Niamh, Mercer'ın fincanını son kalanla doldurdu. Çay. "Jimenin'den ve onun etkisinden uzakta yaşayacak başka bir yer bul. Evini Hildebrandt'lara ya da Kadina'lara sat. Memnuniyetle satın alırlar ve fahiş bir fiyata bir tüccara kiraya verirler ve paralarını bir yıldan kısa bir sürede geri alırlar."

Louvaen'in tepesi attı. "Ben kalıyorum. Jimenin beni çoktan eğitilmiş bir midilli gibi koşturup zıplattı. Beni evimden kovamaz."

Niamh, Mercer'ın başının tepesine şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi ve masanın etrafından koşarak kiler odasına gitti. "Bunu daha sonra tartışabilirsiniz. Mutfağını artık kendi mutfağım kadar iyi biliyorum Louvaen. Sen ve baban çok yorgunsunuz. Neden biraz kestirmiyorsunuz? Uyandığında suyu ısıtmış ve yemeği hazırlamış olurum."

Louvaen itiraz etmedi. Melankoli onu yolculuktan daha çok yıpratmıştı. Şimdi üzüntü ya da pişmanlık içinde debelenmenin zamanı değildi. Yapacak çok şey, planlayacak çok şey vardı ama göğsünün derinliklerine yerleşen, nefes zorlaştıran ve ağlamayı çok kolaylaştıran ağırlıktan kurtulamıyordu. Niamh'a yardımları için teşekkür etti, babasına sarıldı ve çantasıyla merdivenleri tırmandı.

Odası ayrıldığı zamankinden daha düzenliydi; yatağı yapılmıştı ve kitapları pencerenin yanındaki rafta sıralanmıştı. Babası hiçbir zaman toz bezi kullanmadığı için, her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası olmasını bekliyordu ama

Ayna temizdi ve yerler süpürülmüştü. Niamh süpürgesi ve toz bezleriyle burada olmalıydı.

Çantayı yatağın üzerine bıraktı ve içindekileri boşalttı. Günlük elbiseleri ve kombinezonları umulmayacak kadar kırıışmıştı. Yıpranmış bir sersem gibi görünmek istemiyorsa ütü yapmayı da yapılacaklar listesine eklemeliydi. Tanıdık bronz ipeğe sarılmış dar bir bohça giysilerin arasına düştü. Ballard'ın ona verdiği hançer. Üstünü örttü ve silahı yatağının yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Son akıntıdan önce kadar karanlık olan gözleri, bıçağı ona sunduğunda, sanki parçayı beğeneceğinden emin değilmiş gibi ihtiyatlı bir umudu ortaya çıkarmıştı. Böylesine güzel bir hediye sunması ve bunu verirkenki ruh hali neredeyse onu dizlerinin üzerine çökartecekti. Tanrılara şükürler olsun ki kabul etmişti. Onunla ilgili anıları dışında, ona ait benim diyebileceğı tek şey buydu.

Ya da o öyle sanıyordu. Elindeki çantayı hızlıca sallayınca solmuş ve ezilmiş bir acı tatlı parçası buldu. Dal parçasını alıp parmağına doladığında yumuşak bir hıçkırık koptu. Hırpalanmış yaprak sarktı, kenarları kıvrıldı ama hâlâ yeşildi. Onu Serçe'nin üzerine atıp atı dörtnala kapıdan içeri gönderdiğinden beri tuttuğı gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı süzöldü.

"Beni hatırla."

Yatağı yığıldı, acı tatlı hâlâ elindeydi ve bir sefalet yumağı haline geldi. Kapalı kapısı ve stratejik olarak yerleştirilmiş bir yastık ağlamasını bastırdı ve hıçkırana ve gözleri neredeyse kapanana kadar ağladı.

Kulağına dokunan gıdıklayıcı bir okşama gözlerini açmasını sağladı. Acı tatlı artık yalnız bir dal değildi. Ağlama nöbeti sırasında kederle sulanarak büyümüş, yemyeşil bir ağ halinde yatağı yayılmış ve saçlarına dolanmıştı. Mor bir çiçek, boğazına dolanmak için boynundan aşağı kaymadan önce kulağına sokuldu.

Louvaen nefesini tutmuş, bekliyordu. Güzel ve zehirli olan acı tatlı, şatonun tıslayan güllerinden çok daha kırılgandı ve Ballard'ın solgun elleri gibi sevgiyle teninin üzerinde dalgalanıyordu.

Parmakları dallardan biri boyunca kayarak hafifçe okşadı.

"Beni hatırla."

Orduları yönetmeye alışkın bir adam tarafından verilen bir emir. Emrettiği şeyi yapacak ve onu boynuzları ve pençeleriyle yılan gözlü orman kralı olarak değil, uzun kış geceleri boyunca çarşafı ısıtan ve onu seven ağırbaşlı, hüzünlü gözlü lord olarak hatırlayacaktı. Yorgun bir uykuya dalmadan önce gördüğü son şey onun görüntüsüydü.

Karanlık bir yatak odasına uyandı. Doğrulup elleriyle yüzünü ovaladığında yatak gıcırdadı. O uyurken öğleden sonra yerini akşama bırakmış ve acıbadem çiçeği filigranı Ketach Tor'dan çantasında taşıdığı tek dalına kadar azalmıştı. Onu elinde nazikçe tuttu ve solmuş çiçeği bir öpücük için ağzına götürüp masanın üzerine, kraliçenin hançerinin yanına koydu. Hâlâ sersemlemiş bir halde odasından çıktı ve merdivenlerden indi. Niamh'ı mutfakta, şalını omuzlarına sarmış, gitmeye hazırlanırken buldu.

Niamh Louvaen'e hızlı bir gülümseme verdi. "Ben eve gidiyorum Louvaen. Izgarada güveç var, yanında da çay. Ekmek de masada." Bir fincan ve taze bir demlik çay koydu. "Baban salonda kitap okuyor. Yarın uğramamı ister misin?"

Yardım teklifi için minnettar olsa da Louvaen başını salladı. "Senin ilgilenmen gereken kendi işlerin var Niamh. Başımızın üstünde yerin var elbette, ama uğrayacaksan bunu babama eşlik etmek için yap. Onu eğlendirmek için çok meşgul olacağım." Mercer ziyaretin başlıca nedeni olduğunda Dul Cooper'ı ikna etmenin fazla zaman almayacağından şüpheleniyordu.

Niamh'ın yumuşak yüz hatları aydınlandığında şüphelerinde haklı olduğu ortaya çıktı. Louvaen'in omzunu sıvazladı. "Yarın o zaman." Louvaen teşekkür edip salonda kaybolunca el salladı.

Louvaen yemeğini yerken babasının ve dul kadının mırıldanmalarını dinledi. Kelimeleri çıkaramıyordu ama sevgi dolu ses tonları açıldı. Ön kapı bir gıcırtyla açılıp bir tıkırtıyla kapanmadan önce kısa bir sessizlik oldu. Mercer mutfığa girdi ve masadaki geleneksel koltuğuna yerleşti. Büyülü aynayı daha önce ona bırakmıştı,

Elinde tuttu, parmakları arkasındaki narin parşömen işçiliğinin izini sürüyordu. "Daha iyi misin, Lou?"

"Çok daha iyi." Şekerleme ona biraz dinçlik kazandırmış ve öfkesini yatıştırmıştı. Jimenin'in en ufak bir düşüncesi bile kanını kaynatmadan düşünebiliyor ve plan yapabiliyordu. Ağlama nöbeti göğsündeki boğucu baskıyı hafifletmişti, yine de Sparrow'un sırtına atlayıp onu Ketach Tor'a geri döndürmekten başka bir şey istemiyordu. Onun yerine babasına bir fincan çay doldurdu ve aynayı işaret etti. "Onu tekrar görmek ister misin?"

Ona uzattı. "Sakıncası yok değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ambrose'un bana aynayı vermesinin nedenlerinden biri de bu. Onu görmek ve iyi olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor." Cinnia'nın adını söyledi ve sisin dağılmasını bekledi. Küçük bir parçası, yaptığı çağrının Ballard'ı bir şekilde çıkarabileceğini umuyordu. Ama boşuna umutlanmıştı. Ambrose büyüsünü yaparken çok dikkatli davranmış, aynayı büyüünün kapsamını sadece Cinnia ile sınırlayacak şekilde efsunlamıştı. Ballard ondan yeterince uzakta ve görüş alanı dışında kaldığından emin olacaktı.

Cam yüzey Cinnia'nın görüntüsüyle doldu ve Louvaen Ketach Tor mutfağındaki hırpalanmış masayı tanıdı. Kız kardeşi Gavin'in yanında oturmuş, önündeki kitaptan bir şeyler okurken dudakları sessizce kıpırdıyordu. Mercer büyülenmiş bir halde aynaya bakıyordu. "Onu eve getirecek koşullar hoşuma gitmiyor ama buraya geldiğinde mutlu olmayacağımı söylersem yalan söylemiş olurum."

Louvaen onun elini sıktı. "Yanında bir maiyeti olacak. Sen ve ben herkesi nereye yerleştireceğimize karar vermeliyiz. Bu gece birkaç plan yapmak ister misin?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Yemeğinizi bitirin. Ben salonda ateşi yakacağım. Çaydanlığı getir."

Salonda yan yana oturup iki demlik çay içtiler, bir yandan da çok daha büyük bir ev halkını ağırlamak için planlar yaptılar. Mercer kocaman bir esneme sesi çıkarıp ayağa kalktığı anda ocaktaki ateş çoktan sönmüştü. "Ben yatmaya gidiyorum Lou. Ya sen?"

Kendisi de hala bitkin olduğu için hemen kabul etti. Birbirlerine

Louvaen, merdivenlerin başında iyi geceler dileyen babasının odasına girmeden önce kapıda kaşlarını çatmasını sevgiyle izledi. Bahse girerim babası Ketach Tor'a döndüğünden beri odasında yalnız uyumamıştı. Sevecen komşusunun rahatlığını özlemişti.

Odasına girdiğinde yatmak için hazırlandı. Bu sefer uykuya dalmak o kadar kolay değildi. Kuru, donuk gözlerle üstündeki karanlığa baktı. Düşünceleri Jimenin'den kaçmanın yolları ve Isabeau'nun lanetinin bilmececi arasında gidip geliyordu.

Hiçbir lanetin gerçek aşka ya da onun öpücüğüne dayanamayacağına dair kabul edilmiş gerçeklerin rehberliğinde, bu laneti bozmak basit görünüyordu. Ne kadar da yanılıyorlardı. Doğmamış olan Louvaen, Ballard'ı sevdiğini ilan ederek bir parçayı kırmıştı. Cinnia da Gavin'e olan aşkını ilan ederek ikinci parçayı kırmıştı. Üçüncüyü kırmak için geriye kalan tek şey Gavin'in sadık oğul olarak kalması ve Ballard'a saldırmamasıydı: ya da tam tersi.

Lanetin doğasını hesaba katmamışlardı; lanetleyen kişinin isteğini yerine getirme niyetiyle neredeyse hissedebiliyordu. Köşeye sıkışmış bir fare gibi tepki vermiş, Ballard'ı delilik ve acı paroksizmlerine sürükleyen ve Gavin'i bir iğrençliğe dönüştüren bir akı yaratmıştı. Ambrose'un güçlü büyüsü ya da onları seven kadınların bağlılığı ne olursa olsun, iki adam kendilerini ve birbirlerini kurtarmak zorunda kalacaklardı. Louvaen, bir sonraki akının her ikisini de düşünmeden vahşileşen yaratıklara dönüştüreceği vaadine rağmen böyle bir sonuçtan umut bulmakta zorlanıyordu. İkisinin birbirine düşman olması ve birbirini yok etmesi kaçınılmaz görünüyordu.

Jimenin'in endişe verici aldatmacaları bu felaketin yanında hiçbir şeydi. "Ne büyük acılar yarattın Isabeau," dedi uykuya dalmadan önce.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Louvaen ağzını kapatan kötü kokulu bir elle uyandı. Yumruğunu savurarak saldırganı şaşırttı ve kafasına, kolunu uyuşturan bir darbe indirdi. Adam homurdandı ve sarsılarak uzaklaştı. Louvaen yataktan fırladı, adam geceliğinin eteklerini pençelerken tekmeleyip çırpındı. Masanın üzerine düştü ve sarılı hançeri yere düşürdü. Eli kabzanın etrafına dolandı ve kapıya doğru fırlamadan önce davetsiz misafire son bir tekme attı. Arkasından bir gümbürtü duyuldu; yatağının ayakucundaki sandığa takılan bir beden ve ardından bir dizi küfür.

Ay ışığı şeritleri babasının açık yatak odasının kapısından sızarak koridordaki tek aydınlığı sağlıyordu. Louvaen'in zaten göğsünde çarpan kalbi boğazına fırladı. "Olamaz," diye fısıldadı. "Baba." Merdivenlere doğru koştu, hançeri çılgınca pençeledi. Sarılmış ve kınına sokulmuş olan hançer onun için işe yaramazdı.

En üst basamakta dengede duruyordu ki arkasından gelen muazzam bir güç onu uçurdu. Louvaen iki büklüm oldu ve hançeri yere düşürdü.

Elleri kumaşları ve bağları parçalamadan önce debriyajın boş havasını kavradı. İrkilmiş bir çığlık onunkini yankıladı ve odasına gizlice giren adam da onunla birlikte merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Birinci kata doğru yuvarlanırken kafası önce duvara, sonra bir merdivenin kenarına çarptı ve durmadan önce tırabzana yanlamasına çarptı.

Başı dönen ve en azından bir yerini kırdığından emin olan Louvaen kendini saldırgandan kurtardı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Adam, ay ışığının oluşturduğu sulu bir havuzun içinde, hançerinin yanında kıpırdamadan yatıyordu. Bıağa doğru hamle yaparak onu yakınına çekti. Kurulan bir akmaklı tüfeğin uğursuz tıkırtısı onu olduğu yerde dondurdu.

"Dur Louvaen, yoksa Mercer'in beynini güzel salonunun her yerine sıratırım."

Gabrilla Jimenin'inkinden daha nefret dolu bir ses var mıydı? Louvaen kendini sabitlemek için bir elini duvara dayadı ve önünde dönüp duran gölgeler sürüsüne baktı. Yanan bir yağ lambasının ani parlaklığında gözlerini kısıtı ve babasının salonun sandalyelerinden birinde elleri ve ayakları bağlı olduğunu gördü. Bağlarına karşı mücadele ederken gözleri kocaman olmuştu.

"Babama ne yaptın, seni domuz?"

Yüzü, o gün kadının ona verdiği kabuk bağlamış yarayla ikiye ayrılmış olan Jimenin gıdaktı ve başını salladı. "İsim takmanıza gerek yok hanımefendi. Ben ona hiçbir şey yapmadım. Siz aşağı inene kadar bir süre sessiz kalmasını istedim." Yıkılmış tırabzana ve baygın uşağına baktı. "O salağı seni alması için gönderdiğimde pek de düşündüğüm gibi olmadı. Seni merdivenlerden aşağı sürüklemesi gerekiyordu, aşağı atması değil."

Jimenin babasının yanında duruyordu, dolu bir akmaklı tüfek elinde gelişigüzel duruyordu ve Mercer'ın kafasına aynı gelişigzellekle doğrultulmuştu. Bir kılıç ve bir dizi tabancayla silahlanmıştı ve siyah seyahat derisi giymişti. Adamları etrafını sarmıştı; en az bir düzine adam onun küçük salonuna doluşmuştu; liderlerinin emirlerini yerine getirmek için bekleyen kurtlar gibiydiler.

Jimenin ağzındaki tıkacı çekip indirdiğinde Mercer sert bir nefes aldı. "Lou! İyi misin?"

Jimenin homurdandı ve alaycı kahkahalar odayı doldurdu. "Senin doğurduğun o vahşi katran derisini yenmek için merdivenlerden yuvarlanmaktan çok daha fazlası gerekir,

Mercer. Bakın kim yerde, kim ayakta." Hâlâ anlam veremediği kölesini işaret etti ve bir diğerini gösterdi. "Bak bakalım ölmüş mü? Ölmemişse uyandırın. Hemen gitmemiz gerek." Louvaen'in örtülü hançerini işaret etti. "O her neyse yere koy ve bana doğru tekmele."

Kabzayı daha sıkı kavradı. Adam gece demirini istese tereddüt etmezdi, Ballard'ı hatırlatan tek fiziksel şeyden vazgeçmektense bir sürü hırsız uşağın önünde çırılçıplak durmayı tercih ederdi. "Sadece bir saç fırçası," diye yalan söyledi, şimdiden kaçınılmaz kaybın yasını tutuyordu.

"Sana tahta kaşıkla bile güvenmezdim. Ver onu bana." Mercer'i tabancayla dürterek onun oyalanmasına duyduğu sabırsızlığı vurguladı.

Elindekinin bir saç fırçasından çok daha değerli olduğunun açık bir göstergesi olarak hançeri yavaşça yere bıraktı. Jimenin'in uşaklarından biri bohçayı efendisine uzattı.

Don hançeri ipekten kurtarmak için salladı. Kılıfı ilk gördüğünde gözleri hırslı bir parıltıyla parladı. "Bir tahta kaşıktan çok daha ilginç," dedi usulca. Çakmaklı tüfeği kendisine bıçağı veren adama uzattı ve bıçağı kınından çıkardı. Adamlarından gelen hayranlık dolu mırıltılar onun alçak ısılığına eşlik etti. Louvaen'in dişleri birbirine çarptı. Önce kadına, sonra da bıçağa baktı ve daha uzun bir süre ona baktı. "Bu ya bir savaşçıdan diğerine bir hediye ya da bir sevgiliden diğerine. Hangisi, Bayan Duenda?"

"Seni ilgilendirmez, hırsız herif." Ballard'la olan ilişkisini tahmin edebileceği düşüncesi kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Omuz silkti, bıçağı kınına soktu ve kemerine yerleştirdi. "Önemli değil. Artık koleksiyonuma ekleyebileceğim güzel bir silahım var." Kadının hırlamasına sırtıttı ve çakmaklı tüfeği geri aldı.

"Ne istiyorsun Jimenin?" Mercer, Jimenin ağzındaki tıkaçı çıkardığından beri ilk kez kendisini esir alan kişiye hitap etti.

Diğer adamın sırtışı genişledi ve lekeli, sararmış dişlerle dolu bir ağız ortaya çıktı. "Ne istediğimi ve bana onu nasıl elde söyleyeceksin."

Louvaen gözlerini devirdi - geçirdiği ameliyattan sonra ağrımayan tek yeri

merdivenlerden aşağıya savruluyordu. Tanrılar aşkına, bu hiç bitmeyecek miydi? "Cinnia evli, Jimenin. Neden onu rahat bırakmıyorsun? Bizi yalnız mı bırakacaksın?"

"Çünkü istediğimi elde ediyorum ve acele bir evlilik buna engel değil. Özellikle de o sopacı Lovet onun kocasıysa."

Tüm bu fiyasko başladığından beri Louvaen Jimenin'le tek başına uğraşmış ve bunu tercih etmişti. Şimdi ise "sop, de Lovet "in burada olmasını diliyordu, böylece Jimenin'e kendi dişlerini yedirebilecekti. Adam cüppesinin içine uzanıp gümüş aynayı çıkardığında Louvaen'den ince, dehşet dolu bir nefes kaçtı.

"Bu sefer eve bazı olağanüstü eşyalar getirmişsin. Kraliyet ailesine layık bir hançer ve sihirle kutsanmış bir ayna."

"Sen bir aptalsın," dedi açıkça. "Aynanın benim çaydanlığımdan daha fazla büyüü yok."

Parmağını camın gümüşle buluştuğu kenarda gezdirdi. "Çok geç, hanımefendi. Bu akşam babanızı, son derece misafirperver Dame Cooper'a sevgi dolu bir iyi geceler dilerken buldum. Tam kapınızın önünde duran bu özel gösterişli parça hakkında aydınlatıcı bir konuşma yaptılar."

Louvaen, yüzü kül gibi olan babasına sert bir bakış attı. "Hiçbir fikrim yoktu, Lou! Orada kimseyi görmedim."

Ona acımişti. İkisi de Jimenin'i hafife almıştı. "Ben de bakmazdım baba." Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Terbiyeli insanlar karanlıkta dolaşp, özel konuşmaları duymak için başkalarının pencerelerinde ve kapılarında pusuya yatmazlar."

Jimenin onun küçümsemesine karşı çıldırtıcı bir şekilde kayıtsız kaldı, yüzü zaferin kibirli bir maskesiydi. "Çağır onu, Louvaen." Adını alaycı heceler halinde uzattı. Kadın yavaşça elini kaldırdı ve ona belirgin bir hareket yaptı. Cevap olarak kaşlarını çatması adamlarının boğuk kahkahalarını susturdu. Çakmaklı tüfeğin namlusunun ucunu Mercer'ın şakağına dayadı. "Ya babanı öldür ya da kız kardeşine ihanet et." Dişlek gülümsemesi geri döndü. "Kötü bir seçim, değil mi kaltak?"

Düşmanının anın tadını çıkaracağını ve reddinden zevk alacağını düşünmeseydi, dizlerinin üzerine çöküp merhamet etmesi için yalvarırdı. Babalarına bir şey olursa Cinnia onu asla affetmezdi. Mercer da onu affetmezdi.

Cinnia'ya bir şey olursa diye. "Aynayı daha yükseğe kaldır," dedi.

Mercer bağlarını çekiştirdi. "Louvaen, yapma."

Başka seçeneği yoktu. "Bana Cinnia'yı göster."

Tanındık sis camı bulandırdıktan sonra dağıldı. Jimenin aynayı ondan uzaklaştırdı. Loş ışıktaki yüzü kızardı ve dudaklarını yaladı. Louvaen irkildi. Çağrısının neleri ortaya çıkardığını sadece tanrılar biliyordu; babasını kurtarmak için kız kardeşi için hangi mahremiyeti ve saygınlığı yok ettiğini. Jimenin'in yüzündeki sırıtışı tokatlamaktan başka bir şey istemiyordu.

Cama baktı, elleri gümüş çerçevenin üzerinde Cinnia'nın tenini okşar gibi geziniyordu. "İşte bu pompalanacak bir manzara." Kalçalarını öne doğru iterek onun sözlerini taklit etti.

"Kapa o pis çeneni, seni aşağılık piç." Mercer doğal pasifliğinin ötesine geçerek ters ters baktı.

"Sadece güzel kızına iltifat ediyordum, Mercer." Jimenin kaşlarını çatarak cama baktı ve Louvaen görüntünün solduğunu, geriye kendisine bakan çok daha az yüce yansımasının kaldığını tahmin etti. Aynayı cüppesinin içine, kalbinin yanına sıkıştırdı. "Yakında onu tekrar çağıracaksın," dedi Louvaen'e. "Kısa bir bakıştan daha fazlasını isteyeceğim."

Elinden gelse yapmazdı. Sihir ya da değil, cam kırılır. Eğer Jimenin'in kafasını istediği gibi ikiye ayıramazsa, aynanın da benzer bir kaderi paylaştığından emin olmak için elinden geleni yapacaktı. başka bir düşünce geldi. Hiç şüphesiz aynasıyla Cinnia'nın görüntüsünü çağırıyorsa, Cinnia ya da bir başkası da diğer aynayla onunkini çağırıyordu. Eğer talih ondan yanaysa, yakında onun durumunu göreceklerdi. Ambrose Cinnia'yı korumak için önlemler alacaktı. Jimenin babasından aldığı tabancayı ona doğrulttuğunda kaskatı kesildi.

"Nasıl bir duygu hanımefendi?" diye alay etti. "Bunlardan birinin yanlış ucunda olmak?" Daha önce gözlerini parlatan şehvet şimdi yerini düz bir nefrete bırakmıştı.

Ayak parmakları soğuk zemine doğru kıvrıldı, tabancanın ateş hattından sıçrama içgüdüğü güçlüydü. Mantık galip geldi. Eğer onu vurursa

yanlara doğru seğirdi. Çenesini kaldırdı. "Böyle çıkmazda olan herhangi birinin hissedebileceği gibi. Tek fark, ben altıma işemedim. Ya sen?"

Jimenin'in ifadesi, kendi dehşetini ve onu vurmakla tehdit ettiğinde evinden nasıl kaçtığını alaycı bir şekilde hatırlatması karşısında dondu. Çakmaklı tüfek elinde sallandı. Zaman durdu ve aldığı ve verdiği her nefes kulaklarında uğuldadı. Terler yanlarından aşağı süzülüyordu. Dilini dişlerinin arasında tutmadığı için daha önce hiç bu kadar pişman olmamıştı. Kendisine karşı açıkça avantajlı olan bir düşmanı aşağılayarak hem kendi hem de Mercer'ın hayatta kalmasını tehlikeye atmıştı. Dudaklarında pelin otu kadar acı, isteksiz bir özür asılı kaldı.

Ona özür dileme şansı vermedi. Tabancayı indirdi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve yumruğunu kadının yüzüne indirdi.

Başında bir ağrı patladı. Duvara çarptı ve bir sıva yağmuru içinde geri sekti. İkinci darbesi onu dönerken yakaladı ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Kaburgalarına inen tekme onu yere düşürdü ve ağzına dolan kanı hemen kustu.

Dizlerini göğsüne çekti, nefes almak için savaşıırken kanlı baloncuklar çıkarıyordu. O tekmeyle nefesini almıştı ve görüşü grileşti. Tatlı bir yudum hava, acı dolu bir solukla boğazından aşağı kaydı, ardından bir başkası ve sonra artık boğulacağını düşünmeyene kadar üçüncüsü geldi.

Mercer'ın dehşet dolu çığlıkları kulaklarında çınlıyordu ama Jimenin'in sesi netti. "Senin sıran, Mercer. Bana Cinnia'nın nerede olduğunu ve onu nasıl bulabileceğimi söyle, yoksa sen izlerken bu sürtüğün kaburgalarını tek tek kırar ve derisini kemiklerinden ayırırım."

Yarı kör ve boğazından aşağı süzülen kanın demir tadından midesi bulanmış bir halde başını kaldırmaya ve babasına hiçbir şey söylememesini emretmeye çabaladı. Kafa derisinden zonklayan çenesine kadar uzanan kırmızı bir acı dalgası onu bastırıyordu. Her nefes kaburgalarına çarpıyordu. Jimenin Mercer'i tehdit ederken o orada yatmış, dinliyordu.

Mercer kırık bir sesle konuştuğunda gözyaşları ağzının kenarındaki yarığı yaktı. "Ketach Tor. Ayna, de Lovet'in evine giden bir işarettir."

Louvaen bir damla kan hıçkırdı. Gri örtü onu buğulandırdı

Görüş sadece karanlık ve Jimenin'in emir veren sesi kalana kadar karardı. O bile sessizliğe gömüldü ve korkunç acı nihayet hafifledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir ağaca bağlı olarak uyandı. Soğuk ve ıslak bir şey kalçasına yayıldı ve sırtı sert ağaç kabuğuna sürtündü. Vücudundaki her kas çığlık attı; oturduğu yerden doğrulurken her kemik gıcırdadı ve bulanık bir gözle şafak vakti dünyaya baktı. Yüzüne dokunmak için ellerini kaldırdığında deri kordonla bağlanmış olduklarını gördü. Ayakları da bağlanmıştı, çıplak ayak parmakları gecelik entarisinin yırtık pırtık eteklerinin altından görünüyordu. Ayakkabılarla uğraşmamışlardı ama onu kaçırانlar babasının pelerinlerinden birini üzerine atarak donarak ölmesini engellemişlerdi.

Anılar akın etti - salonun titrek lamba ışığı, onun felaketi haline gelen büyülü ayna, Jimenin'in cama bakarkenki şehvet dolu ifadesi. Ve hepsinden önemlisi, Jimenin'in gözlerinden birini kapatacak ve dişlerinden birkaçını gevşetecek kadar sert bir yumruk atmadan hemen önceki yumruğunun çarpılmış görüntüsü.

Artık küçük saatler değildi ve artık onun salonunda değillerdi. Gölgelerin yerini pembe sabah ışığı almıştı ve etrafı nöbetçi askerlerle çevriliydi.

yeni tomurcuklanan huş ve meşe ağaçları. Yakınlarda bir grup at otluyordu ve bir ateşten çıkan duman kokusu burun deliklerini sızlatıyordu. Ketach Tor'a doğru yolculuk ediyorlardı.

babasının onu çağıran tanıdık sesine doğru çevirdi. Tanrılar ve talih onu terk etmiş olsa da Mercer'i terk etmemişlerdi. Soğuktan yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gibi yıpranmış ve bağlanmıştı ama yine de zarar görmemiş görünüyordu.

Şişmiş dili ağzının çatısına yapışmış gibi hissetti ve çatlamış dudakları yarılrken tısladı. "Su," diye mırıldandı. Kirpiklerinde kurşun ağırlıklar asılı kaldı ve gözünü kapattı.

"Uyanık kal Lou," diye ısrar etti Mercer. "Uyanık kal. Sana su getireceğim."

Bir göz kapağını kaldırdı, ona böyle bir şeyi nasıl yapmayı planladığını sormak niyetindeydi, çünkü o da ağacına kendisi gibi sıkı sıkıya bağlıydı. Yüksek cilaları çamurdan matlaşmış bir çift ince çizme görüşünü doldurdu. Başını kaldırdı, gözlerini kırıştırarak baş dönmesini önledi ve Jimenin'in eğlenen bakışlarıyla karşılaştı.

"Bize katılmanız ne güzel, Bayan Duenda. İyi uyudunuz mu?"

Eğer ağzındaki tüm tükürük damlaları alınmasaydı, onun üzerine tükürecekti.

Bir fincan uzattı, kız fincana geri çekildi.

"Tanrı aşkına, adamım," diye tersledi Mercer. "Biraz merhamet göster. Onu dövmek yetmedi mi?"

Jimenin Louvaen'e baktı ve ağzı gözlerine değmeyen küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Pek sayılmaz. Onu doğrudan öldürmek ." Fincanı kabaca Louvaen'in ellerine doğru itti. "İkiniz için de iyi ki ona hâlâ ihtiyacım var."

Donmuş parmakları titreyerek suyu bardağın kenarlarına çarptı. Suyu tekrar içmek istedi ama bunun yerine yudumladı ve şişmiş dilinin üzerinden geçip kurumuş boğazına inen serin ferahlığı memnuniyetle karşıladı. Kanının tuzunun tadını aldı ama en azından ağzı artık bir tabak kum yemiş gibi hissetmiyordu. Bir ya da iki fincan daha susuzluğunu giderirdi. Ne yazık ki Jimenin cömert bir ruh halinde değildi. Fincanı tam boşaltırken elinden kaptı.

"Bu kadar şımarıklık yeter. Zaman kaybediyoruz." Adamlarından birine işaret etti

Louvaen'le ilgilenirken Mercer'i çözmeleri için adamlarını gönderdi. Onu ağaca bağlayan ipleri çözdü, bir tanesini de boynuna dolamak için ayırdı. Ellerini değil ama ayaklarını serbest bıraktı ve onu ayağa kaldırmak için derme çatma tasmadan sarkan ipi kullandı. Sallandı ve bir iniltiyi yuttu. Jimenin'in sevgisi ve merdivenden yuvarlanması onun kocaman bir çürük olduğunu gösteriyordu. "Sakince sür yoksa yumruklarımın tadına daha çok bakarsın," diye uyardı.

Bir köpek gibi tasmalanarak aşağılanmasına rağmen, sessiz ve uysal kaldı, doğanın taleplerine cevap vermesi için ona sadece bir ardıç çalısının mahremiyetini verdiğinde hiçbir itirazda bulunmadı. Adam onu kabaca atının sırtına attığında ığlık attı. Adam onun arkasından ata binip dizginleri eline aldığı anda kıkırdaması kulaklarını tırmaladı. "Bu canını acıtacak," dedi adamın ses tonu beklentiyle öylesine kalınlaşmıştı ki, sırtının sertleştiğini hayal etti.

Bu düşünce karşısında derisi kemiklerinden sıyrılmak için elinden geleni yaptı. Atını dörtlüye mahmuzladı ve Louvaen onun yakınlığından duyduğu tiksintiyi unuttu. Haklıydı; gerçekten de acıyordu. Toynağın yere her vuruşunda kaburgalarından birinin kırıldığını hayal ediyordu. Her nefes alışında göğsüne soğuk hava ve cam kıymıkları yerleşiyordu.

Güneş ağaçların tepelerini sıyrıp geçene ve ağaçların arasından kurt seslerinin uzaktan gelen ağıtları onlara serenat yapana kadar at sürdüler. Louvaen bu hızla devam ederlerse ertesi gün öğleden sonra Ketach Tor'a varacaklarını tahmin ediyordu; tabii Ambrose'un yolculuk büyüğü hâlâ işe yarıyorsa. Eğer çalışmazsa, Jimenin'in iğrenç arkadaşlığında neredeyse bir hafta geçirecekti. Bir yanı büyüünün geçtiğini umuyordu. Elbette o zamana kadar kaledekiler kapılarına dayanan düşmanları olduğunu anlayacak ve Cinnia'yı tehlikeden uzaklaştırmak gibi önlemler alacaklardı.

Sabah erken saatlerde uyandığı yere çok benzeyen kasvetli bir açıklık geçici kampları oldu. Louvaen bir bardak suyu daha kabul etti ama Jimenin'in adamlarından birinin ona uzattığı sert ekmeği reddetti. Yemek düşüncesi midesini bulandırıyor ve yulaf ezmesinden daha sert bir şey çiğneme fikri çenesini ağrıtıyordu.

"Bir şeyler yemelisin kızım." Mercer yakınlarda oturuyordu, sorun çıkaramayacağı kadar uzakta ama onunla konuşabileceği kadar yakın.

bağırarak.

"Aç değilim baba. Ayrıca Jimenin ya da onun gibilerin bana verdiği hiçbir şeye güvenmem. Su içmekten ölmediğime şaşırıyorum."

"Nasıl hissediyorsun?"

Sanki buraya kadar Jimenin'in atının sırtına binmek yerine toynaklarına bağlanarak gelmişti. Babasının sıkıntılı ifadesi, bir dizi şikâyet sıralamasını engellemiştir. Omuz silkti. "Önümüzdeki birkaç gün hiç makara dansı yapmayacağım."

"Sana söyledim, Montebianco'ya dönmemeliydin."

İç çekti. "Biliyorum ama buradayız ve o kurbağanın kalbini yemek bıçağımla sökebilmem için yeterince uzun süre hayatta kaldığımızdan emin olmamız gerekiyor."

Kurbağa, sanki onun tehdidini duymuş gibi, elinde aynasıyla kampın öbür ucuna, adamlardan birinin yere çaktığı bir kazığa bağlı olarak oturduğu yere doğru yürüdü. Ona bir şey fırlattı. Omzuna çarptı, sekti ve sarhoş bir şekilde ayağına doğru yuvarlandı; bir elma, kıpkırmızı ve parlıyordu. Louvaen'in ağrıyan ağzı bu manzara karşısında sulanırken, dişleri de uyarmak için zonkluyordu. Boş bakışlarını kendisini esir alan kişiye çevirdi. "Ne istiyorsun?"

Jimenin eliyle elmayı işaret etti. "Fena değiller biliyorsun. Doğrudan komşunuzun kök mahzeninden."

"Şüphesiz çalındı."

Omuz silkti. "Onları özlemeyecektir." Aynayı ona doğru tuttu ve güneşin camdaki parıltısından gözlerini kışmasına neden oldu. "Onu görmeye ihtiyacım var. Çağır onu."

Korkunç yansıması ona baktı; siyah gözleri, şişmiş yüzü, yarılmış dudağı. Parmakları aynayı elinden kapmak ve camı binlerce parçaya ayırmak için kaşınıyordu. Jimenin yine de dikkatli davrandı ve aynayı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Neden? Yakında onu bizzat göreceksin."

Kaşlarını çatarak sabrını denediği konusunda uyardı. "Kadınların en güzeli. Kör olmayan hangi erkek ona bakmak istemez ki?" Kaşları daha da çatıldı. "Ve ben öyle dediğim için. Şimdi onu çağır."

Louvaen'in kaşları onunkini taklit etti ama kadın onun dediğini yaptı. Sis yükseldi, ardından taş bir duvarın dalgalanan görüntüsü aynı anda soldu.

hızlı bir şekilde geri döndü. Kalbi küçük bir nefes için durma noktasına geldi.

Jimenin aynayı kadının yüzüne tutmadan önce salladı. "Neyin var? Tekrar yap."

Cinnia'nın ismini ikinci kez, bu sefer coşkuyla çağırdı. Aynı şey oldu - sis, bir duvar ve yine sis, ama Cinnia yoktu. Bu çaba yüzünden öleceğini düşünmese, ayağa fırlayıp sevinç çığlıkları atacaktı. Ketach Tor'dan biri onun kaderini öğrenmişti ve Ambrose umduğu gibi yapmıştı. Ambrose ona döndüğünde düşmanına yumuşak bir ifade takındı. Öne doğru sıçradı, elini saçlarına attı ve başını geriye çekip boğazını ortaya çıkarana kadar çekti. Louvaen irkildi ve gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Soğuk metalin ince kenarı etine bastırdı.

Jimenin'in nefesi kokuşmuş puflar halinde yüzüne vuruyordu ve gözleri parlıyordu. "Aynaya ne yaptın cadı?"

Sözlerini yutmamak için kendini zor tuttu. "Hiçbir şey."

Bıçağı kadının boğazına daha sert bastırdı. "Yalancı! Aynayı düzelt."

"Kırmadığım şeyi tamir edemem, seni tokat kafalı." Louvaen bıçağını kaptı.

Jimenin'in düz gözlerine dik dik baktı. "Ya kes ya da beni rahat bırak!"

üzerinden fırlattı. Kadın bir yığın halinde yere yığıldı ve adamın bir tekme daha atma ihtimaline karşı yuvarlanarak uzaklaştı. Jimenin hayal kırıklığıyla

böğürdü ve adamlarının ateşin etrafında toplandığı, onu dikkatli gözlerle izlediği yere doğru yürüdü. Evine girip onu ve Mercer'i kaçırdığından beri ilk zaferiydi bu.

Louvaen, gülümsemesini yakalamasını istemediği için yüzünü karışık saçlarının arkasına sakladı. Babasına döndü ve başıyla hızlıca selam verdi

Jimenin ile yaşadığı bu son üzücü çatışmaya rağmen iyi olduğuna dair güvence verdi.

Cinnia'ya iki kez daha geldi; Cinnia her ikisinde de aynayı çağırdı ve her iki denemede de Cinnia'nın görüntüsünü kaldırmayı başaramadı. Ayna hâlâ bir işaretli ve bu nedenle hâlâ bir sorundu ama en azından artık Cinnia'yı onun şehvet düşkünü bakışlarına sunmuyordu. Bundan sonra pes etti ama aynada avını izleyememesi onu daha yorucu bir tempoya teşvik etti. Gece boyunca at sürdüler. Louvaen'in yorgunluğu tiksintisini bastırdı ve Jimenin'in göğsüne yaslanarak uyuyakaldı. Jimenin kaba bir hareketle onu atından iterek uyandırdı.

Jimenin onu geri sürüklemeyden önce işemesi için ona kadar sayması gerektiğini emretti. Eyerden düştüğü için sersemlemiş ve nefessiz kalmış bir halde en yakın alığa doğru topallayarak ilerledi ve Jimenin "Sekiz" diye seslenmeden önce geri dönmeyi başardı.

Ambrose'un yolculuk büyüünün bulunduğu ormanlık alana öğleden sonra geç saatlerde varmışlardı. Mavi ısıltı şeritlerinin sıçradığı sulu bir hava kuşağı soldan sağa, görünen ufukların çok ötesine uzanıyordu. Louvaen Ketach Tor'a gidip gelirken bu kuşaktan geçmişti. Hem Plowfoot hem de Sparrow, bir yerden başka bir yere parmak şıklatmasından daha hızlı bir şekilde fırlatılmanın verdiği bükölme ve çarpılma hissi karşısında paniğe kapılmışlardı. Büyünün varlığından habersiz olan adamlar büyülenmiş duvara doğru ilerlediler. Sadece atlar bir tuhaflık hissetti. Birbirlerine kişiyor ve binicilerinin altında huzursuzca sıçıyorlardı.

Louvaen Jimenin'i yolculuk büyüü hakkında uyarma fikriyle boğuştu. Bunu yaparsa, Jimenin ona neden daha önce söylemediğini öğrenmek isteyecek, sonra da onu yeteneğı hakkında sorguya çekecekti. Annesinin büyücölük yeteneğinin, başkalarının göremediğı büyüüyü görmesini sağladığını öğrenmesinden hoşlanmamıştı. Sessiz kaldı ve ova ormanından dağ ormanına geçişe hazırlanmak için eyerin kulpunu kavradı.

Karnı boğazına düğümlendi ve dizlerinin üzerine çöktü, çünkü kuşatılmış duvardan geçip kar fırtınasının beyaz uğultusuna doğru ilerliyorlardı. Jimenin panik halindeki bineğini kontrol altına almak için mücadele ederken bile koltuğunu korudu. Emirlerindeki grup, bağırarak adamlar ve tepinen atlardan oluşan kaotik bir kalabalığa dönüşmüştü. Düzeni bulmaları Jimenin'in bağırışları ve ağaçlara doğru çılgınca koşuşturmalarıyla birkaç dakika sürdü. Louvaen karla örtölü kalabalığın içine baktı ve babasının korkmaktan başka bir şey yaşamadığını görerek rahatladı. Jimenin'in kölelerinden birinin arkasında oturmuş, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Jimenin'in yüzü gri karanlıkta vahş bir görünüme bürünmüştü; dudakları renksiz dişlerinden sıyrılmış, gözbebekleri büyümüş ve gözleri koyu bir siyaha . Onu sarstı. "Ne büyüü bu? Neredeyiz biz?" İnleyen rüzgâr sesini huysuz bir sızlanmaya dönüştürdü.

Louvaen kirpiklerindeki kar tanelerini sildi ve vadinin karşısına baktı

kayanın üzerine tünemiş yapıya doğru ilerledi. Soğuğu, acıyı, babası ve kız kardeşi için duyduğu korkuyu unuttu. Büyü hislerini bastırdı ve küçük bir hıçkırık tuttu. Akı yükselmişti - yavaş bir gelgitte değil, dev bir dalgayla, etrafındaki her şeyi hırpalayarak. Havada mavi kıvılcımlar uçuşuyor, bunlara kaleyi ve çevresindeki araziye yıkayan aynı ışıktan dalgalı nehirler katılıyordu. Asma köprü indirilmiş ve kapı siperi kaldırılmıştı. Ketach Tor ya terk edilmişti ya da onları bekliyorlardı. Jimenin'in atından atlayıp köprüyü koşarak geçmekten başka bir şey istemiyordu. O hırpalanmış kalenin içinde bir yerlerde, aynı derecede hırpalanmış bir adam bekliyordu - tamamen deli, tamamen insanlık dışı.

Onun sessizliği üzerine Jimenin saçını çekti. Tısladı ve kaleyi işaret etti. "Ketach Tor," diye bağırdı rüzgârın üzerinde. "Ketach Tor'a ulaştınız."

Ona doğru eğildi, ağzı kulağına doğru ıslaktı. "Eğer bu bir numaraysa, Babanı burada kesip parçalarını vadiye atacağım. Sonra da adamlarımı üzerine salarım. Burada benim kadar seçici olmayan birkaç kişi daha var. Her sıcak amcık iş görür. Karda kan kaybından ölürsün, tabii önce donmazsan."

Ayak parmaklarından başlayarak vücudunun her yerini saran ürperti onu neredeyse attan düşürüyordu. Sesini bir şekilde sabit tutabildiği için kendini tebrik etti. "Aynanın işareti yaradı," dedi. Burası Gavin de Lovet'in evi."

Onur ve ahlak konusunda eksik olan Jimenin, liderlik yeteneğine sahipti. Kısa sürede adamlarını topladı ve asma köprüden geçmelerini emretti. Yavaşça ilerlediler -Jimenin en öndeydi- ve köprünün gıcırdayan tahtalarının üzerinden geçtiler. Louvaen babasının ince pelerinine sarınarak titredi ve gözlerini kısarak etraflarında dönen kar fırtınalarına baktı. Montebianco'ya gitmek üzere yola çıktığında hava hiç bu kadar kötü ya da sert olmamıştı ve Ambrose'un Ketach Tor'da kışın son tutuşunu güçlendirmek için büyücülüğünü kullanıp kullanmadığını merak etti.

Köprüyü geçtiler, barikatı aştılar ve ıssız bailey'e olaysız bir şekilde girdiler. Rüzgâr feryattan iniltiye dönüşürken, kar yoğun bir şekilde yağıyordu. Kale yükseliyordu, taştan bir duvar

alacakaranlığa bürünmüştü. Sağ tarafında bir mırıltı yükseldi, ısıklı ve hışırtilı. Ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Bu nefret dolu sesi biliyordu ve atlar bunu bilmeseler de bir yırtıcının tehdidini fark etmişlerdi. Jimenin'in bineği yana doğru ürkü ve kulakları başına doğru düzleşti. Diğer atlar da onu izledi. Louvaen gölgelerin içine baktı ve uzaklaştı.

Isabeau'nun kötü niyetli gülleri bailey'in yarısını ve kule kalesinin neredeyse tamamını yutmuştu. Dikenli sarmaşıkların silüetleri taşların üzerinden kıvrılarak Ballard'ın yatak odasının penceresine dökülüyordu. Arazidekiler bir o yana bir bu yana sallanıyor, koyu renkli çiçekleri çenelerini kırar gibi sallanıyordu. Jimenin'in adamları kötülükten korunmak için parmaklarıyla işaretler yapıyor ve yüksek sesle Ketach Tor'da ne tür kara büyüler olduğunu merak ediyorlardı.

Jimenin, "Dilinizi tutun ve meşalelerinizi yakın, sizi gidi loboslar," diye emretti. "Konuşan bir çiçek tarafından kovalanmayacağım." Çakmak taşının çakılması ve reçineli çam ağacının üzerindeki kıvılcımların tıslaması, bailey'nin harap binalarını ve kıvranan gülleri ortaya çıkaran ışık koronalarını müjdeledi. Bir süre durakladıktan sonra Jimenin konuştu. "Cinnia bunun için mi evlendi?" dedi alaycı bir sesle.

Louvaen'in aklından onunla alay etmek, çok arzuladığı kadının, görünürdeki yoksulluğuna rağmen de Lovet ile evlendiğini, çünkü onu sevdiğini ve Jimenin'e teslim olmadan önce paçavralar içinde ya da yalnız yaşayacağını söylemek geçiyordu.

"Ah Cinnia," diye seslendi şarkılı bir sesle. "Dışarı çık, her neredeysen dışarı çık."

Parşömen kaplı bir pencerede aniden beliren mum ışığının titremesi ve ana kapıların yavaşça gıcırdayarak açılmasıyla Louvaen nefesini tuttu.

Elinde mum tutan hafif bir figür kapı aralığında belirdi. Louvaen kendini tutamadı. Pelerinli ve kapüşonlu kız kardeşini görünce haykırdı. "Cinnia, içeride kal!"

Jimenin tabancalarından birinin namlusunu kadının yaralanmamış tarafına dayadı. "Kapa çeneni," dedi. Yaklaşan figüre bir kez daha seslendi. "Gel ve bizi selamla, güzel kız. Baban ve kız kardeşin seni görmek için sabırsızlanıyor."

Cinnia bailey boyunca zarifçe ilerledi. Louvaen gözlerini kıstı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Cerulean ışıktan bir aura Cinnia'yı çevreledi. Mum alevi soğuk rüzgârda dans ediyordu ve bir an için

Ambrose'un yüzü kapşonun gölgeleri arasından ona bakıyordu.

Louvaen şaşkınlıkla sarsıldı, Jimenin'in kıpırdamadan durmasını söyleyen hırıltısına sağırdı. Büyücü yaklaşırken, onu esir alan kişinin nefes alış verişindeki değışikliği hissetti -hızlı, istekli nefesler ve siyah kalbinin hızlı ritmi-. Sahte Cinnia mumunu kaldırdı ve hepsini bu noktaya ve yere getiren güzel yüzü ortaya çıktı. Kahverengi gözler ciddiye, dolgun dudaklı ağız glmsemiyordu ama yine de baştan çıkarıcıydı. "İşte buradayım, Don Jimenin," dedi şekerli ses tonuyla, tamamen Cinnia'ya aitti ve Ambrose'a dair hiçbir şey yoktu. "Benden ne istersiniz?"

Henüz zaferinden emin olmayan ve avının güzelliği ve yakınlığı karşısında kendini tamamen kaptıran Jimenin, Louvaen'i sıkıca kavradı ve Cinnia ile arasına mesafe koydu. "Kocan nerede, kızım?"

Gözleri yaşlarla doldu. "O öldü, efendim."

Bu Cinnia bir illüzyon olabilirdi ama keder gerçektir. Louvaen hıçkırıklarını bastırdı. Gavin lmşt. Ve eğer o öldüyse, Ballard da ölmüştü. İçinde bir şey çatladı - Thomas'ı kaybettiğinde açılan eski bir yaranın kabuğu. Ballard'ın ölümü bu yarayı yeniden açmış ve bin kat daha fazla acıtmıştı. Thomas öldüğünde onun yanındaydı; Ballard sonunda kendi eliyle ya da oğlu tarafından yok edildiğinde bir ağaca bağlanmış ya da Jimenin'in atına koşulmuştu. Kule kalesini fethettiklerinde gller hikâyeyi anlatmıştı ama Ketach Tor'u basan akıntıya rağmen iki adamın kurtulabileceğine dair zayıf bir umuda tutunmuştu. Isabeau'nun lanetini kırmayı başaramamışlardı. Cinnia kılığına girmiş Ambrose'a, onun büyülenmiş gözlerindeki kasvetli umutsuzluğa baktı. "zr dilerim," diye fısıldadı. "Çok çok zgnm."

Bir başka farkındalık ciğerlerindeki son havayı da tüketti. ile Gavin öldü, gerçek Cinnia'ya ne olmuştu?

Ambrose gözyaşlarıyla ıslanmış uzun kirpiklerini kırptırdı ve sözsüz bir şekilde başını salladı. Dikkatini tekrar Jimenin'e çevirdi. Louvaen adamın yüzünü göremiyordu ama sesindeki memnuniyet yeterince açıktı. "Bu herkes için işleri çok daha kolaylaştırır." Tabancayı Louvaen'in yanından indirdi. "Kız kardeşinle yer değiştirecek ve benimle gideceksin. Mücadele yok, itiraz yok ve

Babanın yaşamasına izin

vereceğim." "Peki ya

Louvaen?" "Göreceğiz."

Ambrose ona baktı, bakışları granit sertliğinde ve sessiz bir mesajla parlıyordu: Hazır ol. Aralarındaki kısa ilişki her zaman hakaretler ve ihtiyatlı ateşkeslerle geçmişti ama Ambrose kurnaz büyücüye saygı duymaya başlamış ve onu kurtarmak için düşmanın arasına girdiğinde cesaretle kazandığı güveni ona vermişti. Başını öne eğdi.

Jimenin'e duru bir bakış fırlattı. "Ben de seninle geleceğim," dedi basitçe.

"Cinnia, lütfen!" Babası uşaklardan birinin arkasındaki yerinden bağırdı. Louvaen ona sessiz olmasını söylemek istedi ama emri oyunu ele verebilirdi. Ayrıca protestosunun beklenmedik bir yararı da vardı. Ambrose illüzyonuyla Mercer'ı kandırıdıysa, herkesi kandırmıştı.

Büyücü elindeki mumu karın üzerine bıraktı ve iki elini Jimenin'e doğru kaldırdı. "Nasıl sürebilirim?"

Sanki bu soru Jimenin'i uyandırmış gibi, Louvaen'i sertçe yana itti ve hevesle en yeni esirine uzandı. Louvaen eyerden fırladı ve toz bulutu içinde yere yığıldı. At görüş alanının çoğunu kapatmıştı ama Jimenin'in şok olmuş yüz ifadesini yakalamıştı ki Jimenin karşı taraftaki koltuğundan devrildi.

Ambrose tamamen kendisine ait derin bir sesle kükredi. "Yürü, Louvaen!"

Yakıcı bir ışık parıltısı bailey boyunca patladı. Gözleri kamaşan Louvaen elleri ve dizleri üzerinde toynak seslerinden kaçmaya çalışırken, korkmuş atlar ikinci kez her yöne doğru kaçışmaya başladı. Bir dizi gök gürültülü çatırtı kargaşaya eklendi ve yaralıların acı dolu çığlıkları at ciyaklamaları ve kişnemeleri korosuna katıldı. Bu kaosun içinde bir yerlerde Jimenin'in adamları ya birbirlerini vurmuş, ya atlarını vurmuş ya da Tanrı korusun, babasını veya Ambrose'u vurmuşlardı.

Isabeau'nun güllerinin uyarı tıslaması tehlikeli bir şekilde yakınından geliyordu ve o da irkilerek buzlu çamurda kayarak uzaklaştı. Hayvanlardan biri dörtmala yanından geçerken atın kuyruğunun uçları yanağına çarptı.

gece raylarını dalgalandırmaya yetecek kadar. Ezilmekten kıl payı kurtulmuştu; bu, güllere tırmanarak ölmektense her gün katlanabileceği bir sondu.

Ambrose'un ışık büyüünün patlamasından sonra görüşü düzelir düzelmez, bir başkası onu takip etti ve Ambrose'u birinin vurduğuna dair korkularını yatıştırdı.

"Yerinizde kalın, sizi beyaz ciğerli paçavralar!" Jimenin gürültünün üzerinde kükredi. "Kadını ve yaşlı adamı vurun!"

Jimenin'in tehdidi Louvaen'i susturdu ve Mercer'in de aynısını yapması için dua etti. Yere çarpan bir bedenın ağır gümbürtüsü onu sıçrattı. Şeytani güller bir kurbana yapıştığında tıslamalar çılgınca hışırtilara dönüştü. Bir adamın çığlıkları gürültüyü geçerek, damarlarındaki her damla kanı donduran doğaüstü çığlıklara dönüştü. Bailey hareketsiz kaldı. Kalan atlar bile sessiz kaldı. Sadece talihsiz bir ruhun can çekişen çığlıkları sessizliği delip geçti.

Geçici körlüğün merhametine minnettar olan Louvaen, kapının olabileceğini tahmin ettiğı yere doğru sürünerek ilerlemeye devam etti. İçeri girebilirse, Ballard'ın birçok silahından biriyle kendini silahlandırabilirdi. Bir kılıç, bir çakmaklı tüfeğe karşı pek işe yaramazdı ama şu anda sahip olduğu şeyden daha iyiydi, ki o da hiçbir şeydi. Ağlamaklı bir uluma, ölmekte olan uşağın solmakta olan çığlıklarını bastırdığında bir kez daha durdu. Kurtsu ve vahşi olan bu çığlığa başka bir çığlık, daha doğrusu ayaklarının altındaki toprağı titreten bir kükrete katıldı.

Görüşü, siyah bir şeklin kapıdan fırlayıp bailey'e girdiğini ve en yakındaki adamın üzerine o kadar hızlı atladığını görmek için zamanında açıldı ki, bir dizi parıldayan pençe onu gırtlğından taşlığına kadar yarmadan önce bağırma şansı yoktu. İkinci bir şekil de aynı hızla onu takip etti. Yürüyüşü farklıydı, topallayarak yürümekten çok örümcekli bir koşu gibiydi. İlk yaratık gibi o da mücadelenin içine daldı ve ulaşabildiğı herkese saldırdı. Çığlıklar ve silah sesleri arasında Louvaen kendini yere bıraktı. Gizlenen kar yağışı altında çılgınca babasını ve Ambrose'u aradı -artık kılık değiştirmemişti- ve her iki adamın da ölü bir at leşinin arkasında toplandığını gördü.

Jimenin ve adamları kapıdan kaçmaya çalışan saldırganlarla savaş alanına dönmüş bailey boyunca savaştılar. Canavarlardan biri döndü ve ayın ışığında kükürtlü gözlerin parlak ışıltısını yakaladı,

kılları ve dev bir yarasanın ezilmiş yüzü vardı. Louvaen haykırdı. Gavin yaşıyordu. Eğer oğlu yaşıyorsa, belki babası da yaşıyordu. Diğer yaratığın peşine düştü ve onu Jimenin'in uşaklarından birini ayrı vücut parçalarından bir yığına dönüştürmekle meşgul buldu. Her tarafa kan sıçramıştı ve yarı karanlıkta bir çift göz daha parlıyordu. Ballard. Ya da bir zamanlar Ketach Tor'un efendisi olan şey.

Bu vahşi şey, tıpkı yarasa-kurt hayvanının Gavin'den hiçbir iz taşıyamaması gibi, severek büyüdüğü adama hiç benzemiyordu. Ambrose'un bakışlarındaki korkunç ıstırap öldükleri için değil, hâlâ hayatta oldukları içindi.

Uyanırken gördüğü kâbus daha da kötüleşti. Gerçek Cinnia kapıda belirdi ve bailey'e doğru fırladı. Louvaen çığlık attı ve ayağa . Tedbiri elden bırakarak kollarını sallaya sallaya kapıya doğru koştu. "Cinnia! Tanrı aşkına, içeri gir! İçeri gir!"

O anda dünya yavaşladı ve kavgı sesleri . Cinnia'nın gözleri yaşlı ve solgun yüzünü gördü, bakışları sadece Gavin'e sabitlenmişti. Göz ucuyla bir hareket gördü. Jimenin döndü, o boş bakışları dehşetten kötülüğe dönüştü. Onlara doğru koşmaya başladı, elindeki tabancayı kaldırmış ve Cinnia'ya doğrultmuştu. Louvaen ona doğru hamle yaptı. Çakmaklı tetiğin tıkırtısı kulaklarında çınladı ve kız kardeşine çarpmak için namludan fırlayan kurşun topun eşlik eden parıltısını ve sessiz patlamasını bekleyerek irkildi.

Hiçbir şey. Dünya yeniden hızlandı ve tanrılar umutsuz dualara cevap verdi. Jimenin tabancası ateş almazken sinirli sinirli küfürler savurdu. Silahı yarım kaldırdı ama horozu tam olarak indirmeye fırsat bulamadı. Tam Cinnia'ya ikinci kez nişan aldığı sırada gözleri büyüdü ve sendeleyerek öne doğru atıldı. Kolu yana düştü ve yüzüstü çamur ve karın içine düşmeden önce dizlerinin çöktü. Kürek kemiklerinin arasından bir savaşçı kraliçenin bıçağı çıkmıştı. Mercer arkasında duruyordu; soluk soluğa kalmış bir attan daha sert nefes alıyordu; yüz hatları acımasız bir zaferle kararmıştı.

Uysal babasının en nefret ettikleri düşmanı yok ettiğini görmek şoku Louvaen'i durdurmadı. Düşen Jimenin'e doğru topallayarak ilerledi ve

Tabancayı onun hareketsiz parmaklarından aldı. Mercer'ın eline uzandı. "Uzaklaş baba. Acele et." Mercer, Cinnia'ya ulaşma çabalarında onun yanında tökezlerken, onu çekiştirerek dik tuttu.

Lanetli baba-oğul çifti son rakiplerinin de canına okudu ve geriye sadece Louvaen, Cinnia, Mercer ve Ambrose'u onların olmayan merhametlerine bıraktı. Ne yazık ki ne o ne de Mercer yeterince hızlıydı. O daha iki adım atamadan, Gavin bailey'nin karşısına geçti ve onunla Cinnia'nın arasına çömeldi. Kambur sırtındaki tüyler uyarmak için diken diken oldu ve etkileyici dişlerinin arasından hırladı.

O ve Mercer donup kaldı. Louvaen, Jimenin'in ölü elinden aldığı tabancayı tam dolduruşa getirdi. Gavin onlara saldırırsa ya da Cinnia'ya saldırırsa ateş etmekten başka çaresi kalmayacaktı. Gavin ikisini de yapmadı ama sırtındaki tüyler onların her irkilmesinde ve kıpırdanmasında kabarıyordu. Louvaen onun ileri geri yürüyüşünü izledi ve aklına bir fikir geldi. Eşini koruyordu. İnsan Gavin o hayvani beyninin bir yerlerinde Cinnia'yı hatırladı, sevgili eşini hatırladı ve onu kendisine zarar verebileceklerden korumaya çalıştı. Karşısındaki Cinnia'nın bakışları lanetli kocasına takılı kalmıştı.

"Gavin," diye mırıldandı. "Sevgili oğlum, bana geri dön."

Louvaen kız kardeşinin yalvarışındaki özlemi ve Gavin'in cazibesini anlamakta zorlanan canavar suratındaki şaşkınlığı görünce gözyaşlarını sildi. Tanrılar , şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Babasının kolunu tuttu ve kulağına fısıldamak için eğildi "Yavaşça geri baba." Belki de bu kadar yakın olmazlarsa Gavin dikkatini onlardan çok Cinnia üzerinde yoğunlaştırabilirdi. Herkesten çok Cinnia'nın ona ulaşma şansı vardı.

Gavin'in kürkle kaplı vücudundaki tüm tüyler diken olunca durdular. Sarı gözleri parladı ve arkalarındaki bir şeye bakarken dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. Ay ışığında Cinnia'nın yüzü bembeyaz kesildi.

"Dikkatli ol Lou," diye alçak sesle uyardı. "De Sauveterre arkamızda sen."

Önceden uyarılmış olan Louvaen yavaşça döndü ve neredeyse dudağını ısıracaktı

çığlık atmamaya çalışıyordum.

Her çocuk, insanların kötü düşüncelerinden, acılarından ve öfkelerinden doğan karanlık varlıklar olan yaban eriği halkıyla ilgili hikayelerle büyümüştür. Geceleri perdelerin arkasında, pencerelerin kenarında ve yatakların altında sinsice dolaşırlar, dinlemeyen çocukları evlerinden alıp yutmaya hazır beklerlerdi. Çocukluğunda, on bir yaşındaki Louvaen, üç yaşındaki Cinnia ile aynı yatağı paylaşmıştı. Çoğu gece yatma saatlerinden çok sonra uyanık kalmış, gece yarısı atıştırmalık arayan bir sloe-kin ile savaşmak zorunda kalma ihtimaline karşı annelerinin çamaşır sopalarından birini elinde tutmuştu. O ve Cinnia büyüyüp kadın olmuş ve bu gece dehşetlerini çocukluk anılarına gömmüşlerdi. En karanlık rüyalarında bile bunların gerçek olduğunu ya da bir yetişkin olarak bir tanesiyle karşılaşabileceğini hayal etmemişti.

Onu son gördüğünde, Ballard'ın değişimleri şaşırtıcı olmuştu. O saçlarına ve kafa derisinden filizlenen yeni boynuzlarının etrafına dokunan acı tatlıya, onu eski doğa tanrılarından birine benzeterek hayali bir dokunuş kattı. Yine de gözleri onu temkinli kılıyordu. Son akıntı onları kalıcı olarak en koyu kahverengiden bir yılanın gözbebeklerine sahip çam özünün sarısına dönüştürmüştü. Acı tatlıyı koparmış, kabuktan yapılmış deri parçalarını okşamış ve sürüngen gözlerini öperek kapatmıştı. Lanetin fiziksel çarpıtmalarının altında o hâlâ aşık olduğu sabırlı, asil adamdı.

Bu bir insan değildi. Daha önce vücudunu yamalı bohça gibi saran ağaç kabukları şimdi onu yaşlı bir meşe gibi odunsu ve çatlak bir hale getirmişti. Kabukların arasından rastgele noktalarda kıl tutamları fişkırıyordu. Gövdesine, boynuna ve yüzüne kazınmış kıvrımlı yara izleri patlamış ve sertleşmiş, sivri boynuzlarla birleşip başının tepesinde boğumlu kök ve boynuzdan bir taç oluşturana kadar kafa derisine kaymıştı. Kolları ve bacakları incelmış ve uzamıştı, sanki bir şekilde askı işkencelerinden dallar gibi gerilmiş kemiklerle kurtulmuş gibi, kocaman mafsallı eller ve kan damlayan siyah pençelerle uçlanmış ayaklarla son buluyordu.

En kötüsü de, Gavin'e tanınmayacak kadar çarpık bir suratla bakıyordu. İskelet elmacık kemikleri, oyuk göz çukurlarının altında kıvrılmıştı.

Gözler yerine beyaz ışığın parlak noktalarını barındırıyordu - yıldızlar kadar soğuk ve uzak bir ışık. Homurdandı, ne hayvani ne de insani ama uhrevi bir şey olan garip bir kazıma sesiydi. Louvaen siyah dili ve mızrak ucu dişleriyle yarılmış ağzını görünce ürperdi. Bu ormanın hükümdarı değil, iblisiydi.

"Ballard," dedi.

"Hayır Louvaen, artık değil." Ambrose, Gavin ve Ballard'ın arasındaki açıklıkta konuşuyordu. Mercer gibi o da at barikatının güvenliğinden ayrılmış ve onlara doğru yaklaşmıştı. Suratsız yüz hatlarında gölgeler oynayıyordu. Ballard parlayan gözlerini ona çevirdiğinde durdu. İblisin dişleri meydan okurcasına birbirine çarptı, bir kurt kapanı kadar vahşiydi. Dikkatini Gavin'e verdi ve aynı hareketi tekrarladı.

Gavin'in hırlaması çok daha az doğüstü ama aynı derecede tehditkâr bir hırıltıyla karşılık verdi. Pençeli ellerinden biri havaya vurdu ve Gavin bir ayağını çamura vurarak onu uyardı. Cinnia arkasından usulca konuştu, hâlâ kim olduğunu hatırlamasını, babasını hatırlamasını isteyen yatıştırıcı sesiyle.

"Aşkım, sen Gavin de Lovet'sin. Burası senin evin; biz senin aileniz. Baban karşında duruyor - seni seven, seni Isabeau'nun lanetinden koruyan adam." Kadın durmadan yalvarıp yakarıyor, Gavin'in yarasayı andıran iri kulakları onu dinlerken dönüyor ve parmaklarıyla yeri tırmalayan ve odunsu boğazından garip sesler çıkaran kimerayı sarılıklı gözlerle izliyordu.

Louvaen kendi kendine fısıltıyla "Hatırla, hatırla" diye bağırdı. Gavin laneti kırmanın son anahtarıydı. Saldırganlık ve kana susamışlıkla hareket eden kaba saba biri olarak eski halini hatırlama şansı yoktu ama yine içgüdüsel olarak Cinnia'ya koşmuş, onu tehdit olarak gördüğü kişilerden korumuştı. İçinde bir yerlerde, o adamın kıvılcımı yanıyordu. Bu alevi besleyebilecek biri varsa o da karısıydı. Her iki adamı değilse bile birini kurtarmak için hâlâ bir şans vardı.

Babasının elini o kadar sıkı tuttu ki parmakları uyuştı. Gavin'in bir an için gözlerini kapatıp başını sallamasını ve gözlerini açıp bahar kadar yeşil irislerini göstermesini izlediler. Louvaen'in boğazında boğuk bir çığlık düğümlendi.

Ballard'a bakarken boğazını sıktı ve onların anlayabileceği kadar net iki kelime geveledi. "Babam," dedi ve dizlerinin üzerine çöktü.

İki kız kardeş baba-oğul aşklarını ilan ettiklerinde kaleyi vuran aynı gümbürtü ve sarsıntı dalgası şimdi bailey boyunca sıçradı. Mercer, yana doğru eğilen Louvaen'e doğru tökezledi ve bir baş dönmesi dalgası ona çarpınca neredeyse düşüyordu. Bailey, sanki kalın dalgalı bir camın arkasından bakıyormuş gibi çarpık bir manzaraya dönüştü. Isabeau'nun kana susamış güllerinin tıslamasıyla birlikte küfürler, bağırışlar ve insanlık dışı çığlıklar yükseldi. Dik durmak ve zaten zayıflamış olan görüşünü netleştirmek için mücadele etti. Gavin dizlerinin üzerinde kaldı, başını tutuyor ve Cinnia'nın kollarında ileri geri sallanıyordu. Aynı bozulma onun da üzerine çökmüş, onu canavardan insana ve tekrar canavara dönüştürmüştü. Louvaen gibi Ambrose da ayakta kalabilmek için mücadele etti. Kendini dengelemek için kollarını uzattı ve başını birkaç kez salladı.

Bozulma kayboldu ve güllerin ısıklı korusu öldü. Louvaen Babasına sarıldı ve gözlerinin içine baktı. "İyi misin?"

Suluk soluğa fısıldamadan önce başını salladı: "Tanrı aşkına Lou. Bak!"

Onun bakışlarını takip etti ve nefesi kesildi. Yarasa-kurt yaratık gitmişti. Onun yerine Gavin, Cinnia'nın kollarında baygın bir şekilde yığılmıştı. Louvaen Ballard'ı bulmak için etrafına bakındı. Onu hiç değişmemiş halde bulduğunda sevinci kursağında kaldı. Hâlâ uzun zaman önce ölmüş karısının nefretinin yarattığı iğrençlikle sallanıyor ve budaklı tacını pençeliyordu.

Sesi bir hıçkırıkla kesildi. "Bırak onu, Isabeau. Sana yalvarıyorum."

Isabeau'nun gücü yok edilmiş olsa bile, bu işin peşini bırakmak yoktu. Ballard lanetin zarar verici etkilerini çok uzun süre omuzlamıştı. Kırılmış olsa da onu hâlâ esir tutuyordu. Umudunu kaybetmeyi reddediyordu. Cinnia'nın aksine, rahatlatıcı bir görünüşü ya da yatıştırıcı bir sesi olan sakın bir kadın değildi. Ballard'ın karısı da değildi ama kız kardeşinin yöntemleri Gavin'de başarılı olduysa, Ballard'da da başarılı olabilirdi. Denemek zorundaydı; başka çaresi yoktu.

"Ballard," dedi usulca. "Beni hatırlıyor musun, orman kralı? Seni hatırlıyorum, tıpkı emrettiğin gibi." Parmağıyla dokunmak için babasını serbest bıraktı.

göğsüne karşı. "Hırçın, azarlayıcı, balıkçı kadın. Eğer bana geri dönmezsen beni kim nazik yapacak?"

Zaman yaşlı bir adamın sürçmeleriyle akıp gidiyordu. Ballard ona göz , ışıltılı gözleri hiç kararmadı ya da tanıma ışıltısı göstermedi. Derisi kabuk gibi, dişleri keskin, bacakları ve kolları yapraksız dallar gibi ince ve kaskatı kalmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Mercer onun koluna dokundu. "Artık çok geç Lou."

"Vur onu, Louvaen." Ambrose'un sert emri bailey boyunca çatırdadı. Sarsıldı ve sağlam gözleriyle ona baktı. Çakmaklı tüfek neredeyse unutulmuş ve hâlâ tam kurulu bir şekilde avucunun içinde duruyordu. "Vur onu," diye tekrarladı. "Ve ona hak ettiği merhameti göster."

Tabancanın ağırlığı elini sıkıyordu. "Sadece biraz daha zaman," diye yalvardı. Lanet bozulmuştu. Birkaç saniye daha beklerlerse...

Gavin, Cinnia'nın kollarında inledi. Ballard çömelmiş, siyah dilini kızarmış dudaklarında gezdiriyordu. Dirseklerinden ve kürek kemiklerinden çıkan sivri dallar titriyor, kürk tutamları kabarıyordu. Ballard öne atılıp çaresiz Gavin'e doğru hamle yaparken Cinnia arkasından çığlık attı.

"Şimdi, Louvaen! Ambrose kükredi. "Vurun onu!"

Tabancasını kaldırdı. Yarı kör ve soğuktan titreyerek sıçrayan canavara nişan aldı ve tetiği çekti. Tavadan bir kıvılcım yağmuru halinde ışık fışkırdı. Tabanca ateşlendiğinde yüzünü parlak barut parıltısından çevirdi. Geriye doğru savrulan karanlık bir şeklin sadece bir anlık görüntüsünü yakaladı. Bunu bir homurtu ve yere çarpan bir şeyin çıkardığı gümbürtü izledi.

Silah parmaklarının arasından kaydı, düşerken ayak parmaklarını kıl payı kaçırdı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Louvaen uyuşmuş bir halde, karda bir ölü gibi büzülmüş olan hareketsiz figüre baktı. Akıttığı gözyaşları kurumuştur ve Ambrose koşarak yanından geçerken olduğu yerde kalakaldı; pelerini arkasından savrulurken, düşmüş efendisinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Cinnia ona seslendi ama o, ısırın soğuk, babasının yumuşak mırıltıları ve güllerin dikenli gobleninden gelen mutlak sessizlikle birlikte onu da görmezden geldi. Kafasının içinde sadece onun sesi yankılanıyordu, suçlayıcı, acımasız. *"Onu sen öldürdün. Onu sen öldürdün."*

"Louvaen, sana ihtiyacım var." Ambrose'un sesi suçlamaları keskin bir bıçak gibi kesti."

Öfkesi uyuşukluğunu yakıp kül etti. Bir kez cellat rolü oynamıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı. "Onu ikinci kez vurmayacağım, büyücü."

"Tartışmayı bırak, kadın! Gel!"

Louvaen kaçmak ve sesi kısılana kadar kederini haykırmak istemesine rağmen, Ballard'ın yanında diz çöken Ambrose'a katıldı. Şok onu sendeletti

Sevgilisine baktığında -çıplak, cılız, kanlı ve fazlasıyla canlı. Etrafındaki karda daha fazla kan kıpkırmızı akıyor ve Ambrose'un ellerinin Ballard'ın uyluğuna dolandığı parmaklarından akıyordu. Kadın adamın göğsüne nişan almış ve onu bacağından vurmuştu. Büyücü kaşlarını çatarak ona baktı.

"Orada bir embesil gibi dikilip durma," diye tersledi. "Bana yardım et." Yanına çöktü, Ballard'ın yüzüne öyle bir bakıyordu ki, Ambrose'un kanlı ellerinin Ballard'ın bacağına uzandığının farkında bile değildi. "Kanamayı yavaşlatmak için sıkıca bastır," diye talimat verdi. Ambrose pelerinininden bir kumaş parçası koparıp yaranın etrafına sararken, Ballard da onun talimatını izledi. "İyi ki tabancayla tekmelerin kadar hassas değilsin," dedi.

Mercer'a işaret etti. "Louvaen'in babası mı?" Diğer adam başını salladı. "Birazdan yardımını isteyeceğim. Şimdilik Louvaen'in yanında kal. Gavin'i görmem ve Magda'yı çardaktan getirmem gerekiyor. Diğer kadınları koruyor ve buradaki şifacı o." Cinnia'nın Gavin'e sarıldığı yere doğru yürüdü.

Mercer, Louvaen'in yanına yerleşti. "Bana söyleyebilirdin kızım." Kızın saçlarını okşadı. "İki düğün mü kaçırdım?"

"Hayır. Ben hâlâ Thomas Duenda'nın dul eşiyim."

"Peki ya Ballard de Sauveterre'in metresi?" Kadının sessizliği onun sorusunu yanıtlamıştı, o da başka bir soru sordu. "Onu seviyor musun?"

Louvaen eğildi ve dudaklarını Ballard'ın alına değdirdi. "Oh evet."

Ballard'ın göz kapakları seğirerek açıldığında keskin bir nefes aldı. Koyu ve sıvı gözleri bir an için keskinleşen şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Kuru dudaklarını pembe bir dille ıslattı ve yutkundu. "Sen sevmek için tehlikeli bir kadınsın Louvaen Duenda," dedi kısık bir sesle. Gözleri geri kaymadan önce buğulandı ve bir kez daha unutkanlığa gömüldü.

İçinde kuruduğunu ya da donduğunu sandığı tüm gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Babası hafifçe sırtını sıvazlarken hem gülüyor hem de hıçkırıyordu. Magda ve Ambrose onları bu şekilde buldu ve kahya onu ayağa kaldırdı.

Louvaen'e bir bakış fırlattı. "Kızım," dedi. "Sanki

Bir katır tarafından tekmelendin. Mutfağa git ve Clarimond'u bekle. Gavin ve *Dominus'u* içeri aldığımızda seninle ilgilenecek.

Louvaen tereddüt etti. "Yardım etmek istiyorum."

"Yoldan çekilerek yardımcı olacaksın. Şimdi dediğimi yap."

Louvaen ne zaman yenildiğini biliyordu. Ballard'a son bir kez daha baktıktan sonra mutfağa doğru yürüdü ve orayı devrilmiş mobilyalar ve kırık tabak çanaklardan oluşan bir harabe halinde buldu. Masa yan çevrilmiş ve duvara yaslanmıştı. Paramparça olmuş bir şarap çömleğinin parçaları yere saçılmıştı ve yıkıntılar arasında dikkatle ilerleyerek bir sandalye bulup oturdu. Gavin ya da Ballard bailey'e dalmadan önce öfkelerini mutfakta kusmuş olmalıydılar. Louvaen koltuğuna yığıldı, artık çaresizliğin ateşleyici dürtüsüyle hareket etmediği için yorgunluk onu kasıp kavuruyordu. Clarimond onu sandalyeden yarı kaymış halde buldu ve yere düşmekten kurtardı.

"Çok üzgün bir durumdasınız hanımefendi. Kıpırdamayın, ben sizi yerleştiririm.

hemen."

Clarimond tabak çanak parçalarını süpürüp suyu ısıtmaya koyulurken Louvaen sandalyede gevşek bir şekilde oturuyordu. Louvaen'in kanlı ellerini yıkadı ve yüzünü yıkadı, kararmış gözüne ve morarmış ağzına sempati duyarak gıdıkladı. Louvaen'in çamurlu gecelik entarisini çıkarıp sol tarafındaki yaraları ve morlukları görünce gıdıklaması yerini öfkeli bir hırıltıya bıraktı. "Banyo acı verici olacak hanımefendi," diye uyardı.

Titriyordu. "Lütfen, yıkanmam gerek." Jimenin'in dokunuşundan kurtulmak için buz fırtınasına bile dayanabilirdi. Eyerde ona karşı geçirdiği saatlerin anısı hâlâ tenini ürpertiyordu.

Clarimond'un nazik elleri vardı ama Louvaen banyo bittiğinde tanrılara şükretti. Dizleri birbirine vuruyordu; düşmeden önce oturması gerekiyordu. Hizmetçi ona Cinnia'nın gömleklerinden birini giydirdi ve omuzlarına bir battaniye attı.

"Gelin hanımefendi," dedi ve onu büyük salona doğru itti. "Odanızda bir değişiklik yok. Dinlenebilirsiniz. Yatağa girdiğinizde size sıcak bir içecek getireceğim."

Bir faaliyet kasırgasının içine adım attılar. Mercer yarı baygın haldeki Gavin'in yukarı çıkmasına yardım ederken, Joan kolları sargılarla dolu bir halde yanlarından geçip bailey'e doğru koştu. Louvaen, Gavin'in ağırlığı altında ezilen babası asma katta durduğunda ona el salladı. "Devam et baba," diye seslendi. "Ben iyiyim."

Durakladı, salonun açık kapısına ve dışarıda Ballard'la ilgilenenlere doğru çekildi. Clarimond onu hafifçe itti. "Bunu daha önce de yaptılar, hanımefendi. Bir şey öğrenir öğrenmez size söyleyeceğim."

Beklemeye razı olan Louvaen başını salladı ve merdivenleri tırmandı. Clarimond onu yatırıp dikkatini ocağı yakmaya verdiği yorgunluktan sarhoş olmuştu. Kar üzerindeki parlak kan görüntüsü ve bir tabanca atışının yankısıyla uykuya dalmadan önce kapının arkasından kapandığını zar zor duydu.

Yerdeki sandalyenin sürtünme sesi onu uyandırdı ve yatağının yanında oturan Cinnia'yı sulu pembe ışık huzmeleriyle yaldızlanmış bir halde buldu. Louvaen'in oturmasını engellemek için elini omzuna koydu. "Dinlenmen gerek Lou."

Louvaen omuz silkti. "Saat kaç?" "Şafaktan biraz sonra. Bütün gece uyudun."

Karnı guruldadı. Sadece bir ya da iki saat uyumak istemişti. Yorganı çekip çıkardı ve vücuduna çarpan ani soğuk hava akımıyla irkilerek tamamen uyandı. "Ballard nerede?" Yataktan fırladı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Baş dönüyor ve yanı zonkluyordu.

"Sen tanıdığım en inatçı kadınsın." Cinnia oturduğu yerden kalktı ve Louvaen'i koltuğa itti. "Seni yatağa bağlayayım mı?"

"Evet." Dün gece sevgilisini vurmuştu. Onun yatağının başında olmalıydı. Bu iş bitmeden önce onun mezarının başında da durabileceği düşüncesiyle kalbi göğsünde çarpıyordu.

Cinnia içini çekti. "De Sauveterre şu anda Ambrose'un odasında. Magda onunla ilgileniyor." Louvaen'in sorgulayan bakışları karşısında omuz silkti. "O iğrenç güller yatak odası da dahil olmak üzere tüm güneşi ele geçirdi. Onları söküp yaktığımızda çok mutlu olacağım."

Louvaen g llerin bir gece önce nasıl ölümcül bir çılgınlık içinde tıslayıp kıvrandıklarını ve sonra lanetin son bağıının aniden sessizleştiklerini hatırladı. " ld ler mi? G ller yani."

"Oldukça." Cinnia battaniyelerden birini Louvaen'in omuzlarına örttü ve ona bir fincan ılık bira uzattı. Kahverengi gözleri sulandı ve bir elini kaldırarak kız kardeşinin yüz hatlarının hayaletimsi hatlarını çizdi. "Ah Lou, zavallı yüzün."

Louvaen omuz silkti ve i kisini yudumladı. Yüzünün  nceki geceye göre büyük bir gelişme gösterdiğini düşündü. Bu sabah iki gözünü de a abilmışti. "Ben uyurken neler olduğunu anlat bana."

"Magda'nın de Sauveterre'e bakması için gereken şeyler için merdivenlerde bir sürü koşuşturma. Ambrose kendi odasıyla Gavin'in odası arasında zeminde bir yol açıyor.

"Ya babam?" Louvaen, Jimenin'i bı kladıktan sonra yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı. Alçak tarse'den nefret etmek için bir neden daha. Nazik babasını öldürmeye zorlamıştı.

Cinnia boş fincanını aldı ve yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Yeterince düşündüm. şu anda Joan ve Clarimond ile birlikte mutfakta. Sen uyurken ve ben Gavin'le birlikteyken onu kanatları altına aldılar." Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Gavin kendinde Lou. Yorgun ama hepsi bu." Louvaen'in elini tuttu ve parmaklarını sıktı. "Lanet gerçekten bozuldu."

Louvaen kız kardeşinin elinin arkasını öptü. Cinnia için çok sevinmişti, çünkü artık kendisine bağlı ve onun da aynı derecede bağlı olduğu bir adamla mutlu bir hayat yaşama şansına sahipti. Ancak sevincinin içinde kıskançlık da vardı. Aynı şeyi Ketach Tor'un efendisi için de istiyordu. Cinnia'nın haberi onu görmeye daha da kararlı hale getirdi.

"Giyinmeme yardım et," dedi ve ikinci kez, daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı. "Lou, sanmıyorum..."

"Benimle tartışma, Cinnia. Eğer babasının yerinde Gavin olsaydı, sen de yatakta uzanıyor olmazdın."

Bunun  zerine Cinnia kız kardeşinin isteklerine boyun eğdi. Louvaen'i giydirdi.

elbiselerinden birinin çok kısa etek ucuna kaşlarını çatarak baktı. "Bir çocuğun gardırobundan çalmışsın gibi görünüyorsun." Kaşları daha da çatıldı. "Seni buraya ayakkabısız getirdiklerine inanamıyorum!"

Jimenin'in onu buraya neredeyse dişsiz getirdiğini düşünürsek, Louvaen ayakkabısızlığına çok da kızmamıştı. "Bana yünlülerinden bir çift ver. Uygun bir ayakkabı bulana kadar ayaklarımı sıcak tutarlar."

Kısa bir süre saçları üzerinde tartıştılar, elf kilitli muhteşem bir hırıltı Paspaslar.

Louvaen fırça kullanan Cinnia'dan kaçtı. "Çok uzun sürer. Ben Bir prensi cezbetmek için kraliyet balosuna katılmak! Sadece iğnelememe yardım et."

Cinnia ona annelik yapmaya çalışırken ve Louvaen anneliğe direnirken Ambrose'un odasına giden yol boyunca didiştiler. Ambrose'un kapısına vurmak için yumruğunu kaldırdı.

"Ben yaparım." Cinnia onu kendisinden uzaklaştırdı. "Senin hantal yöntemlerin eşikten geçmene izin vermeyeceğini garanti edecek." Kapıyı çaldı - üç hafif vuruş. Kapı açılmadan önce birkaç sessiz an yaşandı ve Ambrose taş suratıyla onlara baktı.

Onun selam vermeyişinden ve yasaklayıcı duruşundan etkilenmeyen Cinnia tatlı tatlı gülümsedi. "Günaydın, Ambrose."

Ballard'ı görmek için yanıp tutuşan Louvaen, Ambrose'un bakışlarıyla karşılaştı. "Lütfen, Ambrose." Cinnia'nın kapıyı çalması gibi, bu da basit ve ölçülü bir istekti. Louvaen şaşırarak başını salladı ve kenara çekildi.

Onu geçip baharat ve mum kokularının yükseldiği rahat bir ön odaya girdiler. Oda, parşömenler ve büyü kitaplarıyla, cam şişeler ve sıvı dolu şişelerle ya da kurutulmuş ürkütücü tuhafılık parçalarıyla dolu masalardan oluşan bir saksığan yuvasıydı. Küçük bitki yığınları, çeşitli boyutlardaki havan ve havaneli ile bir büfe üzerinde yer paylaşıyordu. Tavandaki kancalardan sarımsak ve kurutulmuş menekşe çelenkleri sarkıyordu. Köşedeki mangalda kömürler turuncu renkte parlıyordu ve o siyah kafesten mavi büyüyle renklenmiş keskin dumanlar yükseliyordu. Bir büyücünün inine girmişlerdi.

Başka zaman olsa Louvaen gitmeye çalışan Cinnia'yı ezip geçerci. Şimdi tek endişesi, girişin yanındaki ikinci kapıdan geçmekti.

Mangal.

Büyücü onları yatak odasına götürürken takip etmelerini işaret etti. Önündeki kadınların kan, merhem, balmumu ve donyağı kokan bir odaya girmelerine izin verdi. Bu erken saatte bile oda kandiller ve mumlarla ısıtılıyordu ve üzerinde bir çaydanlık ve kazanın ısındığı bir ızgaranın örttüğü daha büyük bir mangalda ateş çıtırdıyordu. Magda ızgaranın üzerine eğildi ve kazanın içine bir avuç ot attı.

Hizmetçi alışlagelmiş selamlaşma faslını atlayıp yatağı işaret etti. "Orada senin için bir tabure var. Onunla konuşabilirsin ama cevap vermeyecek. Topu bacağından çıkardığımda bile kıpırdamadı."

Louvaen Magda'nın sözleri karşısında irkildi.

Ambrose'un yatağı Ballard'ınkinin daha küçük bir versiyonuydu; yüksekçe bir tente ve sıcaklığı muhafaza etmek için üç tarafında brokar perdeler vardı. Bunlar köşelere kaydırılmıştı ve Magda'nın hastasını kesintisiz olarak görmesini sağlıyordu. Adam yatağın bir kenarı boyunca uzanmış, uyluğunun üstünden dizinin hemen üstüne kadar sargılarla eşit şekilde sarılmış bir bacağı dışında örtülere sarılmıştı. Kadının onu yaraladığı yerde dairesel bir kan lekesi vardı.

De

rin bir nefes aldı, göğsünün üzerindeki örtüler yavaş bir ritimle yükselip alçalıyordu. Magda'nın yanındaki koltuğa oturdu, böylece onun nefes alışını duyabiliyor ve hâlâ yaşadığından emin olabiliyordu.

Onu hiçbir zaman al ya da esmer bir adam olarak tanımamıştı -kış hepsini solgunlaştırmıştı- ama yastıkların üzerinde korkunç duruyordu. Lanet cildine solgun bir renk vermişti. Kırılmış olsa bile, hâlâ ölüme meydan okuyan bir adamın solgunluğunu taşıyordu. Koyu lekeler gözlerinin altındaki ince deriyi morartmış ve elmacık kemiklerinin altındaki vadileri derinleştirmişti. Dudaklarının rengi ağarmış, yeni sakalının gölgesiyle tezat oluşturuyordu. Güllerin dikenli sarmaşıklarını yansıtan runik yara izlerinin çoğu gitmişti. Geriye kalan birkaç tanesi ise yüzyıllar önce savaş meydanından eve taşıdığı yaralarla karışacak şekilde solmuştu.

"Neredeyse Gavin'in hâlâ iplerime bağlı bir çocuk olduğu zamanlardaki gibi görünüyor." Magda onun yanında durmuş, Ballard'a sevgiyle bakıyordu. "Onu bundan çok daha kötü şeylere maruz bıraktım. Turnuva da savaş kadar ölümcüldür." O

iç çekti. "O her zaman güçlüydü ama bunca yıldan sonra lanet ona ne yaptı bilmiyorum. Onu güçlendirdi mi yoksa zayıflattı mı?"

Louvaen onun dokunuşuyla serinleyen kirli yanağını okşadı. "Onu öldürmek istemiştin," dedi.

"Çok kötü bir nişancısın kızım." Magda, Louvaen'in şaşkın ifadesine gülümsedi. "Yapılması gerekeni yaptın," diye açıkladı. "Ayrıca, Isabeau onu alt etseydi ve oğlunu öldürseydi Ballard'ın ruhu asla rahat etmezdi."

"Her ikisini de benimle paylaşabilmesi için ruhunu biraz daha bedeninde tutmasını tercih ederim."

Magda onun omzunu sıvazladı ve yüz hatları asıldı. "Acıyı tatlandırmayacağım Louvaen. Bacağındaki iğneyi kemik parçalarıyla birlikte çıkardım ama kaslar parçalanmış. Eğer yaşarsa ömrünün sonuna kadar topallayacak."

Louvaen Ballard'ın burnunu izledi, kemikli köprünün üzerinden geçerek genişlemiş burun deliklerine ve dudağına kadar indi. Ilık nefesi parmağında gezindi. "Ateşi yok."

"Henüz değil, ama olacak. Onu neredeyse boğana kadar boğazından aşağı ateş otu döktüm. Yine de böyle yaralar neredeyse her zaman zehirli olur."

Sözlerinin kehanet olduğu kanıtlandı. Sonraki dört gün boyunca ateş Ballard'ı kasıp kavurdu. Cildinin ölümcül solgunluğu, elmacık kemiklerini tozlandıran kızarıklığı vurgulamaya yaradı. Louvaen, Magda, Ambrose ve Gavin'le birlikte, bandajların arasından sızan kan ve irinle lekelenmiş yatak çarşafalarını değiştirmek için çılgınca çalıştı. Oda çürümüş ve kokuyordu; Magda yaranın içine bir kaşık dolusu kurtçuk atıp ölü et ve enfeksiyonun pürüzlü kenarlarında ziyafet çekerken Louvaen Gavin'in onu tutmasına yardım etti.

Hizmetçi ve büyücü çaylar demliyor ve iksirler karıştırıyordu. Bunları Ballard'ın ağzına dökmedikleri zamanlarda, şişmiş bacağının üzerine sıçratıyor, çürümüş yarayı ıslatıyorlardı. Ballard hezeyan içinde çırpınıyordu, bir keresinde kendini yataktan fırlatacak ve yarı yarıya başında duran Magda'nın üzerine düşecek kadar sertti. Gavin ikisini de kurtardı. Lanetin etkisinden tamamen kurtulmuş olan Gavin, babasını Magda'nın üzerinden kaldırdı ve

yavaşça yatağa geri döndü. Ballard'la sabit bir sesle konuştu ve yaşlı adam ateşi yükselirken bile sustu.

Beşinci gün, yaradan yayılan kırmızı çizgiler çekilip kan temizlendiğinde, Magda Ballard'ın yaşayacağını açıkladı. Ona baykuş gözleriyle bakan Louvaen'e sırtıttı. "Onu vurmak için bir şansın daha var Louvaen, ama biraz bekle. Onunla ilgilenemeyecek kadar bitkinim."

Louvaen'i uyuşturan uyku yoksunluğundan etkilenmeyen Gavin sevincini haykırdı ve Magda'yı kaburgalarını kıran bir kucaklamaya çekti. Magda hırıltılı bir itirazda bulundu ve sonunda Gavin onu bırakana kadar kafasının yan tarafına kelepçe vurdu. Cinnia'nın adını haykırarak kapıdan çıkmadan önce, kollarında gevşek bir şekilde asılı duran Louvaen'e de aynısını yaptı.

Louvaen arkadaşlarına dönmeden önce onun ardından baktı. "Emin misiniz?"

Ambrose omuz silkti. "Böyle bir şeyden kim nasıl emin olabilir ki? Ama ateşi düştü ve yarası temiz. Derisi yüzülmüş bir sıçandan daha kötü görünüyor ama yaşıyor." Yıpranmış Magda'yı çok daha nazik bir kucaklamaya çekti ve dudaklarından öptü. "Hepimiz sana borçluyuz, kadın."

Louvaen bir an için gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında Magda Ambrose'un yanına yığılmış, ayaklarının üzerinde uyuyordu. Louvaen'in hararetle söylediği "Tanrılar her gününü kutsasın Magda," sözünü duymadı.

Ambrose onu kendine yaklaştırdı ve yarı kucağında kapıya kadar taşıdı. "Onu odasına götürüyorum. Bir gecedir uyuduğunu sanmıyorum." Yatakta huzur içinde yatan Ballard'a baktı. "Onunla kalabilir misin? Kızlardan birini ya da babanı nöbet tutması için gönderirim, böylece sen de uyuyabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. Uykum yok ve başka bir yerde olmak da istemiyorum."

"Nasıl isterseniz." Odanın eşiğinde durakladı. Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde bir hayranlık parıltısı belirdi. Bir kez başını salladı. Genellikle Ballard'a özgü bir ses tonuyla, "Harpy," dedi.

Saygılı selamın farkına vararak alçak sesle reverans yaptı ve duygulara karşılık verdi. "Aferin, tükürük kurbağası."

Onlar gittikten sonra, Ballard'ın çilesi sırasında her ikisinin de bir noktada işgal ettiği tabureye çöktü ve ölmeyi reddeden adama baktı. Dört gün süren ateş ve etkisini göstermiş, derisini yüz kemiklerine doğru yontmuştu. Koyu renkli ve griye çalan sakalı yüzünün alt kısmını kaplamış, zayıf yanaklarının çoğunu gizlemişti. Yine de eskisi kadar solgun değildi ve dudakları artık kireçli değildi.

Adamın elini tuttu ve beyaz hilal uçlu pembe tırnaklarına dikkat etti. Mükemmel derecede normal tırnaklar. Tırnaklarının kesilmesi gerekiyordu ama artık toynak pensi kullanmasına gerek kalmamıştı. Louvaen avucunu onun yanağına doğru kaldırdı. "Artık burada sadece ikimiz varız lordum. Magda sizi kurtarmak için belini kırdı ve ben hiç kimseyi öldürmemiş olsam da Ambrose benim bir katil olduğuma inanıyor. Lütfen benim gözetimimde ölmeyerek hepimize nezaket gösterin." Kendi parmaklarıyla çentik atmadan önce onun her bir parmağını öptü. Ballard uyanmadı ve Louvaen sonraki birkaç dakikayı onun nefeslerini sayarak geçirdi. Onun için bu nefesler en iyi ritimlere ayarlanmış en olağanüstü müzikti. Saatlerce dinleyebilirdi.

Onu uyutacak kadar rahatlatıcıydılar. Uyandığında Kendini taburenin üzerinde kamburlaştırmış, başını şiltenin üzerine koyduğu katlanmış kollarına dayamıştı. Bir şey kafa derisine dokundu, tepeden enseye ve tekrar geriye doğru araştırdı. Louvaen doğruldu ve Ballard'ın ağırlaşmış gözlerle onu izlediğini fark etti. Adamın eli saçlarından omzuna ve ön koluna doğru kaydı.

"Merhaba, güzelim."

Gözlerini kırıştırdı. "Ballard?" Dudakları hayalet bir gülümsemeye dönüştü. Louvaen ayağa fırladı ve elini onun alınına bastırdı. Teni serin ve bakışları berraktı. Ellerini adamın üzerinde gezdirdi; başını, göğsünü, omuzlarını ve battaniyeyle kaplı gövdesini. Sorular dudaklarından bir şelale gibi döküldü. "Ağrın var mı? Magda'yı çağırmamı ister misin? Susadın mı? Söğüt kabuğu çayı var."

Ölümü göndermeden önce yanağından öpen bir adam için

hızlıydı. Kızın elini yakaladı. "Çay yok," dedi sertçe. Tutuşunu yumuşattı ve solgun yüz hatları tutuk bir ifade aldı. "Gavin?"

Bu tek kelimelik soru içinde bir korku dağı ve bir umut okyanusu barındırıyordu. Louvaen'in sırtışı yüzünü çatlatmak üzereydi. "O iyi, Ballard. Lanet bozuldu. Gavin kendisidir ve öyle kalacaktır."

Gözleri bir kez daha kapandı, uzun kirpikleri yanaklarında is izleri gibiydi. Adamın tutuşu neredeyse parmaklarını kıracaktı ama kadın nefesini yuttu ve karşılığında adamın elini sıktı.

Gözlerini tekrar açtığında, bakışları onu olduğu yerde sabitledi. "Sen vurdun

Ben."

İçindeki her şey durdu - kalp atışları, nefes alışları, kanı akış. Ballard'a baktı ve sessiz kaldı.

"Hatırlat da sana arbalest kullanmayı öğreteyim. Bir dahaki sefere daha şanslı olursun." Göz kırptı.

Dizleri tutuldu ve tekrar taburenin üzerine çöktü. "Bir dahaki sefere olmayacak," diye ilan etti. Kalbi çok daha büyük bir hızla da olsa yeniden atmaya başladı. "Beni affetmek için dört yüz yılınız daha yok."

Kadın yatağa oturup kalçasını adamın yanına dayayana kadar ısrarla elini çekiştirdi. "Affedilecek bir şey yok." Bileğini öptü ve koluna sıcak karıncalanmalar gönderdi. "Belki kötü nişancılığın hariç."

Kaşlarını çattı. "Bu noktaya değinen ilk kişi siz değilsiniz, ancak yarı donmuş yarı körken daha iyisini yapmanız için herhangi birinize meydan okuyabilirim."

Onu değerlendirirken gözleri kısıldı. Louvaen arkasını dönmek istedi ama bakışları yüzünü eflatun ve sarının solan tonlarında beneklendiren morlukları takip ederken olduğu yerde kaldı. Ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşti. "Sana ne zaman vurduğunu görmedim ama sonucunu Cinnia'nın aynasında gördüm." Boğazından alçak sesle hırladı. "Orada olmalıydım. Bağırsaklarını yay kirişi olarak kullanır, postunu da kılıçlarımdan biri için kına dönüştürürdüm."

Louvaen ona inanmıştı. Cinnia ona daha önce Jimenin'in ona ne yaptığını öğrendiğinde nasıl öfkелendiğini, Gavin ve Ambrose onu tam anlamıyla ağdan kurtarmadan önce Magnus'un üzerindeki asma köprüyü neredeyse nasıl geçtiğini anlatmıştı.

At. Onu zapt etmek için kaba kuvvet ve büyü kullanmak zorunda kaldılar. Saatler süren küfürler, ölüm tehditleri ve hücresinin kapısına yapılan küfürler, mantığını dinleyecek kadar sakinleşmeden önce geçti.

"Eğer içini rahatlatacaksa, babam bana verdiği kraliçe bıçağını omuzlarının arasına yerleştirerek intikamını aldı. Babam Cinnia'nın ve benim hayatımı kurtardı."

Mercer'ın ifşası karşısında kaşlarını çatı ve Mercer'ın hareketlerini onaylarcasına homurdandı. "Ben de senin savaş ruhunun annelerinden birinden geldiğini sanıyordum."

Louvaen, Abigail Hallis'i hatırlayınca gülümsedi. Üvey annesi çocuklarını korumak için Jimenin'i bıçaklayabilir ve Ballard'ı hiç düşünmeden vurabilirdi.

Ballard yaralı bacağının karşısındaki şilteyi okşadı. "Gel yanıma uzan."

İtiraz etti. "Bana bacağının acımadığını söyleyemezsin."

"Sadece uyluğuma sıcak bir kömür dikilmesi kadar acıtabilir." Kızın kaşlarını çatmasına kıkırdadı. "Yanımda olman bana başka şeyler düşündürtecek." Kadın hâlâ tereddüt ediyordu ve adam gülümsemeden ona bakıyordu. "Orman kralına aşık oldun ve şimdi o adamla hiçbir şey yapmak istemiyor musun?"

Onu inceliyormuş gibi yaptı. "Acı tatlı çiçekleri çok sevdim ve boynuzlar da ilginç bir dokunuş oldu." Parmağı adamın çenesinin kenarını çizdi ve sakalının kaba tüylerini ovmak için durakladı. "Artık neredeyse fazla güzelsin."

Zayıf bir kahkaha attı ve battaniyeyi kaldırarak çıplak kalçasını ve uzun bacağını ortaya çıkardı. Louvaen ödünç aldığı ayakkabılarını çıkardı ve tamamen giyinik bir halde onun yanına kaydı. Ballard onu kendine yaklaştırdı ve Louvaen başını omzuna yaslayarak, Ballard'ın vücudunun onunki boyunca uzanmasının verdiği tanıdık hazzın tadını çıkardı. Gavin, Magda ve Ambrose'u getirmek için yakında onu terk etmek zorunda kalacaktı. Onlara uyandığını söylemek için çok beklerse bağırsaklarını yay kirişi olarak kullanabilirlerdi.

Ballard elini mum ışığına doğru kaldırıp bir o yana bir bu yana çevirene kadar birlikte sessizce yattılar. "Uzun yıllar oldu

ellerim böyle görünüyordu." Başparmağını parmak uçlarında ve kör uçlarında gezdirdi. "Akı bu son sefer o kadar hızlı vurdu ki, hazırlıklı değildik. Ambrose'un Gavin'i odasına kilitlemesine yardım edecek kadar uzun süre dayanabildim - sonuçta pek de işe yaramadı. Değişmeden önce hücreme ulaşamadım. Ambrose beni tereyağında tuzağa düşürmek zorunda kaldı. Ondan sonra elinde bir tabanca tuttuğun ve bacağıma ateş ettiğin dışında başka bir şey hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Louvaen bailey'deki o kâbus gibi olayları tekrar yaşama fikrinden pek hoşlanmamıştı ama bunu bilmeye hakkı vardı ve o anlatmazsa başkası anlatacaktı. Jimenin'le birlikte Ketach Tor'a yaptığı yolculuğu, Ambrose'un Mercer'ı bile kandıran zekice Cinnia illüzyonunu ve sonrasında patlayan kargaşayı anlatırken hiç ara vermeden dinledi. Isabeau'nun güllerinin parçaladığı adamın çığlıkları ya da Gavin'le birlikte Jimenin'in birliğinin geri kalanını nasıl bir vahşetle dağıttıkları üzerinde durmadı. Gavin onun sesindeki dehşeti duymuş olmalıydı, çünkü ona karşı sertleşmişti.

"Yalan söylemeyeceğim Louvaen," dedi açıkça. "Bir insan olarak o adamları bir canavar olarak yaptığım gibi aynı şiddetle katlederdim. Tek fark, diş ve pençe yerine kılıç ve balta kullanırdım. Savaşın ve kendini korumanın yolu budur."

Yüzüne bakmak için bir dirseğinin üzerine çıktı. Gözlerinde bir meydan okuma ve söylenmemiş bir mesaj parlıyordu. *Bu benim kim bir parçası.* Onun kaşlarından birini düzeltti. "Seni yargılamıyorum, Ballard. Neredeyse bacağını uçuruyordum ve seni seviyorum."

Yüz hatları yumuşadı ve bakışları alev aldı. "Öyle mi? Şimdi bile, lanetin bir adama neler yaptığını gördükten sonra?"

Louvaen onun burnunun ucunu öptü, aşağı indi ve bir başka uzun öpücük için dudaklarını yakaladı. Adam onun ağzına karşı inledi. Louvaen uzaklaşmadan önce hızlı bir öpücük daha kondurdu. "Oh, bu bir şey değil," dedi. "Sırf sana yakın olmak için büyücünün bütün kış beni aşağılamasına ve zehirlemeye çalışmasına katlandım. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Adam içten bir kahkaha atınca sııttı.

Onu tekrar kendine doğru çekti. Lanet onu tanımıştı.

Bu duyguyu uyuyan Ballard'a ilk kez dile getirdiğindeki samimiyet. Gerçek Aşkın Öpücüğü felaketi ortadan kaldırmadı; gerçek aşk ve bunu itiraf etme cesareti bunu yaptı. Bu ve doğmamış olmasının getirdiği tuhaflık. İyi ki Ballard'a Cinnia değil de o aşık olmuştu.

"Seni sevip sevmediğimi sormuyorsun." Ballard'ın sesi yanağının altında titreşti. "Sormama gerek yok. Öyle dedin ve ben de sana inanıyorum. Ayrıca, seni sevdiğimi biliyorum.

beni sev." Bunu ona sayısız şekilde göstermiş, birçok farklı kelimeyle ilan etmişti.

"Haklısın, öyle. Zorundayım; bütün kışı büyücümün seni kurbağaya dönüştürmesini engelleyerek geçirdim."

Louvaen onun sesindeki kahkahayı duydu ve gözlerine bir an bakmasaydı koluna hafifçe vuracaktı. Acıdan bulanıklaşmışlardı ve ter alnını kaplamıştı. Onun itirazlarını duymazdan geldi ve yataktan kaydı. "Canın yanıyor, Ballard; bunu görebiliyorum. Söğüt kabuğu çayı var ama sanırım daha güçlü bir şeye ihtiyacın var. Ben Ambrose'u almaya gidiyorum." Onun elini tuttu ve sıktı. "Yakında döneceğim."

Adam ona seslendiğinde eli kapının mandalındaydı. "Louvaen, Gavin'i bana gönder."

Onu bırakmaya gönülsüzdü ama Ambrose'un karışımlarından birinde bulabileceği rahatlamayı ona veremiyordu, Magda'nın odalarına yöneldi. Büyücüyle koridorda karşılaştı. Louvaen kibar selamlaşmaları bir kenara bıraktı, Ambrose'u artık kısılığa verdiği değeri anlayacak kadar tanıyordu. "Uyandı, acı çekiyor ve Gavin'i soruyor."

Ambrose ona hızlıca başını salladı ve yanından geçti. "Gavin mutfakta baban ve Cinnia'yla birlikte," diye omzunun üzerinden atıp odasına doğru gözden kayboldu.

Üçü de oturup Ballard'la ilgili sorular sorarak onu selamladılar. Gavin mutfaktan önce Ballard'ın isteğinin sadece yarısını dile getirdi.

"Babası için endişeleniyor ve korkuyor." Cinnia bankta onun yanındaki boşluğu okşadı. "Henüz babasının ölmediğine inandığını sanmıyorum.

artık lanetli."

Louvaen onun yanına çöktü. "Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum."

Mercer ona bir sürahi badem sütü uzattı ve Cinnia da ona bir fincan getirdi. "İyileşiyor mu?"

Fincanını boşalttı ve bir kadeh daha doldurdu. "Evet, gerçi Ambrose'u ona gönderdim. Bacağı iyileşene kadar acı çekecek ama en azından iyileşiyor."

Babası sert bakışlarını Cinnia'nın üzerinde toplamadan önce ona bir göz attı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu, çünkü konuşmamız gerek."

Louvaen fincanı yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. Mercer ve Cinnia ava çıkmış şahinler gibi onu izliyordu. Derisi diken diken oldu ve bardağı bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok." Cinnia'nın şeker gibi gülümsemesi kötüye işaretti. "Babam artık onunla yaşamayı istemiyor sadece."

Mercer küçük kızına kaşlarını çatarken Louvaen'in çenesi düştü. "Belli ki kız kardeşinle çok fazla vakit geçiriyorsun," dedi çiçekleri soldurmayı garantileyen bir sesle.

Cinnia kızardı. "Özür dilerim."

Louvaen'in elini okşadı ve ona mahcup bir bakış attı. "Cinnia'nın söylemeye çalıştığı şey -Louvaen'i şaşırtacak bir şekilde- eve döndüğümde bana eşlik etmene gerek olmadığı." Cinnia'nın gözleri daha da genişleyince öksürdü. "Sen yetenekli bir kadınsın Louvaen. Yetenekliden de öte."

"Zorba." Cinnia aldığı iki bakış karşısında omuz silkti. "Uzun zamandır kız kardeşinle ve benimle ilgileniyorsun ve Cinnia buna isyan etti, ben de şımartılmayı bekler oldum, hatta buna güvendim." Mercer'ın bakışları uzaklaştı ve gözlerini sertçe yaralı masaya dikti. "Ben zayıf bir adamım, yakınımda tuttuğum kadınlar sayesinde güçlendim, ama bu zayıflık son yıllarda senin hayatını elinden aldı. Thomas'la evli olduğun kısa süre dışında günlerini bana bakmaya ve kız kardeşine annelik yapmaya adadın."

Babasının reddiyle sarsılan Louvaen sakın bir nefes aldı. Kalın bir sesle, "İyi bir evlat olmaya çalıştım," dedi.

Ona ürkmüş bir bakış fırlattı ve yüzü onun sıkıntısı karşısında yumuşadı. "Benim güzel, vahşi çocuğum," dedi yumuşak bir sesle. "Sen kızların en iyisisin ve hep öyle kalacaksın. Ama seni bırakmamın zamanı çoktan geldi de geçiyor. Monteblando'da tek başıma iyi olacağım."

"Yandaki Dul Cooper'la birlikte," diye ekledi Cinnia.

Mercer başını ellerinin arasına aldı. Louvaen'in göğsündeki ağırlık bir anda buharlaştı ve yerini yavaş bir yanmaya bıraktı. Gözlerini babasına dikti. "Dur bir dakika. Beni Niamh Cooper için mi atıyorsun?" Louvaen öfkeyle ayağa kalkarak babasının üzerine yürüdü. "Eee?" Dönerek masadan uzaklaştı. "Niamh Cooper'ı salonda becermek için beni evden -benim evimden- atıyor musun?"

"Benimle bu tonda konuşma, Louvaen." Mercer da sandalyesinden kalktı ve öfkeli kızıyla bakışlarını değış tokuş etti. "Ben hâlâ senin babanım. Biraz saygı göster." Kızının boşalttığı koltuğu işaret etti. "Şimdi otur, sessiz ol ve sözümü bitirmeme izin ver." Parmağıyla eğilen Cinnia'yı işaret etti. "Sen de aynısını yap."

Louvaen, babasının alışılmadık hâkimiyeti karşısında hâlâ kırgın ama bir o kadar da itaatkâr bir şekilde oturuyordu. Tek şaşırان o değildi. Cinnia ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

Mercer nefes aldı ve alışlagelmiş yumuşak tavrını yeniden kazanmaya çalıştı. "Rahat bir yataktan başka bir yerde biriyle sevişmek için çok yaşıyım. Salonunuzun kutsallığı bozulmadan kalacaktır." Louvaen kendini tutamadı. Kahkahalarla güldü ve Mercer da karşılığında gülümsedi. Eğlenceleri aralarındaki gerginliği ortadan kaldırdı ve Mercer rahat bir sesle devam etti. "Burası senin evin, sevmeye başladığım konforlu bir ev. Cinnia ve Gavin'in de yardımıyla burayı sizden satın almaktan büyük memnuniyet duyacağım. Eğer satmak istemezseniz, başka bir ev arayacağım."

Cinnia başını salladı. "Jimenin öldüğüne göre, babamın Monteblando'dan ayrılmasına gerek yok. Gavin ve ben bir süre Monteblando'da kalmaya karar verdik. Babamın başka bir kötü ticaret planıyla dilencilik yapmadığından emin olmak için yeterince yakın olacağım." Sinsi bir sırıtış ağzını kavislendirdi. "Ayrıca, Niamh'ın yoluna çıkmadan ihtiyacı olduğunda ona yardım edebilecek kadar yakın olacak. Komşuluk meselesi

elbette."

Louvaen ona bir bakış attı. "Elbette." Dikkatini tekrar Mercer'a çevirdi. "Evi sana vereceğim baba, ama burada önemli bir soru var - en azından benim için. Sen ve Cinnia beni evden çıkardığınıza göre şimdi nerede yaşayacağım?" Hâlâ Mercer'in artık ona ihtiyacı olmadığını açıklamasının etkisindeydi.

Sessizce oturup sorusunu düşündü. "Yukarıda uğruna ölümüne savaşağına yürekten inandığım bir adam var. Cinnia bana de Sauveterre'den ve onunla olan ilişkinizden bahsetti." Cinnia kız kardeşinin suçlayıcı bakışları karşısında meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Onu azarlama," diye devam etti. "Ben sorana kadar gönüllü olarak bilgi vermedi." Çizgili yüzü daha derin çukurlara doğru çekildi ve keder ağzını eğdi. "Louvaen, ben çok sevdiğim iki karımı kaybettim. Kendi dulluğundan da bildiğin gibi böyle bir keder asla ölmez. Martı ve Abigail kısa bir süre için benim oldukları için bu acıyı çektim. Herkes benim kadar şanslı değil, Cinnia ve sizin gibi. Montebianco'da sana kalan tek şey bir ev ve bir zamanlar orada yaşayan ölü adamın anıları. Bana dadılık yapmak için de Sauveterre'den ayrılmaya razı mısınız?"

Bankta çivilenmiş bir şekilde oturuyordu, babasının sözleri karşısında nutku tutulmuştu ve

Montebianco'ya dönmesi halinde yaşayacağı günlere dair çizdiği kasvetli tablo. Kuru dudaklarını yaladı. "De Sauveterre benim için teklifte bulunmadı."

Yanındaki Cinnia omuz silkti. "Yani? Bu beni durdurmadı. Gavin için teklifte bulundum ve bir çift gözü olan herkes onun lordluğunun senin üzerine yıkıldığını görebilir. Eğer teklif etseydin ve o da hayır deseydi, onu bacağı yerine gerçekten kafasından vurup vurmadığını merak ederdim."

Mercer fincanının içinde boğuldu. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun Cinnia," dedi nefesini tuttuğunda.

Cinnia'nın sözlerine Mercer kadar şaşırmayan Louvaen boşluğa baktı. Kısa, muhteşem bir an için -ahırların sıcaklığında- Ballard alnını onunkine yaslamış ve kalmasını istemişti. İkisi de reddedeceğini biliyordu ama evet deseydi gece onunla evlenecekti. Ona karşı hislerinin azaldığına inanmak için hiçbir neden yoktu. Onun için

onun kadar güçlüydü. Sadece geleneklerin beklentileri onu duraksatmıştı ve bunlar da en iyi ihtimalle zayıf nedenlerdi.

"Eğer bir düğün olacaksa, buna tanıklık edecek kadar uzun kalacak mısın?"

Mercer onu oturduğu yerden kaldırdı ve kucakladı. Onun kollarında kendini kırılgan hissetti. "Cinnia'nınkini kaçırdım. Bunu da kaçırmayacağım."

Louvaen büyük salona doğru yürümeden önce ikinci kez kucaklaştılar. Cinnia ona seslendi. "Tapuyu şimdi mi yapıyorsun?"

Durakladı ve omuz silkti. "Neden olmasın? Muhtemelen Ambrose'un içki şişelerinden biriyle kaşlarına kadar haşlanmıştı. Şimdiki zaman gibisi yok." Mutfaktan çıktı, ailesinin kahkaha sesleri onu takip ediyordu.

Ambrose'un yatak odası kalabalık bir toplantı salonuna dönüşmüştü. Ambrose bir sonraki tentürü kimin hazırlaması gerektiği konusunda Magda ile tartışırken Gavin yatağın yanındaki tabureye oturmuştu. Joan ve Clarimond yatağın iki yanında nöbet tutuyor, biri yastıkları ve şilteleri kabartırken diğeri Ballard'ın üzerindeki yatak örtüsünü düzeltiyordu. Bu alanın efendisi yastıklara yaslanmıştı, cam gibi gözleri ve boş bir gülümsemesi gerçekten de kaşlarına kadar haşlanmış olduğunun kesin işaretleriydi.

Hepsi dönüp Louvaen'e baktı. Mutfaktaki kabadayılığı solmuştu. Bir keresinde Ballard'ın Ketach Tor'da onunla birlikte kalma isteğini babası yüzünden reddetmişti. Ya o da onu reddederse? Haysiyetinin kırıntılarını etrafına toplayıp çekip gidecek miydi? Kaşlarını çattı. Onu reddetmese iyi olurdu yoksa yastıklarından biriyle boğardı! "Biraz konuşabilir miyiz?"

Magda, Gavin ve kızları odadan kovmadan önce Ambrose'la anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu. En son büyücü geldi. Magda'nın yanında durdu ve onun ciddi yüzüne baktı. "Başına yağdıracağın kötü haber her neyse, bekleyemez mi?"

"Hayır."

"Louvaen..."

"Ambrose," dedi sert bir fısıltıyla. "Bilmen gerekiyorsa, söz veriyorum." Adamın yuvarlaklaşan gözleri ve yükselen kaşları karşısında yanakları kızardı. "Şimdi git buradan."

Büyücünün dudakları gergin bir çizgiye dönüştü - boğulmuş bir

Öfke yerine kahkaha. Omuzları titremeye başladı ve gözleri parladı. Sonunda kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapatmaya başvurdu. Kadın onu yatak odasından dışarı itip kapıyı arkasından çarptığında hâlâ kıkırdıyordu. Eteklerini düzeltti, döndü ve Ballard'a ters ters baktı.

Ona sadece gülümsedi. "Geri döndün güzelim." Battaniyeleri geri çevirdi. "Senin için bir yer ayırdım."

Louvaen bir sepet dolusu sargı bezi ve bir tepsi merhemi atlayarak yatağın ayakucunda durdu. "Bir şey söylemek istiyorum."

Rahat gülümsemesini kaybetti ve hülyalı bakışları kayboldu, yerini yırtıcı bir kuş kadar keskin bir bakış aldı. Omuzları gerildi ve zayıf yüz hatları biraz daha inceldi. "Ne oldu?"

Titremelerini gizlemek için ellerini arkasında kavuşturdu. Kelimeler ağzından nefes nefese bir telaşla döküldü. "Ketach Tor'u bir daha terk etmek istemiyorum, Ballard. Senin karın olmak ve çocuklarını doğurmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Ardından gelen sessizlik onu boğmakla tehdit etti. Louvaen dişlerini öyle sıktı ki kulakları zonkladı.

Ballard yüzünde geniş bir sırıtış kadar bir yüzyıl daha ona baktı. "Taçsız kraliçe," dedi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Adam ayağa kalkmaya çalıştığında çığlık attı ve yatağın üzerinden atlayarak onu yastıkların arasına sıkıştırdı. Adam bir "umpf!" ile geriye düştü.

"Delirdin mi sen? Yataktan fırlayamazsın."

Kalçalarından geçirdiği ağır bir kolla onu göğsüne hapsetti. "Fark etmediysen diye söylüyorum, benim güzel şirret kızım, hoplayıp zıplayan ben değilim." Onu kendi tarafına doğru çekti. "Seni öyle ya da böyle geri çekebileceğimi biliyordum."

Çenesini eğdi ve onu öptü. Louvaen onun ağzına doğru iç çekti, sıcaklığın, yumuşaklığın ve iğrenç bir tatlılığın tadını aldı. Bir konuşma hafızasının sınırlarını zorladı ve kaşlarını çatarak öpücüğü kesti. "Ambrose sadece kendi zehirlerinin tatlı olduğunu söylemişti."

Ballard yüzünü buruşturdu. "Yalan söyledi."

Şaha kalktı. "Onu öldüreceğim." Tadı kötü olan o içkinin anısı

Neredeyse boğulduktan sonra ona verdiği şey hâlâ dilinin boğazına geri kıvrılmasına neden oluyordu.

"Hayır, yapmayacaksın." Onu tekrar aşağı sürükledi. "Burada benimle kalacaksın. Eğer ben bu yatağa hapsolmak zorundaysam, sen de öyle."

Saçlarının ucundan çekiştirdi. "Soruma cevap verene kadar olmaz." Teklifine tepkiyle onu rahatsız eden tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı ama yine de kesin bir "evet" duymak istiyordu.

Sanki en derin soruları düşünüyormuş gibi parmağıyla dudağına vurdu. "Montebianco'da sana, toprakları azalmış ve tanınmayan yaralı bir lordtan çok daha uygun adamlar olduğuna eminim. Peki ya kasap?"

"Evli ve on üç çocuğu var."

Islık çaldı. "Etkileyici. Fırıncı mı?" "Dul. Altı yılda dört kez."

Kaşları çatıldı. "Bu ya şüpheli ya da şanssız bir durum." "Çok." Oyundan memnun olan ama bitmesi için sabırsızlanan kadın kaldığı yerden devam ediyor. "Şamdancı, akıllıca bir kararla evlenmemeyi ya da çocuk doğurmamayı, sadece ara sıra sevgili edinmeyi seçmiş bir kadın. Ben ara sıra sevgili olmak istemiyorum."

Ballard kıkırdadı. "Doğurabileceğim çocukların Gavin'e benzemeyeceğinin farkındasın değil mi?"

"Doğacak çocuklarımla Cinnia'ya benzemeyeceğinin farkında mısınız?"

"Böyle bir şeyi önemseydim Cinnia ile evlenirdim." Önce sağ göz kapağını, sonra da morarmış sol göz kapağını öptü, kirpiklerine bir kelebek dokunuşu yaptı. "Cesur birisin Louvaen Duenda."

"Seni benim yapmak için tanrılara ve kraliçelere meydan okuyabilirim, Ballard. Gerekirse bir ya da iki krallığı fethederim."

Açıklamasına gülümsemedi. Parmakları kafa derisinin çizgisini takip etti, gelişi güzel örgüsünden çözülen buklelerin arasından geçti. "Beni krallık kapılarının dışında, eşyalarım ayaklarımla altında ve pelerinine ilâştirilmiş 'Bizden daha iyisin' yazılı bir notla bulacaktın. Yanılmış olurlar. *Benim* için çok daha iyi. Cevabım evet. Sormana bile gerek yoktu."

Louvaen sırttı, kalbi göğüs kemiğinin altında neşeyle çarpıyordu. "Öyle bir planım yoktu. Sana benimle evleneceğini *söylemek* niyetindeydim ama hassas durumunu göz önünde bulundurarak en azından nazık olmam gerektiğini düşündüm."

Ballard kıkırdamadan önce bir süre ona baktı. Onu kendi tarafına doğru yatırdı. Kahkahası durduğunda, ondan bir öpücük daha çalmak için başını eğdi. "Öp beni, seni kana susamış azarlayıcı. Ve dudağımı ısırma."

Bir kuzu kadar nazikti.

EPILOG

Ballard kalenin en yüksek penceresinden genişleyen arazisinin ormanlarına ve tarlalarına bakıyor ve karısının onu çağırmasını bekliyordu. Batıdan esen bir rüzgâr yeşil yonca kokusunun yanı sıra yaklaşan yazı müjdeleyen çam ve dişbudak kokularını da taşıyordu.

Yaz Louvaen'in en sevdiği mevsimdi. Sıcaklığı, tatarcık sürülerini ve bazen yakındaki çamurlu tarlalardan Ketach Tor'a yayılan keskin çürümüş keten kokusunu mutlulukla görmezden gelirdi.

Bir keresinde ona, "Bu, dünyanın bir iplikçiye armağanıdır," demişti. "Islak keten kokusunu gül kokusuna her zaman tercih ederim."

Hava neredeyse dört yıldır gül kokmuyordu. Bailey'dekiler lanetle birlikte ölmüştü. Gavin'le birlikte Isabeau'nun kefenlenmiş kemiklerini aile mezarlığından çıkarıp onu eski evinin arazisine, pasque çiçekleriyle dolu bir tarlaya gömdüklerinde hiçbiri yeniden çiçek açmamıştı. Yeni örtülmüş mezarının başında durmuşlar, ruhuna gecikmiş bir huzur dilemişler ve oradan uzaklaşmışlardı. Ne ne de Gavin mezarı ziyaret etmişti.

Yufka yürekli gelin bazen de Lovet'in topraklarından onunkine gider ve mezarının üzerine beyaz güller bırakırdı.

Arkasında açılan bir kapının gıcırtısı büyücüsünün gelişini işaret etti ve onu düşüncelerinden uyandırdı. Ambrose'un cüppeleri yer döşemelerine sürtünürken tozlu büyüler fısıldıyordu. Pencereye ulaşmadan önce durakladı. "*Dominus*."

Ballard'ın nabızı hızlandı. "Bitti mi?"

" yukarı." Ambrose'un sesi endişeli bir aldı. "Seni soruyor."

Araziye bakmayı bıraktı ve büyücüsüyle yüzleşti. Adamın yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Hâlâ öfkeli o zaman?"

Ambrose başını salladı. "Hayır. Bir engerek için oldukça sakın. Dikkatli ol."

Anlamsız bir uyarı. Üç yıllık evliliğinde karısına karşı temkinli olmayı öğrenmişti. Odanın bir köşesindeki hemşireye işaret etti. "Onu bana verin."

Onun emriyle ayağa kalktı, kundaklanmış, seğiren ve burnunu çeken bir bebeği dikkatle kucakladı. Bebeği kollarından kaldırdı ve battaniyeyi yavaşça açarak kıvrık yumrukları, ince siyah saçları ve yakında gri ya da koyu kahverengiye dönüşecek olan parlak bebek mavisi gözleriyle pembe tenli bir yaratığı ortaya çıkardı. Ballard'ın koyu renkli ve savaş izleri taşıyan elleri çocuğun küçük bedeninde gezinirken, sırtını görebilecek kadar çevirdi.

Sayısız nesil boyunca, Ketach kanından gelen çocuklar kalçalarının üzerinde orak şeklinde bir işaret taşırlardı. Ballard'da da vardı, tıpkı ondan önce babası ve büyükbabasinda olduğu gibi. Pürüzsüz ama lekesiz olmayan bu çocuğun sırtı, baba mirasının gerçeğini ortaya koyuyordu. Pembe iz, sırtının alt kısmındaki iki küçük girintinin arasında uzanıyordu. Kesinlikle onun oğluydu - bunu çocuğun annesine de tekrarlamamıştı. Ballard başını eğdi.

"için onu Gavin'e verebilirsin. Çocukların aileleriyle kalması gibi yeni geleneklerden hoşlanmıyorum. Onları şımartıyor. Lanet ortaya çıkana kadar Gavin'e evlatlık verildi. Kardeşine bakabilir ve iyi bir iş çıkarabilir."

Ballard, Ambrose'un önerisini dikkate almadı, bebeğin büyüüne kapıldı.

İnce yüz hatları ve parmaklarından birini sıkıca kavrayan minik eli. Ambrose'un aksine, eski evlatlık geleneğini özlemiyordu. Gavin mükemmel bir akıl hocası olabilirdi ama artık onun ve Cinnia'nın kendi çocukları vardı. Cinnia'nın onları Ketach Tor'a göndermeye, kendisinin bu çocuğu evden göndermeye istekli olduğundan daha istekli olacağından şüpheliydi. Louvaen'in kesin olarak reddedeceği kesindi.

Bebeğin gözleri kırpıştı ve yavaşça odaklandı, Ballard'ın bakışlarını yakaladı ve sonsuz bir an boyunca tuttu, onu ruhunun çıplak özüne kadar soydu. ikinci kez içinde olağanüstü bir şey kıpırdadı, uyandı harekete geçti - o vahşi sahiplenme ve koruma içgüdüsü. Bu içgüdü Louvaen'i zarardan korumak için duyduğu güçlü dürtünün çok ötesindeydi.

Eğildi ve dudaklarını bebeğin alnında gezdirdi. Bu çocuk kan ve ruh olarak onundu; Ketach Tor'un ve topraklarının varisi değildi ama yine de mirasının bir parçasıydı. Louvaen'e kendisine böylesine zarif bir hediye verdiği için dizlerinin üzerinde teşekkür edecekti.

Kendisini esrarengiz bir bakışla izleyen Ambrose'a baktı ve Sonra gülümseyen hemşireye döndü. "Bu Thomas de Sauveterre," diye ilan etti yumuşak bir sesle. "Ballard'ın oğlu; Dwennon'un oğlu; Udolf'un oğlu; Gavin de Lovet'in kardeşi; Ketach Tor'un çocuğu."

"İlan edildi ve tanındı." Ambrose eğildi. Hemşire reverans yaptı.

Ballard oğlunu bir kez daha kundakladı ve kolunun arasına sıkıştırdı. Bu odadan çıkmak ve oğlunu, onu dünyaya getirmek için emek veren kadına götürmek için sabırsızlanıyordu.

Gavin'in doğduğu ve Cinnia'nın bir zamanlar uyuduğu çardak sabun ve yeni yıkanmış, üzerine kurutulmuş lavanta ve pennyroyal serpilmiş çarşaf kokuyordu. Hamileliği boyunca Louvaen'in sağlığı yerindeydi, hatta her sabah onu bir leğenin içinde öğürme serenadıyla uyandırdığı ilk haftalarda bile.

Mide bulantısı geçip karnı şiştikçe, Magda, Louvaen'i işinden alıkoymaktan ve onu sürükleyip götürmekten vazgeçmezse onu balık havuzunda boğmakla tehdit edene kadar onun peşinden koşan, ele geçirilmiş bir adam gibiydi.

yataklarına.

Sancıları başladığında suratı asıktı ve korkudan midesi bulanıyordu ve onu çardağa taşıdı. Nefes nefese kalmış ve kaskatı kesilmişti, her krampta parmaklarını adamın giysilerine geçiriyordu. Adam onun başının üstünü öpmüştü. "Ne yapabilirim, Louvaen?"

Kadının gebe karnı adamın gözleri önünde gerilmişti ve kadın beyaz dudaklı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bana çıkışıyı getir. Sana bir posta kundağı eğireyim."

Magda onu odadan kovduktan sonra koridorda nöbet tuttu ve ani bir şekilde "Kadın işi. Çık dışarı." Ambrose onu güneş odasına çekmeyi başarmış, Ballard da koridorda yankılanan acı dolu inilti ve Isabeau'nun ölümcül kan kaybıyla ilgili anılar yüzünden ter içinde kalmıştı.

İnilti çıkışlara dönüştüğünde, çardağa doğru koşmaya başladı. Ambrose ve iki hizmetkâr kapıyı tekmelemesini güçlükle engelledi. Louvaen'in çıkış çıkışına ona çeşitli şekillerde acı verici ölümler yaşatmaya yemin etmesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Kendisini esir alanlardan kurtuldu ve kapıyı kırarak içeri bakabilecek kadar açtı. Bir şey tahtaya çarparak kırık çanak çömlek parçalarını açıklıktan içeri gönderdi. Kapıyı kapattı ve diğer adamlarla yüzleşmek için döndü. Ambrose önünde duruyordu, kolları iki yana açılmış, yüzünde "seni uyarıyorum" ifadesi vardı. İki hizmetkâr sırtı.

İçlerinden biri Ballard'ın dehşetini biraz olsun azaltacak bilgece bir tavsiyede bulundu. "İç organlarını çıkarıp köpeklere yedirmekle tehdit etmeleri iyiye işarettir. Dua ettiklerinde ya da sessiz kaldıklarında endişelenmelisin."

Louvaen şimdi solgun ve yorgun bir halde yatağa uzanmış, yastıklarla desteklenmiş ve kendisini bütünüyle yutacak kadar büyük bir elbiseye bürünmüştü. Gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve nemli saç tutamları şakaklarına ve boynuna yapışmıştı. Ballard onun o güne kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

Günün erken saatlerinde gördüğü sıcak kül yerine soğuk bir arduvaz olan gözleri heyecanla parlıyordu. Ballard topallayarak yanına gelirken, küçük Thomas göğsüne yaslanmış, geniş bir gülümseme takınmıştı.

"Oğlun, Louvaen." Bebeği onun bekleyen kollarına bıraktı.

Kundağı sıyırdı ve parmaklarını onun yuvarlak göbeği ve uzuvları üzerinde gezdirdi. Ayak parmaklarını saydı ve dudaklarını büzüp tükürük baloncukları çıkardığında güldü. "Çok güzel çocuklar doğuruyorsun, Ballard."

Kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım. Etkileyici bir burnu olacağına şüphe yok."

Louvaen burnunu çekti. "Karakterli bir yüz, lordum. En ilginç türden." Parmağının ucunu bebeğin dudaklarına bastırdı. "Magda yakında yemek isteyeceğini söyledi. Onu nasıl emzireceğim konusunda en ufak bir fikrim yok."

Ballard bocaladı. Oğlu bir tavuk budu ya da bir dilim koyun eti sakız edemediği sürece ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Magda'yı çağırayım mı?"

Louvaen başını salladı. "Henüz değil. Acıktığında anlayacağımızı ve o zaman bana yardım edeceğini söylüyor. Sanırım bu, çatıyı başımıza yıkacağı anlamına geliyor." Yanındaki boş alanı okşadı. Ballard bir darbeyi savuşturmaya hazır bir şekilde oturdu. Kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Sorun nedir?"

Yanındaki huzurlu kadınla, birkaç saat önceki çılgılık atan, feryat eden, sürahi hırıltısı çıkaran iblisi bağdaştırmakta zorlanıyordu. "Daha önce ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ona sanki biraz geri zekalıymış gibi baktı. "Ballard, tek hatırladığım Magda itme emriyle kulaklarımı arkaya iterken bir top güllesini vücudumdan çıkarmaya çalıştığımды." Adamın rahatlamış bir şekilde nefes vermesi üzerine kaşları çatıldı. "Ne demiştin ben?"

Thomas'ın tacını okşadı ve yumuşak saçlarına hayran kaldı. "Korkunç bir şey yok. Sadece beni hadım edeceğini, başımı keseceğini, parçalara ayıracağını, kaynar yağa batıracağını, kızgın zifte batıracağını ve ateşe vereceğini söyledin."

Louvaen ona bön bön baktı. "Ben öyle şeyler söylemedim."

Kapı açıldı ve Magda kucağında bir yığın battaniyeyle içeri girdi. Onları yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Hayır, onları sen bağırdın. Buranın üç vilayet güneyindeki herkes seni duydu." Yatağa yaklaştı ve bebeğe baktı. "Biri onu samanlıkta ezmeye çalışmış gibi görünmediğine göre şimdi çok daha yakışıklı." Ona uzandı ve Louvaen içgüdüsel olarak onu kucaklayınca sıırttı. "Onu bana ver, Louvaen. Süngülenmeye ihtiyacı var. Onu mutfağa götürceğim. Ateş çok yüksek."

Soğuk. Onu hemen geri getireceğim. Bu süreyi babasından hediyeler, vaatler ve özürler almak için kullanabilirsin."

Louvaen Thomas'ı ona uzattı. "Bence o çok güzel."

Magda bebeği omzuna yasladı ve sırtını sıvazladı. "Onu sana geri verdiğimde daha da iyi . Clarimond'u ekmek ve et suyu ile yukarı göndereceğim. Yemek yemeli ve gücünü ." Louvaen kaşlarını çatarak arkasından bakarken çardaktan çıktı.

"Neden bütün işi ben yapıyorum ve herkes onu kucağına alıyor?" Kaşlarını çatarak Ballard'a baktı ve derhal geniş bir esnemeyle yasaklayıcı görüntüsünü mahvetti. Clarimond yemekle ya da Magda bebekle dönmeden önce uyuyacağına dair hazinesinin yarısına bahse girmeye hazırdı. Uykulu gözlerle ona baktı. "Ona ne isim verdin?"

Doğumdan bir hafta önce, eğer bir erkek çocuk doğurursa bu ismi kocasının, bir kız çocuk doğurursa da karısının seçmesi konusunda anlaşmışlardı.

"Ona Aurora, Düğün Çiçeği ya da Kardelen gibi aptalca bir isim koymayacağın konusunda sana güvenmiyorum," dedi. "Ve eğer ona Briar Rose adını verirsen, seni öldürmek zorunda kalırım."

Magda ona Louvaen'in bir oğlu olduğunu söylemeye geldiğinde, o çoktan bir isim seçmişti. Louvaen'in ilk kocasına karşı hiçbir kıskançlık beslemiyordu. Ondan sevgiyle ve büyük bir saygıyla söz etmişti. Karısının karakter yargısına güveniyordu ve Thomas Duenda'nın olağanüstü bir adam olduğu her halinden belliydi. Ne de olsa karısı için Louvaen'i seçmişti. Ballard oğlu için daha iyi bir isim düşünemiyordu.

"Thomas," dedi. "Onun adı Thomas."

Kadın uzun ona bakarken sessizlik , gözlerinin grisi kömür rengine dönüştü. Sonunda konuştu. "Sen dört yüzyıl daha yaşamalısın Ballard, ben de öyle. Daha az yaşarsam, tanıdığım en iyi adamı sevdiğim için kendimi aldatılmış hissedeceğim."

Ballard onu kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarına gömdü. "Güzelim," diye fısıldadı kulağına. "Bin yıl yaşasaydık bile kendimi aldatılmış hissederdim."

Louvaen çenesini kavrayacak kadar geri çekildi. İnce siyah bir

kaşlarını kaldırdı. "Öleceğim güne kadar bir cadaloz olacağım."

"Son kullanma tarihin geçtiğinde beni lanetlemeyeceğine söz ver."

Kadın onun koluna vurdu. "Tabii ki hayır. Hayaletim sonsuza kadar başının etini yiyecek."

Bu kaderi memnuniyetle kabul ederdi. Başparmağını kızın yumuşak dudaklarında gezdirdi ve göz kapaklarının aşağıya doğru inişini izledi. "Öp beni, cadaloz, gözlerini kapatıp yakışıklı bir prensin hayalini kurmadan önce."

Louvaen yatağa uzanıp başını Ballard'ın omzuna koymadan önce birkaç uyuşturucu öpücüğü aldılar. "Ballard," dedi halsiz bir sesle.

"Hmm?"

"Prensler sıkıcıdır. Kraliyet balolarına gitmekten çok sıkılırdım ve cızırtılı bir elbisenin içine sokulup son moda ayakkabılar giyeceğim için kötü bir ruh hali içinde olurum - cam terlikler gibi son derece acı verici ve aptalca bir şey. Boynuzları olan bir Yeşil Adam ya da güzel yaraları ve hoş bir vücudu olan bir Margrave hayal etmeyi tercih ederdim."

Ballard sırttı ve başının üstünü öptü. "Peki ya uyandığında yatağında bir tane bulursan? Yardım için çığlık atarak koşar mısın?"

Kaba bir homurtu çıkardı. "Pek sayılmaz. İyi bir şey gördüğümde anlarım. Onu şaşı yapardım."

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. Onu ezmeden olabildiğince yakınına aldı. "Seni seviyorum, Louvaen de Sauveterre."

"Ben de seni seviyorum orman kralı."

~END~

Grace Draven yazarına ait diğer kitapları keşfedin

Kargaların

Efendisi

Draconus Wyvern

Arena

Bathsheba'ya Kur

Yapıyor

Benimle bağlantı kurun:

web sitesi: [//gracedraven.com/](http://gracedraven.com/)

Facebook: <https://www.facebook.com/grace.draven>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.